N. K. JEMISIN

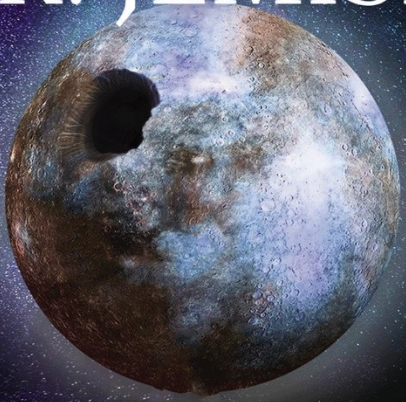

CERUL DE PIATRĂ

N.K. JEMISIN

Seria: Pământul sfărâmat #3

CERUL DE PIATRĂ

Original: *The Stone Sky* (2017)

Traducere din limba engleză şi note de:
LAURA CIOBANU

virtual-project.eu

PALADIN
2020

PROLOG

eu, când eram eu

Nu mai avem timp, dragostea mea. Hai să încheiem cu începutul lumii, ce zici? Da. Aşa o să facem.

Deşi e ciudat. Amintirile mele sunt ca nişte insecte conservate în chihlimbar. Arareori sunt intacte aceste vieţŞi încremenite, de mult pierdute. De obicei există doar un picior, solzii unei aripi, o bucată din toracele inferior... un întreg care poate fi numai dedus din fragmentele întrezărite neclar dincolo de suprafaţŞa brăzdată de crăpături murdare. Când îmi scrutez memoria, văd chipuri şi întâmplări care ar trebui să însemne ceva pentru mine, şi într-un fel chiar înseamnă... dar într-altul – nu. Persoana care a fost martor ocular la ele sunt eu şi totuşi nu-s eu.

În amintirile acelea eram alt om, la fel cum Neclintirea era altă lume. Atunci şi acum. Tu şi tu.

Atunci. Pe atunci continentul ăsta era trei continente, deşi practic ele ocupau aceeaşi poziţŞie ca acela care va fi numit cândva Neclintirea. Anotimpurile repetate vor produce în cele din urmă mai multă gheaţŞă la poli, făcând nivelul mării să scadă, iar „Arcticele” şi „Antarcticele” voastre să devină mai mari şi mai reci. Atunci însă...

... *acum,* am un sentiment de *acum* când îmi amintesc de mine cel de atunci, asta vreau să spun când zic că-i ciudat...

Acum, în acest timp dinaintea Neclintirii, nordul îndepărtat şi sudul îndepărtat sunt regiuni agricole decente. Ceea ce voi numiţŞi Coasta de Vest constă mai ales din mlaştini şi păduri tropicale; ele vor pieri în următorul mileniu. O parte din Nordmedlat nu există încă şi va fi creată ca urmare a eruptŞiilor vulcanice în următoarele câteva milenii. Teritoriul care va deveni Palela, locul tău de baştină? Nu există. În schema generală a lucrurilor, astea nu-s schimbări foarte mari, dar, pe de altă parte, din punct de vedere tectonic, acest *acum* de-abia a avut loc. Ţine minte: când spunem că „a venit sfârşitul lumii”, de obicei nu-i adevărat. Planeta însăşi n-are nimic.

Cum să numim lumea asta pierdută, acest *acum* de mult trecut, dacă nu-i spunem Neclintirea?

Mai întâi dă-mi voie să-ţŞi povestesc despre un oraş.

După standardele voastre, este un oraş construit greşit. El se *extinde* aşa cum niciun com modern nu şi-ar permite, fiindcă ar avea nevoie de prea mulţŞi kilometri de zid. Iar periferiile oraşului s-au ramificat de-a lungul râurilor şi al altor formaţŞiuni geografice vitale, dând naştere altor oraşe, la fel cum mucegaiul se ramifică şi se întinde acoperind complet un mediu de cultură. Sunt prea aproape unele de altele, ai zice tu. Teritoriile li se suprapun peste măsură. Aceste oraşe extinse şi vlăstarele lor sunt prea conectate, incapabile să supravieţŞuiască dacă legăturile dintre ele ar fi retezate.

Uneori, oraşele-copii au nume distincte, mai ales când sunt suficient de mari ca să fi dat naştere la rândul lor unor oraşe-copii proprii, dar astea sunt deosebiri superficiale. Le-ai perceput corect ca pe un tot unitar: au aceeaşi infrastructură, aceeaşi cultură, aceeaşi foame şi aceleaşi spaime. Fiecare oraş e asemănător cu celelalte. Toate oraşele sunt, practic, unul singur. Această lume, în acest *acum,* poartă numele oraşului: Syl Anagist.

Oare poţŞi înţŞelege cu adevărat de ce e capabilă o naţŞiune, copil al Neclintirii? Când va reuşi în cele din urmă să se asambleze din fragmentele sutelor de „civilizaţŞii” ce vor trăi şi vor muri între *acum* şi *atunci,* Vechiul Sanze în totalitatea sa va fi nimic prin comparaţŞie. Un biet conglomerat de oraşe-stat şi de comune paranoice, care câteodată, de dragul supravieţŞuirii, acceptă să împartă ce au. O, Anotimpurile vor reduce visurile omenirii la nişte meschinării!

Aici, *acum,* visurile nu au limite. Locuitorii din Syl Anagist au devenit stăpâni pe forţŞele materiei şi pe structura ei. Au modelat viaţŞa însăşi în conformitate cu capriciile lor. Au explorat atât de temeinic misterele cerului, încât s-au plictisit de ele şi şi-au reorientat atenţŞia către pământul de sub picioarele lor. Şi Syl Anagist e viu, o, cât e de viu, cu străzile sale aglomerate, negoţŞul său neîncetat şi clădirile pe care mintea ta s-ar chinui să le accepte ca atare. Clădirile au pereţŞi din celuloză cu modele care de-abia se pot distinge dedesubtul frunzişului, muşchiului, ierburilor şi ciorchinilor de fructe sau

tuberculi. Pe unele acoperişuri flutură stindarde care sunt de fapt flori imense, nedesfăcute, de fungi. Pe străzi mişună lucruri pe care tu nu le-ai recunoaşte drept vehicule, cu excepţŞia faptului că se deplasează şi slujesc la transport. Unele se târăsc pe picioare ca ale unor păianjeni gigantici. Altele sunt numai nişte platforme deschise ce alunecă pe perne de potenţŞial rezonant – o, dar n-ai putea să înţŞelegi asta! Să zicem numai că vehiculele astea plutesc la câţŞiva centimetri de sol. Nu sunt trase de animale. Nu sunt alimentate nici cu aburi, nici cu substanţŞe chimice. Dacă ceva, un animal sau un copil să zicem, ar trece pe dedesubtul lor, ar înceta temporar să mai existe şi şi-ar relua existenţŞa de cealaltă parte, fără o întrerupere a vitezei sau a conştiinţŞei. Nimeni nu consideră asta ca fiind o moarte.

Există însă aici ceva ce ai recunoaşte, un lucru care se ridică în inima oraşului. E cel mai înalt şi mai strălucitor obiect preţŞ de kilometri întregi şi fiecare şină sau drum este legat de el într-un fel sau altul. Este vechiul tău prieten, obeliscul de ametist. Nu pluteşte, sau nu încă. Stă, nu tocmai liniştit, în alveola lui. Din când în când, pulsează într-un fel care ţŞi-ar fi familiar, pentru că l-ai mai văzut în Allia. PulsaţŞia e însă mai sănătoasă decât aceea; ametistul nu este încă rubinul acela vătămat şi muribund. Însă, dacă asemănarea te face să te înfiori, nu-i o reacţŞie greşită.

Pe toate cele trei continente, oriunde se află un nod suficient de mare al Syl Anagistului, acesta are în centrul său un obelisc. Sunt presărate pe faţŞa lumii, două sute cincizeci şi şase de păianjeni în centrul a două sute cincizeci şi şase de pânze, hrănind fiecare oraş şi fiind la rândul lor hrănite.

Pânze ale vieţŞii, dacă vrei să te gândeşti la ele în felul ăsta. Căci, vezi tu, viaţŞa este sacră în Syl Anagist.

Acum imaginează-ţŞi un complex hexagonal de clădiri înconjurând baza ametistului. Orice ţŞi-ai închipui nu va arăta exact ca în realitate, dar imaginează-ţŞi ceva frumos şi va fi de ajuns. Priveşte-o mai îndeaproape pe cea de aici, din marginea sud-vestică a obeliscului, cea cocoţŞată pe un deluşor. Geamurile ei de cristal nu au zăbrele, dar imaginează-ţŞi peste transparenţŞa lor o reţŞea vagă de ţŞesut mai întunecat. Nematociştii sunt o metodă populară de a proteja ferestrele

împotriva contactelor nedorite, deşi sunt aplicaţŞi numai pe partea exterioară, ca să împiedice accesul intruşilor. Pişcă, dar nu te ucid. (ViaţŞa e sacră în Syl Anagist.) Înăuntru, uşile sunt nepăzite. Paznicii sunt oricum ineficienţŞi. Epicentrul nu-i prima instituţŞie care a descoperit acest adevăr universal valabil: nu ai nevoie de paznici când poţŞi convinge oamenii să coopereze la propria lor întemniţŞare.

Iată o celulă din închisoarea asta frumoasă.

Ştiu, nu arată a celulă. Are un obiect de mobilier meşteşugit pe care tu l-ai numi canapea, deşi nu are spătar şi constă din câteva piese grupate laolaltă. Restul mobilierului este banal şi l-ai recunoaşte: orice societate are nevoie de mese şi de scaune. Dincolo de fereastră, pe acoperişul altei clădiri, se vede o grădină. În acest moment al zilei, grădina prinde lumina soarelui, filtrată prin cristalul uriaş, iar florile care cresc aici au fost cultivate şi plantate ţŞinând cont de acest efect. Lumina purpurie colorează cărările şi răzoarele, iar florile par să strălucească vag ca răspuns. Unele dintre luminiţŞele-flori albe clipesc când şi când, făcând întregul răzor să pâlpâie precum cerul noaptea.

Iată un băiat care priveşte pe fereastră florile lucitoare.

De fapt, e mai degrabă un tânăr. De o maturitate superficială, părând cumva fără vârstă. Cu un trup nu atât îndesat, cât compact. Are o faţŞă latră, cu pometŞi pronunţŞaţŞi şi o gură mică. Totul la el e alb: pielea, părul, ochii-de-gheaţŞă, hainele elegant drapate. Totul în încăpere e alb: mobila, covoarele, podeaua de sub ele. PereţŞii sunt din celuloză înălbită şi pe ei nu creşte nicio plantă. Fereastra constituie unica pată de culoare. În acest spaţŞiu steril, în lumina purpurie ce vine de afară, numai băiatul este în mod evident viu.

Da, eu sunt băiatul. Nu-mi mai amintesc numele lui, însă îmi aduc aminte că avea mult prea multe litere, roade-le-ar rugina! Hai să-i spunem Houwha – acelaşi sunet, dar împopoţŞonat cu tot felul de litere mute şi sensuri ascunse. E suficient de apropiat şi de simbolic…

Oh! Sunt mai mânios decât ar trebui. Fascinant! Hai să schimbăm atunci subiectul cu ceva mai puţŞin tensionat. Hai să revenim la acel *acum* care va fi cândva şi la un cu totul alt *aici.*

Acum este *acumul* Neclintirii, încă răsunând de ecourile

creării Faliei. *Aici* nu este chiar Neclintirea, ci o peşteră de deasupra camerei principale cu lavă a unui vast şi străvechi vulcan-scut. Inima vulcanului, dacă preferi metaforele. Dacă nu, este doar o veziculă adâncă, întunecoasă şi abia stabilă, înconjurată de piatră care nu s-a răcit foarte mult în mileniile trecute de când Taica Pământ a râgâit, dându-i naştere. În această cavernă mă aflu eu, cu trupul parţŞial sudat de o ridicătură stâncoasă, ca să pot urmări mai bine perturbările infime sau deformările majore ce anunţŞă o prăbuşire. Nu trebuie să fac asta. PuţŞine procese sunt mai incontrolabile decât cel pe care l-am declanşat aici. Dar înţŞeleg ce înseamnă să fii singur când eşti confuz, speriat şi nu ştii ce urmează să se întâmple.

Nu eşti singură. Nu vei fi niciodată singură decât dacă aşa decizi tu. Ştiu ce contează aici, la sfârşitul lumii.

O, dragostea mea! Apocalipsa-i un termen relativ, nu-i aşa? Când pământul crapă, este un dezastru pentru vieţŞuitoarele care depind de el, dar pentru Taica Pământ nu înseamnă nimic. Când un bărbat moare, ar trebui să fie o lovitură devastatoare pentru fata care l-a numit odinioară tată, dar devine o nimica toată dacă ei i s-a spus „monstru” de atâtea ori, încât a ajuns în cele din urmă să îmbrăţŞişeze această etichetă. Revolta unui sclav nu înseamnă mare lucru pentru cei care citesc mai târziu despre ea. Doar cuvinte fragile pe o hârtie şi mai fragilă, pradă eroziunii istoriei. („Deci eraţŞi sclavi? Şi ce dacă?” şoptesc ei. Ca şi cum nu înseamnă nimic.) Dar pentru cei confruntaţŞi cu revolta sclavilor, atât aceia care consideră de la sine înţŞeles dreptul lor de a stăpâni, până când se întoarce foaia, cât şi cei care ar prefera să vadă lumea întreagă arzând înainte să mai stea fie şi un singur moment „la locul lor”…

Asta nu e o metaforă, Essun. Nu e o hiperbolă. Chiar am văzut lumea arzând. Nu vreau să aud nimic despre spectatorii inocenţŞi, despre suferinţŞa nemeritată, despre răzbunarea prea crudă. Dacă un com e construit deasupra unei falii, o să dai vina pe zidurile lui când, inevitabil, îi vor strivi pe cei pe care îi adăpostesc? Nu. O să dai vina pe idioţŞii care au crezut că pot sfida la infinit legile naturii. Ei bine, unele lumi sunt construite pe o falie a suferinţŞei şi ţŞinute în picioare de coşmaruri. Nu te văicări când se vor prăbuşi. Înfurie-te că au fost condamnate

încă din clipa construcţŞiei lor.

Acum o să-ţŞi povestesc cum s-a sfârşit lumea aceea, Syl Anagist. O să-ţŞi spun cum i-am adus sfârşitul sau cel puţŞin cum am nimicit suficient din ea ca să fie silită s-o ia de la capăt, reconstruindu-se de la zero.

O să-ţŞi povestesc cum am deschis Poarta şi-am alungat Luna, zâmbind în timp ce o făceam.

Şi o să-ţŞi povestesc totul despre cum, mai târziu, în timp ce se pogora liniştea morţŞii, am şoptit:

„Acum”.

„Chiar acum”.

Şi cum Pământul mi-a şoptit ca răspuns:

„Arzi!”

1

tu, trează şi visând

Bun. Hai să recapitulăm.

Eşti Essun, singurul orogen din întreaga lume care a deschis Poarta Obeliscului şi a supravieţŞuit. Nimeni nu se aştepta să ai un destin atât de măreţŞ. Cândva ai aparţŞinut Epicentrului, dar n-ai fost o stea în ascensiune ca Alabastru. Ai fost o sălbăticiune, descoperită în lumea largă, unică numai în sensul că aveai mai mult talent înnăscut decât au de obicei rogălăii, copii ai sorţŞii capricioase. Deşi porniseşi bine, te-ai plafonat devreme, fără vreun motiv evident. Pur şi simplu îţŞi lipsea imboldul de a inova sau dorinţŞa de a excela, sau aşa se plângeau seniorii îndărătul uşilor închise. Erai prea dispusă să te conformezi regulilor Epicentrului. Asta te limita.

Ceea ce a fost foarte bine, căci altfel nu ţŞi-ar fi slăbit lesa aşa cum au făcut-o, trimiţŞându-te în misiunea aceea cu Alabastru. De el se temeau cumplit. Pe tine însă... te credeau una dintre cei siguri, îmblânziţŞi şi dresaţŞi întru supunere, incapabili să nimicească o aşezare din greşeală. Ia uite cine râde la urmă! Câte aşezări ai nimicit până acum? Una – pe jumătate intenţŞionat. Celelalte trei au fost accidente, dar, serios, chiar contează? Pentru cei morţŞi, sigur nu.

Uneori visezi să anulezi totul. Să nu te fi întins cu disperare după obeliscul de rubin din Allia, ci să fi privit copilaşii negri zbenguindu-se în valuri, în timp ce sângerai de moarte sub cuţŞitul negru al unui Gardian. Să nu fi fost dusă în Meov de Antimoniu, ci să fi revenit la Epicentru ca să-l naşti pe Corindon. L-ai fi pierdut după naştere şi nu l-ai fi întâlnit pe Innon, dar probabil amândoi ar fi încă în viaţŞă. (Mă rog. Depinde ce înţŞelegi prin „viaţŞă” dacă l-ar fi plasat pe Cori într-un nod.) Dar atunci n-ai mai fi locuit în Tirimo, nu l-ai mai fi născut pe Uche ca să moară zdrobit de pumnii tatălui său, n-ai mai fi crescut-o pe Nassun ca să ţŞi-o răpească tatăl ei, nu ţŞi-ai mai fi strivit vecinii când au încercat să te omoare. Atât de multe

vieţŞi cruţŞate dac-ai fi stat în colivia ta. Sau dac-ai fi murit când ţŞi s-a cerut s-o faci.

Şi aici, acum, de mult eliberată din cadrul rigid, ordonat şi neschimbător al Epicentrului, ai devenit puternică. Ai salvat comunitatea din Castrima, deşi preţŞul plătit a fost Castrima însăşi. Un preţŞ mic în comparaţŞie cu cel de sânge pe care armata invadatoare v-ar fi silit să-l plătiţŞi dacă ar fi învins. Ai obţŞinut victoria dezlănţŞuind puterea unui mecanism straniu, mai străvechi decât istoria voastră (cea consemnată), şi, fiind cine eşti, în timp ce învăţŞai să controlezi această putere l-ai ucis pe Alabastru Decainelar. N-ai vrut. Bănuieşti chiar că el şi-a dorit s-o faci. Dar, oricum ar fi, este mort şi, în urma acestei succesiuni de întâmplări, ai ajuns cel mai puternic orogen de pe planetă.

Asta înseamnă totodată că mandatul tău de „cel mai puternic orogen” a dobândit o dată de expirare, căci ţŞi se întâmplă exact ce i s-a întâmplat şi lui Alabastru. Te transformi în piatră. Deocamdată e vorba numai de braţŞul drept. Putea fi mai rău. Chiar va fi mai rău data viitoare când o să deschizi Poarta sau chiar şi când o să mânuieşti suficient din strania ne-orogenie argintie pe care Alabastru a numit-o magie. Dar n-ai de ales. Ai o misiune, mulţŞumită lui Alabastru şi grupării nebuloase de mâncători de piatră, care a încercat pe tăcute să pună capăt vechiului război ce se poartă între viaţŞă şi Taica Pământ. Eşti de părere că misiunea pe care *trebuie* s-o îndeplineşti este cea mai uşoară dintre cele două. N-ai altceva de făcut decât să prinzi Luna. Să închizi Falia Yumenes. Să reduci impactul actualului Anotimp de la câteva zeci de mii sau milioane de ani la ceva mai uşor de gestionat, un interval căruia rasa umană să aibă şansa de a-i supravieţŞui. Să-i pui capăt pentru totdeauna Celui de al Cincilea Anotimp.

Misiunea pe care *vrei* s-o îndeplineşti? Să-ţŞi găseşti fiica, pe Nassun. Să i-o smulgi bărbatului care ţŞi-a ucis fiul, iar pe ea a târât-o după el preţŞ de o jumătate de lume în plină Apocalipsă.

În privinţŞa asta, am veşti bune şi veşti proaste. Dar o să ajungem imediat şi la Jija.

Nu eşti cu adevărat în comă. Eşti o piesă de bază a unui sistem complex, care tocmai a experimentat o declanşare bazată pe un influx masiv de energie prost controlată şi o

închidere de urgenţŞă care nu i-a oferit suficient timp de răcire, manifestându-se sub forma rezistenţŞei stării-faze ezoterico-chimice şi a feedbackului mutagenic. Ai nevoie de timp ca să te... restartezi.

Asta înseamnă că nu eşti inconştientă. Sunt mai degrabă nişte perioade de jumătate somn, jumătate veghe, dacă se poate spune aşa. Eşti oarecum conştientă de ceea ce se petrece. Mişcarea-i legănată, câte o zguduitură ocazională. Cineva îţŞi strecoară în gură mâncare şi apă. Din fericire, ai suficientă prezenţŞă de spirit ca să mesteci şi să înghiţŞi, pentru că sfârşitul lumii şi drumul presărat cu cenuşă nu-s locul şi momentul ca să fii hrănită cu furtunul. Nişte mâini trag de hainele tale şi ceva îţŞi încinge şalele: un scutec. Nici pentru ăsta nu-i locul sau momentul, dar cineva e dispus să aibă grijă de tine, ceea ce nu te deranjează. Abia remarci. Nu simţŞi foame sau sete înainte să fii hrănită. Evacuarea intestinelor nu-ţŞi aduce nicio uşurare. ViaţŞa dăinuie pur şi simplu. Nu-i cere nimeni să fie şi *entuziastă.*

În cele din urmă, perioadele de somn şi de veghe devin mai clar delimitate. Apoi, într-o zi, deschizi ochii şi vezi cerul înnorat deasupra. Legănându-se încolo şi-ncoace. Din când în când, e acoperit de ramuri scheletice. Umbra vagă a unui obelisc printre nori: bănuieşti că e spinelul. Revenit la forma şi imensitatea lui originară, urmându-te ca un căţŞeluş însingurat, acum, că Alabastru a murit.

După o vreme devine plictisitor să te holbezi la cer, aşa că întorci capul şi încerci să înţŞelegi ce se întâmplă. În jurul tău se mişcă parcă prin vis siluete înfăşurate în veşminte alb-cenuşii... nu. Nu, poartă haine obişnuite, numai că sunt acoperite cu un strat pal de cenuşă. Şi poartă o mulţŞime de haine pentru că e frig, nu de ajuns ca să îngheţŞe apa, dar pe aproape. Se fac doi ani de la instalarea Anotimpului. Doi ani fără soare. Falia emană multă căldură în regiunea ecuatorului, dar nu suficient ca să compenseze lipsa mingii uriaşe de foc de pe cer. Fără Falie însă, frigul ar fi mai cumplit, mult sub zero în loc să fie aproape de zero. Mici favoruri.

În orice caz, una dintre siluetele înfăşurate în cenuşiu pare să remarce că te-ai trezit sau te simte mişcându-te. Un cap acoperit de mască şi de ochelari protectori se întoarce şi te

examinează peste umăr. Între cei doi oameni din faţŞa ta are loc un schimb de cuvinte murmurate pe care nu le înţŞelegi. Nu sunt în altă limbă. Dar nu eşti trează decât pe jumătate şi cuvintele sunt parţŞial absorbite de cenuşa care cade în jur.

Cineva vorbeşte în spatele tău. Tresari şi priveşti îndărăt, dând cu ochii de altă faţŞă cu mască şi ochelari de protecţŞie. Cine sunt oamenii ăştia? (Nu-ţŞi trece prin minte să te temi. Asemenea impulsuri viscerale îţŞi sunt la fel de străine ca foamea.) Apoi se produce un declic şi înţŞelegi. Eşti pe o targă, practic doi pari cu o piele cusută între ei, cărată de patru persoane. Una dintre ele strigă şi de undeva de foarte departe vin alte strigăte ca răspuns. Multe strigăte. MulţŞi oameni.

Alt strigăt de undeva de foarte departe şi cei care te transportă se opresc. Schimbă o privire şi te pun jos cu uşurinţŞa şi coordonarea celor care au executat de multe ori aceeaşi manevră la unison. SimţŞi targa aşezându-se pe un strat moale şi prăfos de cenuşă aşternută peste un strat mai gros de cenuşă aşternut peste ceea ce ar putea fi un drum. Apoi purtătorii târgii se trag la o parte, îşi deschid rucsacurile şi se aşază, urmând un ritual care ţŞi-e cunoscut după lunile pe care tu însăţŞi le-ai petrecut pe drum. E momentul pentru un popas.

Cunoşti ritualul. Ar trebui să te ridici. Să mănânci ceva. Să verifici dacă cizmele tale nu au găuri sau pietricele în tălpi, dacă picioarele nu au băşici pe care nu le-ai remarcat, dacă masca... stai aşa, ai o mască? Dacă toţŞi ceilalţŞi poartă... Era în rucsafugul tău, nu? Unde ţŞi-e rucsafugul?

Din ceaţŞă şi din ploaia de cenuşă apare o persoană. Înaltă, lată în umeri, cu identitatea ascunsă de haine şi de mască, dar trădată de fuiorul-de-cenuşă familiar al părului ei. Se lasă pe vine la căpătâiul tău.

— Hm. Vasăzică n-ai murit! Cred c-am pierdut pariul cu Tonkee.

— Hjarka, zici tu.

Vocea ta e mai răguşită decât a ei.

După felul în care i se mişcă masca, îţŞi dai seama că zâmbeşte larg. E ciudat să-i percepi zâmbetul fără obişnuita notă ameninţŞătoare pe care i-o conferă dinţŞii ei piliţŞi.

— Şi probabil eşti întreagă la minte. Măcar pariul cu Ykka l-am câştigat.

Face ochii roată şi răcneşte:

— Lerna!

Încerci să ridici o mână şi s-o apuci de cracul pantalonilor. E ca şi cum ai încerca să urneşti un munte. Ar trebui să fii capabilă să muţŞi munţŞii, aşa că te concentrezi şi reuşeşti s-o ridici pe jumătate... după care uiţŞi ce voiai de la Hjarka. Din fericire, chiar atunci ea priveşte în jur şi dă cu ochii de braţŞul tău ridicat. ÎţŞi tremură de efort. După un moment de ezitare, oftează şi te ia de mână, apoi se uită stânjenită în altă parte.

— Ce se-ntâmplă? îngaimi tu.

— Să mă mănânce rugina dacă ştiu! Nu era cazul să mai facem o pauză atât de repede.

Nu asta voiai să spui, dar ar fi un efort prea mare să rosteşti şi restul. Aşa că te mulţŞumeşti să zaci, ţŞinută de mână de o femeie care în mod evident ar prefera să facă orice altceva, însă care binevoieşte să-ţŞi ofere compasiune, fiindcă e de părere că ai nevoie. N-ai, dar te bucuri că-şi dă osteneala.

Din cenuşa învârtejită prind formă alte două siluete, ambele familiare şi uşor de recunoscut. Una e masculină şi zveltă, alta – feminină şi rotofeie. Cea mai subţŞire o înlocuieşte pe Hjarka la căpătâiul tău şi se întinde să-ţŞi dea jos ochelarii pe care nu ţŞi-ai dat seama că-i purtai.

— Dă-mi o piatră! zice el.

E Lerna şi spusele lui n-au nicio logică.

— Ce? întrebi tu.

El nu te bagă în seamă. Tonkee, cealaltă persoană, îi dă un cot Hjarkăi, care oftează şi scotoceşte prin rucsacul ei până găseşte un obiect micuţŞ. I-l întinde lui Lerna.

El pune o mână pe obrazul tău, ţŞinând obiectul ridicat. Acesta începe să strălucească, emanând o lumină albă, familiară. ÎţŞi dai seama că este o bucată din cristalul din care era făcută Castrima de Jos şi că s-a luminat pentru că aşa fac cristalele în contact cu orogenii, iar Lerna e acum în contact cu tine. Folosind lumina, se apleacă şi-ţŞi examinează cu atenţŞie ochii.

— Pupilele se contractă normal, murmură pentru sine.

Mâna îi tresare pe obrazul tău.

— N-ai febră.

— Mă simt greoaie, spui tu.

— Trăieşti, zice el de parcă ăsta ar fi un răspuns rezonabil. (Azi nimeni nu vorbeşte pe înţŞelesul tău.) FuncţŞiile motorii – încetinite. Cele cognitive...

Tonkee se apleacă asupra ta.

— Ce-ai visat?

Să-ţŞi fi zis „dă-mi o piatră” era totuna, dar încerci să răspunzi fiindcă eşti prea confuză ca să-ţŞi dai seama că n-ar trebui s-o faci.

— Era un oraş, murmuri tu.

PuţŞină cenuşă îţŞi cade pe gene şi tresari. Lerna îţŞi pune din nou ochelarii.

— Era viu. Era un obelisc deasupra lui. (Deasupra?) În el parcă. Aşa mi se pare.

Tonkee încuviinţŞează.

— Obeliscurile plutesc arareori deasupra zonelor locuite de oameni. Aveam un prieten la A Şaptea care avea nişte teorii despre asta. Vrei să le auzi?

În sfârşit înţŞelegi că faci o prostie: o încurajezi pe Tonkee. Cu un efort suprem, te încruntţŞi la ea:

— Nu!

Tonkee îi aruncă o privire lui Lerna.

— Pare în deplinătatea facultăţŞilor mintale. Poate niţŞel cam înceată, dar aşa e ea.

— Da, mulţŞumesc pentru confirmare!

Lerna termină orice o fi făcut şi se retrage, ghemuindu-se pe călcâie.

— Vrei să încerci să mergi, Essun?

— Nu-i cam brusc? întreabă Tonkee. Se încruntă, lucru vizibil în ciuda ochelarilor protectori. Având în vedere coma şi tot restul?

— Ştii la fel de bine ca mine că Ykka n-o să-i mai dea prea mult timp să-şi revină. Poate chiar i-ar prinde bine.

Tonkee oftează. Dar ea e cea care-l ajută pe Lerna când îşi strecoară un braţŞ pe sub tine, ridicându-te de pe spate în şezut. Chiar şi aşa, durează o veşnicie. În clipa în care te pomeneşti în capul oaselor ameţŞeşti, dar îţŞi trece. Totuşi, ceva nu e în regulă. Probabil ca efect a toate prin câte ai trecut, ai căpătat o postură permanent strâmbă, cu umărul drept lăsat şi cu braţŞul atârnând de parcă...

De parcă ar fi făcut din...

Oh. Oh!

CeilalţŞi încetează să te mai sâcâie, lăsându-te să-ţŞi dai seama ce s-a petrecut. Te privesc cum îţŞi ridici umărul cât poţŞi de mult, încercând să-ţŞi vezi o parte cât mai mare din braţŞul drept. E greu. Umărul te doare când o faci, deşi cea mai mare parte a articulaţŞiei e încă din carne, pentru că greutatea solicită această carne. Câteva tendoane s-au transformat, dar sunt încă ataşate de os. BucăţŞele mici de pietriş scrâşnesc în interiorul a ceea ce ar fi trebuit să fie o articulaţŞie netedă. Totuşi nu doare atât de tare pe cât crezuseşi când îl priveai pe Alabastru trecând prin asta. Tot e ceva.

Restul braţŞului, pe care cineva l-a eliberat tăind mâneca jachetei şi pe a cămăşii, s-a schimbat, devenind aproape de nerecunoscut. E braţŞul tău, de asta eşti sigură. Nu doar că-ţŞi este încă ataşat de trup, dar are o formă pe care o cunoşti la fel de bine ca pe propria... mă rog. Nu-i la fel de graţŞios şi de suplu ca atunci când erai tânără. Ai fost durdulie o vreme şi asta se vede încă în antebraţŞul rotunjit şi în pielea de la subsuoară, puţŞin lăsată. Bicepsul este mai clar reliefat ca odinioară, rezultatul a doi ani în care ai supravieţŞuit. Ai pumnul încleştat şi braţŞul uşor îndoit din cot. Mereu ai avut tendinţŞa să strângi pumnii când te luptai cu vreo manevră orogenică mai complicată.

Dar aluniţŞa care odinioară trona în centrul antebraţŞului tău ca o mică ţŞintă neagră a dispărut. Nu poţŞi să-ţŞi întorci braţŞul ca să-ţŞi priveşti cotul, aşa că îl pipăi. Nu mai simţŞi cicatricea rămasă în urma căzăturii de altă dată, deşi ar trebui să iasă uşor în relief pe pielea din jur. Aceste amănunte subtile s-au pierdut, înlocuite de o textură aspră şi densă ca gresia neşlefuită. O râcâi, poate pradă unui impuls autodistructiv, dar atingerea ta nu desprinde nicio particulă. E mai solid decât pare. Culoarea e un soi de bej cenuşiu uniform care nu seamănă nicicum cu pielea ta.

— Aşa erai când te-a adus Hoa înapoi, spune Lerna, care a tăcut cât timp te-ai studiat. Vocea lui e neutră. Spune că are nevoie de permisiunea ta ca să... ăăă...

Încetezi să mai încerci să-ţŞi jupoi pielea de piatră. Poate-i şocul, poate că teama a alungat şocul, poate că de fapt nu mai

simţŞi nimic.

— Păi, ia spune-mi, îi zici tu lui Lerna.

Efortul de a te ridica şi vederea braţŞului tău parcă ţŞi-au mai limpezit mintea.

— După... ăăă... părerea ta profesională, ce ar trebui să fac în privinţŞa asta?

— Cred că ori îi dai voie lui Hoa să-l mănânce, ori îl laşi pe unul dintre noi s-o rezolve cu un baros.

Te crispezi.

— Cam teatral, nu crezi?

— Nu cred că o unealtă mai uşoară ar reuşi măcar să ţŞi-l ciobească. Nu uita că am avut ocazia să-l studiez pe îndelete pe Alabastru când i s-a întâmplat aşa ceva.

Deodată te gândeşti cum trebuia să i se amintească lui Alabastru să mănânce pentru că nu mai simţŞea foamea. Nu e relevant, dar gândul se iveşte pur şi simplu nechemat.

— Te-a lăsat el să faci asta?

— Nu i-am dat de ales. Trebuia să ştiu dacă era contagios, având în vedere că i se întindea pe tot trupul. Odată am luat un eşantion şi el a glumit că Antimoniu – mâncătoarea de piatră – s-ar putea să-l vrea înapoi.

Probabil n-a fost o glumă. Alabastru întotdeauna zâmbea când spunea adevărurile cele mai brutale.

— Şi i l-ai dat înapoi?

— Ba bine că nu!

Lerna îşi trece o mână prin păr, scuturând o grămăjoară de cenuşă.

— Uite, trebuie să-ţŞi împachetăm mâna peste noapte, pentru că altfel răceala ei o să-ţŞi scadă temperatura întregului corp. Ai vergeturi la umăr, unde pielea e solicitată. Presupun că-ţŞi deformează oasele şi-ţŞi întinde tendoanele. Încheietura ta n-a fost construită să suporte atâta greutate.

Şovăie.

— Dacă vrei, putem să-l îndepărtăm acum şi să i-l dăm lui Hoa mai târziu. Nu văd niciun motiv pentru care să trebuiască să... s-o faci aşa.

Te gândeşti că probabil în clipa asta Hoa e undeva sub picioarele tale, ascultând. Dar Lerna este ciudat de sensibil în privinţŞa asta. De ce? Nu poţŞi decât să bănuieşti.

— Nu mă deranjează dacă îl mănâncă Hoa, spui tu.

N-o zici numai ca să audă Hoa. Chiar vorbeşti serios.

— Dacă lui o să-i prindă bine şi pe mine o să mă scape de chestia asta, de ce nu?

Pe chipul lui Lerna străfulgeră ceva. Masca lui blazată alunecă şi brusc îţŞi dai seama că ideea ca Hoa să-ţŞi mestece braţŞul aşa, ataşat la trup, îl scârbeşte. Ei bine, dacă pui problema în termenii ăştia, chiar e scârbos. Dar ăsta-i un mod prea utilitarist de a gândi. Prea atavic. Ştii mult prea bine, după orele petrecute printre celulele şi particulele trupului în plină transformare al lui Alabastru, ce se petrece în braţŞul tău. Privindu-l, aproape vezi liniile argintii ale magiei realiniind particulele infinitezimale şi energiile materiei tale, mişcând bucăţŞica aia în aşa fel încât să fie reorientată la fel ca bucata cealaltă, alcătuind treptat o reţŞea care adună totul laolaltă. Orice ar fi acest proces, este prea puternic şi prea precis pentru a fi întâmplător... sau pentru ca ingerarea braţŞului de către Hoa să fie atât de grotescă, pe cât i se pare lui Lerna. Dar nu ştii cum să-i explici asta şi, chiar dac-ai şti, n-ai avea energia s-o faci.

— AjutaţŞi-mă să mă ridic! spui.

Tonkee îţŞi apucă grijulie braţŞul împietrit, susţŞinându-l ca să nu alunece sau să atârne dislocându-ţŞi umărul. Se uită urât la Lerna până când el îşi vine în fire şi-şi strecoară din nou un braţŞ în jurul tău. Cu ajutorul lor reuşeşti să te ridici în picioare, dar e greu. Te pomeneşti gâfâind şi genunchii îţŞi sunt nesiguri. Sângele din venele tale e mai puţŞin devotat cauzei şi te clatini ameţŞită, simţŞind că ţŞi se-nvârte capul. Lerna zice imediat:

— Bun, hai s-o aşezăm la loc!

Pe neaşteptate, te pomeneşti din nou în şezut, de data asta cu răsuflarea tăiată şi cu braţŞul strâmbându-ţŞi umărul până când Tonkee îl rearanjează. Chestia asta chiar că e grea!

(BraţŞul tău. Nu „chestia”. E braţŞul tău drept. Ţi-ai pierdut braţŞul drept. Eşti conştientă de asta şi nu peste mult timp o să-i deplângi lipsa, însă pe moment e mai uşor să te gândeşti la el ca la ceva distinct de tine. O proteză inutilă. O tumoare benignă care trebuie îndepărtată. Toate astea sunt adevărate. Dar în acelaşi timp e braţŞul tău, dar-ar rugina!)

Stai în fund, gâfâind şi dorindu-ţŞi ca lumea să înceteze să se mai învârtă, când auzi că se apropie altcineva. Această

persoană vorbeşte cu glas răsunător, cerând ca toţŞi să împacheteze, pauza s-a terminat, mai trebuie parcurşi câţŞiva kilometri până la lăsarea întunericului. Ykka! Când se apropie suficient de mult, ridici capul şi în acel moment îţŞi dai seama că te gândeşti la ea ca la o prietenă. ÎnţŞelegi asta pentru că te bucuri să-i auzi vocea şi să o vezi răsărind din cenuşa învârtejită. Ultima oară când ai văzut-o, era în pericol să fie omorâtă de mâncătorii de piatră duşmănoşi care atacaseră Castrima. Acela a fost unul dintre motivele pentru care ai ripostat, folosind cristalele din Castrima de Jos ca să-i întemniţŞezi pe atacatori în ele: voiai ca ea şi ceilalţŞi orogeni din Castrima şi, prin extensie, toţŞi locuitorii Castrimei care depindeau de aceşti orogeni să supravieţŞuiască.

Aşa că zâmbeşti. E un zâmbet fragil. *Eşti* fragilă. Şi de asta te doare când Ykka se întoarce către tine şi strânge din buze cu o expresie inconfundabilă de dezgust.

Şi-a dat la o parte cârpa care-i acoperă partea de jos a feţŞei. Dincolo de machiajul negru al pleoapelor, pe care nici sfârşitul lumii nu pare s-o poată împiedica să-l poarte, privirea ei este de nepătruns sub ochelarii de protecţŞie improvizaţŞi – o pereche de ochelari normali în jurul cărora a înfăşurat zdrenţŞe ca să împiedice cenuşa să pătrundă.

— Căcat! îi zice ea Hjarkăi. Acum n-o să-mi dai voie să uit asta niciodată, nu?

Hjarka ridică din umeri:

— Nu, sau cel puţŞin nu până nu plăteşti.

O priveşti pe Ykka şi zâmbetul timid ţŞi-a înghеţŞat pe buze.

— Probabil o să-şi revină complet, spune Lerna.

Vocea lui e neutră într-un fel care-ţŞi transmite că trebuie să dai dovadă de prudenţŞă. Genul de prudenţŞă de care e nevoie când umbli pe deasupra unui canal cu lavă.

— Dar o să mai treacă vreo câteva zile până când va putea să ţŞină pasul.

Ykka oftează şi pune o mână în şold, părând să examineze o serie de posibile răspunsuri. Până la urmă optează pentru un ton la fel de neutru.

— Bine. O să prelungesc turele celor care duc targa. Dar pune-o pe picioare cât mai repede. În comul ăsta, ori îţŞi duci singur greutatea, ori rămâi în urmă.

Se răsuceşte pe călcâie şi pleacă.

— Da, zice Tonkee cu glas scăzut, odată ce Ykka s-a îndepărtat suficient ca să nu vă mai audă. E puţŞin cam supărată că ai distrus geoda.

Tresari.

— Am distrus...

O, da. Ai închis toţŞi mâncătorii ăia de piatră în cristale. Voiai să salvezi pe toată lumea, dar Castrima era o maşinărie, un mecanism foarte vechi şi foarte delicat pe care nu l-ai înţŞeles. Şi acum sunteţŞi la suprafaţŞă, înaintând prin ploaia de cenuşă...

— O, Pământule crud, chiar am distrus-o!

— Ce, nu ţŞi-ai dat seama?

Hjarka râde scurt. E un râs amar.

— Ai crezut că suntem la suprafaţŞă toţŞi, tot comul, bată-l rugina, călătorind spre nord prin cenuşă şi frig aşa, de dragul distracţŞiei?

Se îndepărtează cu paşi mari, clătinând din cap. Ykka nu e singura supărată.

— N-am vr...

Voiai să spui „n-am vrut”, dar te opreşti. Pentru că niciodată n-ai vrut, dar în cele din urmă asta n-a contat.

Lerna îţŞi priveşte expresia şi lasă să-i scape un oftat uşor.

— Essun, Rennanisul a distrus comul. Nu tu.

Te ajută să te întinzi din nou pe spate, dar refuză să-ţŞi întâlnească privirea.

— L-am pierdut în momentul în care am infestat Castrima de Sus cu gândaci-fierbători ca să ne salvăm. Doar nu ne aşteptam să plece pur şi simplu sau să mai lase ceva de mâncare în toată regiunea. Dacă am fi rămas în geodă, am fi fost condamnaţŞi într-un fel sau altul.

E adevărat şi perfect raţŞional. ReacţŞia Ykkăi demonstrează însă că unele lucruri sunt mai presus de raţŞiune. Nu poţŞi să le răpeşti oamenilor căminul şi siguranţŞa atât de brusc şi de dramatic şi să te aşteptţŞi să exploreze întregul lanţŞ de vinovăţŞii înainte să se înfurie.

— O să le treacă.

Tresari revenindu-ţŞi şi-l descoperi pe Lerna, care de data asta se uită la tine cu o privire limpede şi sinceră.

— Dac-am putut eu, pot şi ei. Doar c-o să mai dureze.

Nu-ţŞi dăduseşi seama că-i trecuse jalea după Tirimo.

ÎţŞi ignoră privirea scrutătoare şi cheamă prin gesturi patru inşi care se aţŞineau prin apropiere. Eşti deja culcată, aşa că-ţŞi aranjează braţŞul de piatră pe lângă trup şi se asigură că e acoperit cu pătura. Purtătorii târgii îşi reiau însărcinarea şi tu trebuie să-ţŞi înăbuşi orogenia, care, acum, că te-ai dezmeticit, insistă să trateze fiecare zgâlţŞâitură ca pe un cutremur. Când ei se pun în mişcare, capul lui Tonkee apare în raza ta vizuală.

— Hei, o să fie în regulă! Şi pe mine mă urăsc o grămadă de oameni.

Ceea ce nu-i foarte liniştitor. Şi e frustrant că-ţŞi pasă şi că restul lumii îşi dă seama că-ţŞi pasă. Cândva aveai o inimă atât de împietrită!

Dar, deodată, ştii de ce nu mai eşti aşa.

— Nassun, îi zici tu lui Tonkee.

— Ce?

— Nassun. Tonkee, ştiu unde e!

Încerci să-ţŞi ridici mâna dreaptă ca s-o apuci pe a ei şi umărul ţŞi-e străbătut de o senzaţŞie pe jumătate durere, pe jumătate plutire. ÎţŞi ţŞiuie urechile. Nu te doare, dar te înjuri în gând pentru c-ai uitat.

— Trebuie să mă duc după ea!

Tonkee aruncă o privire către purtătorii târgii tale, apoi în direcţŞia în care a plecat Ykka.

— Vorbeşte mai încet!

— Ce?

Ykka ştie foarte bine că o să vrei să pleci în căutarea fiicei tale. Ăsta a fost practic primul lucru pe care i l-ai zis când v-aţŞi cunoscut.

— Dacă vrei să te lepede pe marginea drumului, continuă să vorbeşti aşa!

Asta îţŞi închide gura (asta şi efortul continuu de a-ţŞi ţŞine orogenia în frâu). Oh! Deci atât de supărată e Ykka!

Cenuşa continuă să cadă până când, în cele din urmă, îţŞi acoperă de tot ochelarii pe care nu ai energia să-i cureţŞi. Iar în penumbra cenuşie, nevoia trupului tău de a se reface capătă întâietate şi adormi iarăşi. Când te trezeşti şi-ţŞi ştergi cenuşa de pe faţŞă, o faci fiindcă te-au aşezat din nou jos şi o piatră sau

o creangă te împunge în şale. Te lupţŞi să te ridici într-un cot şi acum e mai uşor, deşi asta-i tot ce reuşeşti.

S-a înnoptat. Câteva zeci de oameni se instalează pe un soi de afloriment stâncos din mijlocul unei păduri cam rare. Aflorimentul îţŞi e familiar, l-ai sesizat când ai explorat împrejurimile Castrimei cu ajutorul orogeniei şi asta te ajută să-ţŞi dai seama unde eşti: pe o mică ridicătură tectonică recentă, aflată cu două sute cincizeci şi şapte de kilometri la nord de geoda Castrimei. ÎţŞi dai seama că plecarea din Castrima trebuie să fi avut loc doar cu câteva zile în urmă, căci un grup mare nu se poate deplasa foarte repede. Şi, dacă vă îndreptaţŞi către nord, există un singur loc unde v-aţŞi putea duce. Rennanis. Cumva, toată lumea a aflat că e pustiu şi locuibil. Sau poate pur şi simplu speră că-i aşa, pentru că n-au la ce altceva să spere. Ei bine, măcar în privinţŞa asta poţŞi să le dai asigurări... dacă vor vrea să te asculte.

Cei din jurul tău fac focuri de tabără, pun frigări, sapă latrine. Ici şi colo pe întinsul taberei, mici grămăjoare de cristale sparte luate din Castrima oferă lumină suplimentară; e bine să ştii că au rămas suficienţŞi orogeni ca să le facă să funcţŞioneze. Unele operaţŞiuni sunt ineficiente deoarece oamenii nu s-au deprins cu ele, dar majoritatea decurg în ordine. Castrima are destui inşi învăţŞaţŞi cu viaţŞa pe drumuri şi asta se dovedeşte un avantaj. Dar purtătorii tărgii te-au abandonat odată ce te-au pus jos şi, dacă există cineva însărcinat să-ţŞi facă focul şi să-ţŞi aducă de mâncare, nu s-a apucat încă de treabă. Îl zăreşti pe Lerna aşezat pe vine în mijlocul unui grup de persoane culcate ca tine, însă e ocupat. Sigur că da! Probabil au fost o mulţŞime de răniţŞi după ce soldaţŞii din Rennanis au pătruns în geodă.

Ei bine, n-ai nevoie de foc şi nu-ţŞi e foame, aşa că pe moment nepăsarea celorlalţŞi nu te deranjează decât în plan emoţŞional. Te supără în schimb dispariţŞia rucsafugului. L-ai cărat prin jumătate din Neclintire, ai ascuns în el inelele care-ţŞi indicau rangul, ba chiar l-ai salvat când un mâncător de piatră s-a transformat în apartamentul tău. Nu aveai în el lucruri care să mai conteze pentru tine, dar rucsacul însuşi dobândise o anumită valoare sentimentală.

Asta e. ToţŞi au pierdut câte ceva.

Deodată, la limita percepţŞiei tale se iveşte greutatea unui

munte. În ciuda a toate, te trezeşti zâmbind.

— Mă întrebam când o să apari.

Hoa stă deasupra ta. Încă te şochează să-l vezi aşa, având înfăţişarea unui adult de înălţime medie, şi nu a unui copil, cu trupul din marmură neagră vârstată, şi nu din carne palidă, însă cumva nu ţi-e greu să-l percepi ca fiind aceeaşi persoană – aceeaşi formă a feţei, aceiaşi ochi-de-gheaţă obsedanţi, aceeaşi stranietate nedefinită, aceeaşi fire capricioasă şi secretoasă, acelaşi Hoa pe care l-ai cunoscut în ultimul an. Ce anume s-a schimbat de te uiţi la un mâncător de piatră şi nu ţi se mai pare o creatură stranie şi străină? La el, numai aspecte superficiale. La tine – totul.

— Cum te simţi? te întreabă el.

— Mai bine.

Braţul te trage în jos când îţi schimbi poziţia ca să-l poţi privi, un memento constant al înţelegerii nescrise dintre voi.

— Tu le-ai spus despre Rennanis?

— Da. Şi îi călăuzesc într-acolo.

— Tu?

— În măsura în care Ykka mă ascultă. Cred că ea preferă mâncătorii de piatră ca pe nişte ameninţări tăcute, nu ca pe nişte Alliaţi activi.

Asta îţi smulge un râset ostenit.

— Şi tu eşti un Alliat, Hoa?

— Nu al lor. Dar Ykka înţelege şi asta.

Da. Probabil de-asta eşti încă-n viaţă. Cât timp Ykka te ţine în siguranţă şi te hrăneşte, Hoa o va ajuta. Ai revenit pe drum, unde totu-i o negociere. Comul care a fost Castrima trăieşte, dar nu mai este cu adevărat o comunitate, ci un grup de călători cu aceleaşi ţeluri, conlucrând ca să supravieţuiască. Poate mai târziu vor reuşi să redevină un adevărat com, odată ce vor avea un alt cămin pe care să-l apere, însă deocamdată înţelegi furia Ykkăi. Ceva frumos şi întreg s-a pierdut pentru totdeauna.

Îţi cobori privirea şi te contempli. Nici tu nu mai eşti întreagă, dar ce a rămas din tine poate fi întărit. În curând o să poţi pleca în căutarea lui Nassun. Să începi totuşi cu începutul.

— O să facem asta?

Hoa rămâne tăcut un moment.

— Eşti sigură?

— Aşa cum e acum, braţŞul ăsta nu-mi e de niciun folos.

Se aude un sunet stins. Piatră frecându-se de piatră, lent şi inexorabil. O mână grea se aşază pe umărul tău pe jumătate transformat. SimţŞi că, în ciuda greutăţŞii, atingerea e una delicată după standardele mâncătorilor de piatră. Hoa te tratează cu grijă.

— Nu aici, zice el şi te trage în pământ.

Nu durează decât o clipă. Întotdeauna are grijă ca aceste călătorii prin pământ să fie rapide, probabil pentru că, dacă ar fi mai lungi, ţŞi-ar fi greu să respiri... şi să rămâi întreagă la minte. De data asta, e mai degrabă o senzaţŞie înceţŞoşată de mişcare, o străfulgerare de întuneric, un iz de pământ, mai bogat decât mirosul înţŞepător al cenuşii. Apoi eşti întinsă din nou pe un afloriment, probabil acelaşi pe care se instalează restul Castrimei, dar mai departe de tabără. Aici nu sunt focuri de tabără, ci numai lumina roşiatică a Faliei reflectată pe stratul gros de nori de deasupra ta. Ochii ţŞi se obişnuiesc repede, deşi nu-i mare lucru de văzut, cu excepţŞia stâncilor şi a siluetelor copacilor din apropiere. Şi a unei forme umane, acum aşezată pe vine lângă tine.

Cu blândeţŞe, aproape cu respect, Hoa îţŞi ia în mâinile lui braţŞul împietrit. În ciuda a toate, simţŞi solemnitatea momentului. Şi de ce să nu fie solemn? Ăsta-i sacrificiul pe care ţŞi l-au cerut obeliscurile. E uncia de carne pe care trebuie s-o plăteşti pentru datoria de sânge a fiicei tale.

— Nu e ceea ce crezi tu, spune Hoa şi o clipă te temi că-ţŞi poate citi gândurile.

Cel mai probabil însă explicaţŞia e că, fiind la propriu la fel de bătrân ca dealurile, îţŞi poate citi expresia feţŞei.

— Tu vezi în noi numai ce s-a pierdut, dar am avut şi de câştigat. Nu e atât de hidos pe cât pare.

Mai degrabă pare că o să-ţŞi mănânce braţŞul. N-ai nimic împotrivă, dar vrei să înţŞelegi.

— Atunci ce e? De ce...

Clatini din cap, neştiind nici măcar ce întrebare să pui. Poate „de ce” nu contează. Poate n-ai cum să înţŞelegi. Poate nu ţŞi-e menit să înţŞelegi.

— Pentru noi, asta nu e hrană. Ca să trăim, avem nevoie numai de viaţŞă.

A doua propoziţie a fost atât de ilogică, încât te agăţi de prima.

— Dacă nu e hrană, atunci...

Hoa se mişcă din nou cu lentoare. Mâncătorii de piatră nu fac asta prea des. Mişcarea le scoate în evidenţă natura nefirească, atât de asemănători omenirii şi totuşi atât de diferiţi. Ar fi mai uşor dacă ar fi mai stranii. Când se mişcă asemenea vouă, vezi ce au fost odinioară şi cunoaşterea asta e o ameninţare şi un avertisment către tot ce-i omenesc în tine.

Şi totuşi. „Tu vezi în noi numai ce s-a pierdut, dar am avut şi de câştigat”.

El îţi ridică braţul cu ambele mâini, una sub cotul tău şi degetele celeilalte sprijinindu-ţi uşor pumnul încleştat şi crăpat. Încet, foarte încet. Aşa nu te doare umărul. La jumătatea drumului către faţa sa, îşi mută mâna cu care ţi-a sprijinit cotul, cuprinzând în palmă dedesubtul braţului tău. Piatra lui alunecă pe a ta cu un scrâşnet stins. E surprinzător de senzual, deşi nu simţi nimic.

Apoi pumnul tău ajunge la buzele lui. Fără să şi le mişte, spune, cu o voce care-i răsună din piept:

— Ţi-e frică?

Te gândeşti un moment la întrebare. N-ar trebui să-ţi fie? Dar...

— Nu.

— Bine, replică el. Fac asta pentru tine, Essun. Tot ce fac e pentru tine. Mă crezi?

La început nu ştii. Dintr-un impuls, îţi ridici mâna sănătoasă şi-ţi plimbi degetele moi peste obrazul lui dur, rece, şlefuit. E greu să-l vezi, negru pe fundalul înserării, dar degetul tău mare îi descoperă sprâncenele şi-i urmează linia nasului, care în forma lui adultă e mai lung. Ţi-a spus că, în ciuda trupului său straniu, se consideră om. Uluită, îţi dai seama că ai ales să-l priveşti şi tu ca pe un om. Aşa, ceea ce se petrece acum devine cu totul altceva decât scena în care un prădător îşi devorează prada. Nu ştii ce anume este, însă... ai senzaţia unui dar.

— Da, zici tu. Te cred.

El deschide gura. Larg, mult mai larg decât se poate deschide o gură omenească. Cândva îţi făceai griji că are gura prea mică. Acum e suficient de largă ca să încapă în ea un pumn. Şi

ce dinţŞi are, mici şi dreptŞi, limpezi ca diamantele, scânteind în lumina roşie a înserării. Dincolo de ei e numai beznă.

Închizi ochii.

•

Era prost dispusă. BătrâneţŞea, mi-a spus unul dintre copiii ei. Ea a zis că era numai stresul de a încerca să predice la urechi surde venirea unor vremuri grele. Nu era proasta dispoziţŞie, ci privilegiul vârstei înaintate, care-i permitea să se lepede de minciuna politeţŞii.

„În povestea asta nu există un personaj negativ!" a zis ea. Stăteam sub domul din grădină, care era numai un dom pentru că insistase ea. (Scepticii din Syl încă pretind că nu există o dovadă că lucrurile se vor petrece cum a prezis ea, dar nu s-a înşelat niciodată în predicţŞiile ei şi e mai Syl decât ei, aşa că...) Bea sig, ca şi cum chimicalele îi puteau certifica adevărul spuselor.

„Nu a existat o singură întorsătură nefericită, un singur moment în care s-a schimbat totul", a continuat ea. „Lucrurile au fost rele şi apoi groaznice şi apoi mai bune şi pe urmă din nou rele şi apoi s-au întâmplat din nou şi din nou fiindcă nimeni nu le-a oprit. Lucrurile pot fi... ajustate. Prelungind perioada mai bună, anticipând-o şi scurtând-o pe cea groaznică. MulţŞumindu-ne uneori cu răul ca să prevenim groaznicul. Am renunţŞat să mai încerc să vă opresc. M-am mulţŞumit să-mi învăţŞ copiii să-şi amintească, să înveţŞe şi să supravieţŞuiască... până când cineva va rupe acest cerc pentru totdeauna".

Eram nedumerit. „Te referi la Prăjeală?" În fond, despre asta venisem să vorbesc. O sută de ani, profeţŞi ea cu cincizeci de ani în urmă. Ce altceva conta?

S-a mulţŞumit să zâmbească.

Transcrierea traducerii interviului Constructorului de Obeliscuri C găsit în ruina de pe Platoul Tapita nr. 723 de Sinash Inovator Dibars. Data – necunoscută, autorul transcrierii – necunoscut. SpeculaţŞie: *cel dintâi lorist*? *Notă personală*: *Bastru, ar trebui să vezi locul ăsta. Comori istorice pretutindeni, majoritatea prea degradate ca să le descifrezi, dar... Mi-aş dori să fii*

aici.

2

Nassun vrea să se elibereze

Nassun stă deasupra cadavrului tatălui ei, dacă o grămadă de nestemate sfărâmate poate fi numită cadavru. Se clatină uşor, ameţŞită din pricină că rana de la umăr – unde a înjunghiat-o tata – sângerează abundent. Lovitura de cuţŞit a fost rezultatul alegerii imposibile pe care i-a cerut-o el: să fie fiica lui sau să fie o orogenă. Ea a refuzat să comită o sinucidere existenţŞială. El a refuzat să lase un orogen să trăiască. În acel moment final n-a existat cruzime în sufletul niciunuia dintre ei, ci numai sumbra violenţŞă a inevitabilului.

Într-o latură a acestui tablou stă Schaffa, Gardianul lui Nassun, contemplând cu un amestec de veneraţŞie şi de satisfacţŞie crudă ce a mai rămas din Jija Rezistent Jekity. De cealaltă parte a lui Nassun stă OţŞel, mâncătorul ei de piatră. Putem să-i spunem „al ei” de-acum, pentru că a venit la ea când avea nevoie, nu s-o ajute, asta niciodată, ci să-i ofere ceva. Ceea ce el îi oferă, ceea ce ea înţŞelege în sfârşit că-i trebuie, este un ţŞel. Nici măcar Schaffa nu i-a oferit unul, însă asta fiindcă Schaffa o iubeşte necondiţŞionat. Ea are nevoie şi de această iubire, şi încă cum, dar în momentul ăsta, cu inima frântă şi gândurile risipite, tânjeşte după ceva mai… concret.

Va avea toată concreteţŞea pe care o vrea. Va lupta pentru ea şi va ucide pentru ea, deoarece a trebuit s-o facă în mod repetat şi i-a intrat în obicei, şi, dacă reuşeşte, va muri pentru ea. În fond, îi seamănă mamei şi numai cei care cred că au un viitor se tem de moarte.

În mâna teafără a lui Nassun vibrează o ţŞandără de cristal ascuţŞită, lungă de un metru, de culoare albastru intens şi cu faţŞete fine, dar având la bază o mică deformare ca un soi de mâner. Când şi când, acest cuţŞit straniu pâlpâie devenind translucid, intangibil, parcă ireal. De fapt, e foarte real. Numai atenţŞia lui Nassun împiedică obiectul din mâna sa să o transforme în piatră colorată ca pe tatăl ei. Ea se teme de ceea

ce s-ar putea întâmpla dacă ar leşina din pricina sângelui pierdut, aşa că-şi doreşte foarte tare să poată trimite safirul la locul lui de pe cer, permiţŞându-i să-şi reia forma şi dimensiunile colosale care-i sunt fireşti... dar nu poate. Nu încă.

Căci lângă baracă sunt cele două motive: Umber şi Nida, ceilalţŞi doi Gardieni ai Lunii Găsite. O supraveghează şi, când privirea ei poposeşte asupra lor, firele argintii care-i leagă pe cei doi scânteiază mai tare. Niciun schimb de cuvinte sau priviri, doar o comunicare tăcută, insesizabilă dacă Nassun ar fi altcineva decât este. Sub picioarele fiecărui Gardian, pripoane delicate de argint ies din pământ, conectându-se prin intermediul reţŞelei scânteietoare din trupurile lor la micile aşchii de fier din creiere. Aceste pripoane ca nişte rădăcini au fost acolo dintotdeauna, dar poate tensiunea momentului o face pe Nassun să remarce, în cele din urmă, cât de groase sunt firele luminoase ale Gardienilor, mai groase decât cel care îl leagă de pământ pe Schaffa. Şi, în sfârşit, înţŞelege ce înseamnă asta: Umber şi Nida sunt doar marionetele unei voinţŞe mai puternice. Nassun a încercat să aibă o părere mai bună despre ei că-şi sunt propriii stăpâni, dar aici, acum, cu safirul în mâini şi cu tatăl ei zăcându-i mort la picioare... unele lucruri nu pot aştepta un anotimp mai bun ca să se matureze.

Aşa că Nassun înfige un tor adânc în pământ, pentru că ştie că Umber şi Nida îl vor simţŞi. Este o fentă. N-are nevoie de puterea pământului şi bănuieşte că ei ştiu asta. Totuşi, cei doi reacţŞionează, Umber descrucişându-şi braţŞele şi Nida depărtându-se de balustrada verandei, de care se rezemase. Schaffa reacţŞionează şi el aruncând o căutătură piezişă, pentru ca ochii lui să-i întâlnească pe ai ei. E un semn pe care Umber şi Nida îl vor remarca, dar nu-i nimic de făcut: Nassun nu are în creier o bucată din Pământul crud, care să-i faciliteze comunicarea. Acolo unde materia dă greş, grija o substituie. El zice „Nida” şi pentru ea asta-i suficient.

Umber şi Nida înaintează. Sunt rapizi, foarte rapizi, fiindcă reţŞeaua argintie din fiecare le-a întărit oasele şi le-a îngroşat fibrele muşchilor, ca să poată face ceea ce un trup obişnuit n-ar putea. Un câmp de negaţŞie vine dinspre ei inexorabil ca o furtună, amorţŞind imediat lobii majori ai sessapinealelor lui Nassun, dar ea a trecut deja la atac. Nu fizic. În acest domeniu

nu-i poate înfrunta, mai ales că de-abia se ţŞine pe picioare. Nu i-au mai rămas decât voinţŞa şi argintul.

Aşa că Nassun – cu trupul neclintit şi cu mintea dezlănţŞuită – apucă firele argintii din aerul înconjurător şi le ţŞese într-o plasă rudimentară, dar eficace. (N-a mai făcut aşa ceva niciodată, dar nu i-a zis nimeni că nu se poate.) Înfăşoară o parte a plasei în jurul Nidei, ignorându-l pe Umber fiindcă aşa i-a spus Schaffa. Şi în clipa următoare înţŞelege de ce i-a cerut el să se concentreze doar asupra unuia dintre Gardienii inamici. Argintul pe care l-a înfăşurat în jurul Nidei ar trebui s-o oprească brutal, ca pe o insectă nimerită într-o pânză de păianjen. Însă Nida doar se împleticeşte, se opreşte şi râde, iar fire de *altceva* i se desfăşoară din trup, biciuind aerul şi sfâşiind plasa. Se repede din nou la Nassun, dar Nassun – după o clipă de ezitare la vederea iuţŞelii şi eficienţŞei Gardienei – face să ţŞâşnească din pământ ţŞăndări de stâncă, străpungând picioarele Nidei. Asta însă abia dac-o stânjeneşte puţŞin pe Nida. Se năpusteşte înainte, rupând ţŞăndările de stâncă şi continuându-şi atacul cu ele înfipte în cizme. Una dintre mâinile ei alcătuieşte o gheară, iar cealaltă, plată, cu degetele ţŞepene, ia forma unei lame. Va stabili cum anume o s-o sfâşie pe Nassun în funcţŞie de mâna care o va atinge prima.

Nassun se panichează. Numai puţŞin, pentru că altfel ar pierde controlul safirului, dar se panichează. În firele argintii ce zbârnâie prin trupul Nidei simte o vibraţŞie crudă, flămândă şi haotică, ceva ce n-a mai simţŞit niciodată, şi brusc spaima pune stăpânire pe ea. Nu ştie ce i-ar putea face acea vibraţŞie stranie dacă Nida ar reuşi să-i atingă pielea dezgolită. (Deşi mama ei ştie.) Face un pas înapoi şi, cu puterea voinţŞei, determină cuţŞitul de safir să se interpună între ea şi Nida într-o poziţŞie defensivă. Mâna ei sănătoasă încă strânge mânerul safirului, aşa că în aparenţŞă mânuieşte o armă cu o mână tremurătoare şi mult prea înceată. Nida râde din nou, un râs ascuţŞit şi plin de încântare, pentru că văd amândouă că safirul nu va fi îndeajuns ca s-o oprească. Mâna ca o gheară a Nidei se repede, răsfirându-şi degetele şi întinzându-se către obrazul lui Nassun, în timp ce femeia se unduieşte ca un şarpe, evitând lovitura disperată a lui Nassun...

Nassun scapă safirul şi ţŞipă, sforţŞându-şi cu disperare şi în

mod inutil sessapinealele amorţŞite...

Dar toţŞi Gardienii l-au uitat pe celălalt gardian al lui Nassun.

OţŞel nu pare să se mişte. Acum stă în aceeaşi poziţŞie ca în ultimele câteva minute, cu spatele la movila care e Jija, cu chipul senin şi postura leneşă, cu privirea aţŞintită către nord. Iar în clipa următoare e mai aproape, chiar lângă Nassun, deplasându-se atât de iute, încât Nassun aude pocnetul aerului dislocat. Iar înaintarea Nidei e oprită pe neaşteptate când mâna ridicată a lui OţŞel îi cuprinde gâtul ca-ntr-un cerc.

Ţipă. Nassun a auzit-o pe Nida bătând câmpii ore întregi cu vocea ei suavă ca de flaut şi poate asta a făcut-o să se gândească la Gardiană ca la o pasăre cântătoare, ciripind şi trăncănind inofensivă. Ţipătul ăsta este însă strigătul unui animal de pradă, sălbăticie preschimbată în furie când ceva îl împiedică să se repeadă asupra prăzii sale. Se smuceşte îndărăt, gata să-şi sacrifice pielea şi tendoanele ca să se elibereze, dar strânsoarea lui OţŞel e fermă ca stânca. E imobilizată.

Un sunet din spatele ei o face pe Nassun să se întoarcă. La zece paşi de ea, Umber şi Schaffa, încleştaţŞi în luptă corp la corp, au devenit o ceaţŞă. Nu poate vedea ce se petrece. Amândoi se mişcă prea repede, administrându-şi lovituri iuţŞi şi necruţŞătoare. Până când urechea ei percepe sunetul impactului, şi-au şi schimbat poziţŞia. Nici măcar nu poate spune ce anume fac... dar se teme, se teme foarte tare pentru Schaffa. Argintul din Umber curge ca o reţŞea de râuri, alimentându-l constant cu putere prin rădăcina scânteietoare. Însă pâraiele mai subţŞiri din Schaffa sunt un lanţŞ sălbatic de repezişuri şi strâmtori, smucindu-i nervii şi muşchii şi strălfulgerând pe neaşteptate, încercând să-i distragă atenţŞia. După concentrarea de pe chipul lui Schaffa, Nassun îşi dă seama că el încă deţŞine controlul şi că asta l-a salvat. Mişcările lui sunt imprevizibile, strategice, gândite. Totuşi, este uimitor că mai e în stare să lupte.

În schimb, felul în care pune capăt luptei, înfigându-şi mâna până la încheietură sub falca lui Umber, e oribil.

Umber scoate un sunet îngrozitor, încremenind subit... dar o clipă mai târziu mâna lui se repede din nou spre gâtul lui Schaffa, atât de iute, încât devine o ceaţŞă. Schaffa scoate un icnet – aşa de scurt, că ar putea fi numai o răsuflare, însă

Nassun îi percepe îngrijorarea – şi abate lovitura, dar Umber continuă să se mişte, deşi a dat ochii peste cap, iar gesturile îi sunt smucite şi stângace. Nassun înţŞelege: Umber nu mai e acasă. Dar altceva este, mişcându-i membrele şi declanşându-i reflexele atât timp cât conexiunile acelea cruciale rămân la locul lor. Şi da: în clipa următoare, Schaffa îl aruncă pe Umber la pământ, îşi eliberează mâna dintr-o smucitură şi striveşte în picioare capul adversarului său.

Nassun nu se poate uita. Aude trosnetul şi-i e de ajuns. Aude cum Umber continuă să zvâcnească, din ce în ce mai slab, dar stăruitor, şi foşnetul vag al hainelor lui Schaffa când se apleacă. Apoi aude un sunet pe care mama ei l-a auzit ultima oară într-o cămăruţŞă din aripa Gardienilor de la Epicentru, cu vreo treizeci de ani în urmă: oase trosnind şi zgârciuri rupându-se, în timp ce Schaffa îşi înfige degetele la baza craniului sfărâmat al Gardianului.

Nassun nu-şi poate astupa urechile, aşa că se concentrează asupra Nidei, care încă se luptă să se desprindă din strânsoarea implacabilă a lui OţŞel.

— Eu... eu..., dă să spună Nassun.

Inima ei şi-a încetinit doar puţŞin bătăile. Safirul îi tremură şi mai tare în mâini. Nida vrea în continuare s-o omoare. OţŞel, care s-a afirmat doar ca un potenţŞial Alliat, nu ca unul cert, nu trebuie decât să-şi desfacă strânsoarea şi Nassun va muri. Dar...

— N-n-nu vreau să te ucid, îngaimă ea.

Şi chiar e sinceră.

Dintr-odată, Nida încremeneşte şi amuţŞeşte. Furia de pe chipu-i se şterge treptat, lăsându-l inexpresiv.

— Ultima dată a făcut ce trebuia făcut, zice ea.

Nassun simte înţŞepături sub piele, înţŞelegând că, în mod impalpabil, ceva s-a schimbat. Nu ştie ce, dar nu mai e sigură că persoana care vorbeşte este în totalitate Nida. Înghite în sec.

— Ce a făcut? Şi cine?

Privirea Nidei poposeşte asupra lui OţŞel. Se aude un scrâşnet stins şi buzele lui OţŞel se arcuiesc, schiţŞând un zâmbet larg, cu prea mulţŞi dinţŞi. Apoi, înainte ca Nassun să se gândească ce să mai întrebe, OţŞel îşi schimbă priza. Nu o slăbeşte, ci o inversează, cu acea mişcare lentă, nefirească, menită poate să imite mişcările oamenilor. (Sau să le ironizeze.) Îşi îndoaie

braţul şi-şi răsuceşte încheietura, întorcând-o pe Nida cu spatele la el. Ceafa ei se află în dreptul gurii lui.

— E furios, continuă Nida calmă, deşi acum stă cu spatele atât la OţŞel, cât şi la Nassun. Dar chiar şi aşa ar fi dispus la un compromis, la iertare. Cere dreptate, dar...

— Şi-a avut dreptatea de o mie de ori, zice OţŞel. Nu i-o mai datorez.

Apoi deschide larg gura.

Nassun se întoarce din nou în altă parte. În ciuda dimineţŞii în care şi-a făcut tatăl bucăţŞi, unele lucruri rămân prea obscene pentru ochii ei de copil. Măcar Nida nu mai mişcă după ce OţŞel îi lasă trupul să cadă la pământ.

— Nu putem să rămânem aici, zice Schaffa.

Când Nassun se concentrează asupra lui, înghiţŞind în sec, îl vede aplecat deasupra trupului lui Umber, ţŞinând ceva mic şi ascuţŞit în mâna stropită cu sânge. Priveşte obiectul cu detaşarea rece rezervată celor pe care vrea să-i omoare.

— Vor veni şi alţŞii.

Cu claritatea pe care o ai numai când ai trecut pe lângă moarte, Nassun ştie că el se referă la alţŞi Gardieni contaminaţŞi, şi nu doar pe jumătate contaminaţŞi ca Schaffa, care a reuşit, cine ştie cum, să-şi păstreze într-o oarecare măsură liberul-arbitru. Nassun înghite în sec încuviinţŞând, mai calmă, acum, că nimeni nu mai încearcă s-o omoare de-a dreptul.

— D-dar ceilalţŞi copii?

Unii dintre copiii în cauză stau pe veranda barăcii, treziţŞi de impactul safirului când Nassun l-a invocat în forma lui de cuţŞit. Nassun îşi dă seama că au fost martori la tot. Vreo doi plâng la vederea Gardienilor morţŞi, dar cei mai mulţŞi se mulţŞumesc să-i privească pe ea şi pe Schaffa amuţŞiţŞi de şoc. Unul dintre copiii mai mici vomită peste balustrada treptelor.

Schaffa îi studiază îndelung, apoi îi aruncă o privire piezişă lui Nassun. Răceala nu l-a părăsit de tot, spunând ceea ce cuvintele lui n-o fac.

— Trebuie să plece repede din Jekity. În lipsa Gardienilor, e greu de crezut că locuitorii comului le vor tolera prezenţŞa.

Sau Schaffa poate să-i ucidă. Aşa a procedat cu fiecare orogen pe care l-au întâlnit şi care nu era sub controlul lui. Ori

sunt ai lui, ori sunt un pericol.

— Nu! exclamă Nassun.

A reacţŞionat nu la spusele lui, ci la răceala aceea tăcută. Răceala sporeşte cu un grad. Lui Schaffa nu-i place când ea îi spune nu. Trage adânc aer în piept, reuşind să se calmeze puţŞin, apoi se corectează.

— Te rog, Schaffa! Pur şi simplu... pur şi simplu nu mai suport.

Asta e curată ipocrizie. O contrazice decizia pe care a luat-o de curând, o promisiune tăcută deasupra cadavrului tatii. Schaffa nu poate şti despre alegerea sa, dar Nassun e dureros de conştientă că OţŞel adastă la periferia câmpului ei vizual cu un zâmbet însângerat pe chip.

Strânge din buze şi se străduieşte să creadă ceea ce a spus. Nu-i o minciună. Chiar nu mai poate îndura cruzimea, suferinţŞa nesfârşită; asta-i şi ideea. Ceea ce are de gând să facă va fi măcar rapid şi îndurător.

Schaffa o studiază un moment. Apoi tresare crispându-se uşor, aşa cum l-a văzut făcând adesea în ultimele câteva săptămâni. Când spasmul îi trece, el arborează un zâmbet şi se apropie de ea, deşi mai întâi îşi încleştează bine pumnul în jurul aşchiei de metal pe care a scos-o din trupul lui Umber.

— Ce-ţŞi face umărul?

Ea şi-l atinge. Pânza cămăşii de noapte e udă de sânge, dar nu îmbibată, şi ea mai poate folosi braţŞul.

— Mă doare.

— Mă tem că asta va mai dura o vreme.

El priveşte în jur, apoi se ridică şi se apropie de cadavrul lui Umber. Sfâşie una dintre mânecile cămăşii lui – pe cea mai puţŞin pătată de sânge, remarcă Nassun cu o uşurare distantă –, apoi se apropie de ea, îi ridică mâneca şi o ajută să-şi bandajeze umărul cu fâşia de cârpă. O leagă strâns. Nassun ştie că e bine şi că probabil în felul ăsta rana nu va mai trebui cusută, dar pentru moment durerea se intensifică şi ea se sprijină de el. Schaffa i-o îngăduie, mângâindu-i părul cu mâna liberă. Nassun observă că cealaltă mână, cea pătată de sânge, rămâne strânsă în jurul aşchiei de metal.

— Ce-o să faci cu ea? îl întreabă privindu-i mâna încleştată.

Nu poate să nu-şi imagineze că înăuntru se ascunde ceva răuvoitor, întinzându-şi tentaculele şi căutând o altă persoană

pe care s-o infecteze cu voinţŞa Pământului crud.

— Nu ştiu, zice Schaffa îngândurat. Pentru mine nu e un pericol, dar îmi amintesc că în...

Se încruntă un moment, bâjbâind în mod evident după o amintire care nu mai este.

— Că mai demult, altundeva, pur şi simplu le reciclam. Aici presupun că va trebui să găsesc un loc izolat unde s-o ascund şi să sper că n-o va găsi nimeni prea curând. Tu ce-ai de gând să faci cu aia?

Nassun îi urmăreşte privirea către locul unde cuţŞitul de safir, lăsat de capul lui, a ocolit-o şi s-a poziţŞionat în spatele ei, plutind în aer la distanţŞă de un pas. Se mişcă uşor odată cu ea, zumzăind stins. Nu înţŞelege de ce face asta, deşi forţŞa lui apropiată, tăcută, o alină.

— Cum ai...

— Am avut nevoie de el. A ştiut ce-mi trebuia şi s-a schimbat de dragul meu.

Nassun ridică uşor din umeri. E greu să explici chestiile astea în cuvinte. Apoi se agaţŞă de cămaşa lui cu mâna teafără, căci ştie că nu-i bine când Schaffa nu răspunde la o întrebare.

— Schaffa, ceilalţŞi copii?

El oftează.

— O să-i ajut să-şi facă bagajele. PoţŞi să mergi?

Nassun este atât de uşurată, încât pe moment se simte în stare să şi zboare.

— Da. MulţŞumesc! MulţŞumesc, Schaffa!

El clatină din cap, evident mâhnit, deşi zâmbeşte din nou.

— Mititico, du-te la tatăl tău acasă şi ia orice e folositor şi uşor de transportat! Ne întâlnim acolo.

Ea ezită. Dacă Schaffa se hotărăşte să-i ucidă pe ceilalţŞi copii din Luna Găsită... N-o s-o facă, nu-i aşa? A zis că n-o va face.

Schaffa se opreşte şi, deasupra zâmbetului său, o sprânceană i se arcuieşte, o expresie întrebătoare, calmă, politicoasă. E o iluzie. Argintul îl şfichiuieşte în continuare pe dinăuntru, îndemnându-l s-o ucidă. Durerea trebuie să fie cumplită. Dar el se împotriveşte imboldului, aşa cum o face de săptămâni întregi. N-o ucide fiindcă o iubeşte. Şi, dacă nu are încredere în el, înseamnă că nu poate avea încredere în nimic şi în nimeni.

— Bine, zice Nassun. Ne vedem la tati acasă.

Desprinzându-se de lângă el, îi aruncă o privire lui OţŞel, care s-a întors la rândul său către Schaffa. Cândva în ultimele câteva clipe, OţŞel a reuşit să-şi cureţŞe sângele de pe buze. Cum o fi făcut-o, ea nu ştie. Dar şi-a întins o mână cenuşie către ei... nu, către Schaffa. Gardianul îşi înclină capul, cugetând un moment, apoi pune aşchia însângerată în palma lui OţŞel. Palma i se închide, apoi se deschide lent, ca şi cum ar face o scamatorie. Dar aşchia de fier a dispărut. Schaffa îi mulţŞumeşte înclinând politicos din cap.

Cei doi protectori monstruoşi ai ei, care trebuie să coopereze pentru a-i purta de grijă. Dar Nassun nu e şi ea un monstru? Din cauza lucrului pe care l-a simţŞit chiar înainte ca Jija să vină s-o omoare, acea culminaţŞie a unei puteri imense, concentrate şi amplificate de zeci de obeliscuri? OţŞel a numit-o Poarta Obeliscului: un mecanism vast şi complex creat de mortcivul care a construit obeliscurile pentru a servi unor ţŞeluri de nepătruns. OţŞel a mai pomenit şi de ceva ce se cheamă Lună. Nassun a auzit poveştile: cândva, tare demult, Taica Pământ a avut un copil. Pierderea lui l-a înfuriat şi a provocat venirea Anotimpurilor.

Mesajul poveştilor este acela al unei speranţŞe imposibile, o expresie stupidă pe care loriştii o foloseau ca să aţŞâţŞe curiozitatea publicului plictisit. „Dacă, într-o bună zi, copilul Pământului va reveni...” Se sugerează că într-o bună zi Taica Pământ ar putea fi îmbunat. Că într-o bună zi Anotimpurile s-ar putea sfârşi şi lumea s-ar îndrepta.

Numai că taţŞii tot vor încerca să-şi omoare copiii orogeni, nu? Chiar dacă Luna s-ar întoarce. Nimic nu va opri asta.

„Adu Luna acasă”, a zis OţŞel. Pune capăt suferinţŞei acestei lumi.

Unele alegeri nici nu sunt de fapt alegeri.

Cu puterea voinţŞei, Nassun face safirul să plutească din nou dinaintea ei. Ca urmare a negaţŞiei lui Umber şi a Nidei nu poate sessiza nimic, dar există şi alte moduri de a percepe lumea. Şi, printre ne-apele fluctuante ale safirului care se face şi se desface din imensitatea concentrată a luminii argintii depozitate în reţŞeaua lui cristalină, este un mesaj subtil, scris în ecuaţŞii ale forţŞei şi echilibrului pe care Nassun le rezolvă instinctiv, recurgând la altceva decât matematica.

Departe. Dincolo de marea necunoscută. Poate că mama ei o fi având cheia PorţŞii Obeliscului, însă pe drumurile de cenuşă Nassun a învăţŞat că există şi alte căi de a deschide orice poartă: balamale de slăbit, căi de a o escalada sau de a săpa pe sub ea. Iar, departe, de cealaltă parte a lumii, există un loc în care controlul asupra PorţŞii poate fi smuls din mâinile lui Essun.

— Schaffa, ştiu unde trebuie să mergem, anunţŞă Nassun.

El o priveşte un moment, desprinzându-şi ochii de OţŞel, apoi revenind la el.

— Serios?

— Da. Dar drumul e foarte, foarte lung, zice ea şi-şi muşcă buza. Vrei să vii cu mine?

El înclină din cap cu un zâmbet larg şi plin de căldură.

— Oriunde, mititico.

Nassun lasă să-i scape un oftat profund de uşurare şi-i adresează un surâs timid. Apoi întoarce hotărâtă spatele Lunii Găsite şi cadavrelor ei şi coboară dealul fără să privească măcar o dată înapoi.

•

2729, Eră Imperială. Martori din comul Amand (cvartentul Dibba din vestul Nordmedlatului) raportează că un rogălău neidentificat de sex feminin a deschis o pungă de gaz din apropierea aşezării. Nu e clară natura gazului: ucişi în câteva secunde, cu limba purpurie... mai degrabă sufocant decât toxic? Sau ambele? Un alt rogălău de sex feminin pare să fi oprit cumva tentativele celui dintâi, readucând gazul în crater înainte să-l închidă. CetăţŞenii din Amand le-au ucis pe amândouă imediat ce au putut, ca să prevină orice incident. Punga de gaz este apreciată de Epicentru ca fiind una substanţŞială, suficient cât să fi putut ucide majoritatea oamenilor şi animalelor din jumătatea vestică a Nordmedlatului, cu consecinţŞe şi în contaminarea solului. Incident iniţŞiat de o persoană de sex feminin în vârstă de şaptesprezece ani, ca reacţŞie la presupusa molestare a surorii ei mai mici. Domolit de o persoană de sex feminin în vârstă de şapte ani, sora celei dintâi.

Syl Anagist*: *Cinci

— Houwha, rosteşte o voce îndărătul meu.

(Al meu? Da, al meu.)

Mă întorc lăsând în spate fereastra înţŞepenită şi grădina cu flori pâlpâitoare. A intrat o femeie, însoţŞită de Gaewha şi de o conductoare, şi nu-i cineva cunoscut. La prima vedere este una dintre ei: piele cafenie, ochi cenuşii, păr negru cu reflexe castanii, căzând în bucle lungi şi strânse, înaltă. LăţŞimea feţŞei ei ascunde o sugestie de *altceva*... sau poate, privind amintirea acum, prin lentilele mileniilor trecute, văd ceea ce vreau. E irelevant cum arată. Pentru sessapinealele mele, înrudirea dintre ea şi noi este la fel de evidentă ca părul alb şi înfoiat al Gaewhei. Exercită asupra mediului înconjurător o presiune imposibilă, ca o forţŞă clocotitoare, irezistibilă. Asta o face să fie una de-ale noastre, ca şi cum a fost decantată din acelaşi mix biomagestric.

(Tu semeni cu ea. Nu. Eu vreau ca tu să semeni cu ea. E necinstit, chiar dacă-i adevărat: eşti ca ea, dar în alte feluri, dincolo de simplul aspect fizic. Scuzele mele că te-am limitat în felul ăsta.)

Conductoarea vorbeşte aşa cum vorbesc cei ca ea, prin vibraţŞii anemice care trimit mici unde prin aer şi de-abia fac solul să tresară. *Cuvinte.* Ştiu cuvântul-nume pentru conductoare, Pheylen, şi mai ştiu că este una dintre cei cumsecade, dar această cunoaştere e neclintită şi indistinctă, ca multe alte lucruri legate de ei. Multă vreme nu am putut să-i deosebesc unul de altul. Nu seamănă, însă au aceeaşi non-prezenţŞă în mediul înconjurător. Încă trebuie să-mi amintesc că texturile părului, forma ochilor şi mirosurile corporale unice au pentru ei la fel de multă însemnătate ca perturbaţŞiile plăcilor tectonice pentru mine.

Trebuie să respect faptul că sunt diferiţŞi. În fond, noi suntem cei incompleţŞi, goliţŞi de mult din ceea ce ne-ar fi făcut umani. A fost un lucru necesar şi nu mă supără că sunt ce sunt. Îmi place să fiu util. Dar multe ar fi mai uşoare dacă mi-aş putea înţŞelege mai bine creatorii.

Aşa că o privesc pe noua femeie, femeia-noi, şi încerc să fiu

atent când conductoarea face prezentările. Prezentarea este un ritual care constă în a explica sunetele numelor şi relaţŞiile de... familie? Profesia? Sincer, nu ştiu. Stau unde trebuie să stau şi spun ceea ce trebuie să spun. Conductoarea îi explică noii femei că eu sunt Houwha şi că Gaewha este Gaewha, acestea fiind cuvintele-nume pe care le folosesc ei pentru noi. Noua femeie, spune conductoarea, e Kelenli. Nici asta nu-i corect. De fapt, numele ei este *străpungere adâncă, erupţŞie discretă prin strat de lut, substrat moale de siliciu, reverberaţŞie,* dar o să încerc să ţŞin minte să-i spun „Kelenli” când o să vorbesc folosindu-mă de cuvinte.

Conductoarea pare mulţŞumită să mă audă spunând „încântat de cunoştinţŞă”, aşa cum se cuvine. Şi eu mă bucur; *prezentarea* e o treabă foarte dificilă, dar m-am străduit din greu să devin bun la asta. Apoi conductoarea începe să vorbească cu Kelenli. Când devine limpede că nu mai are nimic să-mi spună, mă postez în spatele Gaewhei şi încep să-i împletesc câteva şuviţŞe din coama deasă şi înfoiată. Conductorilor, se pare, le place când facem asta, deşi nu înţŞeleg de ce. Unul dintre ei a spus că este „drăguţŞ” să ne vadă purtându-ne de grijă unii altora, la fel ca oamenii. Nu mi-e clar ce înseamnă „drăguţŞ”.

Între timp, ascult.

— Pur şi simplu n-are sens, zice Pheylen oftând. Sigur, cifrele nu mint, dar...

— Dacă vrei să formulezi o obiecţŞie..., începe Kelenli.

Cuvintele ei mă fascinează într-un fel în care nu m-au mai fascinat alte cuvinte vreodată. Spre deosebire de conductoare, vocea ei are greutate şi textură, adâncime şi straturi. În timp ce vorbeşte, trimite cuvintele în pământ, ca şi cum ar subrocaliza. Asta le face să pară mai reale. La auzul spuselor ei, Pheylen, care nu pare să observe profunzimea mai mare a cuvintelor lui Kelenli comparativ cu ale ei – sau poate pur şi simplu nu-i pasă –, capătă o expresie stânjenită. Kelenli repetă:

— Dacă vrei, pot să-l rog pe Gallat să mă şteargă de pe listă.

— Şi după aia să-l ascultăm cum urlă? Moarte crudă, nu i-ar mai tăcea gura! Ce temperament sălbatic are!

Pheylen zâmbeşte. Nu e zâmbetul cuiva care se amuză.

— Probabil că-i e greu, vrând ca proiectul să reuşească, dar în

acelaşi timp dorindu-şi ca tu să fii... bine. Mie-mi convine să te am numai ca rezervă, dar n-am văzut datele simulării.

— Eu da, spune Kelenli cu o voce gravă. Riscul de temporizare-eşec era mic, dar semnificativ.

— Ei, poftim! Până şi un risc mic este prea mult dacă putem să-l prevenim. Dar cred că sunt mai îngrijoraţŞi decât arată dacă te-au implicat pe tine...

Brusc, Pheylen capătă un aer stânjenit.

— Ah... scuze! N-am vrut să te jignesc.

Kelenli zâmbeşte. Atât eu, cât şi Gaewha observăm că-i doar o mască, nu o expresie sinceră.

— Nu-i nimic.

Pheylen răsuflă uşurată.

— Bine, atunci o să mă retrag la ObservaţŞii şi o să vă las pe voi trei să vă cunoaşteţŞi mai bine. Ciocăneşte când ai terminat.

Zicând asta, Conductoarea Pheylen părăseşte încăperea. Asta-i bine, căci putem vorbi mai uşor când nu sunt conducători prin preajmă. Uşa se închide şi mă mut în faţŞa Gaewhei (pe care de fapt o cheamă *geodă crăpată cu gust de săruri adularescente*[1], *ecou stins*). Ea încuviinţŞează discret, fiindc-am ghicit că are să-mi spună ceva important. Suntem supravegheaţŞi tot timpul. O anumită doză de prefăcătorie este esenţŞială.

Gaewha rosteşte din gură:

— Coordonatoarea Pheylen mi-a spus c-o să se facă o schimbare în configuraţŞia noastră.

Cu restul făpturii ei spune, prin perturbaţŞii atmosferice şi smucituri anxioase ale firelor de argint: „Tetlewha a fost mutat pe parcela cu mărăcini”.

— O schimbare la o dată atât de avansată?

O privesc pe femeia-noi, Kelenli, ca să văd dacă urmăreşte întreaga conversaţŞie. Seamănă atât de tare cu unul dintre ei, cu coloritul de suprafaţŞă şi cu oasele ei lungi, care o fac cu un cap mai înaltă decât noi doi.

— Ai legătură cu proiectul? o întreb în timp ce răspund afirmaţŞiei Gaewhei despre Tetlewha: „Nu”.

Acest „nu” nu-i o negaţŞie, ci afirmarea unui fapt concret.

[1] Fenomen optic ce dă senzaţŞia existenţŞei unei lumini în interiorul unei pietre preţŞioase. (n.tr.).

Încă putem simţŞi semnătura familiară a lui Tetlewha, *punct fierbinte agitat şi strate ridicându-se, măcinare prin tasare,* dar... ceva s-a schimbat. Nu mai e în apropiere sau cel puţŞin nu mai e în niciun loc aflat în raza percepţŞiilor noastre seismice. Iar fierberea şi măcinarea din el aproape au încetat.

„Dezafectat”, ăsta e cuvântul pe care îl preferă conductorii când este îndepărtat unul dintre noi. Ne-au cerut, fiecăruia în parte, să descriem ce simţŞim când are loc o asemenea schimbare, pentru că este o întrerupere a reţŞelei noastre. Printr-un acord nerostit, fiecare dintre noi a vorbit despre o senzaţŞie de pierdere: o retragere, o secare, o împuţŞinare a forţŞei semnalului. Printr-un acord nerostit, niciunul dintre noi nu a pomenit restul, care oricum ar fi imposibil de descris folosind cuvintele conductorilor. Ceea ce trăim este o senzaţŞie de ofilire, o mâncărime în tot trupul, *năruirea-rezistenţŞa-încâlceala* cablurilor din perioada pre-sylanagisteană, pe care le descoperim uneori când explorăm pământul, ruginite şi ascuţŞite, expresie a deteriorării şi a potenţŞialului irosit. Ceva de genul ăsta.

„Cine a dat ordinul?” mă interesez eu.

Gaewha a devenit un cutremur lent, trimiţŞând unde ce alcătuiesc tipare confuze de frustrare. „Conductorul Gallat. CeilalţŞi conductori sunt furioşi din pricina asta şi cineva le-a raportat celor de sus şi de aceea au trimis-o pe Kelenli aici. A fost nevoie de forţŞele noastre reunite ca să controlăm onixul şi piatra-lunii. Îşi fac griji cu privire la stabilitatea noastră”.

Îi răspund enervat. „Poate ar fi trebuit să se gândească la asta înainte...”

— Da, am legătură cu proiectul, ne întrerupe Kelenli, deşi conversaţŞia verbală nu a suferit nicio întrerupere. (Cuvintele sunt foarte lente în comparaţŞie cu graiul prin pământ.) VedeţŞi voi, am nişte simţŞuri mai stranii şi unele abilităţŞi similare cu ale voastre.

Apoi adaugă: „Am venit să vă învăţŞ”.

Trece cu aceeaşi uşurinţŞă ca noi de la cuvintele conductorilor la limba noastră, graiul prin pământ. PrezenţŞa ei este, din punct de vedere comunicaţŞional, *metal greu radiant, linii magnetice cristalizate de fier meteoritic,* cu straturi mai complexe sub ea, atât de tăioasă şi de puternică, încât eu şi

Gaewha icnim de uimire.

Dar ce spune ea acolo? Să ne înveţŞe? Nu trebuie să învăţŞăm nimic! Am fost decantaţŞi ştiind deja aproape tot ce trebuia să ştim, iar restul l-am învăţŞat în primele săptămâni de viaţŞă alături de tovarăşii noştri acordori. Dacă n-am fi făcut-o, am fi şi noi pe parcela cu mărăcini.

Mă străduiesc să mă încrunt.

— Cum poţŞi tu să fii acordoare, ca noi?

Este o minciună rostită pentru observatorii noştri, care văd numai suprafaţŞa lucrurilor şi cred că asta-i valabil şi pentru noi. Nu e albă ca noi, nici scundă sau ciudată, dar am recunoscut-o ca fiind una de-ale noastre de când am simţŞit cataclismul prezenţŞei ei. N-am nicio îndoială că-i de-ale noastre. Nu mă pot îndoi de incontestabil.

Kelenli zâmbeşte, un zâmbet ironic ce ia act de minciuna mea.

— Nu sunt chiar ca voi, dar pe aproape. Voi sunteţŞi opera de artă terminată, eu sunt modelul.

Fire de magie din pământ se încing şi vibrează, adăugând alte înţŞelesuri. „Prototip”. O metodă de a controla experimentul care suntem noi, creată în avans, pentru a vedea cum trebuia să fim făcuţŞi. În locul multiplelor noastre diferenţŞe, ea are una singură. Are sessapinealele noastre grijuliu proiectate. Este suficient ca să ne ajute să ne ducem sarcina la bun sfârşit? Certitudinea prezenţŞei ei în pământ spune că da. Continuă prin cuvinte:

— Nu sunt cea dintâi care a fost făcută. Ci doar cea dintâi care a supravieţŞuit.

ToţŞi ridicăm o mână înaintea noastră, într-un gest care să ţŞină la distanţŞă Moartea crudă. Dar eu afişez mina unuia care nu înţŞelege şi mă întreb dacă ne putem încrede în ea. Am văzut cât de relaxată era conductoarea alături de ea. Pheylen este una dintre cei cumsecade, dar nici măcar ea nu uită vreodată ce suntem. Cu Kelenli însă a uitat. Poate că toţŞi oamenii o cred una de-ale lor până când cineva le spune contrariul. Cum o fi să fii tratat ca un om, deşi nu eşti unul? Şi mai e şi faptul că au lăsat-o singură cu noi. Pe noi ne tratează ca pe nişte arme care s-ar putea descărca accidental în orice clipă... dar în ea au încredere.

— Câte fragmente ai acordat până acum? întreb cu glas tare, de parcă asta chiar contează.

E totodată şi o provocare.

— Numai unu, răspunde Kelenli, dar continuă să zâmbească. Onixul.

Oh. Oh! Asta chiar contează! Schimb cu Gaewha o privire plină de mirare şi îngrijorare şi ne întoarcem din nou spre ea.

— Şi motivul pentru care sunt aici, continuă Kelenli – insistând deodată să ne ofere această informaţŞie importantă numai cu ajutorul cuvintelor, ceea ce, în mod pervers, nu face decât să le sublinieze importanţŞa –, este că s-a dat ordinul. Fragmentele sunt la capacitatea maximă de înmagazinare şi sunt gata pentru ciclul generativ. Centrul Miezului şi Zona Zero intră în direct în douăzeci şi opt de zile. Pornim în sfârşit Motorul Plutonic.

(Peste zeci de mii de ani, după ce oamenii vor uita în repetate rânduri ce sunt „motoarele” şi vor cunoaşte fragmentele numai sub denumirea de „obeliscuri”, va exista un alt nume pentru obiectul care ne guvernează vieţŞile acum. Se va numi Poarta Obeliscului, ceea ce este mai poetic şi totodată jenant de primitiv. Îmi place mai mult numele ăsta.)

În prezentul în care eu şi Gaewha stăm şi ne uităm la ea, Kelenli lansează un ultim şoc în vibraţŞia dintre celulele noastre.

„Asta înseamnă că am mai puţŞin de o lună ca să vă arăt cine sunteţŞi cu adevărat”.

Gaewha se încruntă. Reuşesc să nu reacţŞionez, căci conductorii ne supraveghează trupurile, nu doar feţŞele, dar puţŞin lipseşte să nu mă trădez. Sunt foarte confuz şi destul de tulburat. Nu bănuiesc, în prezentul acelei conversaţŞii, că este începutul sfârşitului.

Pentru că, vezi tu, noi, acordorii, nu suntem orogeni. Orogenia este ceea ce va deveni partea diferită din noi după generaţŞii de adaptare la o lume schimbată. Voi sunteţŞi varianta mai superficială, mai specializată, mai naturală a stranietăţŞii noastre nefireşti. Numai câţŞiva dintre voi, ca Alabastru, se vor apropia de puterea şi de versatilitatea noastră, dar asta pentru că noi suntem construiţŞi cu tot atâta deliberare şi la fel de artificial ca fragmentele pe care voi le numiţŞi obeliscuri. Suntem părţŞi ale unei maşinării măreţŞe, un triumf al geninginerii, biomagestriei şi geomagestriei şi al altor

discipline pentru care viitorul nu va avea nume. Ca o statuie, un sceptru sau alt obiect de preţŞ, glorificăm prin însăşi prezenţŞa noastră lumea care ne-a creat.

Nu îi purtăm pică pentru asta, căci părerile şi experienţŞele noastre au fost şi ele construite cu grijă. Nu înţŞelegem că Kelenli a venit să ne ofere sentimentul apartenenţŞei la omenire. Nu înţŞelegem de ce ni s-a interzis conceptul până acum... dar o vom face.

Şi atunci vom înţŞelege că *oamenii* nu pot fi *proprietatea* nimănui. Şi, pentru că suntem şi una, şi alta, iar asta nu-i corect, în noi va lua naştere un nou concept, deşi nu am auzit cuvântul pe care conductorii nu au voie nici măcar să-l rostească în prezenţŞa noastră. RevoluţŞie.

Mă rog. Oricum nu prea ne folosesc nouă cuvintele. Dar asta e. Începutul. Tu, Essun, vei vedea sfârşitul.

3

tu, dezechilibrată

Ai nevoie de câteva zile până îţŞi revii suficient ca să mergi singură. Imediat ce poţŞi, Ykka îţŞi ia purtătorii de targă şi le dă alte însărcinări, lăsându-te să te târăşti singură, slăbită şi, după pierderea braţŞului, stângace. În primele câteva zile, rămâi mult în urma grupului, ajungându-l numai la câteva ore după ce şi-a aşezat tabăra pentru noapte. Când te duci şi tu să-ţŞi iei partea, din mâncarea la comun n-a mai rămas mare lucru. Bine că nu mai simţŞi foamea. N-au rămas nici prea multe locuri unde să-ţŞi întinzi aşternutul, deşi măcar ţŞi-au dat un rucsac şi ceva provizii de bază care să compenseze pierderea rucsafugului. Locurile libere nu sunt bune, aflate la marginea taberei sau de-a dreptul pe drum, unde riscul unui atac din partea sălbăticiunilor sau a comleşilor este mai mare. Dar te culci acolo pentru că eşti sfârşită. Presupui că, dacă vei fi cu adevărat în pericol, Hoa te va lua din nou de-aici: pare capabil să te transporte fără dificultate prin pământ, pe distanţŞe scurte. Chiar şi aşa, mânia Ykkăi este mai greu de îndurat decât credeai.

Tonkee şi Hoa rămân şi ei în urmă, cu tine. E aproape ca pe vremuri, numai că acum Hoa apare în timp ce mergi, rămâne în urmă, lăsându-te să-ţŞi continui drumul, apoi se iveşte din nou undeva înaintea ta. În general adoptă o postură neutră, dar uneori mai face câte ceva ridicol, ca atunci când l-ai găsit într-o poză de alergător. Se pare că şi mâncătorii de piatră se plictisesc. Hjarka rămâne cu Tonkee, aşa că sunteţŞi patru. Ba nu, cinci: Lerna rămâne şi el în urmă cu tine, furios din cauza a ceea ce percepe ca fiind rele tratamente faţŞă de unul dintre pacienţŞii săi. Nu crede că o femeie care a fost recent în comă ar trebui obligată să meargă pe jos, cu atât mai mult lăsată în urmă. Încerci să-i spui să nu stea pe lângă tine, ca să nu-şi atragă mânia Castrimei asupra lui, dar el pufneşte batjocoritor şi spune că, dacă locuitorii Castrimei chiar vor să supere singura persoană din tot comul care are pregătire de chirurg, atunci nu-l

merită. Ceea ce e... ei bine, un punct de vedere foarte valabil. Taci.

Dar te descurci mai bine decât se aştepta Lerna. Asta mai ales pentru că n-ai fost cu adevărat în comă şi pentru că, în cele şapte sau opt luni cât ai locuit în Castrima, nu ţŞi-ai pierdut forma fizică dobândită pe drum. Vechile obiceiuri revin, cu uşurinţŞă chiar: găseşti un ritm constant, chiar dacă lent, care înghite kilometru după kilometru; porţŞi rucsacul jos, în aşa fel încât greutatea lui să ţŞi se sprijine pe fund în loc să-ţŞi apese umerii; ţŞii capul în piept când mergi, astfel încât cenuşa care cade să nu-ţŞi acopere ochelarii. Cu atâţŞia binevoitori în preajma ta, pierderea braţŞului e mai mult o sâcâială decât o dificultate. Pe lângă faptul că te dezechilibrează şi te chinuieşte cu mâncărimi sau dureri-fantomă ale unor degete sau ale unui cot care nu mai există, cea mai dificilă parte este îmbrăcatul în fiecare dimineaţŞă. E surprinzător ce repede te deprinzi să te laşi pe vine ca să urinezi sau să defechezi fără să cazi, dar poate toate zilele alea cât ai purtat scutec constituie o motivaţŞie suplimentară.

Aşa că te descurci singură, la început mai încet, apoi devenind mai rapidă pe zi ce trece. Dar e o singură problemă cu toate astea: mergi în direcţŞia greşită.

Într-o seară, Tonkee vine şi se aşază lângă tine.

— Nu poţŞi să pleci până nu înaintăm mai mult spre vest, zice ea fără altă introducere. Cred că până aproape de Merz. Şi, dacă vrei să ajungi aşa departe, trebuie să dregi lucrurile între tine şi Ykka.

Te uiţŞi urât la ea, deşi, după standardele lui Tonkee, ai fost chiar discretă. A aşteptat până când Hjarka a început să sforăie în aşternutul ei, iar Lerna s-a dus să folosească latrina taberei. Hoa se aţŞine încă prin apropiere, păzind micul vostru grup deloc discret, cu curbele chipului său de marmură neagră luminate de dedesubt de flăcări. Dar Tonkee ştie că-ţŞi e loial, în măsura în care loialitatea înseamnă ceva pentru el.

— Ykka mă urăşte, spui în cele din urmă, după ce căutătura ta încruntată nu reuşeşte să-i provoace lui Tonkee nici supărare, nici regret.

Ea dă ochii peste cap.

— Crede-mă că ştiu cum arată ura. Ykka e... speriată şi puţŞin

supărată, dar o parte din asta o şi meriţŞi. I-ai pus oamenii în pericol.

— I-am *salvat* oamenii de pericol.

De cealaltă parte a taberei observi pe cineva mişcându-se cu stângăcie, ca pentru a ilustra afirmaţŞia ta. E un soldat de-al Rennanisului, unul dintre puţŞinii capturaţŞi în viaţŞă după bătălie. I-au pus un soi de jug, o scândură de lemn cu balamale care-i încinge gâtul ca o zgardă, având în ea două găuri ce-i ţŞin mâinile ridicate şi depărtate, legate prin lanţŞuri de cătuşele de la glezne. Primitiv, dar eficient. Lerna tratează rosăturile prizonierilor şi, din câte ai înţŞeles, noaptea li se permite să-şi lepede jugurile. E un tratament mai bun decât cel de care ar fi avut parte castrimenii din partea rennanilor dacă situaţŞia ar fi stat invers, dar tot e jenant. Nu-i ca şi cum rennanii ar putea pleca. Chiar şi fără juguri, dacă vreunul dintre ei ar evada, fără provizii şi fără protecţŞia oferită de un grup numeros, ar fi mort în câteva zile. Jugurile sunt doar o insultă suplimentară şi un mod neliniştitor de a le aminti că situaţŞia ar fi putut fi şi mai rea. Te uiţŞi în altă parte.

Tonkee îţŞi vede privirea.

— Da, ai salvat Castrima de un pericol şi ai pus-o într-altul la fel de mare. Ykka nu voia decât prima parte.

— N-aveam cum s-o evit pe-a doua. Ar fi trebuit să-i las pe mâncătorii de piatră să omoare toţŞi rogălăii? S-o omoare pe ea? Dac-ar fi reuşit, mecanismele geodei oricum n-ar mai fi funcţŞionat.

— Ştie asta. De-aia am zis că nu te urăşte. Dar...

Tonkee oftează, de parcă te-ai dovedit neaşteptat de grea de cap.

— Uite ce-i! Castrima a fost... este... un experiment. Nu geoda, oamenii. Ykka a ştiut dintotdeauna că nu era o treabă sigură să alcătuieşti un com din sălbăticiuni şi rogălăi, dar mergea. Îi făcuse pe cei vechi să priceapă că aveau nevoie de oameni noi. Îi făcuse pe toţŞi să-i privească pe rogălăi ca pe nişte fiinţŞe umane. Îi convinsese să locuiască sub pământ, în ruina unui mortciv care ne-ar fi putut ucide pe toţŞi în orice clipă. I-a împiedicat chiar să se întoarcă unul împotriva altuia când mâncătorul de piatră cenuşiu le-a oferit un motiv...

— Eu i-am oprit, bombăni tu.

Dar asculţŞi.

— Ai ajutat, admite Tonkee. Însă dacă ai fi fost doar tu? Ştii bine că n-ar fi mers. Castrima funcţŞionează datorită Ykkăi. Fiindcă oamenii ştiu că ea ar muri ca să ţŞină comul ăsta-n viaţŞă. Ajută Castrima, şi Ykka va fi din nou de partea ta.

Vor trece săptămâni, luni poate, până să ajungi la oraşul ecuatorial Rennanis, acum pustiu.

— Ştiu unde-i Nassun în momentul ăsta! zici tu fierbând. Până ajung castrimenii în Rennanis, poate fi altundeva.

Tonkee oftează.

— Essun, deja au trecut câteva săptămâni!

Şi Nassun era probabil altundeva încă de când te-ai trezit. Tremuri. Nu-i raţŞional ce faci şi o ştii, dar izbucneşti:

— Dar, dacă plec acum, poate... poate reuşesc s-o ajung... poate Hoa reuşeşte să se acordeze din nou cu ea, poate eu...

Apoi amuţŞeşti, pentru că auzi cât de tremurătoare şi de stridentă ţŞi-e vocea, iar instinctele tale materne, ruginite, însă netocite, se trezesc şi te mustră: „Nu te mai smiorcăi!” Ceea ce tocmai făceai. Aşa că-ţŞi înghiţŞi restul cuvintelor, dar încă tremuri uşor.

Tonkee clatină din cap cu o expresie care ar putea fi simpatie. Sau poate doar constată, stânjenită, cât de jalnică eşti.

— Măcar ştii că-i o idee proastă. Dar, dacă eşti atât de hotărâtă, mai bine începi de-acum.

ÎţŞi întoarce spatele. Nu prea poţŞi s-o învinovăţŞeşti, nu-i aşa? Să se aventureze în necunoscutul plin de pericole mortale alături de o femeie care a distrus mai multe comunităţŞi sau să rămână cu un com care, teoretic cel puţŞin, va avea în curând o nouă casă? Cu greu se poate numi alegere.

Dar ar fi trebuit să ştii că nu poţŞi ghici ce va face Tonkee. După ce te potoleşti şi te aşezi din nou pe piatra care ţŞi-a slujit drept scaun, o auzi oftând.

— Probabil pot să capăt nişte provizii în plus de la intendent dacă-i spun că-mi trebuie ca să plec să caut ceva pentru Inovatori. S-au obişnuit să fac asta. Dar nu sunt sigură că-l pot convinge să-mi dea de ajuns pentru două persoane.

ÎţŞi dai seama cu surprindere cât de recunoscătoare îi eşti pentru... Hm. Loialitate nu-i tocmai cuvântul potrivit. Ataşament? Poate. Poate chiar simplul fapt c-ai fost subiectul ei

de studiu în tot acest timp şi nu-i dispusă să te lase să-i aluneci printre degete după ce te-a urmat de-a lungul deceniilor şi preţŞ de jumătate din Neclintire.

Pe urmă te încrunţŞi.

— Două? Nu trei?

Ai crezut că lucrurile mergeau bine între ea şi Hjarka.

Tonkee ridică din umeri, apoi se apleacă greoaie să ia o îmbucătură din micul bol cu orez şi fasole pe care l-a umplut din oala comună. După ce înghite, zice:

— Prefer să fac estimări mai precaute. Bine-ar fi să-ncepi şi tu.

Se referă la Lerna, care pare pe punctul de a se ataşa de tine. Nu ştii de ce. Nu eşti chiar un trofeu, plină de cenuşă şi fără o mână, şi jumătate din timp el pare să fie furios pe tine. Încă eşti surprinsă că nu-i furios tot timpul. Mereu a fost un băiat ciudat.

— În fine, vreau să te gândeşti la ceva, continuă Tonkee. Ce făcea Nassun când ai găsit-o?

Şi tresari. Fiindcă, fir-ar să fie, Tonkee a spus din nou cu glas tare un lucru pe care l-ai fi preferat nerostit şi ignorat.

Şi pentru că-ţŞi aminteşti momentul când, cu puterea PorţŞii curgând prin tine, te-ai întins şi ai atins şi ai simţŞit o rezonanţŞă familiară răspunzând atingerii tale. O rezonanţŞă sprijinită şi amplificată de ceva albastru, profund, care opunea o rezistenţŞă stranie conectării cu Poarta. Poarta ţŞi-a spus – cumva – că era safirul.

De ce se joacă fata ta de zece ani cu un obelisc?

Cum de e în viaţŞă fata ta de zece ani după ce s-a jucat cu un obelisc?

Te gândeşti la contactul acela momentan. VibraţŞia-gust familiară a unei orogenii pe care ai ţŞinut-o în frâu încă dinainte să se nască şi ai antrenat-o de când avea doi ani, dar acum mult mai precisă şi mai intensă. Nu încercai să iei safirul lui Nassun, dar Poarta încerca, urmând instrucţŞiunile pe care nişte constructori de mult morţŞi le înscriseseră în reţŞeaua stratificată a onixului. Însă Nassun a păstrat safirul. Chiar a respins Poarta Obeliscului.

Ce a făcut copila ta în acest an lung şi întunecat de a dobândit asemenea abilităţŞi?

— Nu ştii în ce situaţŞie se află, continuă Tonkee, făcându-te

să te smulgi din reveria aceea teribilă şi să te concentrezi asupra ei. Nu ştii printre ce oameni trăieşte. Ai zis că e la Antarctice, undeva lângă coasta estică? În partea aia de lume, Anotimpul n-ar trebui să se manifeste încă prea intens. Ce vrei să faci, s-o smulgi dintr-un com unde-i în siguranţŞă, are suficientă mâncare şi mai poate vedea cerul şi s-o târăşti spre nord, către un com aşezat pe Falie, unde vor fi cutremure constante şi unde următoarea emanaţŞie de gaze i-ar putea ucide pe toţŞi?

Te sfredeleşte din priviri:

— Vrei s-o ajuţŞi sau numai s-o ai iar alături? Nu-i tot aia.

— Jija l-a omorât pe Uche, izbucneşti tu.

Cuvintele nu dor decât dacă le gândeşti în timp ce le rosteşti. Decât dacă îţŞi aminteşti mirosul fiului tău, chicotitul lui sau imaginea cadavrului lui sub pătură. Decât dacă te gândeşti la Corindon... Te foloseşti de mânie ca să înăbuşi junghiurile gemene de durere şi vinovăţŞie.

— Trebuie s-o iau de lângă el. Mi-a ucis băiatul!

— Dar nu ţŞi-a ucis încă fiica. Cât timp a avut la dispoziţŞie? Douăzeci de luni? Douăzeci şi una? Asta înseamnă ceva.

Tonkee îl vede pe Lerna revenind la tine prin mulţŞime şi oftează.

— Nu spun decât că sunt anumite lucruri la care ar trebui să te gândeşti. Şi nici nu-mi vine să cred că spun aşa ceva. Fiica ta e o altă persoană care poate folosi un obelisc şi eu nu pot nici măcar să mă duc s-o cercetez.

Tonkee lasă să-i scape un mârâit de frustrare:

— Urăsc nenorocitul ăsta de Anotimp! Trebuie să fiu atât de practică, dar-ar rugina!

Te pomeneşti chicotind, dar cam neconvingător. Întrebările lui Tonkee sunt bune, desigur, şi la unele dintre ele n-ai răspuns. Le rumegi îndelung în noaptea aceea şi în zilele următoare.

Rennanis e situat aproape pe Coasta de Vest, chiar dincolo de Deşertul Merz. Ca să ajungă acolo, locuitorii Castrimei vor trebui să traverseze deşertul, pentru că ocolirea lui ar lungi foarte mult călătoria – e vorba de câteva luni comparativ cu câţŞiva ani. Dar străbateţŞi într-un timp bun centrul Sudmedlatului, unde drumurile sunt practicabile şi banditŞii sau animalele sălbatice nu vă prea deranjează. Vânătorii au reuşit să găsească o

mulţŞime de provizii pentru cămările comului, inclusiv ceva mai mult vânat decât înainte. Nu-i de mirare, dat fiind că nu mai concurează cu roiurile de insecte. Nu-i de ajuns. Un com de o mie şi ceva de oameni nu poate să se hrănească prea mult timp cu rozătoare mici şi cu păsări. E totuşi mai bine decât nimic.

Când începi să observi schimbările ce preced deşertul – rărirea pădurii scheletice, aplatizarea terenului, sărăcirea treptată a pânzei freatice – decizi că a venit în cele din urmă momentul să încerci să discuţŞi cu Ykka.

AţŞi pătruns deja într-o pădure de piatră: o regiune plină de ţŞancuri înalte şi negre cu muchii tăioase, care întind gheare inegale către cerul de deasupra şi către voi pe măsură ce grupul pătrunde mai adânc printre ele. Nu sunt multe asemenea păduri pe lume. Cele mai multe sfârşesc sfărâmate de cutremure sau – pe vremea când mai exista un Epicentru – distruse intenţŞionat de jachetele-negre ale Epicentrului la cererea comurilor locale. Căci niciun com nu trăieşte într-o pădure de piatră şi niciun com bine condus nu vrea una prin apropiere. În afară de faptul că au tendinţŞa de a se prăbuşi, strivind tot ce-i înăuntrul lor, mai sunt înţŞesate cu peşteri jilave şi alte forme de relief modelate de apă care constituie un cămin minunat pentru tot felul de exemplare periculoase ale faunei şi florei. Sau ale omenirii.

Drumul trece drept prin pădurea împietrită, ceea ce-i o mizerie. Nimeni cu mintea întreagă n-ar fi construit un drum printr-un asemenea ţŞinut. Dacă guvernatorul unui cvartent ar fi propus să folosească taxele oamenilor pentru a amenaja acest rai periculos al banditŞilor, ar fi fost înlocuit la alegerile următoare... sau i s-ar fi făcut de petrecanie în toiul noptŞii. Ăsta-i primul indiciu că e ceva în neregulă. Al doilea este vegetaţŞia săracă din pădure. Mă rog, Anotimpul e aşa de înaintat, că nu-i prea multă vegetaţŞie nicăieri, dar aici nu se vede niciun semn că ar fi existat vreodată. Asta înseamnă că pădurea de piatră este recentă, atât de recentă, încât vântul şi ploaia n-au avut vreme să erodeze piatra şi să le permită plantelor să crească. Este atât de recentă, încât n-a existat înainte de începerea Anotimpului.

Indiciul numărul trei este ceea ce-ţŞi comunică propriile tale sessapineale. Majoritatea pădurilor de piatră sunt din calcar, rezultat al eroziunii apei de-a lungul a sute de milioane de ani.

Aceasta-i din obsidian, sticlă vulcanică. Ţancurile ei zimţŞate nu sunt drepte, ci curbate spre interior. Există chiar şi câteva arcade de lavă nesfărâmate, boltindu-se pe deasupra drumului. De aproape este greu să-ţŞi dai seama, dar tu sessizezi tiparul general. Întreaga pădure este un mugure de lavă solidificată în toiul erupţŞiei. Nicio bucată din drum nu a fost dislocată de explozia tectonică din jurul său. Frumos lucrat, zău aşa!

Când o găseşti, Ykka se ceartă de zor cu o altă membră a comului. A cerut un popas la vreo treizeci de metri de pădure şi oamenii se învârt de colo până colo, neştiind dacă au oprit numai ca să se odihnească sau dacă trebuie să aşeze tabăra, mai ales că s-a făcut destul de târziu. Membra comului este o persoană pe care, în cele din urmă, o recunoşti: Esni Spinare-Lată Castrima, purtătoarea de cuvânt a uzcastei sale. ÎţŞi aruncă o privire neliniştită când te opreşti lângă ele, dar expresia i se îmblânzeşte după ce-ţŞi scoţŞi ochelarii şi masca. Nu te-a recunoscut pentru că ţŞi-ai îndesat zdrenţŞe în mâneca braţŞului lipsă, ca să-ţŞi ţŞină de cald. ReacţŞia ei e bine-venită, reamintindu-ţŞi că nu toţŞi cei din Castrima sunt supăraţŞi pe tine. Esni trăieşte fiindcă cea mai rea parte a atacului – soldaţŞii din Rennanis încercând să-şi croiască o cărare însângerată printre Spinările-Late ce apărau Observatorul – s-a încheiat când i-ai închis în cristale pe mâncătorii de piatră duşmani.

Ykka însă nu se întoarce, deşi ar trebui să-ţŞi fi sessizat prezenţŞa fără probleme. Spune, adresându-i-se lui Esni, crezi tu, deşi remarca e valabilă şi pentru tine:

— Chiar nu vreau să mai aud alte argumente în clipa asta!

— Foarte bine, zici tu. Fiindcă înţŞeleg exact de ce te-ai oprit aici şi cred că-i o idee bună.

Ai vorbit puţŞin mai tare decât trebuia. Schimbi o privire cu Esni, comunicându-i că vrei să lămureşti treburile cu Ykka în momentul ăsta şi că poate Esni nu vrea să fie de faţŞă. Dar femeia care conduce apărarea comului nu se sperie uşor, aşa că nu eşti complet surprinsă văzând-o că-şi încrucişează braţŞele pe piept cu un aer amuzat, gata să savureze spectacolul.

Ykka se întoarce către tine încet, cu o expresie de iritare şi neîncredere.

— Mă bucur că mă aprobi, zice ea pe un ton care exprimă orice în afară de bucurie. Nu că mi-ar păsa de părerea ta.

Strângi din dinţŞi.

— O sessizezi, nu? Aş zice că e munca unuia cu patru sau cinci inele dacă n-aş şti că sălbăticiunile pot avea talente neobişnuite.

Te referi la ea. E o ramură de măslin în semn de pace. Sau poate o linguşeală.

Ea nu cade în capcană.

— O să mergem cât de mult putem până la căderea nopţŞii şi o să aşezăm tabăra acolo, zice indicând din cap pădurea. E prea mare ca s-o străbatem într-o singură zi. Poate am putea s-o ocolim, dar e ceva...

Privirea i se înceţŞoşează, apoi se încruntă şi-ţŞi întoarce spatele strâmbându-se, pentru că ţŞi-a dezvăluit o slăbiciune. E suficient de sensibilă ca să sessizeze ceva, dar nu şi ca să ştie exact ce anume.

Tu eşti cea care a petrecut ani în şir învăţŞând să citească rocile subsolului cu ajutorul orogeniei, aşa că-i oferi amănunte:

— În direcţŞia aia e o capcană acoperită cu frunze, zici tu arătând iarba de mult moartă care tiveşte marginea pădurii într-o parte. Dincolo de ea e o porţŞiune plină de curse. Nu pot să spun exact câte, dar sessizez o tensiune cinetică provenită de la sfori sau sârme. Dacă însă ocolim pe partea cealaltă, acolo sunt coloane parţŞial retezate şi bolovani poziţŞionaţŞi ici şi colo la marginea pădurii. E uşor să declanşeze o prăbuşire în lanţŞ. Şi pot să sessizez găuri amplasate în locuri strategice printre coloanele exterioare. De acolo, o arbaletă sau chiar şi-un arc obişnuit pot produce o mulţŞime de pagube.

Ykka oftează.

— Mda. Deci cel mai bun drum chiar este prin pădure.

Îi aruncă o căutătură lui Esni, care probabil pledase pentru drumul ocolit. Esni oftează şi ea, apoi ridică din umeri, dându-i dreptate.

Te întorci către Ykka.

— Oricine a făcut pădurea asta, dacă mai e în viaţŞă, are suficient talent şi precizie ca să îngheţŞe jumătate din com în câteva secunde, aproape pe neaşteptate. Dacă vrei s-o traversezi, trebuie să stabilim nişte ture de veghe/muncă, iar când zic „noi”, mă refer la orogenii cu mai mult autocontrol. Trebuie să ne ţŞii treji în noaptea asta.

Ea te priveşte cu ochii mijiţŞi:

— De ce?

— Pentru că, dacă doarme vreunul dintre noi când va avea loc atacul (eşti aproape sigură că va avea loc un atac), o să reacţŞionăm instinctiv.

Ykka se strâmbă. Nu-i o sălbăticiune oarecare, dar e suficient de sălbăticiune ca să ştie ce s-ar putea întâmpla dac-ar fi provocată să reacţŞioneze orogenic în timp ce doarme. Ar putea ucide accidental pe oricine nu-i omorât de atacatori.

— Căcat!

Pentru moment se uită în altă parte şi te întrebi dacă nu cumva se îndoieşte de spusele tale, dar se pare că doar cugetă la ele.

— Bun! Atunci o să facem de veghe cu rândul. O să-i pun să lucreze pe rogălăii care nu sunt de veghe... ăăă... să descojească mazărea aia sălbatică pe care am găsit-o acum câteva zile. Sau să repare hamurile pe care le folosesc la cărat Spinările-Late. Pentru că mâine va trebui să fim căraţŞi în căruţŞe, fiind prea somnoroşi şi lipsiţŞi de vlagă ca să putem merge.

— Bine. Şi...

EziţŞi. Nu încă. Nu poţŞi să-ţŞi recunoşti slăbiciunea de faţŞă cu aceste două femei, nu încă. Şi totuşi...

— Nu pe mine.

Ykka îţŞi aruncă imediat o căutătură piezişă. Esni te măsoară cu o privire sceptică, de parcă ar vrea să spună: „Şi ce bine te descurcai...” Te grăbeşti să adaugi:

— Nu ştiu de ce sunt capabilă acum. După ceea ce am făcut în Castrima de Jos... m-am schimbat.

Nici nu-i o minciună. Fără să te gândeşti cu adevărat, îţŞi atingi braţŞul lipsă, pipăindu-l prin mâneca jachetei. Nimeni altcineva nu vede ciotul, dar eşti, deodată, extrem de conştientă de el. Ai descoperit că lui Hoa nu i-au plăcut urmele vizibile de dinţŞi lăsate de Antimoniu pe cioturile lui Alabastru. Al tău e neted, rotund, ca şlefuit. ÎnghiţŞi-l-ar Pământul de perfecţŞionist!

Privirea Ykkăi urmează atingerea ta stângace. Tresare.

— Aha! Păi, cred că era de aşteptat. Falca i se încordează. Dar se pare că de sessizat poţŞi să sessisezi.

— Da. Pot să stau de pază. Numai că n-ar trebui să fac... nimic.

Ykka clatină din cap, dar spune:

— Bine. Atunci ia tu ultimul schimb al nopţŞii!

Este cea mai puţŞin râvnită tură: când frigul e cel mai abitir, acum că temperaturile nocturne au început să coboare sub zero. Ora la care majoritatea oamenilor ar prefera să doarmă în aşternuturi calde. Este şi cel mai periculos moment al gărzii, când orice atacator cu bun-simţŞ ar năvăli peste un grup mare ca acesta, în speranţŞa că-i va surprinde pe apărători somnoroşi şi amorţŞiţŞi. Nu poţŞi să-ţŞi dai seama dacă e o dovadă de încredere sau o pedeapsă. Cu titlu de încercare, spui:

— Pot măcar să capăt o armă?

N-ai mai purtat una de când, la câteva luni după ce părăsiseşi Tirimo, ţŞi-ai dat cuţŞitul în schimbul unor măceşe uscate care să ţŞină scorbutul la distanţŞă.

— Nu.

Dar-ar rugina! Vrei să-ţŞi încrucişezi braţŞele pe piept, însă mâneca goală se clatină amintindu-ţŞi că nu poţŞi, aşa că te mulţŞumeşti să te strâmbi. (Ykka şi Esni se strâmbă şi ele.)

— Şi-atunci ce să fac? Să ţŞip cât pot de tare? Chiar ai de gând să pui tot comul în pericol fiindcă ai ciudă pe mine?

Ykka dă ochii peste cap.

— Mânca-m-ar rugina!

Parcă-ţŞi auzi gândurile de mai devreme, aşa că te încrunţŞi.

— Incredibil! Tu-ţŞi închipui că sunt supărată din pricina geodei?

Nu poţŞi să nu te uiţŞi la Esni. Ea o priveşte pe Ykka de parcă vrea să spună: „Păi, stai aşa, nu eşti?” E o privire suficient de grăitoare pentru amândouă.

Ykka se uită urât la voi, apoi îşi freacă obrazul şi lasă să-i scape un oftat exasperat.

— Esni, du-te şi... ei, căcat, du-te şi fă orice fac Spinările-Late! Essie, aici! Vino aici! Hai să facem câţŞiva paşi!

Te cheamă cu un gest brusc, mustind de frustrare. Eşti prea năucită ca să fii ofensată. Ea se răsuceşte pe călcâie şi tu o urmezi. Esni ridică din umeri şi se îndepărtează.

PreţŞ de câteva momente, umblaţŞi prin tabără în tăcere. ToţŞi par extrem de conştienţŞi de pericolul pădurii de piatră,

aşa că popasul a devenit unul activ. Câteva Spinări-Late transportă lucruri dintr-o căruţŞă într-alta, mutând ce-i strict necesar în vehiculele cu roţŞi mai zdravene, care vor fi mai puţŞin încărcate. Mai uşor de înhăţŞat din fugă la ananghie. Vânătorii cioplesc pari ascuţŞiţŞi, confecţŞionaţŞi din copăceii uscaţŞi şi din crengile de lângă tabără. Când comul îşi va aşeza tabăra pentru noapte, îi vor amplasa în jurul perimetrului, ca să-i silească pe atacatori să se încoloneze pe acolo pe unde îi vrea apărarea. Restul Spinărilor-Late profită de prilej ca să tragă un pui de somn, ştiind foarte bine că la căderea nopţŞii fie vor patrula, fie vor fi silite să doarmă la marginile taberei. „Spinări puternice care să-i păzească pe toţŞi”, spune legea-n-piatră. Spinările-Late cărora nu le place să fie folosite ca scuturi umane pot să găsească o cale de a se distinge şi de a se transfera într-o altă castă sau pot să se alăture altui com.

Strâmbi din nas când treci pe lângă şanţŞul săpat la iuţŞeală lângă drum, care e ocupat de şase persoane, în jurul cărora stau câţŞiva RezistenţŞi mai tineri, pregătiţŞi pentru îndatorirea ingrată de a arunca ţŞărână peste rezultate. În mod neobişnuit, s-a format o coadă, scurtă ce-i drept, de inşi care aşteaptă să le vină rândul. Nu-i de mirare că atâţŞia oameni simt nevoia să-şi golească intestinele deodată: aici, în umbra ameninţŞătoare a pădurii de piatră, toată lumea e nervoasă. Nimeni nu vrea ca după lăsarea serii să fie prins cu pantalonii în vine.

Te gândeşti că s-ar putea să ai şi tu nevoie să te ghemuieşti pe marginea şanţŞului, când Ykka îţŞi întrerupe cugetările înţŞelepte spunând:

— Deci acum ne placi?

— Ce?!

Ea face un gest larg, cuprinzând întreaga tabără. Oamenii comului.

— Eşti în Castrima de aproape un an. Ţi-ai făcut prieteni?

„Pe tine”, îţŞi zici în gând înainte să te poţŞi opri.

— Nu, răspunzi cu voce tare.

Te studiază câteva clipe, făcându-te să te întrebi, cu un sentiment de vinovăţŞie, dacă nu cumva se aştepta s-o numeşti pe ea. Apoi oftează.

— L-ai luat pe Lerna la tăvălit? Presupun că gusturile nu se discută, dar Prăsitorii spun că toate semnele sunt vizibile. Eu,

dac-aş vrea un bărbat, aş alege unul care nu vorbeşte prea mult. Deşi cu femeile e mai sigur. Ele ştiu cum să nu strice momentul.

Se întinde şi tresare simţŞind un junghi în spate. Te foloseşti de acest răgaz ca să-ţŞi ascunzi expresia oripilată de pe faţŞă. Prăsitorii, dar-ar rugina-n ei, nu-s suficient de ocupaţŞi, din câte se pare!

— Nu, zici tu.

— Nu încă?

Oftezi.

— Nu... încă.

— Şi ce aşteptŞi, dar-ar rugina?! Drumul n-o să devină mai sigur!

Te uiţŞi urât la ea.

— Parcă nu-ţŞi păsa?

— Păi, nu-mi pasă. Dar te frec la icre cu asta ca să subliniez o chestie.

Ykka te conduce către căruţŞe, sau aşa crezi la început. Apoi treceţŞi de căruţŞe şi tu încremeneşti surprinsă.

Cei şapte prizonieri din Rennanis sunt aşezaţŞi aici, mâncând. Chiar şi când stau jos sunt diferiţŞi de locuitorii Castrimei, toţŞi rennanii fiind sanzedi puri sau destul de aproape ca să nu conteze, înalţŞi până şi pentru rasa lor, cu coame fuior-de-cenuşă sau cu codiţŞe şi raşi la tâmple sau cu părul tuns mai scurt şi înfoiat ca puful de păpădie pentru maximum de efect. Jugurile le-au fost scoase pe moment, deşi lanţŞurile care leagă fiecare prizonier de jugul său sunt încă la locul lor. Câteva Spinări-Late stau de pază prin preajmă.

Te miri că mănâncă, dat fiind că n-aţŞi aşezat tabăra pentru noapte. Spinările-Late de pază mănâncă şi ele, dar asta e logic: le aşteaptă o noapte lungă. Când tu şi Ykka vă apropiaţŞi, rennanii îşi ridică privirile şi te opreşti locului, pentru că-l recunoşti pe unul dintre ei. Danel, generalul armatei Rennanisului. E sănătoasă şi întreagă, cu excepţŞia semnelor roşii lăsate de jug în jurul gâtului şi al mâinilor. Ultima oară când ai văzut-o de aproape, convocase o Gardiană fără cămaşă ca să te ucidă.

Te recunoaşte şi ea, şi gura i se strânge schiţŞând o strâmbătură resemnată şi ironică. Apoi, foarte deliberat, te

salută înclinând din cap şi se întoarce la castronul ei.

Spre surprinderea ta, Ykka se ghemuieşte pe vine lângă Danel.

— Cum e mâncarea?

Danel dă din umeri, continuând să mănânce.

— Mai bună decât burta goală.

— E bună, spune alt prizonier, aflat în partea opusă a cercului.

Când un altul se uită urât la el, ridică din umeri:

— Păi, chiar este!

— Nu-i interesează decât să putem să le tragem căruţŞele, spune cel care s-a uitat urât.

— Da, i-o retează Ykka. Exact aşa e. Spinările-Late din Castrima primesc raţŞii şi un pat, când avem aşa ceva de oferit, în schimbul contribuţŞiei lor. Vouă ce v-a oferit Rennanisul?

— Poate nişte nenorocită de mândrie, zice încruntatul, încruntându-se şi mai tare.

— Mai taci, Phauld! zice Danel.

— Corciturile astea cred că...

Danel îşi pune jos castronul cu mâncare. Încruntatul tace imediat, încordat, privind-o cu ochi măriţŞi. După un moment, Danel îşi ia castronul şi reîncepe să mănânce. În tot acest timp expresia nu i s-a schimbat. Te gândeşti că probabil a crescut copii.

Ykka, cu cotul rezemat de un genunchi, îşi odihneşte bărbia în pumn urmărindu-l pe Phauld. Îi spune lui Danel:

— Ce vrei să fac cu ăsta de-aici?

Phauld se încruntă imediat:

— Ce?

Danel ridică din umeri. Castronul i s-a golit, dar îşi plimbă un deget pe buza lui, culegând ultimele picături de sos.

— Nu mai e treaba mea să iau asemenea decizii.

— Nu pare prea deştept.

Ykka îl examinează cu buzele strânse.

— N-arată rău, dar e mai greu să-l împerechezi dacă vrei inteligenţŞă, şi nu aspect frumos.

Danel nu zice nimic vreme de câteva clipe, timp în care Phauld îşi plimbă privirea de la ea la Ykka şi înapoi cu un aer tot mai incredul. Apoi Danel oftează adânc şi se uită şi ea la Phauld.

— Ce vrei să zic? Nu mai sunt comandanta lui. Nici măcar n-

am vrut poziţŞia asta, am fost recrutată. Acum să dea rugina-n toate dacă-mi pasă!

— Nu-mi vine să cred! exclamă Phauld. Vocea lui e prea stridentă, panicată. Am luptat pentru tine!

— Şi-ai pierdut, zice Danel clătinând din cap. Acum e important să supravieţŞuieşti, să te adaptezi. Uită idioţŞeniile alea pe care le-ai auzit în Rennanis despre sanzedi şi corcituri. Aia era propagandă ca să unească comul. Acum situaţŞia s-a schimbat. Nevoia este singura lege.

— Nu-mi cita legea-n-piatră, înghiţŞi-o-ar Pământul!

— ÎţŞi citează legea-n-piatră fiindcă nu pricepi care-i treaba, se răsteşte celălalt bărbat, cel căruia i-a plăcut mâncarea. Ne hrănesc. Ne lasă să dovedim că suntem de folos. E un test, dobitocule ce eşti! Ca să vadă dacă suntem dornici să ne câştigăm un loc în comul ăsta!

— În comul ăsta?!

Phauld indică tabăra cu o mişcare amplă a braţŞului. Râsul lui ricoşează din faţŞadele stâncoase. Oamenii privesc în jur, încercând să-şi dea seama dacă vocile astea răstite semnalează vreo problemă.

— Tu te auzi ce zici? Oamenii ăştia n-au nicio şansă. Ar trebui să găsească un loc unde să se adăpostească, poate să reconstruiască vreunul dintre comurile pe care le-am prădat noi. În loc...

Ykka se pune în mişcare cu o nonşalanţŞă care nu te înşală. ToţŞi au putut anticipa ce urmează, chiar şi Phauld, dar e prea încăpăţŞânat ca să admită realitatea. Ea se ridică şi îşi scuturǎ cu un gest inutil cenuşa de pe umeri, apoi traversează cercul şi pune o mână pe creştetul lui Phauld. El încearcă să se smucească, lovind-o peste mână.

— Nu mă atin...

Şi amuţŞeşte. Ochii i se înceţŞoşează. Ykka i-a făcut lucrul acela pe care i l-a făcut lui Cutter în Castrima de Jos, când oamenii se pregăteau să se transforme într-o gloată pusă pe linşat orogeni. Pentru că de data asta ştiai că o să se întâmple, reuşeşti să înţŞelegi mai bine cum creează ea pulsaţŞia aceea stranie. Este în mod clar magie, un soi de manipulare a filamentelor subţŞiri şi argintii care dansează şi pâlpâie între particulele substanţŞei ce alcătuieşte orice om. PulsaţŞia Ykkăi

retează mănunchiul de fire de la baza craniului lui Phauld, chiar deasupra sessapinealei. Fizic vorbind, totul e încă intact, dar din punct de vedere magic parcă i-ar fi retezat capul.

El se prăbuşeşte moale pe spate şi Ykka păşeşte în lături şi-l lasă să cadă inert pe sol.

Una dintre femeile din Rennanis scoate un icnet şi se trage îndărăt, cu lanţŞurile zăngănind. Gărzile schimbă o privire, indispuse, dar nu surprinse: prin com s-a dus vorba despre ceea ce i-a făcut Ykka lui Cutter. Un bărbat din Rennanis care nu a vorbit până acum înjură încet într-un dialect costal. Nu e eturpică, aşa că nu-l înţŞelegi, totuşi spaima lui e evidentă. Danel se mulţŞumeşte să ofteze.

Ykka oftează şi ea privindu-l pe bărbatul mort. Apoi o priveşte pe Danel:

— Îmi pare rău!

Danel îi răspunde cu un zâmbet abia perceptibil.

— Noi am încercat. Şi ai zis-o chiar tu: nu era prea deştept.

Ykka încuviinţŞează. Din cine ştie ce motiv, în aceeaşi clipă îţŞi aruncă o privire. Habar n-ai ce învăţŞătură ar trebui să tragi de aici.

— Desfă cătuşele! spune ea.

Eşti nedumerită timp de o clipă, apoi îţŞi dai seama că era un ordin adresat paznicilor. Unul dintre ei se apropie de celălalt, discută şi se apucă amândoi să aleagă chei de pe un inel. Ykka, dezgustată de ea însăşi, spune:

— Cine-i azi intendentul de serviciu? Memsid? Spune-i să ia un alt Rezistent şi să se ocupe de chestia asta.

Indică din cap cadavrul lui Phauld.

ToţŞi încremenesc. Nimeni nu protestează. Vânătorii găsesc mai mult vânat şi plante de cules, însă Castrima are o grămadă de oameni cărora le trebuie mai multe proteine decât capătă, iar deşertul se apropie. Se ştia că se va ajunge la asta.

După un moment de tăcere, te apropii de Ykka.

— Eşti sigură? o întrebi încet.

Unul dintre paznici se apropie şi desface cătuşele de la gleznele lui Danel. Danel, care a încercat să ucidă toate fiinţŞele vii din Castrima. Danel, care a încercat să te ucidă pe tine.

— De ce nu? zice Ykka ridicând din umeri.

Vorbeşte suficient de tare ca s-o poată auzi prizonierii:

— De la atacul Rennanisului, ducem lipsă de Spinări-Late. Acum am şase înlocuitori.

— Înlocuitori care o să ne înjunghie – sau poate numai pe tine – pe la spate, cu prima ocazie!

— Da, dacă nu cumva îi văd venind şi-i omor eu prima. Dar ar fi o prostie destul de mare din partea lor. Tocmai ce l-am ucis pe cel mai prost dintre ei, special pentru asta.

Ai senzaţŞia că Ykka nu încearcă să-i sperie pe oamenii din Rennanis. Ea doar expune nişte fapte.

— Vezi, Essie, asta tot încerc să-ţŞi spun. Lumea nu-i formată din prieteni şi duşmani. E formată din oameni care te pot ajuta şi oameni care-ţŞi stau în drum. Ce capeţŞi dacă-i omori pe inşii ăştia?

— SiguranţŞă.

— Există mai multe feluri de-a fi în siguranţŞă. Da, acum există o şansă mai mare să fiu lichidată peste noapte. Dar pentru com e mai multă siguranţŞă. Şi cu cât e comul mai puternic, cu atât sunt mai multe şanse să ajungem în Rennanis în viaţŞă.

Ridică din umeri şi priveşte pădurea de piatră.

— Oricine a construit asta e unul de-al nostru, cu un talent real. O să avem nevoie de el.

— Ce? Acum vrei să adopţŞi... Clatini din cap neîncrezătoare. Sălbăticiuni violente cu apucături de banditŞi?

Dar te opreşti. Pentru că mai demult şi tu ai iubit o sălbăticiune violentă cu apucături de pirat.

Ykka te priveşte reamintindu-ţŞi-l pe Innon şi jelindu-l din nou. Apoi, cu o blândeţŞe remarcabilă, spune:

— Essie, am planuri cu bătaie mai lungă, nu vreau doar să supravieţŞuim de pe o zi pe alta. Poate-ar trebui să-ncerci şi tu.

Te uiţŞi în altă parte, simţŞindu-te în defensivă fără să ştii de ce. Luxul de a gândi mai departe de ziua de mâine este ceva de care nu prea ai avut prilejul să te bucuri.

— Eu nu-s staroste. Nu-s decât un rogălău.

Ykka înclină din cap, un soi de acceptare ironică. Tu nu foloseşti cuvântul ăsta la fel de des ca ea. Când îl rosteşte ea, o face cu mândrie. Când îl foloseşti tu, e un atac.

— Ei bine, eu sunt şi una, şi alta, zice Ykka. Staroste şi rogălău. Aleg să fiu ambele şi multe altele.

Trece pe lângă tine şi următoarele cuvinte ţŞi le aruncă peste umăr, ca şi cum n-au importanţŞă:

— Nu te-ai gândit deloc la noi când ai folosit obeliscurile alea, nu? Te-ai gândit să-ţŞi distrugi duşmanii. Te-ai gândit la supravieţŞuire, dar n-ai reuşit să treci mai departe. De-aia sunt aşa de supărată pe tine, Essie. Stai de luni în comul meu şi eşti tot „doar un rogălău”.

Apoi se îndepărtează, ţŞipând la toţŞi cei care pot s-o audă că pauza s-a terminat. O priveşti până se pierde în mulţŞimea de oameni ce se dezmorţŞesc bombănind, apoi îi arunci o privire lui Danel, care între timp s-a ridicat în picioare şi îşi masează dunga roşie de la o încheietură. Te urmăreşte cu o expresie voit neutră.

— Dacă moare, mori şi tu, îi zici.

Dacă Ykka nu vrea să aibă grijă de ea însăşi, vei face tot ce poţŞi pentru ea.

Danel lasă să-i scape un pufnet scurt, amuzat:

— Asta e adevărat fie că mă ameninţŞi tu, fie că nu. Nimeni altcineva de aici nu e dispus să-mi dea o şansă.

ÎţŞi aruncă o privire sceptică, cu mândria ei sanzedă complet intactă, în ciuda răsturnării situaţŞiei:

— Nu te prea pricepi la asta, nu-i aşa?

Focuri din adâncuri şi găleţŞi ruginite! Te îndepărtezi, căci, dacă Ykka are o părere proastă despre tine numai fiindcă ai anihilat orice ameninţŞare, probabil nu i-ar plăcea deloc să te apuci să omori oamenii care te enervează numai aşa, dintr-o nimica toată.

•

2562: Cutremur de nouă în regiunea Coastei de Vest, cu epicentrul undeva în Cvartentul Baga. Conform loriştilor vremii, cutremurul „a transformat solul în lichid”. (Poetic?) Un oraş de pescari a scăpat nevătămat. Din relatarea scrisă a unui sătean: „Rogăloi ticălos a pus capăt la cutremuru şi noi l-am omorât pă iel”. Conform raportului înaintat Epicentrului (împărtăşit cu permisiune) de Orogenul Imperial care a vizitat ulterior regiunea, cutremurul ar fi putut sparge o pungă cu petrol subacvatic aflată în apropierea coastei, dar rogălăul neînregistrat a

împiedicat asta. Ar fi otrăvit apa şi plajele pe kilometri întregi de coastă.

NotiţŞele lui Yaetr Inovator Dibars

4

Nassun, hoinărind prin sălbăticie

Schaffa e suficient de cumsecade ca să-i conducă afară din Jekity pe ceilalţŞi opt copii ai Lunii Găsite, împreună cu Nassun şi cu el însuşi. Îi spune femeii staroste că merg toţŞi să se antreneze la o depărtare de câţŞiva kilometri, ca să nu tulbure comul cu seismele care ar putea rezulta. Întrucât Nassun tocmai a trimis safirul la loc pe cer – cu mult zgomot, graţŞie bubuitului aerului dislocat, şi într-o manieră spectaculoasă, pentru că acesta s-a ivit brusc deasupra lor, uriaş, albastru intens şi mult prea aproape –, starostea se dă peste cap să le ofere copiilor rucsafugi cu de-ale gurii pentru drum, ca să-i vadă plecaţŞi cât mai repede. Nu sunt proviziile de care cineva are nevoie pentru o călătorie lungă. Nicio busolă, cizme de calitate medie, raţŞii care nu vor ţŞine mai mult de două săptămâni înainte să se strice. Dar e mai bine decât să plece cu mâna goală.

Nimeni din com nu ştie că Umber şi Nida sunt morţŞi. Schaffa le-a dus trupurile în baraca Gardienilor şi i-a întins pe fiecare în patul lui, în poziţŞii demne. I-a reuşit mai bine cu Nida, care arată mai mult sau mai puţŞin intactă, cu excepţŞia cefei, decât cu Umber, al cărui cap este distrus. Apoi Schaffa a aruncat ţŞărână peste petele de sânge. Cei din Jekity o să-şi dea seama până la urmă, dar atunci copiii Lunii Găsite vor fi dacă nu în siguranţŞă, măcar departe.

Pe Jija, Schaffa l-a lăsat grămadă acolo unde l-a doborât Nassun. De fapt, cadavrul nu e decât o grămadă de pietre frumoase, până când se uită cineva mai atent la unele dintre ele.

Copiii sunt tăcuţŞi când părăsesc comul care i-a găzduit, în unele cazuri ani de zile. Pleacă pe scara rogălăilor, aşa cum a ajuns să fie numită neoficial (şi nepoliticos): şirul de coloane de bazalt din partea nordică a comului, pe care numai orogenii îl pot traversa. Wudeh îi coboară la nivelul solului împingând una

dintre coloanele de bazalt înapoi în străvechiul vulcan şi orogenia lui este mai stabilă decât i-a sessizat-o vreodată Nassun. Dar ea îi vede expresia disperată şi o doare sufletul.

Merg spre vest ca un grup, dar înainte să parcurgă un kilometru câţŞiva dintre copii plâng încet. Nassun, ai cărei ochi rămân uscaţŞi chiar şi când prin minte îi rătăcesc gânduri ca „mi-am ucis tatăl” şi „tati, mi-e dor de tine”, suferă alături de ei. E o cruzime că ei trebuie să îndure asta, să fie daţŞi cenuşii în plin Anotimp din pricina acţŞiunii ei. (Din pricina a ceea ce a încercat Jija să facă, se străduieşte ea să-şi spună, fără s-o creadă.) Dar ar fi fost o cruzime şi mai mare să-i lase în Jekity, unde, dându-şi seama ce s-a întâmplat, locuitorii s-ar fi întors împotriva lor.

Oegin şi Ynegen sunt singurele care o privesc pe Nassun cu ceva ce aduce a înţŞelegere. Au fost cele dintâi care au ieşit afară după ce ea a smuls safirul de pe cer. Pe când ceilalţŞi i-au văzut doar pe Schaffa luptându-se cu Umber şi pe OţŞel ucigând-o pe Nida, ele două au văzut ce a încercat Jija să-i facă lui Nassun. ÎnţŞeleg că Nassun s-a apărat, aşa cum ar fi făcut-o oricine. Dar toată lumea şi-o aminteşte ucigându-l pe Eitz. De atunci unii au iertat-o, după cum a prezis Schaffa, mai ales Peek cea timidă, cu cicatricea ei, care i-a povestit lui Nassun între patru ochi ce i-a făcut bunicii care o lovise cu cuţŞitul în faţŞă cu atâţŞia ani în urmă. Copiii orogeni se învaţŞă de timpuriu cu regretul.

Asta nu înseamnă însă că nu se mai tem de Nassun, dar frica e mai puternică decât minciunile pe care şi le spun de obicei copiii. În fond, ei nu au suflete de ucigaşi... spre deosebire de Nassun.

(Deşi nu vrea asta, nu mai mult decât tine.)

Acum grupul se află, la propriu, la o răspântie unde o cărare de la nord-est spre sud-est se intersectează cu Drumul Imperial mai vestic Jekity – Tevamis. Schaffa spune că Drumul Imperial îi va conduce la un moment dat către un drum suspendat, ceva despre care Nassun a auzit, deşi nu a văzut niciunul în lungile ei călătorii. Răspântia asta însă este locul ales de Schaffa ca să-i anunţŞe pe ceilalţŞi copii că nu-l mai pot însoţŞi.

Singura care protestează este Shirk.

— N-o să mâncăm mult, îi spune ea lui Schaffa cu disperare în

glas. Nu... nu trebuie să ne hrăneşti. Lasă-ne numai să te urmăm. O să ne găsim singuri de mâncare, ştiu eu cum!

— Cel mai probabil eu şi Nassun vom fi urmăriţŞi, spune Schaffa.

Vocea lui rămâne tot timpul blândă. Nassun ştie că asta îi face spusele şi mai dureroase. BlândeţŞea lui Schaffa demonstrează limpede că lui chiar îi pasă. DespărţŞirile sunt mai uşoare când sunt crude.

— O să facem o călătorie lungă şi periculoasă. SunteţŞi mai în siguranţŞă pe cont propriu.

— Mai în siguranţŞă fără un com! zice Wudeh şi râde.

E cel mai amar sunet pe care l-a auzit Nassun de la el.

Shirk a început să plângă. Lacrimile lasă dâre surprinzător de curate prin cenuşa ce începe să-i întunece obrazul.

— Nu înţŞeleg! Ai avut grijă de noi. ÎţŞi place de noi, Schaffa, mai mult decât le-a plăcut lui Umber sau Nidei. De ce-ai... dacă urma să... să...

— Încetează! spune Lashar.

În ultimul an s-a înălţŞat ca o fată sanzedi de neam bun. Deşi cu timpul s-a descotorosit aproape complet de aerele ei de genul „bunicul era ecuatorial”, când este supărată se refugiază în aroganţŞa care-i e caracteristică. Şi-a încrucişat braţŞele şi şi-a întors ochii de la cărare, către un pâlc de dealuri sterpe aflate la distanţŞă.

— Ai şi tu ceva mândrie, dar-ar rugina! Am fost daţŞi cenuşii, dar încă suntem în viaţŞă şi asta-i tot ce contează. La noapte putem să ne găsim adăpost printre dealurile alea.

Shirk se uită urât la ea:

— Alea nu-s un adăpost! O să murim de foame sau...

— Ba n-o să murim!

Deshati, care până acum a privit în pământ scurmând cu un picior stratul încă subţŞire de cenuşă, îşi ridică iute privirea. Se uită la Schaffa, dar le vorbeşte lui Shirk şi celorlalţŞi:

— Sunt locuri unde putem trăi. Trebuie numai să-i facem să ne deschidă porţŞile.

Pe chip i se poate citi o expresie încordată, hotărâtă. Schaffa îi aruncă o privire cercetătoare şi, spre lauda ei, ea nu tresare.

— Adică să intraţŞi cu forţŞa? o întreabă el.

— Asta vrei să facem, nu-i aşa? Nu ne-ai trimite în lume dacă

n-ai fi de acord ca noi să facem... ceea ce trebuie.

Încearcă să ridice din umeri. E prea încordată ca să-i iasă gestul nepăsător pe care şi l-a dorit. A arătat mai degrabă ca un spasm, ca un tic.

— N-am mai fi în viaţă dacă n-ai fi de acord cu asta.

Nassun priveşte în pământ. E vina ei că alegerile celorlalţi copii s-au redus la asta. În Luna Găsită a existat frumuseţe. Printre copii asemenea ei, Nassun a putut să se bucure de ceea ce este şi de ceea ce poate face, alături de oameni care îi înţelegeau şi-i împărtăşeau această bucurie. Acum ceva bun şi întreg a murit.

„În cele din urmă, vei ucide tot ce iubeşti”, i-a spus Oţel. O doare că trebuie să-i dea dreptate.

Schaffa îi priveşte pe copii îndelung, cugetând. Degetele îi tresar, reamintindu-şi poate de o altă viaţă şi de un alt eu, care nu ar fi putut îndura ideea de a asmuţi opt tineri Misalemi asupra lumii. Dar acea versiune a lui Schaffa e moartă. Tresărirea e doar un reflex.

— Da, spune el. Asta vreau să faceţi dacă aveţi nevoie să mă auziţi zicând-o cu glas tare. Aveţi o şansă mai bună într-un com mare şi prosper decât pe cont propriu. Aşa că daţi-mi voie să vă fac o sugestie.

Schaffa înaintează şi se lasă pe vine ca s-o privească pe Deshati în ochi, întinzând totodată o mână ca să atingă umărul slăbuţ al lui Shirk. Le spune tuturor, cu aceeaşi intensitate şi blândeţe ca până atunci:

— La început omorâţi numai unu. Alegeţi pe cineva care încearcă să vă facă rău, dar numai o persoană, chiar dacă sunt mai multe care încearcă. Scoateţi-i din luptă pe ceilalţi, dar nu vă grăbiţi când ucideţi acea singură persoană. Faceţi-i sfârşitul dureros. Asiguraţi-vă că victima voastră ţipă. E important. Dacă cel dintâi pe care-l omorâţi nu scoate un sunet... mai omorâţi pe cineva.

Ei îl privesc lung. Până şi Lashar pare descumpănită. Nassun însă l-a văzut pe Schaffa ucigând. O fi renunţat el la o parte din ce era, dar ce-a mai rămas e încă un artist al terorii. Sunt norocoşi că a considerat necesar să le împărtăşească secretele artei lui. Speră că ei apreciază asta.

El continuă:

— După ce l-aţŞi omorât, lămuriţŞi-i pe cei prezenţŞi c-aţŞi procedat astfel numai ca să vă apăraţŞi. Apoi oferiţŞi-vă să munciţŞi în locul mortului sau să-i apăraţŞi pe ceilalţŞi de pericole... dar ei vor recunoaşte ultimatumul. Trebuie să vă accepte în com.

Face o pauză, aţŞintindu-şi ochii-de-gheaţŞă asupra lui Deshati.

— Ce faceţŞi dacă vă refuză?

Ea înghite în sec.

— Î-îi omorâm pe toţŞi.

El zâmbeşte din nou, pentru prima oară de când a părăsit Jekity, şi o mângâie pe ceafă cu aprobare şi afecţŞiune.

Shirk scoate un mic icnet, atât de şocată, încât se opreşte din plâns. Oegin şi Ynegen se îmbrăţŞişează şi pe chip nu li se citeşte decât disperarea. Lashar strânge din fălci, cu nările dilatate. E decisă să ia cuvintele lui Schaffa în serios. La fel şi Deshati, Nassun vede asta... deşi, făcând-o, ceva în Deshati va muri.

Schaffa o ştie şi el. Când se ridică şi o sărută pe Deshati pe frunte, o face cu atâta tristeţŞe, încât Nassun simte un nou junghi în inimă.

— „Totul se schimbă pe durata unui Anotimp”, spune el. TrăiţŞi. Vreau să trăiţŞi!

O lacrimă se prelinge pe obrazul lui Deshati înainte să apuce s-o strivească între gene. Înghite zgomotos în sec. Dar încuviinţŞează şi se îndepărtează de el, amestecându-se printre ceilalţŞi. Îi separă un golf: Nassun şi Schaffa de o parte, copiii Lunii Găsite de cealaltă. Căile lor s-au despărţŞit. Schaffa nu dă vreun semn de disconfort. Ar trebui: Nassun observă că argintul din el s-a însufleţŞit şi pulsează, protestând faţŞă de decizia lui de a-i lăsa pe aceşti copii să plece. Însă el nu-şi trădează durerea. Când face ce crede că-i corect, durerea nu face decât să-i dea putere.

Se ridică.

— Şi dacă Anotimpul dă semne că ar trece... fugiţŞi! ÎmprăştiaţŞi-vă şi pierdeţŞi-vă urma cât de bine puteţŞi. Gardienii nu sunt morţŞi, micuţŞilor. Vor reveni. Şi, odată ce se va duce vestea despre ce aţŞi făcut, vor porni pe urmele voastre.

Gardienii obişnuiţŞi, Nassun ştie că la ei se referă, la cei necontaminaţŞi, aşa cum a fost şi el cândva. Acei Gardieni au dispărut de la începutul Anotimpului sau cel puţŞin Nassun n-a auzit că s-ar fi alăturat vreunui com şi nici nu ia întâlnit pe drum. „Vor reveni” sugerează că s-au dus într-un loc anume. Unde? Undeva unde Schaffa şi ceilalţŞi Gardieni contaminaţŞi n-au vrut sau n-au putut să meargă.

Dar ce contează e că acest Gardian, oricât de contaminat ar fi, îi ajută. Nassun se simte năpădită de o speranţŞă iraţŞională. În mod sigur sfaturile lui Schaffa îi vor ajuta să găsească adăpost undeva. Aşa că înghite în sec şi adaugă:

— ToţŞi sunteţŞi foarte buni la orogenie. Poate comul pe care îl alegeţŞi... poate o să...

Se întrerupe, neştiind ce voia de fapt să spună. „Poate o să vă placă”, asta gândeşte, dar i se pare o prostie. Sau „poate puteţŞi să le fiţŞi de folos”, numai că lucrurile nu stăteau aşa. Comurile angajau orogeni de-ai Epicentrului numai pe perioade scurte, ca să facă ce trebuia făcut şi să plece, sau cel puţŞin aşa spune Schaffa. Nici chiar comurile aflate lângă falii sau puncte fierbinţŞi nu voiau să aibă orogeni care să locuiască acolo în permanenţŞă, oricât de mult ar fi avut nevoie de ei.

Însă, înainte ca Nassun să-şi găsească cuvintele, Wudeh se uită urât la ea.

— Gura!

Nassun îl priveşte nedumerită.

— Ce?

Peek şuieră către Wudeh, cerându-i să tacă, dar el o ignoră.

— Gura! Te urăsc, mânca-te-ar Pământul! Nida obişnuia să-mi cânte.

Apoi, pe neaşteptate, izbucneşte în plâns. Peek pare nedumerită, dar ceilalţŞi îl înconjoară, murmurându-i cuvinte alinătoare şi bătându-l pe umeri.

Lashar urmăreşte scena şi-i aruncă lui Nassun o ultimă privire plină de reproş, apoi îi spune lui Schaffa:

— Atunci o să pornim la drum. ÎţŞi mulţŞumesc, Gardianule, dacă... dacă are vreo importanţŞă.

Se întoarce şi-i îmboldeşte pe ceilalţŞi. Deshati merge cu capul în pământ, fără să privească în urmă. Ynegen ezită un moment între cele două grupuri, apoi îi aruncă lui Nassun o

privire şi îi şopteşte „Îmi pare rău!” Pleacă şi ea, grăbindu-se să-i ajungă din urmă pe ceilalţŞi.

Imediat ce copiii nu se mai văd, Schaffa pune o mână pe umărul lui Nassun şi o călăuzeşte în altă direcţŞie, către vest, de-a lungul Drumului Imperial.

După câţŞiva kilometri parcurşi în tăcere, ea spune:

— Tot mai crezi că ar fi fost mai bine să-i omori?

— Da, spune el şi-i aruncă o privire. O ştii şi tu la fel de bine ca mine.

Nassun strânge din dinţŞi.

— Ştiu.

Un motiv în plus să oprească asta. Să oprească tot.

— Te gândeşti la o destinaţŞie, spune Schaffa.

Nu e o întrebare.

— Da. Eu... Schaffa, trebuie să ajung de cealaltă parte a lumii.

Parc-ar spune „Trebuie să ajung pe o stea”, dar cum ceea ce trebuie de fapt să facă nu diferă cu mult de asta, a decis să nu se jeneze de această absurditate mai mică.

Spre surprinderea ei, în loc să râdă, el o studiază pieziş.

— În Centrul Miezului?

— Ce?

— Un oraş aflat pe partea cealaltă a lumii. Acolo vrei să mergi?

Ea înghite în sec şi-şi muşcă buza.

— Nu ştiu. Ştiu numai că ceea ce-mi trebuie este...

Nu are cuvinte pentru asta, aşa că face mâinile căuş şi îşi agită degetele, trimiţŞând unde imaginare să se izbească şi să se contopească.

— Obeliscurile... trag de locul ăla. Pentru asta au fost făcute. Dacă ajung acolo, cred că aş putea să... ăăă... trag în direcţŞia opusă? Nu pot s-o fac de altundeva, pentru că...

Nu poate explica. Linii de forţŞă, contact vizual, configuraţŞii matematice... toate cunoştinţŞele de care are nevoie sunt în mintea ei, însă limba ei nu le poate reda. O parte din asta e un dar din partea safirului, iar altele sunt aplicaţŞii ale teoriilor pe care i le-a predat mama ei şi altele derivă din corelarea teoriei cu observaţŞiile, la care se adaugă instinctul.

— Nu ştiu care oraş de-acolo e cel bun. Poate dacă mă apropii mai mult şi călătoresc un timp prin zonă...

— Centrul Miezului e unicul lucru de pe partea aia a lumii, mititico.

— E... ce?

Schaffa se opreşte brusc şi-şi leapădă rucsacul. Nassun îl imită, interpretând-o ca pe un semnal că e timpul să facă un popas. Sunt la adăpostul unui deal care e de fapt un pinten de lavă străveche a marelui vulcan de sub Jekity. În regiunea asta sunt tot felul de terase naturale, săpate în obsidian de vânt şi ploaie, deşi stânca aflată la câţŞiva centimetri dedesubt este prea dură pentru agricultură şi chiar pentru păduri. CâţŞiva copaci încăpăţŞânaţŞi, cu rădăcini puţŞin adânci, se leagănă pe terasele pustii, acoperite de cenuşă, deşi cei mai mulţŞi sunt pe moarte din pricina ploii de cenuşă. Nassun şi Schaffa vor putea vedea orice posibilă ameninţŞare cât încă-i departe.

În timp ce Nassun scoate nişte mâncare pe care s-o împartă cu el, Schaffa desenează cu degetul ceva pe un petic de cenuşă din apropiere. Nassun îşi întinde gâtul şi vede că a trasat pe sol două cercuri. Într-unul schiţŞează conturul aproximativ al Neclintirii, familiar lui Nassun din timpul lecţŞiilor de geografie de la creşă, numai că de data asta el desenează Neclintirea în două bucăţŞi, despărţŞită de o linie aflată aproape de ecuator. Falia, da, care a devenit o graniţŞă mai greu de trecut decât miile de kilometri de ocean.

Însă celălalt cerc, care, înţŞelege Nassun, reprezintă lumea, rămâne neatins cu excepţŞia unui singur punct situat aproape de ecuator, mai la est de longitudinea medie a cercului. Nu desenează amplasamentul unei insule sau al unui continent. Doar acel punct singuratic.

— Odată, pe faţŞa pustie a lumii au existat multe oraşe, explică Schaffa. De-a lungul mileniilor, multe civilizaţŞii au construit pe ocean sau sub ocean. Niciunul n-a rezistat însă prea mult. N-a rămas decât Centrul Miezului.

Care se află, la propriu, la distanţŞă de o lume.

— Cum putem ajunge acolo?

— Dacă...

AmuţŞeşte. La vederea expresiei pierdute de pe chipul lui, Nassun simte o gheară în stomac. De data asta el tresare şi închide şi ochii, de parcă încercarea de a-şi accesa vechiul sine i-ar fi sporit durerea.

— Nu-ţŞi aminteşti?

El oftează.

— Îmi amintesc că odinioară ştiam.

Nassun îşi dă seama că ar fi trebuit să se aştepte la una ca asta. Îşi muşcă buzele.

— S-ar putea să ştie OţŞel.

Un muşchi al fălcii lui Schaffa se încordează fugar, apărând şi dispărând.

— Într-adevăr, s-ar putea.

OţŞel, care s-a făcut nevăzut în timp ce Schaffa se ocupa de cadavrele celorlalţŞi doi Gardieni, ar putea să-i asculte ascuns în piatra din jur. Să-nsemne oare ceva că nu s-a ivit deja ca să le spună ce să facă? Poate n-au nevoie de el.

— Şi Epicentrul Antarctic? Ei n-au chestiile astea scrise pe undeva?

Îşi aminteşte că a văzut biblioteca Epicentrului, înainte ca ea, Schaffa şi Umber să se aşeze la masă cu conducătorii lui, să bea câte o ceaşcă de sigurin şi să-i ucidă pe toţŞi. Era o încăpere nefiresc de înaltă, plină până-n tavan cu cărţŞi. Lui Nassun îi plac cărţŞile – mama ei îi cumpăra câte una la câteva luni, o adevărată risipă, şi uneori Nassun mai căpăta şi unele la mâna a doua dacă Jija le considera potrivite pentru copii – şi-şi aminteşte veneraţŞia pe care a simţŞit-o, căci nu mai văzuse niciodată atâtea cărţŞi la un loc. În mod sigur unele dintre ele conţŞin informaţŞii despre... oraşe foarte vechi de care n-a auzit nimeni şi unde numai Gardienii ştiu cum se ajunge. Ăăă... Hm!

— PuţŞin probabil, spune Schaffa confirmând bănuielile lui Nassun. Şi până acum Epicentrul a fost deja anexat de vreun alt com sau ocupat de vreo bandă de comleşi. Avea recolte numai bune de cules şi în locuinţŞele lui se putea trăi. Ar fi o greşeală să revenim acolo.

Nassun îşi muşcă buza de jos.

— Poate... o barcă?

Nu ştie nimic despre bărci.

— Nu, mititico. O barcă n-ar fi bună pentru o călătorie atât de lungă.

Face o pauză plină de semnificaţŞii şi Nassun încearcă să se oţŞelească pentru ceea ce va veni. Acum o va abandona, simte asta cu o certitudine dureroasă, înspăimântătoare. Acum va

vrea să afle ce pune ea la cale şi va refuza să fie părtaş. De ce-ar face-o? Până şi ea ştie că-şi doreşte ceva îngrozitor.

— Presupun, aşadar, că vrei să preiei controlul asupra PorţŞii Obeliscului, spune Schaffa.

Nassun icneşte. Schaffa ştie ce-i Poarta Obeliscului? Când Nassun a aflat numele ei abia în dimineaţŞa asta, de la OţŞel? Dar ştiinţŞa lumii, toate mecanismele ei stranii şi eonii ei de secrete au rămas în general intacte în mintea lui Schaffa. Numai lucrurile care au legătură cu fostul său sine s-au pierdut pentru totdeauna... ceea ce înseamnă că ruta către Centrul Miezului este ceva ce Vechiul Schaffa trebuia să ştie neapărat. Ce înseamnă asta?

— Ăăă, da. De-aia vreau să ajung în Centrul Miezului.

La vederea surprinderii ei, gura lui se arcuieşte.

— Nassun, găsirea unui orogen care să poată activa Poarta a fost motivul iniţŞial pentru care noi am înfiinţŞat Luna Găsită.

— Ce?! De ce?

Schaffa îşi ridică ochii spre cer. Soarele a început să apună. Mai au cam o oră de mers înainte să se întunece prea tare ca să mai poată înainta. Însă el priveşte safirul, care nu pare să se fi deplasat vizibil din poziţŞia sa de deasupra Jekityului. Frecându-şi ceafa absent, Schaffa îi contemplă conturul vag printre norii tot mai denşi şi încuviinţŞează ca pentru sine.

— Eu, Nida şi Umber, spune el. Acum vreo zece ani, am fost... instruiţŞi... să călătorim spre sud şi să ne găsim unii pe alţŞii. Ni s-a cerut să căutăm şi să antrenăm orogeni care aveau potenţŞialul de a se conecta cu obeliscurile. Să fie clar, ăsta-i un lucru pe care Gardienii nu-l fac în mod normal, pentru că nu poate exista decât un motiv ca să încurajezi un orogen pe calea obeliscului. Dar asta a vrut Pământul. Nu ştiu de ce. În acea perioadă eram... mai puţŞin înclinat să pun întrebări.

Gura îi schiţŞează un zâmbet scurt, ruşinat.

— Acum am nişte presupuneri.

Nassun se încruntă.

— Ce presupuneri?

— Că Pământul are propriile lui planuri pentru oameni...

Deodată Schaffa se încordează din tot trupul şi se clatină. Nassun îl prinde repede, ca să nu cadă, şi din reflex el îşi pune un braţŞ pe după umerii ei. O strânge foarte tare, dar ea nu

protestează. Este evident că el are nevoie de alinarea prezenţŞei ei. Că Pământul e mai supărat pe el ca oricând, poate pentru că-i trădează secretele, e un lucru la fel de palpabil ca pulsaţŞia argintului de-a lungul fiecărui nerv şi în jurul fiecărei celule din trupul lui.

— Nu vorbi! spune Nassun cu un nod în gât. Nu mai spune nimic! Dacă te face să suferi aşa...

— Nu mă conduce el pe mine! spune Schaffa între două gâfâieli. Nu mi-a luat esenţŞa! Poate că... ah... m-am băgat în ţŞarcul lui, dar nu mă poate pune în lesă!

— Ştiu.

Nassun îşi muşcă buza. El se lasă cu toată greutatea pe ea şi asta face ca genunchiul pe care se sprijină s-o doară groaznic de tare. Însă nu-i pasă.

— Dar nu trebuie să-mi zici totul *acum.* O să-mi dau eu seama de una singură.

„Are toate indiciile”, îşi spune ea. Vorbind despre talentul lui Nassun de a se conecta cu obeliscurile, Nida spusese cândva: „E o chestie pe care încercam s-o eliminăm în Epicentru”. Atunci Nassun nu înţŞelesese, dar acum, după ce a perceput ceva din imensitatea PorţŞii Obeliscului, poate ghici de ce Taica Pământ o vrea moartă dacă ea nu mai e sub controlul lui Schaffa – şi, prin el, al Pământului.

Nassun îşi muşcă buza. O să înţŞeleagă Schaffa? Dacă el se va decide să plece sau, şi mai rău, se va întoarce împotriva ei, nu e sigură că va putea îndura. Aşa că respiră adânc.

— OţŞel spune că Luna se întoarce.

Pentru o clipă, dinspre Schaffa nu vine decât tăcere. E o tăcere încărcată de surprindere.

— Luna.

— E reală, izbucneşte ea.

Deşi nu ştie dacă e adevărat, nu-i aşa? N-are decât cuvântul lui OţŞel pe care să se bazeze. Nici nu-i sigură ce anume este Luna, cu excepţŞia faptului că e copilul de mult pierdut al Taicii Pământ, aşa cum spun poveştile. Şi totuşi ştie că, măcar în privinţŞa asta, OţŞel spune adevărul. Nu o sessizează şi nu există fire argintii trădătoare pe cer, dar o crede, aşa cum crede că lumea mai are o faţŞă, chiar dacă ea n-a văzut-o, aşa cum ştie de ce iau naştere munţŞii şi aşa cum e sigură că Taica

Pământ e real, şi e viu, şi e duşmanul. Unele adevăruri sunt pur şi simplu prea enorme ca să le negi.

Însă, spre surprinderea ei, Schaffa spune:

— O, ştiu că Luna e reală.

Poate că durerea l-a mai lăsat. Acum expresia i s-a înăsprit şi se uită la discul înceţŞoşat şi intermitent al soarelui, acolo unde se chinuieşte să străpungă norii, aproape de orizont.

— Tu... Da? Atunci îl crezi pe OţŞel?

— Te cred pe tine, mititico, pentru că orogenii simt atracţŞia Lunii când se apropie. E la fel de natural să fii conştientă de ea cum e faptul că sessizezi cutremurele. Dar am şi văzut-o.

Apoi o scrutează pe Nassun cu atenţŞie.

— Dar de ce ţŞi-a spus mâncătorul de piatră despre Lună?

Nassun trage aer adânc în piept şi-l eliberează cu un oftat.

— Chiar îmi doream să trăiesc într-un loc plăcut, spune ea. Să locuiesc undeva cu... cu tine. Nu m-ar fi deranjat să muncesc şi să fac tot ce pot ca să fiu un membru de nădejde al unui com. Poate aş fi putut fi loristă.

Simte cum i se încleştează fălcile.

— Dar nu pot face asta, oriunde m-aş duce. Nu fără să fiu silită să ascund ceea ce sunt. Schaffa, îmi place orogenia atunci când nu trebuie s-o ascund! Nu cred că faptul c-o am, că sunt un, un... rogălău...

Trebuie să se oprească, roşind şi încercând să se scuture de ruşinea de a fi folosit un cuvânt atât de urât, dar, urât cum e, în clipa asta este cuvântul potrivit.

— Nu cred că, dacă sunt unul, înseamnă că sunt rea, ciudată sau periculoasă...

Se întrerupe din nou, nelăsându-şi gândurile s-o ia pe această cale, care o duce înapoi către: „Dar uite ce de lucruri rele ai făcut”.

Inconştient, Nassun îşi dezgoleşte dinţŞii şi strânge din pumni.

— Nu-i cinstit, Schaffa! Nu-i cinstit că oamenii vor să fiu rea, ciudată sau periculoasă, că mă *fac* să fiu rea...

Clatină din cap, bâjbâind după cuvinte.

— Vreau să fiu o fată ca oricare. Dar nu-s, şi toată lumea, multă lume, mă urăşte fiindcă nu-s o fată ca oricare. Tu eşti singurul care nu mă urăşte pentru... pentru ceea ce sunt. Şi asta nu-i cinstit.

— Nu, nu e.

Schaffa îşi schimbă poziţŞia, rezemându-se cu spatele de rucsac. Pare epuizat.

— Dar vorbeşti de parcă-i uşor să le ceri oamenilor să-şi învingă spaimele, mititico.

Şi, deşi el n-o spune, Nassun se gândeşte brusc: „Jija n-a putut”.

Stomacul lui Nassun se revoltă subit, atât de vertiginos, încât e silită să-şi apese pumnul peste buze şi să se gândească cu încăpăţŞânare la cenuşă şi urechile îngheţŞate. N-are nimic în stomac cu excepţŞia unui pumn de curmale pe care de abia le-a mâncat, dar senzaţŞia e oricum îngrozitoare.

În mod atipic, Schaffa nu se apropie s-o aline. Se mulţŞumeşte s-o privească cu o expresie ostenită, dar altminteri indescifrabilă.

— Ştiu că ei nu-s în stare.

Da, vorbitul o ajută. Stomacul nu i se linişteşte, dar nu se mai simte pe punctul de a vomita.

— Ştiu că ei – odihniţŞii – nu vor înceta să se teamă. Dacă tata n-a putut...

GreaţŞă. Îşi smulge gândurile de la finalul frazei.

— O să continue să fie speriaţŞi la nesfârşit şi o să trăim aşa pentru totdeauna şi nu-i cinstit. Ar trebui să existe o... o soluţŞie. Nu-i cinstit să nu se termine niciodată!

— Dar vrei să impui o soluţŞie, mititico? întreabă Schaffa.

Vocea lui e blândă. Ea îşi dă seama că el a ghicit deja. O cunoaşte mult mai bine decât se cunoaşte ea însăşi şi-l iubeşte din pricina asta.

— Sau un sfârşit?

Ea se ridică şi începe să păşească descriind cercuri mici, strâmte, între rucsacul ei şi al lui. Asta îi mai domoleşte greaţŞa şi tensiunea fără nume care o copleşeşte.

— Nu ştiu care-i soluţŞia.

Dar ăsta nu e chiar adevărul şi Schaffa miroase minciunile aşa cum animalele de pradă miros sângele. O priveşte mijindu-şi ochii.

— Dar, dacă ai şti cum, ai drege lucrurile?

Şi atunci amintirile erup fulgerător şi Nassun revede ultima ei zi în Tirimo, la care nu şi-a permis să se gândească de mai bine

de un an.

Cum a venit acasă. Cum l-a văzut pe tatăl ei în mijlocul sufrageriei, respirând precipitat. Cum s-a întrebat ce era în neregulă cu el. Cum s-a întrebat de ce în clipa aceea nu semăna cu tatăl ei, cu ochii prea mari, cu gura căscată, cu umerii strânşi într-un fel care părea dureros. Şi apoi Nassun îşi aminteşte cum şi-a coborât privirea.

Cum şi-a coborât privirea şi s-a uitat şi s-a tot uitat gândind: „Ce e asta?" Şi privind şi întrebându-se „E o minge?" ca acelea pe care copiii de la creşă le luau la şuturi în timpul prânzului, numai că mingile alea erau din piele, iar ceea ce se găsea la picioarele tatii avea altă nuanţŞă de cafeniu, cafeniu cu pete vineţŞii peste tot, cu cocoloaşe şi pe jumătate dezumflat, dar „Nu, nu e o minge, stai aşa, ăla-i un ochi?" Poate, dar închis şi atât de umflat, încât semăna cu o boabă uriaşă de cafea. Nu era o minge, pentru că purta hainele fratelui ei, inclusiv pantalonii cu care Nassun îl îmbrăcase de dimineaţŞă, în timp ce Jija era ocupat să le facă pacheţŞelele cu mâncare pentru creşă. Uche nu voia să poarte pantalonii pentru că era încă un copilaş şi-i plăcea să se prostească, aşa că Nassun fusese nevoită să danseze dansul poponeţŞului şi el râsese, vai, cum mai râsese! Râsul lui era lucrul care-i plăcea ei cel mai tare şi, când terminase dansul, el o lăsase să-i pună pantalonii drept răsplată, ceea ce înseamnă că forma de pe podea „e Uche, ăla e Uche, e Uche..."

— Nu! gâfâie Nassun. Nu le-aş drege! Nici dac-aş şti cum!

S-a oprit locului. Îşi apasă un braţŞ peste pântece. Pe celălalt, strâns în pumn, şi l-a îndesat în gură. Acum scuipă cuvintele în jurul lui, se îneacă cu ele în timp ce-i izvorăsc din gâtlej, se ţŞine de pântece, care e atât de plin de lucruri cumplite, încât trebuie să le lase afară ca să nu o sfârtece pe dinăuntru. Ele i-au schimonosit vocea, transformând-o într-un mârâit surd, sugrumat, întrerupt când şi când de sunete mai piţŞigăiate, pentru că abia se abţŞine să nu urle.

— Nu le-aş drege, Schaffa, n-aş face-o, îmi pare rău, nu vreau să le dreg, vreau să-i omor pe toţŞi cei care mă urăsc...

Îşi simte pântecele atât de greu, încât nu mai poate sta în picioare. Se lasă pe vine, apoi în genunchi. Vrea să vomite, dar, în loc s-o facă, scuipă cuvinte pe solul dintre palmele ei.

— Să piară! Vreau să piară tot, Schaffa! Vreau să ARDĂ, vreau să ardă şi să piară, să nu mai rămână nimic, nici ură, nici omoruri, NIMIC pur şi simplu, nimic, mânca-l-ar rugina, nimic PENTRU TOTDEAUNA...

Mâinile lui Schaffa, solide şi puternice, o saltă în picioare. Se luptă cu el, încercând să-l lovească. N-o face din răutate sau de frică. Nu vrea să-l rănească. Dar trebuie să elibereze cumva o parte din ce e înăuntrul ei, altfel va înnebuni. Şi, în timp ce ţŞipă şi dă din picioare şi loveşte cu pumnii şi muşcă, se trage de haine şi de păr şi încearcă să-şi izbească fruntea de a lui, îşi înţŞelege pentru prima oară tatăl. Cu o mişcare rapidă, Schaffa o răsuceşte cu spatele la el şi o cuprinde cu braţŞul lui mare, ţŞintuindu-i mâinile pe lângă trup ca să nu-l poată răni nici pe el, nici pe sine în paroxismul furiei.

„Aşa a simţŞit Jija”, remarcă o parte distantă şi detaşată a ei, care pluteşte pe deasupra tuturor ca un obelisc. „Asta s-a petrecut în sinea lui când şi-a dat seama că mama l-a minţŞit, că eu l-am minţŞit şi că Uche l-a minţŞit. Asta l-a făcut să mă arunce jos din căruţŞă. De asta a venit azi-dimineaţŞă la Luna Găsită cu cuţŞitul în mână”.

Iată! Asta e partea de Jija din ea, care-o face să se zbată, să ţŞipe, să plângă. În acest moment de nefericire şi de furie dezlănţŞuită, se simte mai aproape ca oricând de tatăl ei.

Schaffa o ţŞine până când ea oboseşte. În cele din urmă, Nassun se lasă moale, tremurând şi gâfâind, scâncind încet, cu faţŞa plină de lacrimi şi de muci.

Când devine clar că Nassun nu va izbucni din nou, Schaffa îşi schimbă poziţŞia, aşezându-se pe jos cu picioarele încrucişate şi trăgând-o în poală. Ea se lipeşte de el, aşa cum a făcut cândva o altă fată, cu mulţŞi ani înainte şi la mulţŞi kilometri depărtare, după ce el i-a spus că trebuia să treacă un test dacă voia să trăiască. Dar Nassun şi-a dat deja testul, până şi vechiul Schaffa ar fi de acord cu asta. La apogeul furiei ei, orogenia lui Nassun nu a avut nici măcar o tresărire şi ea nu s-a întins deloc către argint.

— Şşş, o alină Schaffa, aşa cum a făcut tot timpul, deşi acum îi masează spatele şi-i şterge câte o lacrimă stingheră. Şşş. Biata de tine! Ce necinstit din partea mea! Când abia în dimineaţŞa asta...

Oftează.

— Taci, mititica mea. Odihneşte-te!

Nassun e stoarsă şi golită de toate în afară de durere şi de furie, care curg prin ea ca două şuvoaie rapide de lavă, transformând tot ce le iese în cale într-o masă incandescentă, clocotitoare. Durere şi furie şi un ultim sentiment preţŞios, neîntinat.

— Numai pe tine te iubesc, Schaffa, spune ea cu voce răguşită, obosită. Eşti singurul motiv pentru care n-aş face-o. Dar... dar eu...

El o sărută pe frunte.

— Alege sfârşitul de care ai nevoie, Nassun.

— Nu vreau, spune ea şi se opreşte să înghită în sec. Vreau ca tu... vreau să trăieşti!

El râde cu blândeţŞe.

— Tot copil eşti după toate prin câte ai trecut!

Asta o doare, însă e clar ce-a vrut el să spună. Nu le poate avea pe amândouă, şi pe Schaffa viu, şi dispariţŞia urii din lume. Trebuie să aleagă una sau alta.

Apoi Schaffa repetă cu fermitate:

— Alege sfârşitul de care ai nevoie!

Nassun se retrage puţŞin ca să-l poată privi. El zâmbeşte din nou şi privirea-i e limpede.

— Ce?

El o îmbrăţŞişează cu blândeţŞe.

— Tu eşti ispăşirea mea, Nassun. Tu eşti toţŞi copiii pe care ar fi trebuit să-i iubesc şi să-i protejez până şi de mine însumi. Şi dacă asta îţŞi va aduce pacea...

O sărută pe frunte.

— Atunci voi fi Gardianul tău până când lumea toată va arde, micuţŞa mea.

E o binecuvântare şi un balsam. În cele din urmă, greaţŞa o eliberează din gheare. În braţŞele lui Schaffa, în siguranţŞă şi acceptată, adoarme în sfârşit şi visează o lume dogorind şi topindu-se şi atingând şi ea un soi de pace.

•

— OţŞel! strigă ea în dimineaţŞa următoare.

OţŞel se iveşte dinaintea lor, în mijlocul drumului, cu braţŞele încrucişate şi cu o expresie vag amuzată pe chip.

— În termeni relativi, cel mai scurt drum către Centrul Miezului nu e departe, spune el când ea îl întreabă despre lucrurile pe care Schaffa nu şi le mai aminteşte. E o călătorie de o lună sau cam aşa ceva. Desigur...

Se întrerupe ostentativ. S-a oferit să-i ducă el însuşi pe Nassun şi pe Schaffa de cealaltă parte a lumii, căci, se pare, mâncătorii de piatră sunt capabili de aşa ceva. I-ar scuti de multe greutăţŞi şi pericole, dar ar trebui să se încredinţŞeze în mâinile lui OţŞel cât timp i-ar transporta prin pământ, în maniera stranie şi înspăimântătoare a celor ca el.

— Nu, mulţŞumesc, spune din nou Nassun.

Nu-l întreabă pe Schaffa ce părere are, deşi el stă sprijinit de un bolovan din apropiere. Nu trebuie să-l întrebe. În mod evident, pe OţŞel nu-l interesează decât Nassun. Ar fi o nimica toată să uite să-l ia şi pe Schaffa sau să-l piardă pe drumul către Centrul Miezului.

— Dar ce poţŞi să ne spui despre locul ăla unde trebuie să mergem? Schaffa nu-şi mai aminteşte.

Privirea cenuşie a lui OţŞel se abate către el. Schaffa îi răspunde cu un zâmbet de o seninătate înşelătoare. Până şi argintul din el se domoleşte, chiar dacă numai pe moment. Poate că nici Taica Pământ nu-l place pe OţŞel.

— Se cheamă *staţŞie,* explică OţŞel după un moment. E veche. Voi aţŞi zice că este ruina unui mortciv, deşi încă intactă, adăpostită în alte ruine, care nu-s aşa. Cu mult timp în urmă, oamenii foloseau staţŞiile, sau mai bine zis vehiculele găzduite în ele, ca să călătorească pe distanţŞe mari mai repede decât dacă ar fi mers pe jos. În zilele astea însă, numai noi, mâncătorii de piatră, şi Gardienii ne mai amintim de existenţŞa staţŞiilor.

Zâmbetul lui, neschimbat de când a apărut, e fix şi ironic. Pare să i se adreseze cumva lui Schaffa.

— ToţŞi plătim un preţŞ pentru putere, spune Schaffa. Vocea lui e rece şi mătăsoasă, ca atunci când se gândeşte să facă lucruri rele.

— Da.

OţŞel face o pauză cu o secundă prea lungă.

— Şi ca să foloseşti mijlocul ăsta de transport trebuie plătit un preţŞ.

— N-avem bani sau altceva cu care să ne putem târgui, spune

Nassun îngrijorată.

— Din fericire, sunt şi alte modalităţŞi de a plăti.

Deodată OţŞel e în altă poziţŞie, cu faţŞa în sus. Nassun îi urmăreşte privirea, se întoarce şi – oh! Este safirul, care s-a apropiat puţŞin peste noapte. Acum se află la jumătatea distanţŞei dintre ei şi Jekity.

— StaţŞia, continuă OţŞel, datează dinaintea Anotimpurilor. Din vremea când au fost construite obeliscurile. Toate artefactele rămase de la acea civilizaţŞie recunosc aceeaşi sursă de putere.

— Vrei să zici... Nassun respiră scurt. Argintul...

— Aşa îi spui? Ce poetic!

Nassun ridică din umeri stânjenită.

— Nu ştiu cum altcumva să-i spun.

— O, cum s-a schimbat lumea!

Nassun se încruntă, dar OţŞel nu-şi explică afirmaţŞia enigmatică.

— Urmează drumul până ajungi la Moşu' Ştirb. Ştii unde e?

Nassun îşi aminteşte că l-a văzut pe hărţŞile Antarcticelor cu o viaţŞă în urmă şi că numele a făcut-o să chicotească. Îi aruncă o privire lui Schaffa, care încuviinţŞează şi spune:

— Putem să-l găsim.

— Atunci ne întâlnim acolo. Ruina se află exact în centrul pădurii de iarbă, în inelul interior. IntraţŞi în Moşu' Ştirb imediat după răsărit. ÎndreptaţŞi-vă către centru fără să pierdeţŞi vremea. Nu vreţŞi să fiţŞi încă în pădure după apus.

Apoi OţŞel face o pauză, adoptând o nouă poză, una de o îngândurare demonstrativă. Are capul înclinat într-o parte şi degetele îi ating bărbia.

— Mă aşteptasem să fie mama ta.

Schaffa încremeneşte. Nassun e surprinsă de valul de căldură, apoi de frig, care o străbate. Treptat, bâjbâind prin aceste emoţŞii straniu de complexe, întreabă:

— Ce vrei să zici?

— Doar că m-am aşteptat ca ea să facă toate astea.

OţŞel nu ridică din umeri, dar ceva din vocea lui sugerează nonşalanţŞă.

— I-am amenинţŞat comul. Prietenii, oamenii la care ţŞine acum. M-am gândit că se vor întoarce împotriva ei şi că atunci

alegerea asta i se va părea mai uşoară.

Oamenii la care ţŞine acum.

— Nu mai e în Tirimo?

— Nu. S-a alăturat altui com.

— Şi... nu s-au întors împotriva ei?

— În mod surprinzător, nu.

Ochii lui OţŞel se mişcă în lateral pentru a-i întâlni pe ai lui Nassun.

— Ştie unde eşti acum. Poarta i-a spus. Dar nu vine încoace, sau nu încă. Mai întâi vrea să-şi vadă prietenii instalaţŞi în siguranţŞă.

Nassun strânge din fălci.

— Oricum eu nu mai sunt în Jekity. Şi în curând n-o să mai aibă nici Poarta, aşa că n-o să mă poată găsi şi a doua oară.

OţŞel se întoarce complet cu faţŞa la ea, cu mişcări prea lente şi prea fluide ca să fie umane, deşi mirarea lui pare sinceră. Nu-i place când el se mişcă lent. O trec fiorii.

— Într-adevăr, nimic nu durează o veşnicie, spune el.

— Ce înseamnă asta?

— Numai că te-am subestimat, micuţŞă Nassun.

Imediat Nassun simte că nu poate suferi modul ăsta de adresare. El îşi ia din nou poza gânditoare, mişcându-se repede de data asta, spre uşurarea ei.

— Cred că ar fi bine să n-o mai fac pe viitor.

Şi cu asta dispare. Nassun se încruntă nedumerită la Schaffa, care clatină din cap. Apoi îşi iau rucsacurile în spinare şi pornesc spre vest.

•

2400: Ecuatorialele Estice (verifică dacă reţŞeaua de noduri din regiune nu era cam rarefiată, pentru că...), com necunoscut. Un vechi cântec local despre o infirmieră care a oprit o erupţŞie neaşteptată şi un curs piroclastic[2] transformându-le în gheaţŞă. Unul dintre pacienţŞii ei s-a aruncat în faţŞa unei săgeţŞi de arbaletă ca să o apere de mulţŞime. MulţŞimea a lăsat-o să plece şi ea a dispărut.

[2] Curent rapid de gaze toxice şi materie vulcanică (cenuşă, rocă fierbinte şi lavă semisolidificată), antrenat de gravitaţŞie. (n.tr.).

Syl Anagist: *Patru*

Toată energia este aceeaşi, deşi cunoaşte diferite nume şi stări de agregare. Mişcarea creează căldură, care e totodată şi lumină, care formează unde ca sunetul ce strânge sau relaxează legăturile atomice ale cristalului, în timp ce acesta zumzăie animat de forţŞe puternice sau slabe. În rezonanţŞă geamănă cu toate este magia, emisia radiantă a vieţŞii şi a morţŞii.

Acesta este rolul nostru: să întreţŞesem energiile disparate. Să le manipulăm, să le temperăm şi, trecându-le prin prisma sensibilităţŞii noastre, să producem o forţŞă unică, imposibil de negat. Să transformăm larma într-o simfonie. Motorul Plutonic este instrumentul. Noi suntem acordorii săi.

Şi acesta este scopul: Geoezoteritatea. Geoezoteritatea caută să stabilească un ciclu energetic de o eficienţŞă infinită. Dacă vom reuşi, lumea nu va mai cunoaşte niciodată lipsurile sau dezbinarea... sau cel puţŞin aşa ni se spune. Conductorii ne explică prea puţŞine pe lângă ceea ce trebuie să ştim ca să ne îndeplinim rolurile. E destul să ştim că noi – noi, cei mărunţŞi şi neînsemnaţŞi – vom contribui la punerea omenirii pe calea către un viitor strălucit dincolo de orice imaginaţŞie. Poate că suntem unelte, dar suntem unele fine, în slujba unui scop măreţŞ. E uşor să te mândreşti cu asta.

Suntem atât de acordaţŞi între noi, încât, la început, lipsa lui Tetlewha ne provoacă dificultăţŞi. Când ne unim, alcătuind reţŞeaua noastră de iniţŞializare, aceasta este dezechilibrată. Tetlewha era contra-tenorul nostru, acoperind lungimile medii de undă ale spectrului. În lipsa lui, eu sunt cel mai apropiat înlocuitor, dar rezonanţŞa mea naturală e ceva mai acută.

ReţŞeaua rezultată este mai slabă decât ar trebui. Filamentele ce ne conectează se întind în căutarea amplitudinii medii a lui Tetlewha.

În cele din urmă, Gaewha reuşeşte să compenseze lipsa lui. Coboară mai jos, rezonează mai puternic şi acoperă golul. Trebuie să petrecem câteva zile refăcând întreaga reţŞea ca să creăm o armonie nouă, dar nu e dificil, ci doar ne ia timp. Nu e prima oară când a trebuit s-o facem.

Kelenli ni se alătură numai uneori în reţŞea. Este frustrant,

pentru că vocea ei – profundă, puternică şi clară, trimiţŞându-ţŞi gâdilături în tălpi – e perfectă. Mai bună decât a lui Tetlewha, cu o rezonanţŞă mai amplă decât ale noastre la un loc. Dar conductorii ne spun să nu ne obişnuim cu ea. „O să servească în timpul secvenţŞei de pornire a motorului, dar numai dacă reuşeşte să vă înveţŞe să faceţŞi ce face ea” spune unul dintre ei când îl întreb. „În Ziua Lansării, conductorul Gallat o vrea numai să fie la îndemână”.

Ceea ce, la prima vedere, pare de bun-simţŞ.

Când Kelenli e parte din noi, preia conducerea. O face în mod natural, pentru că prezenţŞa ei este mai puternică decât ale noastre. De ce? O fi ceva din felul în care-i făcută? E altceva. E... o notă înăbuşită. Un gol arzător, perpetuu, la jumătatea liniilor ei echilibrate, în epicentrul lor, pe care niciunul dintre noi nu-l înţŞelege. Un gol similar se află în fiecare dintre noi, dar al nostru este vag şi intermitent, strălucind ocazional numai pentru a se domoli imediat. Al ei arde statornic, dispunând în aparenţŞă de rezerve nelimitate de combustibil.

Orice o fi această notă înăbuşită, conductorii au descoperit că se combină de minune cu haosul devorator al onixului. Onixul este piatra de control a întregului Motor Plutonic şi, deşi există şi alte moduri de a porni motorul – mai brutale, ocolite, implicând reţŞele secundare sau piatra-lunii –, în Ziua Lansării vom avea neapărat nevoie de precizia şi de controlul onixului. Fără el, şansele noastre de a iniţŞia Geoezoteritatea sunt mult reduse... dar până acum niciunul dintre noi nu a putut controla onixul mai mult de câteva minute. Observăm însă cuprinşi de veneraţŞie cum Kelenli îl foloseşte preţŞ de o oră fără să pară tulburată când se desprinde de el. Când ne conectăm cu onixul, el ne pedepseşte, golindu-ne de tot ce ne poate prisosi şi cufundându-ne într-un somn reparator care durează ore sau zile. Dar nu şi pe ea. Pe ea, firele lui o mângâie în loc s-o sfâşie. Onixul o place. Este o explicaţŞie iraţŞională, dar toţŞi ne-am gândit la ea, aşa că ăştia sunt termenii în care începem să privim lucrurile. Acum ea trebuie să ne înveţŞe cum să-i fim mai plăcuţŞi onixului, în locul ei.

Când reuşim să ne recalibrăm şi ei ne eliberează din scaunele de sârmă care ne susţŞin trupurile în timp ce minţŞile ne sunt conectate, iar noi ne clătinăm şi trebuie să ne sprijinim de

conductori ca să revenim fiecare în camera lui... când toate astea s-au terminat, ea vine să ne viziteze. Pe rând, în aşa fel încât conductorii să nu bănuiască nimic. În întâlniri faţŞă în faţŞă, în care ne spune tot felul de nimicuri cu glas tare, transmiţŞându-ne tuturor lucrurile importante în graiul prin pământ.

Simte mai acut decât noi ceilalţŞi fiindcă este mai experimentată, explică ea. Pentru că a trăit în afara complexului de clădiri care înconjoară fragmentul local şi care a constituit întreaga noastră lume de când am fost decantaţŞi. A vizitat mai multe noduri ale Syl Anagistului decât cel în care locuim noi. A atins mai multe fragmente, nu numai ametistul local. A fost şi în Zona Zero, unde se află piatra-lunii. Ne copleşeşte admiraţŞia.

— Am context, ne spune – sau mai degrabă îmi spune – ea.

E aşezată pe canapeaua mea. Eu m-am lăţŞit cu faţŞa în jos pe scaunul din fereastră, privind în direcţŞia opusă ei.

— Când o să-l ai şi tu, o să fii la fel de precis.

(E un soi de dialect numai al nostru, în care pământul este folosit ca să adauge sens cuvintelor rostite cu glas tare. Spune pur şi simplu: „Sunt mai bătrână”, iar turuiala unui substrat tasat îi nuanţŞează cuvintele, adăugându-le forţŞa deformatoare a timpului. E *metamorfică,* s-a transformat ca să îndure presiuni insuportabile. Ca să simplific povestea, o să traduc totul în cuvinte, mai puţŞin acolo unde nu pot.)

— Ar fi bine dac-am fi la fel de precişi cum eşti tu acum, răspund eu ostenit.

Nu mă plâng. Zilele de recalibrare sunt întotdeauna dificile.

— Dă-ne context atunci, ca să facem onixul să ne asculte, iar pe mine să nu mă mai doară capul.

Kelenli oftează.

— Între zidurile astea nu există nimic de care să te poţŞi ascuţŞi pe tine însuţŞi. (Avalanşă de resentiment, măcinat şi împrăştiat iute. „V-au ţŞinut la adăpost şi în siguranţŞă.”) Dar cred că pot să te ajut pe tine şi pe ceilalţŞi să faceţŞi asta dacă vă scot de aici.

— Să mă ajuţŞi să... mă ascut?

(Ea mă linişteşte cu o mângâiere trecătoare: „Ei nu vă fac niciun bine ţŞinându-vă aşa.”)

— Trebuie să înţŞelegeţŞi mai multe despre voi. Despre ceea

ce sunteţŞi.

Nu înţŞeleg de ce crede că nu înţŞeleg.

— Sunt o unealtă.

Ea spune:

— Dacă eşti o unealtă, nu ar trebui să fii cât mai bine ascuţŞită?

Vocea ei e calmă. Şi totuşi, o vibraţŞie mânioasă, înăbuşită, a întregului ambient – tremurul moleculelor de aer, presiunea straturilor de sub noi, un scrâşnet ascuţŞit, strident, la limita abilităţŞii noastre de a sessiza – îmi spune că pe Kelenli au înfuriat-o spusele mele. Îmi întorc privirea spre ea şi mă pomenesc fascinat că această dihotomie nu i se citeşte deloc pe chip. Şi în privinţŞa asta ne seamănă. Am învăţŞat demult să nu ne manifestăm durerea, spaima sau tristeţŞea nicăieri deasupra solului sau sub cer. Conductorii ne spun că am fost construiţŞi precum statuile: reci, nepăsători, tăcuţŞi. Nu înţŞelegem de ce ne cred aşa; în fond, dacă ne atingi, suntem la fel de calzi ca ei. SimţŞim emoţŞii, aşa cum par să simtă şi ei, deşi părem mai puţŞin înclinaţŞi să le exprimăm pe chip sau prin limbajul corporal. Poate pentru că avem graiul prin pământ? (Lucru pe care ei nu par să-l remarce. Asta e bine. În pământ, putem fi noi înşine.) Nu ne-a fost niciodată clar dacă am fost construiţŞi greşit sau dacă ei ne înţŞeleg greşit. Sau dacă are importanţŞă care din astea două e valabilă.

Kelenli e calmă la exterior, deşi clocoteşte pe dinăuntru. O privesc atât de insistent, încât brusc îşi revine şi mă surprinde. Zâmbeşte.

— Cred că mă placi.

Mă gândesc la posibilele implicaţŞii.

— Nu în felul ăla, zic eu din obişnuinţŞă.

A trebuit să le explic asta de câteva ori conductorilor juniori sau altor membri ai personalului. Şi în privinţŞa asta am fost făcuţŞi asemenea statuilor, iar partea asta din proiect chiar le-a ieşit, aşa că, deşi capabili să ne împerechem, suntem complet neinteresaţŞi şi, dacă ne-am osteni s-o facem, infertili. Kelenli e şi ea la fel? Nu, conductorii spun că ea e diferită într-o singură privinţŞă. Are sessapinealele noastre puternice, complexe şi flexibile, pe care nimeni altcineva din lume nu le mai deţŞine. În celelalte privinţŞe e asemănătoare lor.

— Ce noroc atunci că nu vorbeam despre sex.

Dinspre ea soseşte un zumzet amuzat care mă irită şi totuşi îmi place. Nu ştiu de ce.

Ignorând confuzia mea subită, Kelenli se ridică.

— O să mă-ntorc, spune ea şi pleacă.

Nu revine timp de câteva zile. Rămâne însă o parte distantă a reţŞelei noastre. În această calitate e prezentă când ne trezim şi când mâncăm, când defecăm, când dormim şi ne visăm visele, când suntem mândri de noi înşine şi unii de alţŞii. Cu ea nu ne simţŞim supravegheaţŞi, deşi exact asta face. Nu pot vorbi în numele altora, dar mie îmi place s-o am prin preajmă.

Nu toţŞi ceilalţŞi o plac pe Kelenli. Gaewha mai ales se revoltă împotriva ei şi-mi transmite gândurile prin metoda noastră privată.

— Apare tocmai când l-am pierdut pe Tetlewha? Chiar când proiectul se apropie de sfârşit? Am muncit din greu ca să ajungem cine suntem. N-o s-o laude pe ea pentru munca noastră după ce se termină totul?

— E numai o rezervă, zic eu încercând să fiu vocea raţŞiunii. Şi vrea ce vrem şi noi. Trebuie să cooperăm.

— Aşa spune ea.

E Remwha, care se crede mai deştept decât noi ceilalţŞi. (Am fost creaţŞi cu inteligenţŞe egale. Remwha e pur şi simplu măgar.)

— Conductorii au avut un motiv pentru care au ţŞinut-o departe de noi până acum. O fi genul care provoacă probleme.

„E o prostie”, îmi zic în gând, deşi nu-mi permit s-o spun nici măcar în graiul prin pământ. Suntem parte a unei maşinării imense. Tot ce contribuie la îmbunătăţŞirea funcţŞionării maşinăriei contează. Tot ce nu are legătură cu asta – nu. Dacă Kelenli ar fi provocat probleme, Gallat ar fi trimis-o pe parcela cu mărăcini, lângă Tetlewha. E un lucru pe care-l înţŞelegem toţŞi. Gaewha şi Remwha sunt pur şi simplu dificili.

— Dacă e genul care provoacă probleme, o să iasă la iveală cu timpul, zic eu cu fermitate.

Asta nu încheie discuţŞia, dar măcar o amână.

A doua zi Kelenli revine. Conductorii ne adună la un loc ca să ne explice.

— Kelenli a cerut să vă ia într-o misiune de acordare, spune

cel trimis să ne informeze.

E mai înalt decât noi, mai înalt chiar decât Kelenli, şi suplu. Îi place să se îmbrace în culori asortate şi cu nasturi bogat ornaţŞi. Are părul lung şi negru. Pielea lui e albă, deşi nu la fel de albă ca a noastră. Ochii lui însă sunt că ai noştri: albi pe fond alb. Albi ca gheaţŞa. N-am mai pomenit ca vreunul dintre ei să aibă ochi ca ai noştri. E Conductorul Gallat, şeful proiectului. Mă gândesc la Gallat ca la un fragment plutonic, unul limpede, alb ca diamantul. Are unghiuri precise şi faţŞete regulate, e frumos într-un fel unic, şi mai e şi mortal dacă nu e mânuit cu precizie. Nu ne permitem să ne gândim că este cel care l-a ucis pe Tetlewha.

(Nu e cine crezi tu. Vreau ca Gallat să aibă faţŞa lui, la fel cum vreau ca tu să ai faţŞa ei. Ăsta e pericolul unei memorii defectuoase.)

— O misiune... de acordare, spune Gaewha vorbind rar, ca să arate că nu înţŞelege.

Kelenli deschide gura gata să spună ceva, apoi se opreşte şi se întoarce către Gallat, care zâmbeşte sincer.

— Sperăm ca toţŞi să ajungeţŞi la performanţŞele lui Kelenli, şi totuşi voi performaţŞi sistematic sub potenţŞial, spune el.

Ne încordăm jenaţŞi, extraordinar de conştienţŞi de critica din spusele lui, dar el se mulţŞumeşte să ridice din umeri.

— M-am consultat cu biomagestra-şefă şi ea insistă că abilităţŞile voastre nu diferă semnificativ. SunteţŞi la fel de *capabili* ca ea, dar nu demonstraţŞi aceeaşi *pricepere.* Putem face o serie de schimbări ca să încercăm să corectăm discrepanţŞa, nişte acordaje fine ca să zicem aşa, dar am prefera să nu ne asumăm un asemenea risc atât de aproape de data lansării.

Vibrăm la unison un moment, bucurându-ne foarte tare la auzul spuselor lui.

— Ea a spus că a venit aici ca să ne înveţŞe contextul, zic eu prudent.

Gallat încuviinţŞează.

— Ea crede că soluţŞia ar consta în experienţŞele exterioare. Creşterea expunerii la stimuli, provocări mai mari care să vă testeze capacitatea de a rezolva probleme, lucruri de felul ăsta. E o propunere bună şi prezintă avantajul de a fi neinvazivă, dar

de dragul proiectului nu vă putem trimite afară pe toţŞi odată. Dacă s-ar întâmpla ceva? O să vă împărţŞim în două grupuri. Întrucât Kelenli e una singură, asta înseamnă că jumătate dintre voi vor merge cu ea acum şi restul peste o săptămână.

Afară. O să ieşim afară. Îmi doresc cu disperare să fac parte din primul grup, dar ştim toţŞi că nu-i bine să ne trădăm dorinţŞele de faţŞă cu conductorii. Uneltele nu ar trebui să-şi dorească atât de evident să evadeze din lada lor.

În loc s-o fac, spun:

— Suntem suficient de acordaţŞi unii cu alţŞii şi fără misiunea care ni s-a propus. (Vocea mea este inexpresivă. Ca a unei statui.) Simulările arată că suntem capabili să controlăm Motorul conform aşteptărilor.

— Şi am putea la fel de bine să ne împărţŞim în şase grupuri în loc de două, adaugă Remwha şi din această propunere înţŞeleg cât de nerăbdător e şi el. Nu va avea fiecare grup experienţŞe diferite? Din câte înţŞeleg eu, exteriorul... ăăă... nu se poate controla efectul expunerii. Dacă trebuie să ne rupem din timpul destinat pregătirilor ca să facem asta, nu trebuie să o facem într-un fel care să minimalizeze riscurile?

— Cred că în şase grupuri nu ar fi nici eficient, nici necostisitor, zice Kelenli în timp ce ne comunică fără cuvinte aprobarea şi amuzamentul provocate de teatrul pe care-l jucăm.

Îi aruncă o privire lui Gallat şi ridică din umeri, fără să se deranjeze să pretindă că nu are emoţŞii. Pare pur şi simplu plictisită.

— Am putea la fel de bine să organizăm un singur grup, nu două sau şase. Putem planifica ruta, putem amplasa pază suplimentară de-a lungul ei, putem implica poliţŞia nodală pentru supraveghere şi transport. Sincer, cred că ieşirile repetate nu vor face decât să sporească şansele ca unii cetăţŞeni neloiali să poată anticipa ruta şi să pună la cale... neplăceri.

Posibilitatea unor neplăceri ne intrigă pe toţŞi. Kelenli ne domoleşte vibraţŞiile agitate.

În timp ce ea se ocupă de noi, conductorul Gallat tresare. Lovitura ei şi-a nimerit ţŞinta.

— Posibilitatea unor câştiguri substanţŞiale e motivul pentru care veţŞi merge, ne spune el.

Încă zâmbeşte, dar zâmbetul lui este mai tăios. Nu cumva a apăsat uşor pe cuvântul „veţŞi”? Atât de infimă, această perturbare a vorbirii audibile. Deduc de-aici nu numai că ne va lăsa să mergem, ci şi că s-a răzgândit cu privire la ideea de a ne trimite în mai multe grupuri. În parte pentru că propunerea lui Kelenli chiar era mai bună, dar în parte fiindcă e iritat de aparenta noastră lipsă de chef.

Ca de obicei, Remwha şi-a folosit firea enervantă ca pe o daltă de diamant. „Excelentă treabă”, pulsez către el. El îmi răspunde cu o undă politicoasă de mulţŞumire.

Vom pleca în aceeaşi zi. Conductorii juniori aduc în camera mea haine potrivite pentru o călătorie afară. Îmbrac cu grijă stofa mai groasă şi pantofii, fascinat de texturile lor diferite, apoi mă aşez în tăcere în timp ce conductorul junior îmi împleteşte părul alb într-o singură coadă.

— Asta e necesar la exterior? întreb eu.

Sunt sincer curios, căci conductorii îşi poartă părul în tot felul de coafuri. Pe unele nu le pot copia, căci părul meu e aspru şi înfoiat şi nu ar sta buclat sau întins. Numai părul nostru e aşa. Al lor are texturi variate.

— Ar putea fi de ajutor, spune juniorul. Oricum o să ieşiţŞi în evidenţŞă, dar cu cât vă putem face să păreţŞi mai normali, cu atât mai bine.

— Oamenii vor şti că suntem o parte a Motorului, zic eu cu mândrie, îndreptându-mi uşor spinarea.

Pentru câteva clipe, mişcarea degetelor lui încetineşte. Nu cred că-şi dă seama.

— Nu e chiar... Cel mai probabil vor crede că sunteţŞi altceva. Dar nu-ţŞi face griji! O să trimitem gărzi cu voi, ca să ne asigurăm că nu vor fi probleme. N-o să le vedeţŞi, dar vor fi acolo. Kelenli insistă că nu trebuie să vă simţŞiţŞi protejaţŞi, chiar dacă veţŞi fi.

— Cel mai probabil vor crede că suntem altceva, repet eu rar, îngândurat.

Degetele lui tresar, trăgându-mă de păr mai tare decât ar fi fost cazul. Nu mă crispez şi nu mă feresc. Se simt mai bine dacă se gândesc la noi ca la nişte statui, iar acestea, se presupune, nu simt durerea.

— Ei bine, e o posibilitate nu prea mare, dar trebuie să ştie că

nu sunteţŞi... adică e...

Oftează.

— O, Moarte crudă, e complicat! Nu-ţŞi face griji!

Conductorii spun asta ori de câte ori fac o greşeală. Nu le-o transmit imediat celorlalţŞi, pentru că reducem la minimum comunicarea în afara întrunirilor aprobate. Oamenii care nu sunt acordori nu pot percepe magia decât la un nivel foarte rudimentar. Folosesc maşini şi instrumente pentru a face ceea ce pentru noi e natural. Totuşi, ne monitorizează întotdeauna într-o anumită măsură, aşa că nu le putem permite să afle că vorbim între noi şi că-i auzim atunci când ei cred că n-o putem face.

În curând sunt gata. După ce discută prin reţŞea cu ceilalţŞi conductori, al meu decide să-mi dea pe faţŞă cu fard şi cu pudră. Ar trebui să mă facă să semăn mai mult cu ei. De fapt, arăt ca o persoană a cărei piele a fost vopsită în cafeniu. Probabil am un aer nesigur când mă pune să mă privesc în oglindă. Conductorul meu oftează şi se plânge că nu e artist.

Apoi mă duce într-un loc pe care nu l-am mai văzut decât de câteva ori, deşi e în clădirea care mă găzduieşte: foaierul de la parter. Aici pereţŞii nu sunt albi: verdele şi cafeniul naturale ale celulozei autoregenerabile au fost lăsate să prospere. Cineva a plantat căpşuni cătŞărătoare, pline pe jumătate cu flori albe şi pe jumătate cu fructe coapte. E frumos. Noi şase stăm lângă piscina din podea aşteptând-o pe Kelenli şi încercând să nu-i băgăm în seamă pe membrii personalului care, venind şi plecând, se holbează la noi: şase omuleţŞi îndesaţŞi, de înălţŞime sub medie, cu păr alb înfoiat şi feţŞe vopsite, cu gurile schiţŞând zâmbete politicoase, defensive. Dacă există paznici, nu-i putem deosebi de gură-cască.

Când Kelenli se apropie însă în cele din urmă de noi, remarc gărzile. Ale ei se deplasează odată cu ea, fără să se ostenească să se ascundă: o femeie înaltă cu pielea cafenie şi un bărbat care ar putea fi fratele ei geamăn. Îmi dau seama că i-am mai văzut urmând-o, în alte ocazii în care a venit să ne viziteze. Când ea ajunge lângă noi, ei rămân cătŞiva paşi în spate.

— Bine, deci sunteţŞi gata, zice ea.

Apoi se strâmbă şi întinde mâna, atingând obrazul lui Dushwha. Degetul ei mare se murdăreşte de pudră.

— Serios?

Dushwha se uită în altă parte. Nu i-a plăcut niciodată să fie silit să-i copieze pe creatorii noştri, nici în privinţŞa hainelor, nici a sexului şi în mod clar nici în asta.

— Ar trebui să ajute, murmură cu un aer nefericit, încercând probabil să se convingă pe sine.

— Vă face să bateţŞi şi mai tare la ochi. Şi oricum ei îşi vor da seama ce sunteţŞi.

Se întoarce şi priveşte către unul dintre paznici: femeia.

— Îi duc să cureţŞe mizeria asta. Vrei să mă ajuţŞi?

Femeia se mulţŞumeşte să o privească în tăcere. Kelenli râde ca pentru sine, cu o veselie sinceră.

Ne conduce într-un alcov pentru nevoi personale. Gărzile se postează afară, în timp ce ea ne stropeşte pe faţŞă cu apă din partea curată a bazinului de colectare şi curăţŞă fardul cu o cârpă absorbantă. Fredonează în timp ce o face. Înseamnă că e fericită? Când mă prinde de braţŞ ca să-mi cureţŞe fardul de pe faţŞă, o privesc cercetător, încercând să înţŞeleg. Observă, iar privirea-i devine mai atentă.

— Eşti un gânditor, spune ea.

Nu sunt sigur ce înţŞelege prin asta.

— ToţŞi suntem, zic eu.

Îmi permit să nuanţŞez: „Trebuie să fim”.

— Exact. Tu gândeşti mai mult decât trebuie.

Se pare că o dâră cafenie de la rădăcina părului de pe frunte se dovedeşte mai încăpăţŞânată. Ea o şterge, se strâmbă, o freacă din nou, oftează, udă cârpa şi freacă iar.

Eu continui s-o privesc cercetător.

— De ce râzi de teama lor?

E o întrebare stupidă. Ar fi trebuit s-o pun prin intermediul pământului, nu cu glas tare. Ea încetează să-mi mai şteargă faţŞa. Remwha îmi aruncă o privire plină de reproş, apoi se duce la intrarea alcovului. Îl aud cerându-i gardienei să aibă amabilitatea să întrebe un conductor dacă nu riscăm să facem arsuri ale pielii ieşind la soare neprotejaţŞi de farduri. Gardiana râde şi îşi cheamă tovarăşul, împărtăşindu-i întrebarea de parcă ar fi ceva ridicol. În răgazul pe care ni-l oferă această diversiune, Kelenli reîncepe să mă cureţŞe.

— De ce n-aş râde? mă întreabă.

— Le-ar plăcea mai mult de tine dacă n-ai râde.

NuanţŞez fără cuvinte: aliniament, contopire armonică, maleabilitate, conciliere, îmblânzire. Dacă vrea să fie plăcută.

— Poate nu vreau să mă placă.

Ridică din umeri şi se apleacă să clătească din nou cârpa.

— Ar trebui. Eşti ca ei.

— Nu îndeajuns.

— Mai mult decât mine.

Asta e evident. Are genul lor de frumuseţŞe, genul lor de normalitate.

— Dacă ai încerca...

Ea râde şi de mine. Nu cu răutate, ştiu asta instinctiv. Cu milă. Dar, dincolo de râs, prezenţŞa ei devine brusc neclintită şi încordată, ca roca sub presiune în clipa de dinainte să devină altceva. E mânioasă din nou. Nu pe mine, ci din cauza cuvintelor mele. Se pare că mereu reuşesc s-o înfurii.

„Se tem de noi pentru că existăm”, spune ea. „N-am făcut nimic altceva care să le provoace frica decât să existăm. Nu putem face nimic pentru a le câştiga aprobarea decât încetând să existăm... deci putem fie să murim aşa cum vor ei, fie să râdem de laşitatea lor şi să ne vedem de vieţŞile noastre”.

Mai întâi mi se pare că nu înţŞeleg tot ce mi-a spus. Dar înţŞeleg, nu-i aşa? Cândva eram şaisprezece. Acum am rămas doar şase. CeilalţŞi au pus întrebări şi din cauza asta au fost dezafectaţŞi. S-au supus necondiţŞionat şi au fost dezafectaţŞi. Au negociat. Au renunţŞat. Au cooperat. Au disperat. Am încercat tot, am făcut tot ce ne-au cerut şi chiar mai mult de-atât, şi totuşi n-am mai rămas decât şase.

„Asta înseamnă că noi suntem mai buni decât ceilalţŞi”, îmi zic supărat. Mai deştepţŞi, mai adaptabili, mai talentaţŞi. Asta contează, nu? Suntem piese ale unei maşinării imense, culmea biomagestriei Syl Anagistului. Dacă unul dintre noi a trebuit îndepărtat din maşinărie din pricina defectelor...

„Tetlewha nu avea defecte”, se răsteşte Remwha ca o falie de decroşare[3].

Îl privesc nedumerit. A revenit în alcov şi aşteaptă alături de Bimniwha şi Salewha. S-au curăţŞat de fard singuri, la fântână,

[3] Falie care se formează când desprinderea are loc pe orizontală, şi nu pe direcţŞie verticală, cum se întâmplă de obicei. (n.tr.).

cât timp Kelenli s-a ocupat de mine, de Gaewha şi de Dushwha. Gărzile cărora le-a distras atenţŞia sunt tot afară şi chicotesc din pricina întrebării pe care le-a pus-o. El mă priveşte furios. Când mă încrunt, repetă: „Tetlewha nu avea defecte”.

Strâng din dinţŞi. „Dacă Tetlewha nu avea defecte, înseamnă că a fost dezafectat fără motiv”.

„Da”. Remwha, care nici în zilele lui bune nu pare mulţŞumit, rânjeşte dezgustat. De mine. Sunt atât de şocat de gestul lui, încât uit să mai mimez indiferenţŞa. „Asta spune şi ea. Că nu contează ce facem. Ei sunt problema”.

Nu contează ce facem. Ei sunt problema.

După ce termină să mă cureţŞe, Kelenli îmi cuprinde faţŞa în palme.

— Ştii ce înseamnă cuvântul „ancestral”?

L-am auzit şi i-am dedus sensul din context. E dificil să îmi readuc gândurile pe făgaşul de dinainte, după riposta mânioasă a lui Remwha. Noi doi nu ne-am plăcut niciodată, dar... Clatin din cap şi mă concentrez asupra întrebării pe care mi-a pus-o Kelenli.

— Un lucru ancestral e ceva depăşit, dar de care nu poţŞi să scapi complet. Ceva ce nu mai este dorit, dar e încă necesar.

Ea ne adresează un zâmbet crispat, mai întâi mie, apoi lui Remwha. A auzit tot ce mi-a spus.

— E suficient. AmintiţŞi-vă cuvântul ăsta azi!

Apoi se ridică în picioare. O privim tustrei. Nu e doar mai înaltă şi cu pielea mai cafenie, dar se mişcă mai mult şi respiraţŞia ei e mai amplă. O adorăm pentru ceea ce este. Ne temem de lucrul în care ne va transforma.

— VeniţŞi! spune ea şi noi o urmăm în lumea exterioară.

•

2613: Un vulcan subacvatic masiv a erupt în Strâmtoarea Tasr, între Pustiul Polar Antarctic şi Neclintire. Selis Cârmuitor Zenas, necunoscută până atunci ca orogenă, a potolit vulcanul, deşi nu a reuşit să scape de tsunamiul provocat de acesta. Cerurile Antarcticelor au fost întunecate vreme de cinci luni, dar s-au limpezit chiar înainte de declararea oficială a unui Anotimp. Imediat după tsunami, soţŞul lui Selis – conducătorul comului în momentul erupţŞiei, demis

prin alegeri de urgenţŞă – a încercat să-şi apere copilul de un an de o gloată de supravieţŞuitori şi a fost ucis. Cauza morţŞii este contestată: unii spun că mulţŞimea l-a omorât cu pietre, alţŞii că a fost strangulat de un Gardian. Gardianul a dus copilul orfan la Garant.

NotiţŞele lui Yaetr Inovator Dibars

5

cineva nu te-a uitat

Atacul are loc, cu precizie, înaintea zorilor.

ToţŞi sunt pregătiţŞi. Tabăra este aşezată cam la treimea drumului ce străbate pădurea de piatră, căci până aici au ajuns locuitorii Castrimei înainte ca întunericul să le facă înaintarea prea periculoasă. Ar trebui să poată traversa pădurea mâine până la apus, presupunând că va supravieţŞui cineva nopţŞii ăsteia.

Te învârţŞi agitată prin tabără, şi nu eşti singura. Vânătorii ar trebui să doarmă, fiindcă în timpul zilei acţŞionează ca iscoade, pe lângă faptul că acoperă mult teren în căutare de plante şi vânat. Vezi însă că destui dintre ei sunt treji. Spinările-Late ar trebui să doarmă cu schimbul, dar sunt treze, la fel şi numeroşi membri ai altor caste. O vezi pe Hjarka aşezată pe o grămadă de bagaje, cu capul în piept şi ochii închişi, însă picioarele îi sunt încordate, gata de salt, şi în fiecare mână are câte un cuţŞit de sticlă. Somnul nu i-a descleştat degetele.

Având în vedere toate astea, momentul atacului este nefericit ales, dar nu există vreunul mai bun, aşa că, se pare, atacatorii au decis să acţŞioneze cu ce au. Eşti prima care sessizează şi te răsuceşti pe călcâie strigând un avertisment, în timp ce îţŞi îngustezi percepţŞia, pătrunzând în acea regiune a minţŞii tale de unde poţŞi să le porunceşti vulcanilor. În solul din apropiere a fost înrădăcinat un epicentru adânc şi puternic. Îl urmezi până în mijlocul acestui potenţŞial tor, centrul cercului, ca un şoim care a văzut o pradă. În dreapta drumului. La şase metri în interiorul pădurii de piatră, ascuns vederii de meandrele potecii şi de plantele atârnătoare.

— Ykka!

Ea se iveşte imediat dintre corturi.

— Da, l-am simţŞit.

— E încă inactiv.

Prin asta vrei să spui că torul nu a început să extragă căldură

sau mişcare din mediul înconjurător. Dar epicentrul ăla e adânc ca o rădăcină pivotantă. Regiunea asta n-a acumulat foarte mult potenţŞial seismic şi o bună parte din presiunea asupra stratelor mai adânci a fost consumată pentru crearea pădurii de piatră. Dar întotdeauna dai de căldură dacă pătrunzi suficient de adânc, iar acesta e adânc. Solid. De o precizie tipică Epicentrului.

— Nu trebuie să ne luptăm! strigă pe neaşteptate Ykka în direcţŞia pădurii.

Tresari, cu toate că n-ar trebui. Te şochează că a vorbit serios, deşi chiar ar trebui s-o cunoşti de-acum. Înaintează încordată, cu genunchii îndoiţŞi de parcă ar fi gata să se repeadă în pădure, cu braţŞele întinse dinaintea ei şi mişcându-şi degetele.

Acum este mai uşor să iei contact cu magia, deşi, din obişnuinţŞă, încă începi concentrându-te asupra ciotului braţŞului drept. N-o să-ţŞi vină niciodată la fel de natural ca orogenia, dar măcar percepţŞia ta se comută rapid. Ykka e cu mult înaintea ta. În jurul ei şi mai ales în faţŞă, vălurele şi fulgere argintii dansează şi pâlpâie pe sol, răspândindu-se pe măsură ce le extrage din pământ însuşindu-şi-le. PuţŞina vegetaţŞie pe care o sessizezi în interiorul pădurii de piatră îi uşurează treaba. Lujerii proaspeţŞi şi muşchiul însetat de lumină acţŞionează ca nişte cabluri, conducând şi organizând argintul în tipare care au sens. Care sunt previzibile. Care caută... ah! Te încordezi în acelaşi moment ca Ykka. Acolo!

Deasupra epicentrului adânc, în centrul unui tor care nu a început încă să se învârtă, stă ghemuită o siluetă cu conturul argintat. Putând să faci comparaţŞia pentru prima oară, remarci că argintul unui orogen e mai strălucitor, dar totodată mai puţŞin complex decât acela al plantelor şi al insectelor din jur. Aceeaşi... ăăă... cantitate, dacă se poate folosi acest cuvânt, dacă n-ar fi mai bine să spui „capacitate” sau „potenţŞial” sau „vitalitate”, dar alt model. Argintul orogenului se concentrează în câteva linii strălucitoare ce se aliniază urmând aceleaşi direcţŞii. Nu pâlpâie şi nici torul lui n-o face. El – e doar o presupunere, dar simţŞi că-i corectă – ascultă.

Ykka, un alt contur precis de argint concentrat, încuviinţŞează satisfăcută. Se caţŞără în vârful bagajelor dintr-o căruţŞă, pentru ca vocea să-i răzbată până mai departe.

— Sunt Ykka Rogălău Castrima, strigă ea. Şi ea e un rogălău. (Presupui că acum arată către tine.) Şi el. (Temell.) La fel şi copiii de colo. Noi nu omorâm rogălăi.

Face o pauză:

— Ţi-e foame? Avem ceva hrană de prisos. Nu trebuie să-ncerci s-o iei.

Epicentrul nu se clinteşte.

Altceva însă o face, în partea opusă a pădurii, unde nişte mănunchiuri de fire firave şi rarefiate de argint pornesc să se mişte haotic şi se năpustesc către voi. CeilalţŞi bandiţŞi. Pământule crud, te-ai concentrat atât de tare pe rogălău, încât nici nu i-ai remarcat pe cei din spatele tău! Acum însă îi auzi, voci ridicate, blestemând, duduitul picioarelor pe nisipul amestecat cu cenuşă. Spinările-Late din acea parte a barierei din pari dau alarma.

— Atacă! strigi tu.

— Nu mai spune! se răsteşte Ykka scoţŞându-şi cuţŞitul de sticlă.

Te retragi în cercul de corturi, nespus de conştientă de vulnerabilitatea ta, o senzaţŞie stranie şi neplăcută. E cu atât mai rău, cu cât eşti capabilă să sessizezi în continuare şi instinctele te îndeamnă să intervii acolo unde vezi că ai putea fi de ajutor. Un pâlc de atacatori se repede asupra unei porţŞiuni a perimetrului unde parii sunt mai rari şi apărătorii mai puţŞini şi deschizi ochii, ca să-i priveşti cum încearcă să-şi croiască drum cu forţŞa. Sunt bandiţŞi comleşi tipici: murdari, descărnaţŞi, îmbrăcaţŞi într-o combinaţŞie de zdrenţŞe decolorate de cenuşă şi haine mai noi, furate. I-ai putea lichida pe toţŞi şase dintr-o suflare, cu un singur tor precis.

Dar mai simţŞi şi... ce? Cât de aliniată eşti. Argintul Ykkăi este concentrat, ca al tuturor rogălăilor pe care i-ai observat, dar al ei e încă multistratificat, neregulat, uşor instabil. Curge în toate direcţŞiile când ea sare din căruţŞa cu bagaje strigându-le oamenilor să ajute puţŞinele Spinări-Late care se luptă cu agresorii şi repezindu-se ea însăşi în ajutor. Magia ta curge clară şi fluidă, fiecare linie potrivindu-se perfect ca direcţŞie şi ritm cu celelalte. Nu ştii cum s-o faci să redevină ce a fost sau dacă măcar e posibil. Şi simţŞi instinctiv că, dacă o să foloseşti argintul în starea asta, o să-ţŞi condenseze laolaltă toate

particulele din trup, la fel de ordonat ca un zidar care înalţă un zid de cărămidă. Tot aşa o să te transformi şi tu în piatră.

Aşa că te împotriveşti instinctelor şi te ascunzi, oricât de umilitor ţi se pare. Mai sunt şi alţii aici, ghemuiţi în cercul de corturi din centru: copiii mici, o mână de bătrâni, o femeie cu o sarcină atât de înaintată, încât şi-a pierdut orice flexibilitate a mişcărilor, deşi are o arbaletă încărcată în mâini, şi doi Prăsitori înarmaţi cu cuţite, în mod evident responsabili cu apărarea ei şi a copiilor.

Când scoţi capul ca să vezi cum merge lupta, surprinzi o privelişte uimitoare. Danel a luat unul dintre parii ascuţiţi la un capăt care alcătuiesc gardul şi-l mânuieşte, croindu-şi o cărare însângerată printre inamici. E fenomenală, întorcându-se şi înjunghiind, parând şi înjunghiind din nou, răsucind parul între două atacuri de parcă luptase cu comleşii de un milion de ori. Nu-i vorba numai de experienţa ei de Spinare-Lată, e altceva. Este pur şi simplu bună. Dar e logic, nu? Cei din Rennanis n-au făcut-o generalul armatei lor mulţumită personalităţii ei fermecătoare.

În cele din urmă, nu e cine ştie ce luptă. Douăzeci sau treizeci de comleşi sfrijiţi împotriva membrilor antrenaţi, hrăniţi şi pregătiţi ai unui com? De asta comurile supravieţuiesc Anotimpurilor şi de asta, pe termen lung, pierderea apartenenţei la un com reprezintă o condamnare la moarte. Probabil erau disperaţi. În ultimele luni e imposibil să fi fost cine ştie ce trafic pe drumul ăsta. Ce-or fi crezut?

Orogenul lor, îţi dai seama deodată. S-au aşteptat ca el să le câştige lupta. Dar el tot nu mişcă, nici orogenic, nici fizic.

Te ridici şi treci pe lângă grupuri care încă se luptă. Îţi potriveşti masca şi ieşi de pe drum, furişându-te dincolo de parii ce alcătuiesc perimetrul, cufundându-te mai adânc în pădurea de piatră. După lumina focurilor de tabără, întunericul te orbeşte, aşa că te opreşti câteva clipe şi-ţi laşi ochii să se adapteze. Nu poţi şti ce fel de capcane au pus comleşii. N-ar trebui să faci asta singură. Şi eşti surprinsă din nou când, între două clipiri ale pleoapelor, începi să vezi iar în argint. Insecte, resturi de frunze, o pânză de păianjen, până şi pietrele – totul pâlpâie în modele stranii, marmorate, cu celulele şi particulele evidenţiate de reţeaua care le leagă.

Şi oameni. Te opreşti când îi desluşeşti, bine camuflaţŞi în eflorescenţŞa de argint care-i pădurea. Rogălăul stă tot unde era, o formă strălucitoare printre liniile mai delicate. Dar într-o mică grotă, la şase metri mai în adâncul pădurii, sunt ghemuite alte două siluete. Şi alte două trupuri, undeva deasupra, în vârful ţŞancurilor curbate ce alcătuiesc pădurea. Străji poate? Niciunii nu se mişcă prea mult. Nu-ţŞi dai seama dacă te-au văzut sau dacă urmăresc bătălia. Ai încremenit, surprinsă de brusca schimbare a percepţŞiei tale. E o consecinţŞă secundară a faptului că ai învăţŞat să vezi argintul din tine şi din obeliscuri? Poate că, odată ce o poţŞi face, ajungi să-l vezi pretutindeni. Sau poate ai halucinaţŞii, ca un soi de imagini întipărite pe retină. În fond, Alabastru n-a spus niciodată c-ai putea vedea aşa... dar când s-a străduit Alabastru să fie un profesor bun?

Mai înaintezi puţŞin pe bâjbâite, cu mâna întinsă înainte în caz că e vreo iluzie, dar dacă este, e una foarte precisă. E ciudat să calci pe o reţŞea de argint, însă după un timp te obişnuieşti.

ReţŞeaua distinctivă a orogenului şi torul lui în aşteptare nu sunt departe, dar se află undeva deasupra solului. Poate cu vreo trei metri mai sus de locul unde stai tu. Găseşti o explicaţŞie când terenul începe să urce abrupt şi simţŞi piatra sub mână. Vederea ta obişnuită s-a adaptat suficient ca să observi un stâlp înclinat şi probabil uşor de escaladat, cel puţŞin de cineva care are mai mult de o mână. Aşa că te opreşti la picioarele lui şi spui:

— Hei!

Niciun răspuns. Auzi o răsuflare: iute, superficială, reţŞinută. Ca şi cum cineva se străduieşte din greu să nu fie auzit respirând.

— Hei.

Scrutând întunericul, întrezăreşti în cele din urmă o construcţŞie din crengi stivuite, scânduri vechi şi resturi. O ascunzătoare poate. Probabil că de-acolo de sus se vede drumul. Pentru orogenul de rând vederea nu contează. Cei neantrenaţŞi nu pot să-şi canalizeze puterea. În schimb, un orogen pregătit de Epicentru are nevoie să vadă ca să facă deosebirea dintre a îngheţŞa nişte provizii utile şi a-i îngheţŞa pe oamenii care le apără.

Cineva se mişcă deasupra ta. Ai simţŞit răsuflarea poticnindu-se? Te gândeşti ce să spui, dar în mintea ta nu e decât o întrebare: ce caută un orogen pregătit de Epicentru printre comleşi? O fi fost plecat în vreo misiune când a apărut Falia. Fără un Gardian – altfel ar fi mort –, ceea ce înseamnă că era cvintinelar sau mai mult, poate un triinelar ori un cvadriinelar care şi-a pierdut partenerul de rang mai înalt. Te vezi pe tine însăţŞi dacă ai fi fost pe drumul către Allia când s-a produs Falia. Ştiind că Gardianul tău ar putea veni să te caute, dar pariind că poate o să te considere moartă... Nu! ExerciţŞiul de imaginaţŞie se încheie aici. Schaffa ar fi venit după tine. Schaffa chiar a venit după tine.

Dar asta se petrecea între Anotimpuri. Se presupune că Gardienii nu se alătură comurilor la venirea unui Anotimp, ceea ce înseamnă că mor, şi de fapt singurul Gardian pe care l-ai văzut de când cu Falia a fost femeia care o însoţŞea pe Danel şi armata din Rennanis. Aceea a murit în furtuna de gândaci-fierbători pe care ai invocat-o şi te bucuri de asta, dat fiind că era unul dintre ucigaşii cu pielea dezgolită care sunt chiar mai răi decât restul. Oricum, iată o altă Jachetă Neagră de una singură şi poate înspăimântată şi pregătită să ucidă dintr-o clipă în alta. Ştii cum e, nu? Dar asta nu a atacat încă. Trebuie să găseşti o cale de a stabili o legătură cu ea.

— Îmi amintesc, spui tu.

Vocea ta e joasă, abia un murmur. Ca şi cum nici tu nu vrei să auzi ce spui.

— Îmi amintesc de creuzete. De instructorii care ne omorau ca să ne salveze. Te-au s-silit şi pe tine să ai copii?

Corindon. Mintea ta se fereşte de aceste amintiri.

— Ţie ţŞi-au... căcat!

Mâna pe care ţŞi-a rupt-o Schaffa cândva, mâna ta dreaptă, se află undeva în ceea ce trece drept stomacul lui Hoa. Dar încă o simţŞi. Dureri-fantomă ale unor oase-fantomă.

— Ştiu că te-au frânt. Mâna ta. Pe noi toţŞi. Ne-au frânt ca să poată...

Din ascunzătoare auzi foarte limpede un icnet stins de oroare.

Torul se dezlănţŞuie, învârtindu-se cu o viteză ameţŞitoare şi extinzându-se spre exterior ca o explozie. Eşti atât de aproape, încât nu lipseşte mult să te prindă. Icnetul ăla a fost însă un

avertisment suficient, aşa că te-ai pregătit orogenic, chiar dacă fizic n-ai putut s-o faci. Fizic tresari şi asta e prea mult pentru echilibrul precar al trupului tău fără o mână. Cazi pe spate, aterizând zdravăn în fund, dar ai fost instruită cu asprime încă din copilărie să-ţŞi mentţŞii controlul pe un nivel, chiar dacă îl pierzi pe altul, aşa că în aceeaşi clipă îţŞi încordezi sessapineala şi îi smulgi pur şi simplu epicentrul din pământ, inversându-l. E uşor: eşti mult mai puternică. ReacţŞionezi şi cu magie, înhăţŞând firele agitate de argint pe care le-a stârnit torul... şi-ţŞi dai seama abia acum că orogenia afectează magia, dar nu este ea însăşi magie, ba chiar magia se fereşte de ea. De aceea nu poţŞi face orogenie de nivel înalt fără să-ţŞi afecteze negativ capacitatea de a folosi magia şi ce plăcut e să înţŞelegi asta în cele din urmă! Netezeşti firele magice dezlănţŞuite şi potoleşti totul deodată, iar singurul lucru care ţŞi se întâmplă e că te pomeneşti cu pielea acoperită de o pojghiţŞă de chiciură. E rece, dar e numai pe piele. O să supravieţŞuieşti.

Apoi eliberezi totul şi toată orogenia şi magia îţŞi sunt smulse ca o bucată de elastic prea întinsă. Totul în tine pare să zbârnâie în replică, în rezonanţŞă şi – oh, nu! – simţŞi amplitudinea rezonanţŞei crescând, în timp ce încep să ţŞi se alinieze celulele şi... devin piatră compactă.

Nu poţŞi să opreşti procesul. PoţŞi totuşi să-l direcţŞionezi. În secunda pe care o ai la dispoziţŞie, decizi ce parte a trupului îţŞi poţŞi permite s-o pierzi. Părul! Nu, prea multe fire şi prea mult din el se află departe de foliculii care constituie partea lui vie. Ai putea s-o faci, dar ar dura prea mult şi, până să termini, jumătate din scalpul tău ar fi de piatră. Degetele de la picioare? Ai nevoie de ele ca să poţŞi merge. Degetele de la mâini? Nu mai ai decât una şi trebuie s-o păstrezi intactă cât mai mult.

Sânii. Ei bine, şi aşa n-ai de gând să mai faci copii!

E de ajuns să direcţŞionezi rezonanţŞa, împietrirea, către unul singur. Trebuie să o porţŞi prin glandele de la subsuoară, dar reuşeşti să o ţŞii departe de stratul de muşchi. În felul ăsta, e posibil ca vătămarea să nu-ţŞi stânjenească mişcările şi respiraţŞia. Alegi sânul stâng, ca să compensezi pentru braţŞul drept pierdut. Oricum sânul drept ţŞi-a plăcut mereu mai mult. Era mai drăguţŞ. Şi, când s-a terminat, rămâi întinsă, încă în viaţŞă, extrem de conştientă de greutatea suplimentară de pe

pieptul tău, prea şocată ca să jeleşti. Încă.

Apoi te ridici stângace, strâmbându-te, în timp ce persoana din ascunzătoare lasă să-i scape un chicotit nervos şi spune:

— O, dar-ar rugina! O, Pământule! Damaya? Chiar eşti tu! Scuze pentru torul ăla, voiam doar... Nu ştii cum a fost! Nu-mi vine să cred. Ştii ce i-au făcut lui Fractură?

„Arkete”, îţŞi spune memoria în timp ce gura ta rosteşte:

— Maxixil!

E Maxixil.

•

Maxixil e numai jumătate din ce-a fost. Cel puţŞin din punct de vedere fizic.

Picioarele i se termină dincolo de coapse. Mai are doar un ochi sau doar unul funcţŞional. Stângul e înceţŞoşat, vătămat şi nu se mişcă în sincron cu celălalt. Pe partea stângă a capului – nu i-a rămas mai nimic din frumosul lui păr blond, fuior-de-cenuşă, pe care ţŞi-l aminteşti atât de bine, acum tăiat periuţŞă cu cuţŞitul – e o reţŞea de cicatrice trandafirii care, ţŞi se pare, îi sigilează complet urechea. Cicatricele îi încreţŞesc fruntea şi obrazul şi îi trag gura puţŞin într-o parte.

Dar se târăşte destul de sprinten afară şi jos din ascunzătoare, mergând în mâini şi ridicându-şi torsul şi cioturile picioarelor prin forţŞa muşchilor. Se deplasează mult prea bine fără picioare, deci probabil c-o face deja de ceva timp. Ajunge lângă tine înainte să reuşeşti să te ridici.

— Chiar tu eşti! Parcă auzisem că erai doar la al patrulea inel. Chiar mi-ai întors torul pe dos? Eu sunt un şesar. Şase! Dar aşa am ştiut, vezi tu, pentru că te sessizezi la fel, tot liniştit pe dinafară şi fierbând de furie pe dinăuntru, deci chiar eşti tu.

CeilalţŞi comleşi încep şi ei să coboare de la posturile lor. Te încordezi când îşi fac apariţŞia, nişte sperietori slabe, zdrenţŞăroase şi împuţŞite, privindu-te prin ochelari furaţŞi sau improvizaţŞi şi pe deasupra unor măşti care în mod evident au fost cândva haine. Dar nu te atacă. Se adună şi vă privesc pe tine şi pe Maxixil.

Îl examinezi în timp ce el se învârte în jurul tău, balansându-se rapid pe mâini. Poartă zdrenţŞele unui comles, mai multe straturi de haine cu mâneci lungi, dar vezi cât de musculoşi îi sunt umerii şi braţŞele sub cârpa zdrenţŞuită. Restul trupului e

pipernicit. Are faţŞa atât de suptă, încât e dureros s-o priveşti, însă e clar ce anume a avut prioritate asupra corpului în lungile luni de foame.

— Arkete, spui tu, pentru că-ţŞi aminteşti că întotdeauna a preferat numele primit la naştere.

El se opreşte şi te priveşte un moment, cu capul înclinat într-o parte. Poate îl ajută să vadă mai bine cu unicul lui ochi bun. Dar expresia de pe faţŞa lui îţŞi spune tot ce trebuie să ştii. Nu mai e Arkete, aşa cum nici tu nu mai eşti Damaya. S-au schimbat prea multe. Bine, atunci să fie Maxixil!

— Ţi-ai amintit, spune el totuşi.

În acest moment de calm, în ochiul furtunii de vorbe de dinainte, îl întrevezi pe băiatul fermecător şi grijuliu de odinioară. Deşi coincidenţŞa e aproape prea mare. Unicul lucru mai straniu ar fi să dai peste... fratele pe care până adineauri chiar ai uitat că l-ai avut. Cum îl chema? Pe focurile din adâncuri, ai uitat! Dar probabil că, şi dacă l-ai vedea, nu l-ai recunoaşte. Pietricelele de la Epicentru ţŞi-au fost adevăraţŞii fraţŞi, dacă nu de sânge, atunci întru durere.

Clatini din cap concentrându-te, apoi încuviinţŞezi. Eşti în picioare acum, scuturându-ţŞi frunzele şi cenuşa de pe fund, deşi cu stângăcie din pricina greutăţŞii suplimentare de pe piept.

— Şi eu mă mir că-mi aduc aminte. Probabil mi-ai făcut o impresie de neuitat

Zâmbeşte şi el cu un zâmbet strâmb. Doar jumătate de faţŞă i se mişcă aşa cum ar trebui.

— Eu am uitat. Sau măcar m-am străduit din greu să uit.

ÎţŞi încordezi maxilarul, oţŞelindu-te:

— Îmi... pare rău.

E inutil. Probabil că nici nu-şi mai aminteşte pentru ce îţŞi pare rău.

El ridică din umeri.

— Nu mai contează.

— Ba contează.

— Ba nu, spune el şi preţŞ de o clipă se uită în altă parte. Ar fi trebuit să vorbesc cu tine după aia. N-ar fi trebuit să te urăsc. N-ar fi trebuit să-i dau voie ei, lor, să mă schimbe. Dar am făcut-o şi acum... acum nimic din toate astea nu mai contează.

Ştii exact la cine se referă când spune „ea”. După incidentul cu Fractură, care a scos la iveală o reţşea de pietricele ce încercau pur şi simplu să supravieţşuiască şi o reţşea şi mai vastă de adulţşi ce le exploatau disperarea... Îţşi aminteşti. Maxixil, revenind în barăcile pietricelelor într-o zi cu ambele mâini rupte.

— E mai bine decât ce i-au făcut lui Fractură, murmuri tu, înainte să te gândeşti că poate n-ar trebui s-o spui.

Dar el încuviinţşează fără urmă de surprindere.

— Odată am fost într-o staţşie nodală. Nu era ea. Habar n-am ce-o fi fost în ruginitura mea de minte! Dar voiam să îi caut pe toţşi. Înaintea Anotimpului.

Scoate un chicotit frânt, amar.

— Nici măcar nu-mi plăcea de ea. Dar voiam să ştiu.

Clatini din cap. Nu fiindcă nu înţşelegi impulsul. Ai minţşi dac-ai spune că nu te-ai gândit şi tu la asta, în toţşi anii de când ai aflat adevărul. Să vizitezi pe rând toate staţşiile. Să găseşti o cale de a le vindeca sessapinealele vătămate şi de a-i elibera. Sau de a-i ucide, într-un gest de îndurare. Ah, ai fi fost un instructor atât de bun dacă Epicentrul ţşi-ar fi dat o şansă! Dar, desigur, n-ai făcut nimic. Şi, desigur, nici Maxixil n-a făcut nimic ca să-i salveze pe administratorii nodurilor. Numai Alabastru a reuşit aşa ceva.

Respiri profund.

— Sunt cu ei, zici tu smucind din cap în direcţşia drumului. Ai auzit ce-a zis starostea noastră. Orogenii sunt bine-venitţşi.

El se clatină uşor sprijinit în cioturi şi în braţşe. E greu să-i desluşeşti faţşa pe întuneric.

— Pot s-o sessizez. Ea e starostea?!

— Da. Şi toţşi membrii comului ştiu asta. Ei sunt... comul ăsta este...

Şi tragi aer adânc în piept.

— *Noi.* Suntem un com care încearcă să facă lucrurile altfel. Orogeni şi odihniţşi care nu se ucid între ei.

El râde, ceea ce-i provoacă un acces de tuse. Celelalte sperietori chicotesc şi ele, dar pe tine tusea lui Maxixil te îngrijorează. E uscată, bolovănoasă. Nu sună bine deloc. A respirat prea mult fără mască. E şi sonoră. Dacă Vânătorii nu se aţşin prin apropiere, supraveghindu-vă şi probabil gata să tragă

în el şi în ai lui, eşti dispusă să-ţŞi mănânci rucsafugul.

Când i se domoleşte accesul de tuse, el îşi înclină capul şi te priveşte cu o sclipire de amuzament în ochiul sănătos.

— Şi eu fac la fel, zice cu glas tărăgănat, indicând cu o mişcare a bărbiei grupul lui. Ruginiturile astea stau cu mine fiindcă nu o să le mănânc. Nu mă calcă pe nervi pentru că altfel o să le omor. Iată: coexistenţŞa paşnică!

Îi priveşti încruntată. E greu să le vezi expresiile.

— Dar nu i-au atacat pe ai mei.

Altfel ar fi morţŞi.

— Nuuu, ăla era Olemshyn.

Maxixil ridică din umeri şi gestul îi face tot corpul să salte.

— Ticălosul e pe jumătate sanzed. A fost dat afară din două comuri, pentru „probleme cu controlul furiei”, zice el. Ne-ar fi dus pe toţŞi la moarte cu jafurile lui, aşa c-am anunţŞat că toţŞi cei care voiau să trăiască şi erau dispuşi să mă suporte puteau să mă urmeze şi de atunci ne-am descurcat singuri. Partea asta din pădure i-a noastră, partea aia a fost a lor.

Două bande de comleşi, nu una. Deşi a lui Maxixil nu prea se califică: numai el şi o mână de oameni? Dar a zis-o singur: toţŞi cei care au putut îndura să trăiască cu un rogălău l-au urmat. Desigur, s-au dovedit a nu fi prea numeroşi.

Maxixil se întoarce şi urcă până la jumătatea ascunzătorii, ca să poată să stea jos şi totodată să fie la acelaşi nivel cu tine. Efortul îl costă o nouă rafală de tuse.

— Cred că se aştepta să vă atac, continuă el după ce tusea se domoleşte. Aşa procedam de obicei: eu îi îngheţŞam, grupul lui înhăţŞa tot ce putea până apăream eu cu ai mei şi aveam toţŞi suficient ca s-o mai ducem o vreme. Dar ce-a zis starostea ta m-a dat peste cap.

Se uită în altă parte, clătinând din cap.

— Olemshyn ar fi trebuit să se dezangajeze când a văzut că nu v-am îngheţŞat, dar ce să-i faci? Am zis că avea să-i ducă pe toţŞi la moarte.

— Mda.

— Drum bun, cale bătută! Ce s-a întâmplat cu braţŞul tău?

Te priveşte din nou. Nu-ţŞi poate vedea sânul stâng, deşi eşti puţŞin înclinată spre stânga. Greutatea lui e dureroasă şi-ţŞi trage carnea în jos.

— Ce s-a întâmplat cu picioarele tale? contraataci tu.

El zâmbeşte strâmb şi nu răspunde. Nu răspunzi nici tu.

— Deci nu vă omorâţŞi între voi, spune Maxixil clătinând din cap. Şi chiar merge?

— Deocamdată da. Oricum, ne dăm silinţŞa.

— N-o să ţŞină.

Maxixil se foieşte din nou şi-ţŞi mai aruncă o privire.

— Cât te-a costat să li te alături?

Nu zici nimic, pentru că de fapt nu asta te întreabă. Vezi târgul pe care l-a încheiat ca să supravieţŞuiască: talentul lui în schimbul raţŞiilor anemice de hrană şi al adăpostului îndoielnic oferit de bandiţŞi. Pădurea asta de piatră, această capcană mortală, el a făcut-o. CâţŞi oameni a ucis pentru bandiţŞii lui?

CâţŞi ai ucis tu pentru Castrima?

Nu-i totuna.

CâţŞi oameni avea armata Rennanisului? Pe câţŞi i-ai condamnat la moarte, gătiţŞi de vii de insecte? Câte movile de cenuşă sunt răspândite acum prin Castrima, cu câte o mână sau un picior încălţŞat cu cizmă iţŞindu-se afară?

Nu-i deloc totuna. Era care pe care.

Ca şi Maxixil, încercând să supravieţŞuiască. El sau ei.

Strângi din dinţŞi, amuţŞind disputa internă. Nu-i momentul pentru ea.

— Nu putem..., începi să zici şi te răzgândeşti. Există şi alte soluţŞii în afară de omor. Alte... Nu trebuie să fim... aşa.

Cuvintele Ykkăi, nefireşti şi mustind de ipocrizie pe buzele tale. Şi oare mai sunt adevărate? Castrima nu mai are geoda care-i silea pe orogeni şi odihniţŞi să coopereze. Poate se va dezintegra mâine.

Poate. Dar mai e până atunci, aşa că te sileşti să termini.

— Maxixil, nu trebuie să fim ce ne-au făcut ei să fim.

El clatină din cap, privind frunzele moarte.

— Şi numele ăsta ţŞi-l aminteşti.

ÎţŞi umezeşti buzele.

— Da. Eu sunt Essun.

El se încruntă uşor, poate pentru că e un nume fără nicio legătură cu rocile. De-asta l-ai şi ales. Nu te întreabă nimic. În cele din urmă oftează.

— Uită-te la mine, Essun, dar-ar rugina! Ascultă bolovanii din

pieptul meu! Chiar dacă starostea ta ar primi o jumătate de rogălău, n-o să mai rezist mult timp. Şi în plus...

Fiindcă e aşezat, îşi poate folosi mâinile şi gesticulează indicând celelalte sperietori din jur.

— Niciun com nu ne-ar primi, zice una dintre siluetele mai mici.

Crezi că e vocea unei femei, dar e aşa de răguşită şi de sfârşită, că nu poţŞi fi sigură.

— Nici să nu încerci să joci jocul ăsta cu noi.

Te foieşti jenată. Femeia are dreptate: poate că Ykka ar fi dispusă să primească un rogălău fără com, dar nu şi pe ceilalţŞi. Pe de altă parte, nu reuşeşti niciodată să-ţŞi imaginezi ce va face Ykka.

— Pot să întreb.

Chicoteli de jur-împrejur, stridente, slabe, ostenite. Maxixil contribuie şi el cu tusea lui zornăitoare. Oamenii ăştia sunt aproape morţŞi de foame şi jumătate dintre ei sunt bolnavi. N-are rost. Şi totuşi...

— Dacă nu vii cu noi, o să mori aici, îi spui lui Maxixil.

— Majoritatea proviziilor erau la gaşca lui Olemshyn. O să mergem să le luăm.

Fraza e urmată de o pauză. Este oferta care dă startul târguielii.

— Şi fie ne primiţŞi pe toţŞi, fie nu vine niciunul.

— Depinde de staroste, spui tu, refuzând să-ţŞi iei un angajament.

Dar recunoşti o tocmeală când o auzi. Orogenia lui antrenată de Epicentru, în schimbul calităţŞii de membru al comului pentru el şi mâna lui de oameni, cu proviziile bandiţŞilor ca bonus. Şi e gata să vă întoarcă spatele dacă Ykka nu-i de acord cu condiţŞiile lui. Asta te deranjează.

— O să pun o vorbă bună despre caracterul tău, sau mai bine zis despre caracterul tău de acum treizeci de ani.

El schiţŞează un zâmbet. ÎţŞi e greu să nu-l consideri compătimitor. „Uită-te cum încerci să dai chestiei ăsteia semnificaţŞii pe care nu le are”. Dar probabil îi atribui propriile tale gânduri.

— Cunosc oarecum regiunea. Asta v-ar putea fi de folos, întrucât e evident că vă duceţŞi undeva.

Indică din bărbie lăzile de lângă drum, pe care se reflectă lumina focului.

— MergeţŞi undeva, nu?

— Rennanis.

— Nişte cretini!

Ceea ce înseamnă că armata Rennanisului trebuie să fi trecut prin această regiune în drumul ei către sud. ÎţŞi permiţŞi un zâmbet.

— Cretini, dar morţŞi.

— Aha.

Mijeşte ochiul sănătos.

— Au distrus comurile din toată regiunea. De aia ne-a mers atât de prost: odată ce rennanii şi-au terminat treaba, n-au mai existat convoaie pe care să le jefuim. Deşi am sessizat ceva ciudat în direcţŞia în care s-au dus.

AmuţŞeşte privindu-te atent, pentru că ştie, cum să nu ştie. Orice rogălău cu inele trebuie să fi sessizat activitatea PorţŞii Obeliscului, când ai pus capăt războiului dintre Rennanis şi Castrima într-o manieră atât de decisivă. Poate n-au ştiut ce anume sessizau şi, dacă nu se pricep la magie, n-au putut oricum percepe evenimentul în totalitatea lui, dar au surprins măcar contracturenţŞii.

— Ăăă... eu am fost, zici tu.

ÎţŞi vine surprinzător de greu s-o recunoşti.

— Pe focurile din adâncuri, Dam... Essun. Cum?

Tragi aer adânc în piept. Îi întinzi mâna. Prea multe lucruri din trecutul tău revin să te bântuie. Nu poţŞi uita niciodată de unde vii, fiindcă trecutul însuşi nu te lasă. Dar poate Ykka a nimerit-o. PoţŞi să respingi rămăşiţŞele vechiului tău sine şi să pretinzi că nimic şi nimeni altcineva nu contează... sau poţŞi să le îmbrăţŞişezi. Să le recuperezi şi să devii mai puternică, mai întreagă.

— Hai să discutăm cu Ykka! spui tu. Dacă te adoptă – pe tine şi pe ai tăi –, o să-ţŞi povestesc tot.

Şi, dacă nu-i atent, o să sfârşeşti prin a-l învăţŞa şi pe el cum s-o facă. În fond, e un hexainelar. Dacă eşuezi, altcineva va trebui să-ţŞi preia mantia.

Spre surprinderea ta, el îţŞi priveşte mâna cu prudenţŞă.

— Nu-s sigur că vreau să ştiu tot.

Asta te face să zâmbeşti.

— Păi, chiar nu vrei.

El zâmbeşte strâmb.

— Nici tu nu vrei să ştii tot ce mi s-a întâmplat mie.

Înclini din cap.

— Bine, atunci ne-am înţŞeles. Numai părţŞile bune.

El zâmbeşte larg. Îi lipseşte un dinte.

— Alea-s prea puţŞine până şi pentru o poveste bună a poploriştilor. Nimeni n-ar cumpăra o poveste ca aia.

Dar pe urmă îşi schimbă grijuliu poziţŞia şi-ţŞi întinde mâna dreaptă. Pielea nu-i pur şi simplu bătătorită, e dură ca osul şi murdară. După asta, fără să te gândeşti, îţŞi ştergi mâna pe pantaloni. La vederea gestului, oamenii lui chicotesc.

Apoi îl conduci către Castrima, către lumină.

•

2470: La Antarctice. O dolină masivă a început să se deschidă sub oraşul Bendine (comul a murit la scurt timp după asta). Sol carstic, nu seismic, dar scufundarea oraşului a generat unde pe care orogenii din Epicentrul Antarctic le-au simţŞit. Din Epicentru, au reuşit să mute cumva oraşul într-o poziţŞie mai stabilă, salvând cea mai mare parte a populaţŞiei. Analele Epicentrului precizează că asta s-a soldat cu moartea a trei orogeni seniori.

NotiţŞele lui Yaetr Inovator Dibars

6

Nassun îşi croieşte propria soartă

După standardele unui Anotimp, călătoria de o lună până la ruina mortcivului lui OţŞel este lipsită de evenimente. Nassun şi Schaffa adună suficientă hrană, cu toate că încep amândoi să piardă în greutate. Umărul lui Nassun se vindecă fără complicaţŞii, deşi are febră şi se simte slăbită vreo două zile, dar i se pare că în acele zile Schaffa decretează popasurile mai devreme decât ar fi făcut-o în mod normal. În cea de a treia zi febra dispare, rana face coajă şi ei îşi reiau drumul.

Nu întâlnesc aproape pe nimeni, deşi nu-i de mirare la un an şi jumătate de la instalarea Anotimpului. Până acum, oricine e comles s-a alăturat deja unei cete de bandiţŞi şi oricum nici din astea n-au mai rămas multe, doar cele mai crude sau cele care au avut vreun avantaj dincolo de sălbăticie şi de canibalism. Majoritatea lor s-au deplasat probabil spre nord, spre Sudmedlat, unde sunt mai multe comuri pe care să le prade. Nici măcar bandiţŞilor nu le plac Antarcticele.

În multe feluri, această singurătate îi convine lui Nassun. Nu mai sunt alţŞi Gardieni în jurul cărora să umble pe vârfuri. Nici oameni de rând a căror teamă iraţŞională trebuie mereu luată în calcul. Nici măcar alţŞi copii orogeni. Nassun le simte lipsa, duce dorul trăncănelii şi camaraderiei de care s-a bucurat pentru scurt timp printre ei, dar, când e să tragi linia, adevăru-i că le purta pică pentru timpul şi atenţŞia pe care le primeau de la Schaffa. Este suficient de mare ca să ştie că-i o copilărie din partea ei să fie geloasă. (Şi părinţŞii ei îl adorau pe Uche, dar acum e teribil de evident că a-i acorda cuiva mai multă atenţŞie nu-i neapărat un semn de favoritism.) Ceea ce nu înseamnă că nu este bucuroasă – şi dornică – să-l aibă pe Schaffa numai pentru ea.

Ziua, timpul lor împreună trece în cea mai mare parte în tăcere, într-o atmosferă prietenoasă. Noaptea dorm lipiţŞi unul de altul ca să se apere de frigul crescând, simţŞindu-se în

siguranţŞă pentru că Nassun a demonstrat, dincolo de orice îndoială, că orice schimbare cât de mică a ambientului, orice zgomot de paşi pe solul din apropiere e de-ajuns ca s-o trezească. Uneori Schaffa nu doarme. Încearcă, dar nu reuşeşte şi zace întins tremurând uşor, ţŞinându-şi răsuflarea din când în când şi încercând să-şi stăpânească tresăririle muşchilor, astfel încât chinul lui tăcut să n-o deştepte. Când doarme, are un somn agitat şi superficial. Uneori Nassun nu doarme nici ea, suferind în tăcere alături de el.

Aşa că se hotărăşte să facă ceva în privinţŞa asta. E ceva ce a învăţŞat la Luna Găsită, deşi la scară mai mică. Uneori lasă mica piatră a miezului din sessapineala lui să absoarbă o parte din argintul ei. Nu ştie de ce funcţŞionează treaba asta, dar îşi aminteşte că i-a văzut pe Gardienii Lunii Găsite luând argint de la pupilii lor şi apoi expirând de parcă ar fi simţŞit o uşurare după ce-i dăduseră pietrei miezului altceva de ros.

Schaffa însă n-a mai luat argint, de la ea sau de la altcineva, din ziua în care ea i-a oferit tot argintul ei – ziua în care Nassun a înţŞeles adevărata natură a aşchiei de metal din creierul lui. Crede că ştie de ce s-a oprit Schaffa. În acea zi, între ei s-a schimbat ceva şi el nu mai vrea să se hrănească din ea ca un soi de parazit. Dar tot de aceea Nassun îl hrăneşte acum pe furiş cu magie. Pentru că între ei s-a schimbat ceva, pentru că el nu-i un parazit dacă şi ea are nevoie de el şi pentru că, dacă i-ar oferi-o, el n-ar accepta.

(În curând va învăţŞa cuvântul „simbioză” şi va încuviinţŞa, mulţŞumită că are în sfârşit un nume pentru asta. Dar, cu mult înainte, va decide deja că „familie” este o denumire destul de bună.)

Când Nassun îi dă din argintul ei lui Schaffa, deşi el este adormit, trupul lui îl înghite atât de iute, încât ea trebuie să-şi smucească mâna ca să nu piardă prea mult. Are numai câteva picături de prisos. Dacă-i dă mai mult, a doua zi ea va fi cea obosită şi incapabilă să meargă. Însă chiar şi cantitatea aceea mică este de ajuns ca să-l ajute să doarmă şi, pe măsură ce trec zilele, Nassun descoperă că începe să producă mai mult argint. Este o schimbare bine-venită; acum îi poate alina durerea fără să se epuizeze. Ori de câte ori îl vede pe Schaffa cufundat într-un somn adânc şi liniştit se simte mândră, se simte bună, chiar

dacă ştie că nu-i aşa. Nu contează. E hotărâtă să fie o fiică mai bună pentru Schaffa decât a fost pentru Jija. Totul va fi mai bine, până la sfârşit.

În unele seri, Schaffa îi spune poveşti până e gata masa. În ele, Yumenesul de odinioară este un loc minunat şi straniu, o lume la fel de străină ca fundul mării. (E vorba mereu despre Yumenesul de odinioară. Yumenesul recent e pierdut pentru el, laolaltă cu amintirile acelui Schaffa care a fost.) Lui Nassun îi vine greu să înţŞeleagă până şi ideea de Yumenes: milioane de oameni, niciunul fermier sau miner sau altă meserie pe care s-o cunoască ea, mulţŞi dintre ei obsedaţŞi de mode, politici şi apartenenţŞe mai complexe decât cele ţŞinând pur şi simplu de castă şi de rasă. Cârmuitori, dar totodată membri ai elitei familiilor de Cârmuitori din Yumenes. Spinările-Late din sindicat şi cele neafiliate, deosebindu-se unele de altele prin relaţŞiile şi siguranţŞa lor financiară. Inovatori din familii vechi de generaţŞii care se întreceau între ei să fie trimişi la Universitatea a Şaptea şi Inovatori care se mulţŞumeau numai să construiască şi să repare nimicuri în mahalalele oraşului. Îşi dă seama cu uimire că o mare parte din stranietatea Yumenesului venea pur şi simplu din faptul că rezistase atât de mult. Avusese familii străvechi. CărţŞi mai vechi decât Tirimo, adăpostite în bibliotecile sale. OrganizaţŞii care îşi aminteau şi răzbunau jigniri datând cu trei Anotimpuri în urmă.

Schaffa îi povesteşte şi despre Epicentru, deşi nu prea multe. Este o altă gaură în memoria sa, adâncă şi fără fund ca un obelisc, deşi Nassun descoperă că nu se poate abţŞine să nu-i exploreze marginile. În fond, este locul unde a trăit mama ei cândva şi, în ciuda a toate, asta o fascinează. Schaffa însă nu şi-o aminteşte prea bine pe Essun, chiar şi când Nassun îşi adună curajul să-l întrebe direct. Încearcă să-i răspundă, dar, când o face, glasul i se poticneşte şi pe faţŞa lui mai palidă ca de obicei străfulgeră o expresie chinuită, tulburată. Ca urmare, ea se sileşte să-i pună întrebările astea fără grabă, la intervale de ore sau chiar zile, ca să-i dea timp să-şi revină. Nu află decât puţŞine lucruri pe care să nu le fi ghicit deja despre mama ei, Epicentru şi viaţŞa dinaintea Anotimpului. Dar o ajută să audă toate astea.

Kilometrii trec aşa, cu amintiri şi cu dureri ocolite.

CondiţŞiile de la Antarctice se înrăutăţŞesc pe zi ce trece. Ploaia de cenuşă nu mai e intermitentă, iar peisajul a început să se transforme într-o natură moartă alcătuită din dealuri, movile şi vegetaţŞie uscată, sculptate într-un material cenuşiu-palid. Lui Nassun începe să i se facă dor de soare. Într-o seară aud scâncetul a ceea ce trebuie să fie o kirkhusa mare care se hârjoneşte sau vânează, dar, din fericire, sunetul e îndepărtat. Într-o zi trec pe lângă un heleşteu a cărui suprafaţŞă acoperită de cenuşă seamănă cu dosul unei oglinzi. Sub ea, apa e tulburător de nemişcată ţŞinând cont că heleşteul este alimentat de un pârâu rapid. Deşi ploştile le sunt aproape goale, Nassun se uită la Schaffa şi acesta încuviinţŞează ostenit, prudent. La prima vedere nu pare să fie nimic în neregulă, dar... SupravieţŞuirea într-un Anotimp nu depinde numai de uneltele potrivite, ci şi de instinctele potrivite. Evită apa liniştită şi rămân în viaţŞă.

În seara celei de a douăzeci şi nouă zile, ajung într-un loc unde Drumul Imperial încetează brusc să mai urce şi coteşte spre sud. Nassun sessizează că drumul urmează ceva ce pare a fi buza unui crater. Au ajuns pe culmea ce înconjoară regiunea circulară neobişnuit de plată şi drumul urmează culmea, descriind un arc în jurul zonei vătămate şi revenind spre vest odată ajuns de partea cealaltă. În centru însă, Nassun vede, în cele din urmă, o minune.

Moşu' Ştirb e o soma, o caldeiră formată în interiorul altei caldeire. Este neobişnuită prin forma ei perfectă. Din câte a citit Nassun, de obicei caldeira exterioară, mai veche, este deteriorată grav de eruptŞia care creează caldeira interioară, mai nouă. În acest caz, cea exterioară e intactă, un cerc aproape perfect, deşi a suferit eroziunea timpului şi a fost invadată de o pădure. Nassun n-o poate vedea sub toate plantele astea, dar o sessizează limpede. Caldeira interioară are o formă mai degrabă ovală şi scânteiază atât de tare de la distanţŞă, încât Nassun poate ghici ce s-a întâmplat fără să mai fie nevoită să sessizeze. EruptŞia trebuie să fi fost aşa fierbinte la un moment dat, că întreaga formaţŞiune geologică aproape s-a autodistrus. Ce a mai rămas s-a transformat în sticlă, călită atât de bine prin metode naturale, încât secolele de intemperii nu au vătămat-o foarte tare. Vulcanul care a creat această soma

s-a stins acum, străvechea lui cameră cu magmă e de mult goală, nici măcar o ultimă undă de căldură nu mai dăinuie. Cândva însă Moşu' a fost scena unei uimitoare – şi oribile – sfâşieri a scoarţŞei terestre.

Urmând sfatul lui OţŞel, înnoptează la un kilometru sau doi de Moşu' Ştirb. În orele de dinaintea zorilor, Nassun se trezeşte la auzul unui chirăit îndepărtat, dar Schaffa o linişteşte.

— L-am mai auzit din când în când, spune el încet, cu vocea acoperită de trosnetul focului.

A insistat ca de data asta să facă de gardă, aşa că Nassun a stat prima de veghe.

— E ceva în pădurea Moşului. Dar nu pare să se-ndrepte încoace.

Ea îl crede. Dar niciunul dintre ei nu doarme bine în acea noapte.

DimineaţŞă se trezesc înaintea răsăritului şi pornesc la drum. În lumina zorilor, Nassun priveşte craterul dublu, înşelător de liniştit dinaintea lor. De aproape e mai uşor să vezi spărturile făcute la intervale regulate în pereţŞii caldeirei interioare: cineva a vrut ca oamenii să poată pătrunde. Podeaua caldeirei exterioare e complet năpădită de plante, o pădure fremătătoare de iarbă verde-gălbuie, asemenea copacilor, care pare să fi sufocat orice altă plantă din zonă. Nu sessizează poteci făcute de animale prin ea.

Adevărata surpriză însă se află dedesubtul Moşului.

— Ruina lui OţŞel, spune ea. E sub pământ!

Schaffa îi aruncă o privire surprinsă, dar nu protestează.

— În camera cu magmă?

— Poate?

La început nici lui Nassun nu-i vine să creadă, dar argintul nu minte. Extinzându-şi în jur sensibilitatea sesunală, observă ceva şi mai straniu. Argintul urmează contururile topografiei şi pădurea, aşa cum face pretutindeni. Aici însă e mai strălucitor şi pare să curgă mai fluid de la o plantă la alta, de la o piatră la alta. Se uneşte, formând cursuri mai mari şi mai scânteietoare, contopite ca pâraiele, aşa că ruina se află în mijlocul unei băltoace de lumină pâlpâitoare, agitată. E atât de multă, încât ea nu poate desluşi detaliile, doar un spaţŞiu gol şi contururile unor clădiri. Ruina asta-i imensă. Un oraş ca niciunul sessizat de

Nassun vreodată.

Dar a mai sessizat şi altă dată asemenea torente de argint agitat. Nu poate să nu se întoarcă pentru a-i arunca o privire safirului care se vede vag la o depărtare de câţŞiva kilometri. L-au lăsat în urmă, însă tot se ţŞine după ei.

— Da, spune Schaffa.

A urmărit-o cum a făcut legăturile astea, fără să-i scape nimic.

— Nu-mi amintesc de oraşul ăsta, dar ştiu altele ca el. În asemenea locuri au fost construite obeliscurile.

Ea clatină din cap încercând să cuprindă totul cu mintea.

— Ce s-a întâmplat cu oraşul? Cândva aici trebuie să fi trăit o mulţŞime de oameni.

— Sfărâmarea.

Ea trage aer în piept. A auzit despre asta, fireşte, şi a crezut-o aşa cum cred copiii majoritatea poveştilor. Îşi aminteşte că a citit în cărţŞile de la creşă o frază a unui artist redând incidentul: fulgere şi pietre căzând din cer, focul erupând din sol, mici siluete umane fugind, sortite pieirii.

— Deci asta a fost? Un vulcan mare?

— Aşa a arătat Sfărâmarea aici, spune Schaffa privind pădurea agitată. Altundeva a fost altfel. Nassun, Sfărâmarea a fost ca o sută de Anotimpuri diferite, lovind toate deodată, pretutindeni în lume. E o minune că omenirea a supravieţŞuit.

Felul în care a spus-o... Pare imposibil, dar Nassun îşi muşcă buza.

— Erai... ÎţŞi aduci aminte de toate astea?

El o priveşte surprins, apoi zâmbeşte pe jumătate ostenit, pe jumătate ironic.

— Nu. Cred... probabil că m-am născut la scurt timp după asta, deşi n-am nicio dovadă. Însă sunt destul de sigur că, şi dacă mi-aş putea aminti Sfărâmarea, aş prefera să n-o fac.

Oftează şi clatină din cap.

— Soarele-i sus. Hai să înfruntăm viitorul şi să lăsăm în urmă trecutul!

Nassun încuviinţŞează şi părăsesc cărarea, pătrunzând printre copaci.

Sunt stranii, cu frunze lungi şi subţŞiri ca nişte fire supradimensionate de iarbă şi trunchiuri subţŞiri şi flexibile care cresc la numai doi paşi unul de altul. În unele locuri, Schaffa e

nevoit să se oprească şi să împingă în lături doi-trei copaci ca să se poată strecura printre ei. Le îngreunează foarte mult deplasarea şi nu trece mult până când Nassun începe să gâfâie. Se opreşte, leoarcă de sudoare, dar Schaffa continuă să înainteze.

— Schaffa, spune ea, vrând să ceară o pauză.

— Nu, spune el dând la o parte un alt copac, cu un icnet. Nu uita avertismentul mâncătorului de piatră, micuţŞo! Trebuie să ajungem în centrul pădurii înainte de apus. E evident că trebuie să folosim fiecare minut pe care-l avem la dispoziţŞie până atunci.

Are dreptate. Nassun înghite în sec, începe să respire adânc şi continuă să-şi croiască drum prin pădure alături de el.

Îşi formează un ritm, lucrând împreună. Ea e capabilă să afle cea mai rapidă cărare care nu presupune să-ţŞi croieşti drum printre copaci şi, când o face, el o urmează. Când însă aceste cărări se înfundă, el începe să împingă, să frângă şi să calce în picioare copacii până când eliberează drumul şi atunci ea îl urmează. În timpul scurtelor răgazuri, poate să-şi mai tragă sufletul, dar nu prea mult. Simte un junghi într-o parte. Începe să nu mai vadă clar, pentru că frunzele copacilor i-au desprins şuviţŞe din cocurile ei gemene şi cârlionţŞii, întinşi din cauza sudorii, îi atârnă pe ochi. Îşi doreşte cu disperare să se poată odihni vreo oră. Să bea apă. Să mănânce. Dar, pe măsură ce trec orele, norii de deasupra lor devin tot mai cenuşii şi este din ce în ce mai greu să-şi dea seama cât le-a mai rămas din zi.

— Pot..., începe Nassun, căutând o cale de a folosi orogenia sau argintul sau *ceva* ca să elibereze drumul.

— Nu, spune Schaffa, intuind cumva ce voia ea să spună.

A scos de undeva un pumnal de sticlă neagră. Nu-i foarte folositor în situaţŞia actuală, deşi cumva a reuşit să se folosească de el, înjunghiind trunchiurile ierbii-copac înainte să le calce în picioare. Asta le face să se frângă mai uşor.

— Dacă îngheţŞi plantele astea, o să ne fie şi mai greu să trecem printre ele, iar un cutremur ar putea să surpe camera cu magmă de sub noi.

— Atunci a-argintul...

— Nu.

Se opreşte numai o clipă şi se întoarce privind-o cu asprime.

Nu gâfâie, observă ea tristă, deşi o peliculă de sudoare îi face fruntea să lucească.

— Nassun, ar putea fi alţŞi Gardieni prin preajmă. E puţŞin probabil în etapa asta, dar posibilitatea există.

Nassun bâjbâie după o altă întrebare, pentru că pauza îi dă timp să-şi tragă sufletul.

— AlţŞi Gardieni?

O, dar el i-a zis că se duc toţŞi undeva pe durata Anotimpurilor şi că *staţŞia* asta despre care le-a povestit OţŞel este mijlocul prin care o fac.

— ÎţŞi aminteşti ceva?

— Nimic mai mult, din păcate.

El schiţŞează un zâmbet cunoscător, ca şi cum ştie ce face ea.

— Ştiu numai că aşa vom ajunge acolo.

— Unde să ajungem?

Zâmbetul i se stinge şi pe chip îi apare pentru o clipă, tulburătoare, familiară, acea expresie pierdută.

— În Garant.

Ea îşi aminteşte cu întârziere că numele lui complet este Schaffa Gardian Garant. Nu s-a întrebat niciodată unde e comul ăsta, Garant. Dar ce înseamnă dacă drumul către Garant trece printr-un oraş subteran mort?

— D-de ce?

El clatină din cap şi expresia i se înăspreşte.

— Nu mai trage de timp! Pe lumina asta chioară, nu toţŞi vânătorii nocturni o să aştepte căderea noptŞii.

Îşi ridică ochii spre cer cu o expresie ce trădează doar o iritare vagă, ca şi cum nu le-ar ameninţŞa vieţŞile.

N-are rost să i se plângă că-i gata să cadă din picioare. E un Anotimp. Cine cade moare. Aşa că se înghesuie prin deschizătura pe care a făcut-o el şi începe din nou să caute ruta cea mai bună.

În cele din urmă reuşesc, ceea ce-i bine, fiindcă altminteri asta ar deveni povestea despre cum ai aflat despre moartea fiicei tale şi, în durerea ta, ai lăsat să se aleagă praful de întreaga lume.

Nici măcar nu se poate spune că scapă la mustaţŞă. Deodată, ultimul pâlc de ierburi-copaci se răreşte, dând la iveală o trecătoare netedă tăiată în inelul caldeirei interioare. PereţŞii

trecătorii se ridică mult deasupra capului lor, deşi de departe nu păruseră atât de înalţŞi, şi trecătoarea însăşi este suficient de largă pentru ca două căruţŞe trase de cai să poată merge alături fără dificultate. PereţŞii îi sunt acoperiţŞi cu muşchi tari şi cu un soi de viţŞă lemnoasă, din fericire moartă, căci altfel s-ar putea încurca în ea, încetinindu-şi şi mai mult înaintarea. În schimb grăbesc pasul, dând la o parte ramurile moarte, şi brusc se pomenesc afară din trecătoare, pe o lespede lată şi rotundă dintr-un material impecabil de alb, care nu este nici metal, nici piatră. Nassun a mai văzut aşa ceva în apropierea ruinelor altor mortcivuri. Uneori, noaptea, emană o strălucire vagă. Lespedea umple în întregime caldeira interioară.

OţŞel le-a spus că ruina mortcivului se află aici, în centru, dar Nassun nu vede înaintea lor decât o buclă graţŞioasă de metal care se înalţŞă, pe cât se pare, direct din materialul alb. Se încordează la vederea acestei noutăţŞi, prudentă ca un supravieţŞuitor experimentat al Anotimpurilor. Schaffa, în schimb, se îndreaptă către el fără nicio ezitare. Se opreşte alături şi pentru un moment pe chipul lui apare o expresie stranie, provocată, bănuieşte Nassun, de conflictul dintre ceea ce trupul lui a făcut din obişnuinţŞă şi ceea ce mintea lui nu reuşeşte să-şi amintească... dar pe urmă el pune mâna pe cârcelul cu care se încheie obiectul metalic.

Deodată, pe piatra din jurul lui apar ca de nicăieri forme plate şi linii luminoase. Nassun scoate o exclamaţŞie de surpriză, dar acestea nu fac altceva decât să înainteze, aprinzând altele şi altele, răspândindu-se şi strălucind până când pe piatra de la picioarele lui Schaffa apare o formă rectangulară. Un zumzet vag, abia audibil, o face pe Nassun să tresară şi să se uite speriată în jur, însă peste o clipă materialul alb din faţŞa lui Schaffa dispare. Nu alunecă în lături, nici nu se deschide ca o uşă. Pur şi simplu dispare. Şi totuşi este o uşă, înţŞelege brusc Nassun.

— Şi-am ajuns, murmură Schaffa.

Pare el însuşi cam surprins.

Dincolo de uşă se află un tunel care se curbează treptat, coborând tot mai jos, în pământ. Panouri dreptunghiulare înguste strălucesc de o parte şi de alta a treptelor, luminând drumul. Bucata rotunjită de metal e o balustradă, înţŞelege ea

când se apropie de Schaffa şi percepţŞia i se reajustează. Ceva de care să te ţŞii în timpul coborârii în adâncuri.

Într-o zonă îndepărtată a pădurii de iarbă pe care tocmai au traversat-o răsună un soi de scrâşnet strident, pe care Nassun îl identifică imediat ca fiind produs de un animal. Ceva chitinos probabil. O versiune mai zgomotoasă – şi venind de mai aproape – a sunetului pe care l-au auzit cu o noapte în urmă. Nassun tresare şi se uită la Schaffa.

— Cred că-i un fel de greier, spune el.

Muşchii fălcii îi sunt încordaţŞi şi priveşte înapoi, către trecătoarea pe care tocmai au traversat-o, deşi acolo nu se vede nicio mişcare... sau nu încă.

— Sau poate-s cicade. Înăuntru, acum! Am mai văzut cândva un mecanism asemănător ăstuia. Ar trebui să se închidă după ce trecem.

Îi face semn să intre prima, ca să-i poată apăra el spatele. Nassun trage aer în piept şi-şi aminteşte că asta e ceea ce trebuie făcut pentru a crea o lume care nu va mai face rău nimănui. Apoi se repede pe scări în jos. Cu cinci-şase paşi înainte i se aprind în cale panouri luminoase, care se sting la trei paşi în urma ei. Odată ce au coborât vreun metru, materialul alb care acoperea scările reapare, exact aşa cum a spus Schaffa, retezând orice zgomot dinspre pădure.

Apoi nu mai e nimic în afară de lumină, de scări şi de oraşul de mult uitat aflat undeva dedesubt.

•

2699: Două Jachete Negre de-ale Epicentrului, chemate în comul Deejna (Cvartentul Uher, Coasta de Vest, lângă LanţŞul Vulcanic Kiash) când Muntele Imher a dat semne de erupţŞie. Jachetele Negre au informat oficialităţŞile comului că erupţŞia era iminentă şi că avea să afecteze întregul lanţŞ Kiash, inclusiv Nebunia (numele dat de localnici vulcanului care a declanşat Anotimpul Nebuniei: Imher se află situat deasupra aceluiaşi punct fierbinte.) Stabilind că domolirea Imherului le depăşea posibilităţŞile, Jachetele Negre – un triinelar şi celălalt, se presupune, un heptainelar, deşi nu purta inele din cine ştie ce motiv – au încercat oricum, pentru că nu mai aveau

timp să trimită după nişte Orogeni Imperiali cu mai multe inele. Au reuşit să domolească erupţŞia suficient pentru ca un Orogen Imperial senior, un nonainelar, să sosească şi să readucă din nou vulcanul la starea lui de adormire. (Triinelarul şi heptainelarul au fost găsiţŞi ţŞinându-se de mână, cu trupurile carbonizate şi îngheţŞate.)

NotiţŞele lui Yaetr Inovator Dibars

Syl Anagist: *Trei*

Fascinant! Pe măsură ce povestesc, devine mai uşor să-mi amintesc... sau poate că, în ciuda a toate, încă sunt uman.

•

La început, excursia noastră constă pur şi simplu din actul de a merge prin oraş. Ne-am petrecut puţŞinii ani de la decantare afundaţŞi în sesuna, simţŞul energiei în toate formele ei. Plimbarea prin lumea exterioară ne sileşte să fim atenţŞi la celelalte simţŞuri ale noastre, cele inferioare, şi la început asta ne copleşeşte. Tresărim simţŞind prin încălţŞări elasticitatea trotuarelor din fibră presată, atât de diferită de lemnul tare din reşedinţŞa noastră. Strănutăm, încercând să respirăm aerul îmbibat de izul vegetaţŞiei rupte, de compuşi chimici şi de mii de răsuflări străine. Primul strănut îl sperie până la lacrimi pe Dushwha. Ne astupăm urechile cu palmele, încercând fără succes să ţŞinem la distanţŞă nenumăratele voci, geamătul zidurilor, foşnetul frunzelor şi maşinăriile care vuiesc undeva departe. Bimniwha încearcă să ţŞipe ca să se facă auzită în ciuda zgomotului şi nu revine la vorbirea normală decât după ce Kelenli se vede silită să se oprească şi s-o liniştească. Eu mă feresc ţŞipând speriat la vederea păsărilor aşezate pe un tufiş din apropiere, şi eu sunt cel mai calm dintre noi.

Ceea ce ne potoleşte, în cele din urmă, este şansa de a vedea fragmentul plutonic de ametist în toată splendoarea lui. E uimitor, pulsând în ritmul fluxului lent al magiei deasupra inimii oraşului-nod. Fiecare nod din Syl Anagist s-a adaptat în moduri unice climei locale. Am auzit despre noduri din deşert, unde clădirile sunt crescute din cactuşi gigantici cu coaja întărită. Despre noduri oceanice, construite de organisme de corali proiectate să crească şi să moară la comandă. (ViaţŞa e sacră în Syl Anagist, dar uneori moartea-i necesară.) Nodul nostru, nodul ametistului, a fost cândva o pădure străveche, aşa că nu pot să nu mă gândesc că în marele cristal s-a păstrat ceva din măreţŞia copacilor de odinioară. În mod sigur asta îl face să fie mai maiestuos şi mai puternic decât celelalte fragmente ale maşinăriei! E o idee complet iraţŞională, dar, în timp ce contemplăm fragmentul de ametist, mă uit la tovarăşii mei

acordori şi le văd întipărită pe chipuri aceeaşi dragoste.

(Ni s-au spus poveşti despre lume, care cu mult timp în urmă era diferită. Cândva, oraşele nu numai că erau ele însele moarte, jungle de piatră şi metal care nu creşteau şi nu se schimbau, ci erau chiar mortale, otrăvind solul şi făcând apa de nebăut, influenţŞând vremea însăşi prin simpla lor existenţŞă. Syl Anagist e mai bun, dar, când ne gândim la oraşul-nod în sine, nu simţŞim nimic. Nu înseamnă nimic pentru noi: clădiri pline de oameni pe care nu-i putem înţŞelege, ocupaţŞi cu treburi care ar trebui să conteze, dar nu contează. Fragmentele, însă? Le auzim vocile. Le cântăm cântecul magic. Ametistul e parte din noi şi noi din el.)

— O să vă arăt trei lucruri pe durata acestei călătorii, spune Kelenli, odată ce am contemplat ametistul suficient ca să ne calmăm. Dacă are vreo importanţŞă pentru voi, aceste lucruri au fost examinate cu atenţŞie de conductori.

Spunând acestea, se uită demonstrativ la Remwha, întrucât el a opus cea mai mare rezistenţŞă faţŞă de excursia asta. Remwha se preface că suspină plictisit. Sunt amândoi actori excelenţŞi, jucând dinaintea gărzilor noastre vigilente.

Apoi pornim din nou, conduşi de Kelenli. Ce contrast între comportarea ei şi a noastră! Ea merge relaxată, cu capul sus, ignorând tot ce nu e important, radiind încredere şi calm. În spatele ei, noi pornim, ne oprim şi-apoi ne grăbim din nou s-o ajungem, timizi şi stângaci, distraşi de tot ce vedem. Oamenii ne privesc, dar nu cred că albeaţŞa pielii noastre li se pare lucrul cel mai straniu. Cred că pur şi simplu arătăm ca nişte nătărăi.

Am fost mereu o fire mândră şi amuzamentul lor mă ustură, aşa că mă îndrept de spate şi încerc să merg ca Kelenli, chiar dacă asta presupune să ignor multe dintre minunile şi potenţŞialele pericole din jur. Gaewha observă şi ea şi încearcă să ne imite pe amândoi. Remwha o vede şi pare enervat, trimiţŞându-ne un mic val prin intermediul ambientului: „Pentru ei o să fim întotdeauna doar nişte ciudăţŞenii”.

Îi răspund cu o pulsaţŞie mânioasă, de bas: „Nu despre ei e vorba”.

El oftează, dar începe să mă imite. CeilalţŞi îi urmează exemplul.

Am ajuns în cvartentul cel mai sudic al oraşului-nod, unde

aerul are un vag miros de sulf. Mirosul, spune Kelenli, vine de la plantele responsabile cu reciclarea apei reziduale, mai dese aici, unde canalizarea scoate la suprafaţă apa cenuşie a oraşului. Plantele curăţă apa din nou şi îşi întind frunzişul des şi viguros deasupra străzilor, făcând umbră, aşa cum au fost proiectate, dar nici cei mai buni geningineri nu pot împiedica plantele trăitoare de pe urma deşeurilor să împrumute ceva din mirosul hranei lor.

— Vrei să ne arăţi infrastructura de gestionare a reziduurilor? o întrebă Remwha pe Kelenli. Mă simt deja mult mai contextualizat!

Kelenli pufneşte.

— Nu tocmai.

Coteşte şi brusc ne pomenim în faţa unei clădiri abandonate. Ne oprim şi o privim. Iedera se caţără pe zidurile făcute dintr-un soi de lut roşu modelat în formă de cărămizi, şi se încolăceşte în jurul unora dintre stâlpi, care-s de marmură. Cu excepţia iederii însă, nicio parte a clădirii nu e vie. E lătăreaţă, joasă şi seamănă cu o cutie paralelipipedică. Nu sesizăm nicio presiune hidrostatică susţinându-i pereţii. Probabil stă în picioare cu ajutorul forţei şi al unor lianţi chimici. Ferestrele sunt numai din sticlă şi metal şi nu văd nematocişti care să crească pe suprafeţele lor. Cum ţin în siguranţă lucrurile dinăuntru? Uşile sunt din lemn uscat, vopsit cu lac maroniu roşcat şi cioplit cu motive imitând iedera, în mod surprinzător, efectul e reuşit. Treptele sunt dintr-o suspensie bej-alburie pe bază de nisip. (Cu secole înainte i se spunea ciment.) Întregul ansamblu e nefiresc de demodat şi totuşi intact şi funcţional şi deci fascinant prin unicitatea sa.

— E atât de... simetric, zice Bimniwha strâmbându-se uşor.

— Da, spune Kelenli.

S-a oprit dinaintea clădirii ca să ne dea timp s-o contemplăm pe îndelete.

— Dar cândva oamenii credeau că aşa ceva este frumos. Haideţi să mergem!

Porneşte.

Remwha priveşte în urma ei.

— Ce?! Înăuntru?! Chestia asta e sigură din punct de vedere structural?

— Da. Şi da, intrăm.

Kelenli se opreşte şi-l priveşte peste umăr, surprinsă poate să constate că măcar o parte din împotrivirea lui n-a fost prefăcătorie. Prin mediul înconjurător o simt atingându-l liniştitor. Remwha e mai măgar decât de obicei când se simte speriat sau mânios, aşa că mângâierea ei ajută: tresăririle lui nervoase încep să se domolească. Dar ea trebuie să joace teatru în continuare pentru numeroşii noştri observatori.

— Deşi, dacă vrei, presupun că poţŞi să rămâi afară.

Aruncă o privire către gărzile sale, femeia şi bărbatul cu pielea cafenie care stau lângă ea. Nu s-au ţŞinut departe de grupul nostru, spre deosebire de celelalte gărzi pe care le-am întrezărit din când în când urmându-ne de departe.

Gardiana se uită urât la ea.

— Ar trebui să ştii mai bine!

— Era doar o idee.

Kelenli ridică din umeri şi face semn cu capul către clădire, adresându-i-se de data asta lui Remwha.

— Se pare că, de fapt, n-ai de ales. Dar clădirea n-o să-ţŞi cadă în cap, îţŞi promit.

O urmăm. Remwha merge ceva mai încet, dar în cele din urmă ne ajunge şi el.

Când trecem pragul, un holosemn se scrie singur în aerul dinaintea noastră. Nu am fost învăţŞaţŞi să citim, iar literele holosemnului par oricum ciudate, dar pe urmă din difuzoarele clădirii răsună o voce: „Bine aţŞi venit la povestea ascensiunii!” Nu înţŞeleg ce înseamnă. În interiorul clădirii, mirosul e... rău. Aerul e stătut, uscat şi prăfos, ca şi cum nimic nu absoarbe dioxidul de carbon. Vedem că mai sunt oameni aici, adunaţŞi în marele foaier deschis al clădirii sau urcând scările ei curbate, gemene, privind fascinaţŞi lambriurile de lemn sculptat care împodobesc fiecare scară. Nu ne privesc, distraşi de stranietatea mai mare a locului.

Însă pe urmă Remwha întreabă:

— Ce e asta?

Neliniştea lui, transmiţŞându-se în toată reţŞeaua noastră, ne face să-l privim. Stă încruntat, înclinându-şi capul într-o parte şi apoi în cealaltă.

— Ce anu..., dau să întreb, apoi aud? sessizez? şi eu.

— O să vă arăt, spune Kelenli.

Ne conduce mai adânc în clădirea pătrăţŞoasă. Mergem pe lângă vitrine de cristal, fiecare păstrând în interiorul ei o piesă de echipament incomprehensibil, dar evident foarte vechi. Disting o carte, un colac de sârmă şi bustul cuiva. Alături de fiecare sunt plăcuţŞe care explică de ce sunt importante, cred eu, totuşi nu pot pricepe nicio explicaţŞie suficient de bine ca să înţŞeleg întregul.

Apoi Kelenli ne conduce pe un balcon lat, cu o balustradă demodată din lemn sculptat. (Asta ne îngrozeşte mai tare decât orice. Trebuie să ne încredem într-o balustradă confecţŞionată dintr-un copac mort, neconectat la reţŞeaua de alarmă a oraşului. De ce nu au plantat o iederă care să ne prindă în cădere? Vremurile de demult au fost oribile!) Şi iată-ne privind de sus o cameră deschisă, imensă, şi un obiect care aparţŞine acestui loc mort la fel de mult ca noi. Adică deloc.

Mai întâi îmi spun că este un alt motor plutonic, unul întreg, nu doar un fragment al unei maşinării mai mari. Da, iată cristalul înalt şi impunător din centru. Iată şi alveola din care creşte. Motorul acesta a fost chiar activat: o bună parte din structura lui pluteşte zumzăind uşor la câţŞiva metri de podea. Dar aceasta este singura parte a motorului care are sens pentru mine. În jurul cristalului central plutesc obiecte mai lungi, concave: întreg ansamblul are un vag aspect floral, ca o crizantemă stilizată. Cristalul central emană o strălucire aurie palidă, iar în cristalele auxiliare verdele de la bază se transformă treptat în albul vârfului. Frumos, deşi straniu.

Dar, când privesc motorul altfel decât cu ochii şi-l ating cu nervii mei acordaţŞi la perturbaţŞiile pământului, scot o exclamaţŞie de surpriză. Moarte crudă! ReţŞeaua de magie creată de acest ansamblu este magnifică! Zeci de linii argintii, ca nişte fire ţŞesute de păianjeni, susţŞinându-se unele pe altele. Energii din tot spectrul şi în toate formele, interconectate şi schimbându-şi starea, în ceea ce pare a fi un haos controlat. Cristalul central scânteiază din când în când, trecând de la o potenţŞialitate la alta sub ochii mei. Şi e atât de mic! N-am văzut motor mai bine construit. Raportat la dimensiunile sale, nici măcar Motorul Plutonic nu-i atât de puternic sau de precis. Dac-ar fi fost construit la fel de eficient ca acest motor micuţŞ,

conductorii n-ar fi trebuit să ne mai creeze pe noi.

Şi totuşi, ansamblul este lipsit de sens. Minimotorul nu e hrănit cu suficientă magie ca să producă toată energia pe care o detectez aici. Şi clatin din cap, dar acum pot să aud ceea ce a auzit şi Remwha: un ţŞiuit discret, insistent. Tonuri multiple, contopindu-se obsedant şi făcându-mi perişorii de pe ceafă să se zburlească... Îl privesc pe Remwha cum încuviinţŞează încordat.

Magia motorului nu are niciun scop pe care să-l pot detecta, altul decât acela de a suna şi de a fi frumos. Şi cumva – mă înfior înţŞelegând instinctiv, dar împotrivindu-mă, pentru că asta contrazice tot ce am învăţŞat despre legi, atât cele fizice, cât şi cele magice – dispozitivul ăsta produce mai multă energie decât consumă.

Mă încrunt la Kelenli, care m-a urmărit în tot acest timp.

— Aşa ceva n-ar trebui să existe, spun eu.

Am folosit doar cuvinte. Nu ştiu cum altfel să exprim ceea ce simt. Şoc? Neîncredere? Teamă, cine ştie de ce. Motorul Plutonic este cea mai avansată creaţŞie a geomagestriei. Asta ne-au spus conductorii în mod repetat în toţŞi anii de când am fost decantaţŞi... şi totuşi. Acest motoraş bizar, pe jumătate uitat într-un muzeu prăfuit, este mai avansat. Şi pare să fi fost construit fără alt scop decât frumuseţŞea.

De ce mă sperie înţŞelegerea acestui lucru?

— Dar există, spune Kelenli.

Se reazemă cu coatele de balustradă, părând vag amuzată, dar dincolo de armoniile discrete ale maşinăriei expuse sessizez ghiontul pe care mi-l transmite prin intermediul ambientului.

„Gândeşte!” îmi spune ea fără cuvinte. Mă urmăreşte pe mine în particular. Gânditorul ei.

Îi privesc pe ceilalţŞi. Făcând-o, remarc din nou gărzile lui Kelenli. S-au poziţŞionat fiecare la un capăt al balconului, de unde pot vedea atât coridorul pe care am venit, cât şi sala de expoziţŞie. Par plictisite amândouă. Kelenli ne-a adus aici. A obţŞinut acceptul conductorilor ca să ne aducă aici. Vrea să vedem în acest motor străvechi ceva ce paznicii ei nu văd. Dar ce?

Înaintez punându-mi mâinile pe balustrada moartă şi privesc intens, ca şi cum asta mă poate ajuta. Ce să cred? E aceeaşi

structură de bază ca a altor motoare plutonice. Numai scopul lui diferă... Nu, nu. Aprecierea asta-i prea simplistă. DiferenţŞa, aici, este una de... filosofie. De atitudine. Motorul Plutonic este o unealtă. Lucrul ăsta? E... artă!

Şi atunci înţŞeleg. N-a fost construit de Syl Anagist!

O privesc pe Kelenli. Trebuie să folosesc cuvinte, dar conductorii care vor auzi raportul gărzilor nu trebuie să poată ghici nimic din el.

— Cine?

Ea zâmbeşte şi tot trupul mă furnică, asaltat de ceva ce nu pot numi. Sunt gânditorul ei şi este mulţŞumită de mine şi n-am fost aşa de fericit în viaţŞa mea.

— Voi, răspunde ea spre totala mea confuzie.

Apoi se desprinde de balustradă.

— Mai am multe să vă arăt. VeniţŞi!

•

Totul se schimbă pe durata unui Anotimp.

Prima TăbliţŞă, *Despre supravieţŞuire,* versetul doi

7

tu, făcând planuri în avans

Ykka se dovedeşte mai dispusă decât te-ai fi aşteptat să îl adopte pe Maxixil şi pe ai lui. Nu-i fericită că Maxixil are o formă avansată de cenuşă la plămâni, fapt confirmat de Lerna după ce toţŞi s-au spălat cu buretele şi au avut parte de o consultaţŞie preliminară. Nu-i face plăcere nici să afle că alţŞi patru dintre oamenii lui au probleme medicale serioase, de la fistule până la lipsa totală a dinţŞilor, sau riscă să nu supravieţŞuiască revenirii la o alimentaţŞie normală. Dar, după cum vă informează ea pe voi, cei din consiliul ad-hoc, vorbind tare ca să audă oricine ascultă, este dispusă să accepte multe din partea unora care contribuie cu provizii suplimentare, o bună cunoaştere a zonei şi o orogenie precisă, ce poate apăra grupul de atacuri. Şi, adaugă ea, Maxixil nu trebuie să trăiască la nesfârşit, ci numai suficient cât să ajute comul.

Nu adaugă „spre deosebire de Alabastru”, ceea ce e frumos – sau măcar suspect de milos – din partea ei. E surprinzător că îţŞi respectă durerea şi poate-i un semn că începe să te ierte. O să fie bine să ai o prietenă din nou. *Prieteni.* Din nou.

Deşi, fireşte, nu-i de ajuns. Nassun trăieşte şi tu ţŞi-ai revenit în mare parte după coma provocată de uzul PorţŞii, aşa că duci o luptă zilnică pentru a-ţŞi aminti de ce rămâi alături de castrimeni. Uneori e de ajutor să enumeri motivele. În primul rând de dragul viitorului lui Nassun, ca să ai unde s-o adăposteşti odată ce ai regăsit-o. Al doilea motiv e că nu poţŞi s-o faci singură şi nu-i corect s-o mai laşi pe Tonkee să te însoţŞească, oricât şi-ar dori-o. Nu cât timp orogenia ta e compromisă. Călătoria lungă înapoi spre sud ar fi o condamnare la moarte pentru amândouă. Hoa n-o să te poată ajuta cu gătitul, cu îmbrăcatul şi cu orice altă acţŞiune pentru care ai nevoie de două mâini. Şi motivul numărul trei şi cel mai important: nu ştii încotro să te îndrepţŞi. Hoa ţŞi-a confirmat că Nassun e în mişcare, îndepărtându-se constant de locul safirului

de când ai deschis Poarta Obeliscului. Chiar dinainte de a te trezi, era deja prea târziu ca s-o mai găseşti.

Dar există speranţŞă. Într-o dimineaţŞă devreme, după ce Hoa te-a uşurat de povara de piatră a sânului tău stâng, îţŞi zice încet:

— Cred că ştiu unde se duce. Dacă am dreptate, o să se oprească în curând.

Pare nesigur. Nu, nu nesigur. Tulburat.

Stai pe un ieşind de piatră ceva mai departe de tabără, revenindu-ţŞi după... extracţŞie. N-a fost atât de stânjenitor pe cât te-ai aşteptat. Ţi-ai ridicat straturile de haine, dezgolindu-ţŞi sânul împietrit. El l-a atins şi sânul s-a desprins imediat de trupul tău, rămânându-i în palmă. L-ai întrebat de ce n-a făcut la fel şi cu braţŞul şi el a răspuns: „Procedez cum e mai confortabil pentru tine”. Apoi ţŞi-a dus sânul la buze şi tu ai decis să contempli fascinată zona plată, uşor rugoasă, unde a fost. Te doare puţŞin, dar nu eşti sigură dacă e durerea amputării sau ceva mai existenţŞial.

(Trei muşcături, de atâta are nevoie ca să înghită sânul preferat al lui Nassun. SimţŞi o mândrie perversă la gândul că ai mai găsit o persoană pe care s-o hrăneşti cu el.)

În timp ce-ţŞi tragi la loc cu stângăcie cămaşa şi hainele de pe deasupra, cu un singur braţŞ – îndesând în cupa sutienului o flanelă mai uşoară ca să nu alunece –, cercetezi unda de nelinişte pe care ai auzit-o în vocea lui Hoa ceva mai devreme.

— Tu ştii ceva!

Hoa nu răspunde imediat. Crezi că va trebui să-i aminteşti că ăsta e un parteneriat, că eşti decisă să prinzi Luna şi să pui capăt acestui Anotimp nesfârşit, că ţŞii la el, dar că nu poate să-ţŞi mai ascundă asemenea lucruri... şi tocmai atunci el spune:

— Cred că Nassun vrea să deschidă chiar ea Poarta Obeliscului.

ReacţŞia ta e imediată şi viscerală. Spaimă pură. Probabil nu asta ar trebui să simţŞi. Logica ţŞi-ar cere să te îndoieşti că o fată de zece ani poate fi capabilă de o ispravă pe care tu cu greu ai dus-o la capăt. Dar îţŞi aminteşti cum ţŞi-ai simţŞit fetiţŞa vibrând cu o putere mânioasă, albastră, şi ai ştiut imediat că ea înţŞelege obeliscurile mai bine decât le vei înţŞelege tu vreodată, aşa că nu ţŞi-e deloc greu să crezi

premisa de bază a lui Hoa: că micuţŞa ta e mai mare decât credeai.

— O s-o omoare! izbucneşti tu.

— Cel mai probabil da.

O, Pământule!

— Dar poţŞi să-i iei din nou urma? Ai pierdut-o după Castrima.

— Da, acum, că e acordată cu un obelisc.

Dar, din nou, simţŞi în vocea lui şovăiala aceea stranie. De ce? De ce îl supără atât de tare că... Oh! Oh, Pământule arzând! ÎnţŞelegerea face vocea să-ţŞi tremure:

— Ceea ce înseamnă că acum orice mâncător de piatră o poate simţŞi. Asta vrei să zici?

SituaţŞia din Castrima, repetată. Rubinia şi Marmură Untoasă şi Rochie Naşpa, fie să nu-i mai vezi niciodată pe paraziţŞii ăia! Din fericire, pe cei mai mulţŞi dintre ei i-a ucis Hoa.

— Atunci devin ai tăi interesaţŞi de noi, aşa-i? Când începem să folosim obeliscurile sau când suntem pe punctul de a fi capabili s-o facem.

— Da.

Un singur cuvânt, moale şi lipsit de inflexiuni, dar de acum îl cunoşti.

— Focuri din adâncuri! Unul de-ai tăi e deja pe urmele ei!

Nu credeai că mâncătorii de piatră sunt capabili să ofteze, dar în mod sigur ăsta-i sunetul care iese din pieptul lui Hoa.

— Cel pe care tu îl numeşti Cenuşiul.

Ţi se face frig. Însă da. De fapt, ghiciseşi deja. CâţŞi orogeni capabili să manevreze obeliscurile au existat pe lume în ultimul timp? Trei? Alabastru, tu şi acum Nassun. Poate şi Uche, pentru scurt timp, şi poate pe vremea aceea vreun mâncător de piatră o fi dat târcoale pe lângă Tirimo. Ticălosul e sigur tare dezamăgit că Uche a murit ca urmare a unei pruncucideri, şi nu împietrind.

Scrâşneşti din dinţŞi şi simţŞi un gust de fiere în gură.

— O manipulează.

Să activeze Poarta şi să se transforme în piatră, ca să poată fi *mâncată.*

— Asta a încercat în Castrima, să ne sileascâ pe Alabastru, pe mine sau pe Ykka, dar-ar rugina, pe oricare dintre noi, să facem ceva care ne depăşeşte puterile şi să ne transformăm în...

Pui mâna pe semnul împietrit de pe pieptul tău.

— Mereu au existat printre noi unii care au folosit disperarea şi deznădejdea ca pe nişte arme.

A spus-o încet, de parcă s-ar fi ruşinat.

Deodată eşti furioasă pe tine însăţŞi, pe neputinţŞa ta. Faptul că tu eşti adevărata ţŞintă a acestei mânii nu te opreşte s-o reverşi asupra lui.

— Mie mi se pare că asta faceţŞi *toţŞi*!

Hoa s-a poziţŞionat în aşa fel încât să privească spre roşul stins al orizontului, o statuie aducând un omagiu nostalgiei prin liniile ei îngândurate, înghiţŞite de umbră. Nu se întoarce, dar îi simţŞi durerea în glas.

— Nu te-am minţŞit.

— Nu, dar c-ai amânat să-mi spui adevărul atâta vreme, încât e totuna!

Te freci la ochi. A trebuit să-ţŞi scoţŞi ochelarii de protecţŞie ca să-ţŞi pui cămaşa şi acum ţŞi-a intrat cenuşă în ei.

— Ştii ce, pur şi simplu nu vreau să mai aud nimic acum! Trebuie să mă odihnesc, zici ridicându-te în picioare. Du-mă înapoi!

Deodată mâna lui e întinsă înspre tine.

— Mai e ceva, Essun.

— Ţi-am spus...

— Te rog! E ceva ce trebuie să ştii.

Aşteaptă până când taci fumegând de furie. Apoi spune:

— Jija a murit.

Încremeneşti.

•

În clipa asta îmi amintesc de ce spun povestea prin ochii tăi, şi nu printr-ai mei: pentru că la exterior te pricepi mult prea bine să ascunzi ceea ce simţŞi. FaţŞa ţŞi-a devenit inexpresivă, privirea – ferită. Dar eu te cunosc. Chiar te cunosc. Uite ce se petrece înăuntrul tău.

•

Te surprinde că eşti surprinsă. Adică nu mânioasă, sau tristă, sau năpădită de trăiri contrare. Ci doar... surprinsă. Dar asta fiindcă primul tău gând, după uşurarea că „acum Nassun e în siguranţŞă”, este...

„Nu-i aşa?”

Apoi te surprinde că ţŞi se face frică. Nu eşti sigură de ce ţŞi-e frică, însă îi simţŞi gustul acru pe limbă.

— Cum? întrebi tu.

— Nassun, spune Hoa.

Spaima ta creşte.

— Nu putea să-şi fi pierdut controlul asupra propriei orogenii. N-a mai făcut asta de la cinci ani...

— N-a fost orogenie. Şi-a fost intenţŞionat.

Iată-l, în cele din urmă. Şocul dinaintea unui seism de nivelul Faliei, înăuntrul tău. ÎţŞi ia un moment până să exclami cu glas tare:

— Ea l-a omorât? IntenţŞionat?

— Da.

Şi-atunci amuţŞeşti, năucită, tulburată. Mâna lui Hoa e în continuare întinsă spre tine. Oferindu-ţŞi răspunsuri. Nu eşti sigură că vrei să ştii, dar... chiar şi aşa, îl iei de mână. Poate căutând alinare. Nu e închipuire când această mână o strânge pe a ta, doar puţŞin, într-un fel care te face să te simţŞi mai bine. Dar el continuă să aştepte. Îi eşti foarte recunoscătoare pentru respectul pe care ţŞi-l arată.

— Este... Unde este..., începi să zici când te simţŞi pregătită. (Nu eşti pregătită.) Pot să ajung cumva acolo?

— Acolo?

Eşti sigură că ştie la ce te referi. Dar vrea să se convingă că ştii ce-i ceri.

ÎnghiţŞi în sec şi încerci să găseşti un răspuns:

— Erau la Antarctice. Jija nu putea s-o fi târât pe drumuri în tot timpul ăsta. A avut un loc sigur şi timp să devină mai puternică...

Mult mai puternică.

— Pot să-mi ţŞin răsuflarea sub pământ dacă tu... Du-mă unde s-a...

Ba nu. Nu acolo vrei de fapt să mergi. Nu mai ocoli adevărul!

— Du-mă unde e Jija. Unde... unde a murit.

Timp de jumătate de minut el nu se mişcă. Ai remarcat că are obiceiul ăsta. Pauzele pe care le face înainte să răspundă la anumite replici variază ca durată. Uneori, când îţŞi răspunde, cuvintele lui aproape se suprapun peste ale tale, iar alteori începi să crezi că nu te-a auzit când, în sfârşit, decide să-ţŞi

răspundă. Nu crezi că gândeşte în timpul ăla. Crezi că pur şi simplu pentru el timpul – o secundă sau zece, acum sau mai târziu – nu contează. Te-a auzit. O să-ţŞi răspundă el în cele din urmă.

Ca dovadă, silueta lui se înceţŞoşează uşor, deşi vezi lentoarea cu care îşi încheie gestul, punându-şi şi cealaltă mână peste a ta şi prinzându-ţŞi-o ca pe un sandviş între palmele lui dure. Presiunea ambelor mâini sporeşte până când strânsoarea e fermă. Nu neplăcută, dar...

— Închide ochii!

Nu ţŞi-a mai cerut asta până acum.

— De ce?

El te trage în adânc. Mai în adânc decât ai ajuns vreodată şi, de data asta, deplasarea nu e instantanee. Icneşti fără să vrei, descoperind astfel că, de fapt, nu trebuie să-ţŞi ţŞii răsuflarea. Pe măsură ce întunericul devine tot mai dens, este luminat de străfulgerări roşcate şi apoi, pentru un scurt moment, străbaţŞi iute o zonă de portocaliu şi roşu topit şi întrevezi extrem de fugar un spaţŞiu vast, tremurător, unde în depărtare ceva explodează în jerbe de fragmente semilichide, strălucitoare, apoi întunericul te înconjoară din nou şi pe urmă te pomeneşti pe teren deschis, sub un cer acoperit cu o pătură subţŞire de nori.

— De aia, răspunde Hoa.

— Futu-i rugina mă-sii!

Încerci să-ţŞi smulgi mâna dintr-a lui, dar nu reuşeşti.

— Ce căcat, Hoa?!

Mâinile lui Hoa nu-ţŞi mai presează palma atât de tare între ele, aşa că reuşeşti să te eliberezi. Te îndepărtezi clătinându-te şi te pipăi, căutând vreo rană. Eşti teafără: nici arsă, nici strivită de presiune aşa cum ar fi trebuit, nici sufocată şi nici măcar zguduită. Sau nu prea tare.

Te îndrepţŞi şi-ţŞi treci palma peste faţŞă.

— Bine. O să ţŞin minte că mâncătorii de piatră nu zic nimic doar ca să se afle-n treabă. Chiar nu mi-am dorit niciodată să văd focul din adâncuri.

Dar acum eşti aici, în vârful unui deal care se află el însuşi pe un soi de platou. Reperul tău este cerul. Aici e o dimineaţŞă mai târzie decât acolo unde erai: imediat după răsărit, nu înainte să

se crape de ziuă. Soarele chiar se vede, deşi cam anemic, prin stratul de nori de cenuşă de deasupra. (Te surprinzi tânjind la vederea lui.) Dar faptul că-l poţŞi vedea înseamnă că eşti mai departe de Falie decât cu câteva momente în urmă. Priveşti spre vest şi pâlpâirea stinsă a unui obelisc albastru-închis în depărtare îţŞi confirmă presupunerea. Acesta-i locul unde, acum o lună, când ai deschis Poarta Obeliscului, ai simţŞit-o pe Nassun.

(Încolo. Într-acolo a pornit. Dar drumul până acolo străbate mii de kilometri pătraţŞi de Neclintire.)

Te răsuceşti şi descoperi că eşti înconjurată de un mic pâlc de clădiri de lemn aflate pe culmea dealului, inclusiv un depozit pe picioroange, câteva şoproane şi ceva ce seamănă cu nişte clădiri de dormitoare sau clase. Însă totul este împrejmuit cu un gard ordonat, din coloane de bazalt perfect egale. Un orogen a făcut asta, controlând explozia lentă a marelui vulcan de sub picioarele tale: pentru tine este la fel de evident ca soarele de pe cer. Dar, la fel de evident, nu-i nimeni în tot complexul. Nu se vede nicio persoană, iar reverberaţŞiile paşilor pe sol vin de mai departe, de dincolo de gard.

Curioasă, te îndreptţŞi către o deschizătură din gardul de bazalt, de unde şerpuieşte în jos o cărare pe jumătate de pământ, pe jumătate din bolovani. La poalele dealului se află un sat care ocupă restul platoului. Ar putea fi orice com, de oriunde. Desluşeşti case de diverse forme, majoritatea cu grădini în care cresc legume, câteva depozite de alimente, ceva ca o baie publică, şura unui cărămidar. Oamenii care se mişcă printre clădiri nu se uită în sus, şi de ce-ar face-o? Aici, unde soarele încă străluceşte cât de cât, e o zi frumoasă. Au ogoare de cultivat şi – acelea legate de unul dintre turnurile de veghe sunt luntri? – de organizat drumuri până la marea din apropiere. Complexul, orice ar fi, e neimportant pentru ei.

Întorci spatele satului şi atunci observi creuzetul.

Se află la marginea complexului, pe o porţŞiune puţŞin mai ridicată decât restul, dar vizibil de unde stai tu. Când ai terminat de urcat şi dai cu ochii de interiorul cavităţŞii lui pavate cu bolovani şi cărămizi, îţŞi întinzi simţŞurile sub pământ, căutând, în virtutea unui vechi obicei, cea mai apropiată piatră marcată. Nu e departe, la numai un metru jumătate sau un metru optzeci.

Îi examinezi suprafaţa şi descoperi urmele vagi ale unei dălţi sau ale unui ciocan. PATRU. E prea uşor. Pe vremea ta, pietrele erau marcate cu vopsea şi cu cifre, ceea ce le făcea mai greu de deosebit. Dar piatra e destul de mică şi aşa. Oricine-i mai prejos de un cvadriinelar ar reuşi cu greu s-o găsească şi s-o identifice. Au greşit detaliile, dar elementele de bază sunt exacte.

— Nu poate fi Epicentrul Antarctic, spui tu ghemuindu-te şi atingând un bolovan din interiorul cercului.

E doar piatră, în locul mozaicului superb pe care ţi-l aminteşti, însă, din nou, au prins ideea.

Hoa stă în continuare acolo unde aţi ieşit din pământ, cu mâinile încă pregătite s-o cuprindă pe a ta, poate pentru călătoria de întoarcere. Nu răspunde, dar oricum vorbeşti mai mult pentru tine.

— Mereu am auzit că Antarcticul era mic, dar asta nu-i nimic, continui tu. Asta e o tabără.

Nu există Grădina Inelară. Nici clădirea principală. Şi auziseşi că Epicentrul Arctic şi cel Antarctic erau frumoase, în ciuda dimensiunilor şi a poziţiei lor izolate. E logic: frumuseţea Epicentrului era unicul lucru cu care se puteau lăuda orogenii autorizaţi de stat. Această sărmană adunătură de colibe nu se conformează ideologiei. În plus...

— E deasupra unui vulcan. Şi prea aproape de odihniţii din vale.

Aşezarea aceasta nu este Yumenes, înconjurat de administratori de noduri şi beneficiind de protecţia suplimentară a numeroşi orogeni seniori foarte puternici. Aici, o criză de nervi a unei pietricele surescitate poate transforma întreaga regiune într-un crater.

— Ăsta nu-i Epicentrul Antarctic, spune Hoa.

El de obicei vorbeşte încet, dar acum stă cu spatele la tine, ceea ce-i face vocea să sune şi mai înfundat.

— Acela e mai la vest şi a fost deja epurat. Acolo nu mai trăieşte niciun orogen.

Sigur c-a fost epurat! Strângi din dinţi, alungând tristeţea.

— Deci aşa a înţeles cineva să-şi aducă omagiul. Un supravieţuitor?

Fără să vrei, descoperi un nou jalon sub pământ, o piatră mică şi rotundă, aflată poate la cinci metri adâncime. NOUĂ scrie pe

ea cu cerneală. O citeşti fără dificultate. Clătinând din cap, te ridici şi te întorci să explorezi restul complexului.

Apoi te opreşti brusc, încordată, la vederea unui bărbat care iese şchiopătând dintr-una dintre clădirile ca nişte barăci. Se opreşte şi el, privindu-te surprins.

— Tu cine rugina mă-sii eşti? întreabă el cu accentul tărăgănat specific Antarcticelor.

Sensibilitatea ta plonjează în pământ... apoi ţŞi-o retragi grăbită. A fost o prostie, pentru că – ai uitat? – orogenia te va ucide. Şi bărbatul nici măcar nu-i înarmat. E destul de tânăr, probabil numai de douăzeci şi ceva de ani, deşi are un început de chelie. Şchioapătă uşor şi una dintre ghete e mai înaltă decât cealaltă... aha! Probabil omul bun la toate al aşezării, venit să se îngrijească de nişte clădiri care ar putea fi folosite din nou într-o bună zi.

— Ăăă... bună, te bâlbâi tu.

Apoi amuţŞeşti, neştiind cum să continui.

— Bună.

Omul dă cu ochii de Hoa şi tresare, apoi se holbează la el cu şocul neprefăcut al unuia care a auzit despre mâncătorii de piatră numai din poveştile loriştilor, şi poate nici pe acelea nu le-a crezut. Abia pe urmă pare să-şi amintească iar de tine şi se încruntă văzându-ţŞi cenuşa de pe haine şi din păr, dar, în mod limpede, nu eşti o apariţŞie la fel de impresionantă.

— Spune-mi că aia-i o statuie! zice el, apoi râde uşor, nervos. Numa că nu era aci când am urcat dealul. Ăăă... bună, presupun?

Hoa nu se deranjează să răspundă, deşi observi că şi-a schimbat direcţŞia privirii, urmărindu-l pe el, nu pe tine. Te oţŞeleşti şi înaintezi.

— Îmi pare rău că te-am speriat, spui tu. Eşti din comul ăsta?

În cele din urmă, atenţŞia bărbatului se concentrează asupra ta.

— Ăăă... da. Dar tu nu eşti.

În loc să pară neliniştit, te priveşte nedumerit.

— Eşti şi tu Gardian?

Tot trupul începe să te furnice. Pentru o clipă îţŞi vine să ţŞipi „Nu”, apoi bunul simţŞ preia controlul. Zâmbeşti. Ei zâmbesc tot timpul.

— Şi eu?

Acum tânărul te măsoară din cap până-n picioare, cuprins poate de bănuieli. Nu-ţŞi pasă atât timp cât îţŞi răspunde la întrebări şi nu te atacă.

— Da, spune el după un moment. I-am găsit p-ăia doi morţŞi după ce copiii au plecat în excursie să se antreneze.

Buzele i se arcuiesc uşor. Nu eşti sigură dacă se îndoieşte c-au plecat să se antreneze, dacă-i supărat din pricina „ălora doi morţŞi" sau dacă aşa rânjesc de obicei oamenii când discută despre rogălăi, căci în mod evident asta erau copiii respectivi. Dacă aici au fost nişte Gardieni.

— Starostea a zis că într-o zi s-ar putea să vină alţŞi Gardieni. În fond, şi ăia trei de i-am avut s-au ivit de nicăieri, unul câte unul, de-a lungul anilor. Presupun că tu ai cam întârziat.

— Aha. (E surprinzător de uşor să te prefaci că eşti Gardian. Trebuie doar să zâmbeşti încontinuu şi să nu oferi nicio informaţŞie.) Şi când au plecat ceilalţŞi... să se antreneze?

— Acu vreo lună.

Tânărul se foieşte, făcându-se comod, şi întoarce privirea către obeliscul de safir din depărtare.

— Schaffa a zis c-o să se-ndepărteze suficient ca să nu simţŞim replicile a orice aveau să facă puştanii. Cred că asta înseamnă destul de departe.

Schaffa! Zâmbetul îţŞi îngheaţŞă pe chip. Nu poţŞi să nu-i şuieri numele.

— Schaffa.

Tânărul te priveşte încruntându-se. În mod clar suspicios.

— Da. Schaffa.

Nu se poate! E mort!

— Înalt, păr negru, ochi-de-gheaţŞă, accent ciudat?

Tânărul se mai relaxează.

— O. Deci îl cunoşti?

— Da. Chiar foarte bine.

E uşor să zâmbeşti. E mai greu să-ţŞi înăbuşi impulsul de a urla, de a-l apuca pe Hoa şi de a-i cere să vă poarte pe amândoi prin pământ acum, acum, acum, ca să poţŞi să-ţŞi salvezi fiica. Cel mai greu este să nu cazi la pământ şi să te faci ghem, încercând să-ţŞi strângi la piept mâna pe care n-o mai ai, dar care te doare. Pământule crud, cum te mai doare, ca şi cum s-a

rupt din nou, o durere-fantomă atât de reală, încât ochii ţŞi se umplu de lacrimi!

Orogenii Imperiali nu-şi pierd controlul. N-ai mai fost o „jachetă neagră” de aproape douăzeci de ani şi-ţŞi pierzi controlul mai tot timpul, dar chiar şi aşa vechea disciplină te ajută să-ţŞi revii. Nassun, copila ta, e în mâinile unui monstru. Trebuie să înţŞelegi cum s-a întâmplat asta.

— Foarte bine, repeţŞi tu. (Venind din partea unui Gardian, repetiţŞia nu pare stranie.) PoţŞi să-mi povesteşti despre una dintre elevele lui? O fată din mediat, subţŞirică şi cu pielea cafenie, păr creţŞ, ochi cenuşii...

— Da. Nassun. Fata lui Jija.

Acum tânărul s-a relaxat complet, neremarcând că tu eşti mai încordată decât înainte.

— Pământule crud, sper că Schaffa o s-o omoare în timpul excursiei ăsteia!

AmeninţŞarea nu te vizează pe tine, dar sensibilitatea îţŞi plonjează din nou în pământ înainte să ţŞi-o smuceşti îndărăt. Ykka are dreptate: chiar ar trebui să te descotoroseşti de reflexul ăsta de a ucide pe toată lumea. Măcar zâmbetul nu ţŞi-a tremurat nicio clipă.

— Zău?

— Da. Cred că ea a făcut-o... Deşi putea fi oricare dintre ei, înghiţŞi-i-ar Pământul! Numai că fata aia mă băga cel mai tare în sperieţŞi.

Încordează maxilarul, remarcând în cele din urmă cât de tăios e zâmbetul tău. Dar şi asta-i ceva ce nu i-ar da de bănuit unui ins familiarizat cu Gardienii. Omul se uită pur şi simplu în altă parte.

— „A făcut-o”? întrebi tu.

— A! Da, presupun că n-ai de unde să ştii. Vino să-ţŞi arăt!

Se întoarce pe călcâie şi şchioapătă către capătul nordic al complexului. Îl urmezi, după ce schimbi o privire cu Hoa. Şi aici terenul urcă puţŞin, culminând cu o porţŞiune plată, care a fost în mod evident folosită pentru observaţŞii astronomice sau pentru studierea orizontului. De aici se poate vedea o bună parte a regiunii înconjurătoare, care mai are o cantitate şocantă de plante verzi sub un strat relativ recent şi încă subţŞire de cenuşă albicioasă.

Dar aici mai e ceva foarte straniu. O grămadă de resturi. La început te gândeşti că e grămada de sticlă reciclabilă. Jija avea una în apropierea casei voastre din Tirimo şi vecinii lăsau acolo sticla spartă, ca să aibă el din ce să facă mânerele cuţŞitelor de sticlă. Unele bucăţŞi par de o calitate mai bună decât sticla obişnuită: poate cineva a aruncat şi nişte pietre semipreţŞioase neşlefuite. E un amalgam de culori, cafeniu, cenuşiu şi puţŞin albastru, dar o mulţŞime de roşu. Însă în toate astea există un model, ceva ce te face să te opreşti, să-ţŞi înclini capul şi să încerci să examinezi priveliştea în ansamblu. Când o faci, observi că, la marginea grămezii, culorile şi aranjamentul pietrelor aduc vag cu un mozaic. Cizme, dacă cineva ar fi sculptat nişte cizme din piatră şi pe urmă le-ar fi sfărâmat. Iar aceia ar trebui să fie nişte pantaloni, numai că printre ei se vede alb-gălbuiul unui os şi...

Nu!

Focule din adâncuri!

Nu! Nassun a ta n-a făcut asta, ea nu putea face aşa ceva, ea...

A făcut-o.

Citindu-ţŞi chipul, tânărul oftează. Ai uitat să zâmbeşti, dar aşa ceva ar şoca până şi un Gardian.

— Şi nouă ne-a luat ceva pân' să ne dăm seama la ce ne uitam, spune el. Poate tu înţŞelegi ce-i cu asta.

Te priveşte plin de speranţŞă.

Clatini din cap şi el oftează.

— Păi, s-a-ntâmplat chiar înainte să plece toţŞi. Într-o dimineaţŞă am auzit ceva ca un tunet. Am ieşit afară şi obeliscul – unul mare şi albastru, care se tot învârtea prin preajmă de câteva săptămâni, ştii cum fac ele – dispăruse. Apoi, mai târziu în aceeaşi zi, s-a auzit acelaşi zgomot puternic, bum...

Îşi loveşte palmele între ele imitând sunetul. Reuşeşti să nu tresari.

— Şi s-a întors! apoi deodată Schaffa i-a spus starostei că trebuie să plece şi c-o să ia copiii cu el. Fără nicio explicaţŞie pentru chestia cu obeliscul. Fără să spună că Umber şi Nida – ăştia sunt ceilalţŞi doi, Gardienii care conduceau locul ăsta împreună cu Schaffa – erau morţŞi. Capul lui Umber era zdrobit. Nida...

Clatină din cap. Expresia de pe chipul lui e una de silă profundă.

— Ceafa ei era... Dar Schaffa n-a zis nimic. A luat copiii şi-a plecat. Multă lume a-nceput să spere că n-o să-i mai aducă înapoi.

Schaffa. Asta e partea pe care trebuie să te concentrezi. Asta contează, nu ce a fost, ci ce este... dar nu-ţŞi poţŞi desprinde ochii de la Jija. „Foc şi rugină, Jija. Jija”.

•

De dragul tău, îmi doresc să mai fi fost o făptură din carne şi sânge. Să mai fi fost un acordor, ca să-ţŞi pot vorbi prin intermediul temperaturilor, presiunilor şi reverberaţŞiilor pământului. Cuvintele sunt mult, mult prea nedelicate pentru conversaţŞia asta. În fond, ai ţŞinut la Jija atât cât ţŞi-au permis-o secretele tale. Ai crezut că te-a iubit, şi chiar te-a iubit atât cât i-au permis-o secretele tale. Numai că dragostea şi ura nu se exclud reciproc, după cum am descoperit cu mult, mult timp în urmă. Îmi pare rău.

•

Te sileşti să vorbeşti.

— Schaffa nu se mai întoarce.

Pentru că trebuie să-l găseşti şi să-l omori... dar, dincolo de spaima şi de oroarea ta, vocea raţŞiunii începe să se facă auzită. Această imitaţŞie stranie a Epicentrului, care nu-i adevăratul Epicentru unde ar fi trebuit el să o ducă pe Nassun. Aceşti copii, adunaţŞi, nu ucişi. Nassun, controlând un obelisc fără să se ascundă şi într-o măsură suficient de mare ca să facă asta... şi totuşi Schaffa n-a ucis-o. Aici se petrece ceva ce nu pricepi.

— Spune-mi mai multe despre bărbatul ăsta, spui tu, indicând cu bărbia grămada de nestemate.

Fostul tău soţŞ.

Tânărul ridică din umeri şi hainele-i foşnesc.

— A, da, păi... Deci îl chema Jija Rezistent Jekity.

Tânărul priveşte grămada de pietre şi nu crezi că te-a văzut tresărind, căci numele comului este greşit.

— Era nou-venit în com, un meşteşugar. Sunt prea mulţŞi bărbaţŞi, dar aveam mare nevoie de un făuritor de unelte, aşa că, atunci când s-a ivit, l-am fi primit oricum, atât timp cât nu

era bătrân, bolnav sau nebun pe faţŞă. Ştii?

Ridică din umeri.

— Când au ajuns aici, fata părea în regulă. Nu ţŞi-ai fi dat seama că-i una dintre ei, era atât de cuminte şi de politicoasă. Cineva o crescuse bine.

Zâmbeşti din nou. Un zâmbet autentic de Gardian, cu fălcile încleştate.

— Ne-am dat seama ce era numai fiindcă Jija venise aici. Auzise nişte zvonuri cum că rogălăii ar fi putut deveni... ne-rogălăi, sau cam aşa ceva. O grămadă de vizitatori ne întreabă despre asta.

Te încrunţŞi şi aproape că-ţŞi iei ochii de la Jija. Ne-rogălăi?

— Nu că s-ar fi întâmplat aşa ceva.

Tânărul oftează şi îşi schimbă poziţŞia bastonului ca să stea mai confortabil.

— Şi nu c-am fi fost dispuşi să primim în com vreun copil care să fi fost cândva unul dintre ei. Dacă creştea şi avea copii care erau şi ei anormali? Trebuie să elimini cumva impuritatea, nu? Oricum, până acum câteva săptămâni, fata a avut grijă ca lumea de tatăl ei. Vecinii au povestit că într-o seară l-au auzit ţŞipând la ea şi pe urmă ea s-a mutat aici sus, cu ceilalţŞi. Se vedea cu ochiul liber cât îl... zăpăcise pe Jija schimbarea asta. Începuse să vorbească singur, zicând că ea nu mai era fiica lui. Înjura tot timpul în gura mare. Dădea în lucruri – în pereţŞi şi aşa mai departe – când credea că nu-l vede nimeni. Şi fata... fata s-a îndepărtat de el. Nu-i aduc nicio vină, căci în perioada aia toată lumea era ca pe ace în preajma lui. Ăştia tăcuţŞi sunt cei mai periculoşi, nu? Aşa că am văzut că ea începuse să petreacă mai mult timp cu Schaffa. Ca un boboc de raţŞă, mereu pe urmele lui. Cum se oprea el locului o clipă, cum îl lua de mână. Şi el...

Tânărul te măsoară prudent.

— Nu prea vă vede omu’ pe voi fiind tandri. Dar el părea s-o preţŞuiască mai presus de orice. Chiar am auzit că era să-l omoare pe Jija când a vrut să se ia de ea.

Mâna pe care n-o mai ai zvâcneşte din nou, dar e o durere vagă, nu sfâşietoare ca mai înainte. Pentru că... el n-a fost silit să-i rupă mâna lui Nassun, nu? Nu, nu, nu. Asta i-ai făcut-o chiar tu. Şi Uche a fost o altă mână frântă, de data asta de Jija.

Schaffa *a apărat-o* de Jija. Schaffa a fost tandru cu ea; tu numai te-ai străduit să fii. Şi gândul care urmează te face să te cutremuri toată pe dinăuntru, şi e nevoie de puterea unei voinţŞe care a distrus oraşe ca să nu te trădezi, dar...

Dar...

Cât de bine-venită trebuie să fi fost pentru Nassun dragostea condiţŞionată şi previzibilă a unui Gardian, după ce dragostea necondiţŞionată a părinţŞilor ei o dezamăgise, şi nu doar o dată?

Închizi ochii câteva clipe, fiindcă nu crezi că Gardienii plâng.

Faci un efort şi spui:

— Ce aşezare-i asta?

El te priveşte surprins, apoi trage cu coada ochiului către Hoa, aflat ceva mai în spate.

— E comul Jekity, Gardiano. Deşi Schaffa şi ceilalţŞi numeau partea asta – şi cuprinde cu un gest larg complexul din jurul vostru – Luna Găsită.

Sigur că da. Şi sigur că Schaffa ştia deja secretele lumii, secrete pe care tu le-ai aflat plătind cu carnea şi sângele tău.

Cât taci, tânărul te priveşte îngândurat.

— Pot să te prezint starostei. Ştiu că se va bucura să avem din nou Gardieni aici. Sunt de ajutor împotriva banditŞilor.

Îl priveşti din nou pe Jija. Vezi o piatră preţŞioasă care reproduce la perfecţŞiune un degeţŞel. Îl recunoşti. Ai sărutat degeţŞelul ăla...

E prea mult, nu poţŞi să faci asta, trebuie să te calmezi, trebuie să pleci de aici înainte să primeşti şi alte lovituri.

— Eu... t-trebuie...

Respiri adânc şi te calmezi.

— Îmi trebuie timp ca să evaluez situaţŞia. Vrei să te duci să o anunţŞi pe staroste că voi veni în scurt timp să-i prezint respectele mele?

Tânărul te priveşte pieziş, dar ştii că nu e rău dacă pari puţŞin ciudată. E obişnuit cu ciudăţŞenia Gardienilor. Poate din această cauză încuviinţŞează şi se retrage stângaci.

— Pot să te întreb ceva?

„Nu”.

— Da.

El îşi muşcă buzele.

— Ce se-ntâmplă? E ca şi cum... Nimic din ce se petrece în ultimul timp nu-i normal. Adică da, e un Anotimp, dar chiar şi-aşa e ceva în neregulă. Gardienii nu duc rogălăii la Epicentru. Rogălăii fac chestii de care n-a mai auzit nimeni.

Indică din cap grămada care-i Jija.

— Orice se va fi-ntâmplat în nord. Până şi chestiile alea de pe cer, obeliscurile... Totul e... Oamenii vorbesc. Spun că poate lumea nu va mai reveni la normal. Niciodată.

Te uiţŞi la Jija, dar te gândeşti la Alabastru. Nu ştii de ce.

— Normalitatea cuiva e Sfărâmarea altcuiva.

Te dor obrajii de atâta zâmbit. Să zâmbeşti credibil e o artă şi tu nu te pricepi deloc.

— Ar fi fost plăcut, desigur, să avem toţŞi normalitate, dar n-au fost destui care să vrea s-o împărtăşească. Aşa că acum ardem toţŞi.

El te priveşte lung, îngrozit. Apoi murmură ceva şi pleacă, ocolindu-l de departe pe Hoa. Călătorie sprâncenată!

Te ghemuieşti lângă Jija. E frumos aşa, numai pietre preţŞioase colorate. E totodată monstruos. Dedesubtul culorilor percepi haosul firelor magiei din el. E altceva decât s-a întâmplat cu braţŞul şi cu sânul tău. El a fost spulberat şi rearanjat la întâmplare, la un nivel infinitezimal.

— Ce-am făcut? întrebi tu. Ce-am făcut-o să fie?

Hoa apare la periferia vederii tale.

— Puternică, spune el.

Clatini din cap. Nassun era puternică oricum.

— În viaţŞă.

Închizi iar ochii. E singurul lucru care ar trebui să conteze, că ai adus pe lumea asta trei copii şi că acesta, ultimul şi atât de preţŞios, mai respiră. Şi totuşi.

„Am făcut-o să fie ca mine. Pământul să ne înghită pe-amândouă! Am făcut-o la fel ca *mine*”.

Şi poate de aceea Nassun e încă în viaţŞă. Dar acesta este şi motivul – înţŞelegi, în timp ce te uiţŞi la ceea ce i-a făcut lui Jija şi-ţŞi dai seama că nici măcar nu mai poţŞi să-l răzbuni pe Uche, fiindcă fiica ta a făcut-o în locul tău – pentru care te temi de ea.

Şi iată-l, lucrul pe care ai evitat să-l înfrunţŞi în tot acest timp, kirkhusa cu botul mânjit de cenuşă şi de sânge. Jija ţŞi-era dator pentru fiul tău, dar în schimb tu îi eşti datoare lui Nassun. N-ai

salvat-o de Jija. N-ai fost acolo când avea nevoie de tine, când lumea chiar s-a sfârşit. Cum îndrăzneşti să-ţŞi închipui că o poţŞi proteja? Şi-a găsit propriii protectori, unii mai buni: Cenuşiul şi Schaffa. A găsit puterea de a se apăra singură.

Eşti foarte mândră de ea. Şi n-ai curajul să te mai apropii de ea vreodată.

Mâna grea şi dură a lui Hoa îţŞi poposeşte pe umărul teafăr.

— Nu e o idee bună să mai rămâi aici.

Clatini din cap. Oamenii comului ăstuia n-au decât să vină. N-au decât să-şi dea seama că nu eşti un Gardian. Dacă vreunul va observa, în sfârşit, cât de mult semeni cu Nassun, n-are decât! N-au decât să vină cu praştiile şi cu arbaletele lor...

Mâna lui Hoa se face căuş, cuprinzându-ţŞi umărul într-o strânsoare ca de menghină. Ştii ce urmează, dar nu te străduieşti să te pregăteşti când el te trage în pământ, revenind în nord. Ţii ochii deschişi tot timpul şi privelişte a nu te tulbură. Focurile din pământ nu se compară cu ce simţŞi acum, mamă ratată ce eşti!

IeşiţŞi amândoi din pământ într-o parte mai liniştită a taberei, deşi se află lângă un mic pâlc de copaci pe care, judecând după duhoare, mulţŞi l-au folosit ca pisoar. Când Hoa îţŞi dă drumul, faci câţŞiva paşi, apoi te opreşti. În mintea ta e un gol.

— Nu ştiu ce să fac.

Hoa tace. Mâncătorii de piatră nu-şi bat capul cu mişcări sau cuvinte inutile, iar el şi-a făcut deja clare intenţŞiile. Ţi-o imaginezi pe Nassun discutând cu Cenuşiul şi râzi încet, pentru că el pare mai animat şi mai vorbăreţŞ decât semenii lui. Bine. E un mâncător de piatră numai bun pentru ea.

— Nu ştiu încotro s-o apuc, zici tu.

În ultimul timp ai dormit în cortul lui Lerna, dar nu la asta te referi. În tine e un spaţŞiu pustiu. Un gol dureros.

— Nu mi-a mai rămas nimic.

— Ai comul şi pe semenii tăi, spune Hoa. O să ai o casă odată ce ajungi în Rennanis. Ai o viaţŞă.

Oare chiar ai toate astea? „MorţŞii n-au dorinţŞe”, spune legea-n-piatră. Te gândeşti la Tirimo, când n-ai vrut să aştepţŞi să vină moartea, aşa c-ai ucis comul. Moartea e mereu cu tine. Moartea eşti tu.

Vorbindu-i spinării tale încovoiate, Hoa spune:

— Eu nu pot muri.

Te încrunţŞi, smulsă din melancolie de această afirmaţŞie aparent fără legătură. Apoi înţŞelegi: îţŞi spune că pe el n-o să-l pierzi. Nu se va fărâmiţŞa ca Alabastru. Nu vei fi năucită de durerea pierderii lui Hoa, aşa cum ţŞi s-a întâmplat cu Corindon, cu Innon, cu Alabastru, cu Uche şi acum cu Jija. Nu poţŞi să-l răneşti pe Hoa în mod semnificativ.

— Pe tine e sigur să te iubesc, murmuri surprinsă.

— Da.

În mod straniu, asta îţŞi mai uşurează greutatea de pe piept. Nu cu mult, dar ajută.

— Cum reuşeşti? îl întrebi.

E greu să-ţŞi imaginezi. Să nu poţŞi muri nici dacă vrei, chiar dacă tot ce cunoşti şi tot ce iubeşti se spulberă în jurul tău. Silit să continui oricum. Indiferent cât de obosit eşti.

— Mergi înainte, zice Hoa.

— Ce?

— Mergi. Înainte.

Şi apoi dispare în adâncuri. Undeva în apropiere, dac-o să ai nevoie de el. Acum însă are dreptate: n-ai nevoie de el.

Nu poţŞi să gândeşti. Ţi-e sete, ţŞi-e foame şi mai eşti şi obosită. Partea asta a taberei pute. Ciotul braţŞului te doare. Inima te doare şi mai tare.

Dar faci un pas către tabără. Şi apoi altul. Şi altul.

Înainte.

•

2490: Antarctice, lângă coasta estică, un com agricol fără nume la treizeci şi doi de kilometri de oraşul Jekity. Un incident de origine iniţŞial necunoscută i-a transformat în sticlă pe toţŞi locuitorii comului. (?? E corect? Sticlă, nu gheaţŞă? De găsit surse suplimentare.) Mai târziu, cel de al doilea soţŞ al starostelui a fost găsit în viaţŞă în oraşul Jekity şi s-a descoperit că era rogălău. În urma unui interogatoriu intens al miliţŞiei comului, a recunoscut că el era făptaşul. A pretins că fusese singurul mod de a împiedica vulcanul Jekity să erupă, deşi acesta nu manifestase niciun semn de eruptŞie. Rapoartele indică faptul că mâinile bărbatului erau împietrite.

Interogatoriul a fost întrerupt de un mâncător de piatră care a ucis şaptesprezece miliţŞieni şi l-a tras pe rogălău cu el în pământ. Au dispărut amândoi.

NotiţŞele lui Yaetr Inovator Dibars

8

Nassun sub pământ

Scara albă se încolăceşte în jos o bună bucată de timp. PereţŞii tunelului sunt apropiaţŞi, apăsători, dar aerul, nu se ştie cum, nu e stătut. Să scape de ploaia de cenuşă este în sine o noutate, însă Nassun bagă de seamă că nici praful nu prea s-a depus. Ciudat, nu? Totul e ciudat aici.

— De ce nu-i praf? întreabă ea în timp ce înaintează.

La început vorbeşte în şoaptă, dar treptat se relaxează... puţŞin. Se află totuşi în ruina unui mortciv şi a auzit o mulţŞime de poveşti de-ale loriştilor despre pericolele acestor locuri.

— Cum de mai funcţŞionează luminile? Uşa aia prin care-am intrat aici, cum de mai funcţŞionează?

— N-am idee, mititico.

Acum Schaffa i-a luat-o înainte pe scări, în ideea de a înfrunta el primul orice ameninţŞare. Nassun nu-i vede faţŞa, aşa că trebuie să-i deducă dispoziţŞia după umerii lui laţŞi. (O deranjează că face asta, că-l supraveghează constant, pândind orice schimbare de dispoziţŞie, orice semn de încordare. E un alt obicei pe care l-a deprins alături de Jija. Nu pare să se poată descotorosi de el în prezenţŞa lui Schaffa sau a oricui.) Din câte vede, el e obosit, dar altminteri – bine. MulţŞumit, poate, că au ajuns aici. Cu ochii în patru după pericole, dar şi ea e la fel.

— În cazul ruinelor mortcivurilor, răspunsul uneori e „pur şi simplu”.

— ÎţŞi... aminteşti ceva, Schaffa?

O ridicare din umeri, nu atât de nonşalantă pe cât ar fi trebuit.

— Câte ceva. Străfulgerări. „De ce”-uri mai degrabă decât „ce”-uri.

— Atunci de ce? De ce vin Gardienii aici pe durata Anotimpurilor? De ce nu rămân oriunde sunt şi nu ajută comurile cărora li s-au alăturat, cum ai ajutat tu Jekityul?

Scările sunt puţŞin cam late pentru paşii lui Nassun, chiar şi când se aţŞine pe partea lor interioară, mai îngustă. Din când în

când, e nevoită să se oprească şi să-şi pună amândouă picioarele pe aceeaşi treaptă, ca să se odihnească, apoi se grăbeşte să-l ajungă. El înaintează într-un ritm regulat, fără să se uite dacă ea îl urmează, dar brusc, tocmai când ea îi pune aceste întrebări, ajung pe un palier. Spre marea uşurare a lui Nassun, Schaffa se opreşte în cele din urmă şi face semn că se pot aşeza să se odihnească. Ea e încă leoarcă de sudoare după frenezia cu care şi-a croit drum prin pădurea de iarbă, deşi acum, că se mişcă mai încet, a început să se usuce. Prima gură de apă din ploscă e dulce, iar podeaua, deşi tare, e răcoroasă şi alinătoare. Deodată i se face somn. Ei bine, e noapte afară, la suprafaţŞa care acum răsună de ţŞârâitul cosaşilor şi al cicadelor.

Schaffa scotoceşte în rucsacul lui şi-i dă o bucată de păstramă. Ea oftează şi începe s-o mestece conştiincioasă. Văzând-o bosumflată, el zâmbeşte şi, poate ca s-o îmbuneze, îi răspunde în cele din urmă la întrebare:

— Plecăm pe durata Anotimpurilor pentru că nu avem nimic de oferit unui com, mititico. De exemplu, eu nu pot avea copii, ceea ce mă face un membru nu tocmai ideal al oricărui com care m-ar adopta. Oricât aş contribui la supravieţŞuirea unui com, investiţŞia în mine va da roade numai pe termen scurt.

Ridică din umeri.

— Şi, cu timpul, fără orogeni de care să ne ocupăm, noi. Gardienii, devenim... nişte persoane alături de care e greu să trăieşti.

Pentru că lucrurile alea din capetele lor îi fac să tânjească mereu după magie, înţŞelege ea. Şi, dacă orogenii produc suficient argint cât să le prisosească, odihniţŞii – nu. Ce se petrece când un Gardian ia argint de la un odihnit? Poate de aceea pleacă Gardienii, ca să nu afle nimeni.

— Dar de ce nu poţŞi avea copii? insistă ea. Ai încercat vreodată?

Poate că-i o întrebare prea personală, dar el nu s-a supărat niciodată când i-a pus asemenea întrebări.

El ia o gură de apă din ploscă. Atunci când o lasă jos, pare confuz.

— Ar fi mai clar dacă aş spune că nu trebuie să am copii, îi răspunde. Gardienii transmit orogenia mai departe.

— Oh!

Mama sau tatăl lui Schaffa au fost probabil orogeni! Sau poate bunicii lui? Oricum, la el orogenia nu s-a manifestat aşa cum s-a manifestat la Nassun. Mama lui – decide dintr-un capriciu că trebuie să fi fost mama lui, deşi nu are niciun motiv – n-a trebuit să-l antreneze sau să-l înveţŞe să mintă ori să-i frângă mâna.

— Ce norocos, murmură ea.

El tocmai ridica din nou plosca la gură, dar se opreşte. Ceva îi străfulgeră pe chip. A învăţŞat să-i cunoască această expresie anume, deşi e foarte rară. Uneori el descoperă că a uitat lucruri pe care ar fi vrut să şi le amintească, însă în clipa asta îşi aminteşte ceva ce şi-ar dori să poată uita.

— Nu chiar atât de norocos.

Îşi pipăie ceafa. ReţŞeaua luminoasă suprapusă peste sistemul lui nervos e încă activă, rănindu-l, atacându-l, încercând să-l supună. În centrul reţŞelei se află aşchia din piatra miezului, pe care cineva a pus-o acolo. Pentru prima oară, Nassun se întreabă *cum* a ajuns în el. Se gândeşte la cicatricea lungă şi urâtă de pe ceafa lui, cea care l-a făcut să-şi lase părul lung – ca s-o acopere, crede ea. Se înfioară uşor, înţŞelegând ce înseamnă cicatricea aceea.

— Nu...

Nassun încearcă să-şi scoată din minte imaginea lui Schaffa urlând în timp ce cineva îl taie.

— Nu-i înţŞeleg pe Gardieni. Mă refer la celălalt soi de Gardieni. Nu-i... Sunt groaznici.

Şi nu-şi poate imagina că Schaffa a fost vreodată asemenea lor.

Un timp el nu răspunde şi continuă amândoi să-şi mestece mâncarea. Apoi el zice încet:

— Nu-mi mai amintesc detaliile, numele şi majoritatea chipurilor. Dar sentimentul general rămâne, Nassun. Îmi amintesc că i-am iubit pe orogenii cărora le eram Gardian... sau măcar credeam că-i iubesc. Voiam să fie în siguranţŞă, chiar dacă asta însemna să abat asupra lor cruzimi minore ca să ţŞin adevărata cruzime la distanţŞă. SimţŞeam că orice era de preferat genocidului.

Nassun se încruntă.

— Ce-i aia genocid?

El zâmbeşte din nou, de data asta cu tristeţŞe:

— Dacă vânezi şi ucizi fiecare orogen şi dacă suceşti gâtul fiecărui copil orogen care se naşte ulterior şi dacă toţŞi cei ca mine, care poartă această moştenire, sunt ucişi sau sterilizaţŞi şi dacă se neagă până şi ideea că orogenii sunt oameni... asta ar însemna genocid. Să omori membrii unui popor, mergând până la dispariţŞia însăşi a ideii că şi ei sunt oameni.

— Oh, zice Nassun, copleşită de o greaţŞă inexplicabilă. Dar asta...

Schaffa înclină din cap, aprobând ideea ei nerostită: „Dar asta s-a şi întâmplat”.

— Asta e misiunea unui Gardian, mititico. Împiedicăm dispariţŞia orogeniei, pentru că adevăru-i că oamenii lumii ăsteia n-ar supravieţŞui fără ea. Orogenii sunt esenţŞiali. Şi totuşi, tocmai fiindcă sunteţŞi esenţŞiali, nu vi se permite să aveţŞi de ales. Trebuie să fiţŞi unelte... iar uneltele nu pot fi oameni. Gardienii păstrează unealta şi, în măsura în care e posibil s-o facă fără să altereze utilitatea uneltei, ucid persoana.

Nassun îl priveşte şi înţŞelegerea o zguduie ca un cutremur neprevăzut de nivelul nouă. Aşa-i lumea... şi totuşi nu. Ceea ce li se întâmplă orogenilor nu se întâmplă pur şi simplu. A fost făcut să li se întâmple, de către Gardieni, după ani şi ani de strădanii. Poate au şoptit la urechea fiecărei căpetenii războinice sau Cârmuitor, încă din vremurile dinainte de Sanze. Poate că au fost de faţŞă chiar şi în timpul Sfărâmării, infiltrându-se în pâlcurile de supravieţŞuitori zdrenţŞăroşi şi îngroziţŞi pentru a le spune pe cine să dea vina pentru nefericirea lor, cum să-i găsească şi ce să le facă vinovaţŞilor odată ce i-au găsit.

ToţŞi cred că orogenii sunt înspăimântători şi puternici, şi chiar aşa sunt. Nassun e convinsă că, dacă ar vrea cu adevărat, ar putea şterge Antarcticele de pe faţŞa pământului, deşi probabil ar avea nevoie de safir ca s-o facă fără să moară. Dar, în ciuda puterilor ei, e numai o copilă. Trebuie să mănânce şi să doarmă la fel ca toate fetiţŞele şi trebuie să fie înconjurată de altŞi oameni dacă vrea să continue să mănânce şi să doarmă. Oamenii au nevoie de altŞi oameni ca să supravieţŞuiască. Dar dacă va trebui să lupte împotriva fiecărei persoane din fiecare com ca să poată trăi? Împotriva fiecărui cântec, a fiecărei poveşti şi istorii, a Gardienilor şi a miliţŞienilor, a legilor

Imperiale şi chiar a legii-în-piatră? Împotriva unui tată care nu poate să se împace cu ideea că fiica lui e un rogălău? Împotriva propriei disperări când contemplă efortul colosal necesar ca să poată fi fericită?

Ce poate face orogenia împotriva tuturor acestora? Pesemne s-o ţŞină în viaţŞă. Dar a fi în viaţŞă nu-i totuna cu a trăi şi cumva… cumva nu toate genocidele lasă în urmă cadavre.

Şi acum e mai sigură ca oricând că OţŞel avea dreptate.

Îşi ridică ochii către Schaffa.

— Până când lumea toată va arde.

Sunt cuvintele lui, când ea i-a spus la ce voia să folosească Poarta Obeliscului.

Schaffa clipeşte, apoi îi zâmbeşte, zâmbetul teribil şi tandru al unui bărbat care a ştiut dintotdeauna că dragostea şi cruzimea sunt două feţŞe ale aceleiaşi monede. O trage mai aproape şi o sărută pe frunte şi ea îl strânge tare în braţŞe, bucuroasă să aibă, în sfârşit, un părinte care s-o iubească aşa cum trebuie.

— Până când lumea toată va arde, mititico, murmură el în părul ei. Sigur că da.

•

De dimineaţŞă pornesc din nou să coboare scara în spirală.

Primul semn al schimbării este apariţŞia unei alte balustrade, pe cealaltă parte a scării. Balustrada este făcută dintr-un material straniu, un metal strălucitor, fără urmă de coclează sau pete. Acum însă sunt două balustrade şi scara devine suficient de lată pentru ca două persoane să poată merge umăr la umăr. Apoi scara în spirală începe să se descolăcească, păstrându-şi înclinaţŞia, dar devenind din ce în ce mai puţŞin curbată, până când, în cele din urmă, se pierde drept înainte, în întuneric.

După vreo oră de mers, tunelul se deschide brusc, iar pereţŞii şi tavanul dispar. Acum coboară printr-un spaţŞiu deschis, de-a lungul unui şir de trepte luminate, legate între ele, ce nu par a fi susţŞinute de nimic. N-ar trebui să existe asemenea trepte, ţŞinute în aer numai de balustradă şi, se pare, unele de altele, dar nu tremură şi nu scârţŞâie când Nassun şi Schaffa le coboară. Orice o fi materialul din care-s făcute, este mai dur decât piatra obişnuită.

Şi acum descind într-o peşteră masivă. Pe întuneric e imposibil să vezi cât e de mare, deşi raze piezişe coboară din

cercurile de lumină albă şi rece presărate la intervale neregulate pe tavanul cavernei. Lumina cade peste... nimic. Podeaua peşterii este o întindere vastă şi goală, presărată la întâmplare cu grămezi informe de nisip. Dar acum, că se află în ceea ce Nassun a luat drept o cameră cu magmă de mult golită, poate sessiza mai limpede şi îşi dă seama pe loc cât de tare s-a înşelat.

— Nu-i o cameră cu magmă, îi spune ea lui Schaffa cu un ton plin de veneraţŞie. Caverna nu exista când a fost construit oraşul.

— Ce?

Ea clatină din cap.

— Nu era acoperită. Trebuie să fi fost... nu ştiu. Ce rămâne după erupţŞia unui vulcan?

— Un crater?

Ea încuviinţŞează cu un gest rapid, încântată de ceea ce a înţŞeles.

— Pe atunci era deschis către cer. Oamenii au construit oraşul în crater. Dar pe urmă a avut loc o altă erupţŞie, chiar în centrul oraşului.

Arată înaintea lor, în beznă. Scara se îndreaptă direct către ceea ce ea percepe ca fiind epicentrul acelei distrugeri de demult.

Dar nu poate fi aşa. În funcţŞie de tipul de lavă, o erupţŞie ar fi trebuit să distrugă oraşul şi să umple vechiul crater. În schimb, nu se ştie cum, lava a ţŞâşnit în sus şi deasupra oraşului, arcuindu-se şi solidificându-se ca să formeze această cavernă. Lăsând oraşul din crater mai mult sau mai puţŞin intact.

— Imposibil, zice Schaffa încruntându-se. Nici cea mai vâscoasă lavă nu s-ar comporta aşa. Dar...

Se întunecă la faţŞă. Iar încearcă să răsfoiască printre amintirile lui trunchiate, cenzurate sau poate pur şi simplu înceţŞoşate de vârstă. Impulsiv, Nassun îl apucă de mână ca să-l încurajeze. El îi aruncă o privire, îi zâmbeşte absent, apoi se încruntă din nou.

— Dar cred că... un orogen ar putea face asta. Ar fi însă nevoie de o putere rară şi probabil de ajutorul unui obelisc. Un decainelar. Cel puţŞin.

Nassun se încruntă nedumerită. Dar, în esenţŞă, ce-a zis el se

potriveşte: cineva a făcut asta. Nassun ridică ochii spre tavanul cavernei şi-şi dă seama cu întârziere că ceea ce a luat drept nişte stalactite cam ciudate sunt de fapt – icneşte surprinsă – contururile unor clădiri care au dispărut! Da, iată un vârf ascuţŞit care trebuie să fi fost al unei turle. Acolo e curbura unei arcade. Dincolo sunt spiţŞe şi curbe ordonate care par ciudat de organice, ca lamelele unei ciuperci. Dar, deşi tavanul peşterii este plin de asemenea resturi fosilizate, lava lor solidificată se opreşte la câteva zeci de metri de sol. Nassun înţŞelege că şi „tunelul” din care tocmai au ieşit este tot ce a mai rămas dintr-o clădire. Privind înapoi, vede că exteriorul tunelului seamănă cu oasele de sepie pe care le folosea tatăl ei ca să cizeleze uneltele mai fine: mai solid şi din acelaşi material alb şi ciudat ca lespedea de la suprafaţŞă. Probabil aceea era partea de sus a clădirii. Însă, la câţŞiva metri dedesubtul locului unde se termină bolta, clădirea se termină şi ea, fiind înlocuită de scara cea albă şi stranie. A fost probabil construită cândva după dezastru, dar cum? Şi de cine? Şi de ce?

Încercând să înţŞeleagă ce vede, Nassun studiază mai atent podeaua peşterii. Nisipul este alb, deşi bălţŞat pe alocuri cu petice mai cenuşii, întrepătrunse cu cafeniu. Ici şi colo, bare deformate de metal sau fragmente imense, sparte, din ceva mai mare, alte clădiri poate, se iţŞesc din nisip ca oasele dintr-un mormânt pe jumătate dezgropat.

Dar şi asta e greşit, înţŞelege Nassun. Aici nu-i destul material ca să constituie rămăşiţŞele unui oraş. N-a văzut ea prea multe ruine ale unor mortcivuri, sau oraşe, ca să fim sinceri, totuşi a citit şi a auzit poveşti despre ele. E sigură că oraşele sunt pline de clădiri din piatră şi depozite din lemn şi poate porţŞi metalice şi străzi pavate. Relativ vorbind, oraşul ăsta nu e nimic. Numai metal şi nisip.

Îşi coboară mâinile, pe care le-a ridicat fără să-şi dea seama în timp ce simţŞurile ei acorporale străfulgerau de colo-colo, cercetând. Are nechibzuinţŞa de a privi în jos, ceea ce face ca distanţŞa dintre scara pe care stă şi fundul nisipos al peşterii să se caşte vertiginos, devenind parcă şi mai mare. Se trage îndărăt, mai aproape de Schaffa, care îi pune pe umăr o mână liniştitoare.

— Oraşul ăsta..., spune Schaffa.

Ea îl priveşte surprinsă. Pare îngândurat.

— E un cuvânt în mintea mea, dar nu ştiu ce e. Un nume? Ceva care are sens în altă limbă?

Scutură din cap.

— Dar, dacă oraşul ăsta este cel care cred eu că e, am auzit poveşti despre măreţŞia lui. Cândva, se spune, oraşul ăsta avea miliarde de locuitori.

Asta pare imposibil.

— Într-un singur oraş? Cât de mare era Yumenes?

— Avea câteva milioane.

El zâmbeşte văzând că a lăsat-o cu gura căscată, apoi redevine ceva mai serios.

— Şi acum cam la atâta se reduc toţŞi oamenii în întreaga Neclintire. Când am pierdut Ecuatorialele, am pierdut cea mai mare parte a omenirii. Şi totuşi, cândva, lumea a fost chiar mai mare de-atât.

Nu se poate. Craterul ăsta vulcanic nu-i atât de vast. Oricum... Nassun sessizează cu delicateţŞe pe sub nisip şi pietriş, căutând o dovadă a imposibilului. Stratul de nisip este mai gros decât s-a aşteptat ea. Dar adânc sub suprafaţŞa lui descoperă imprimate trasee cu linii lungi şi drepte. Drumuri? Şi fundaţŞii, deşi sunt ovale, rotunde sau cu tot soiul de alte forme stranii: curbe ca de clepsidră, S-uri dolofane şi adâncituri în formă de castron. Nicio formă pătrată. Contururile stranii ale acestor fundaţŞii o nedumeresc, apoi îşi dă seama că tot ce sessizează e dintr-o materie mineralizată, alcalină. O, e pietrificat! Ceea ce înseamnă că iniţŞial... Nassun scoate un icnet.

— E lemn! exclamă ea cu glas tare.

O clădire cu temelii din lemn? Nu, e ceva ca lemnul, dar totodată ca polimerul ăla pe care îl făcea tatăl ei şi aducând puţŞin cu materialul straniu, nu tocmai piatră, al scării pe care stau. Toate drumurile pe care le sessizează sunt cumva similare.

— Praf. Schaffa, e numai praf acolo jos. Nu e nisip, e praf! Sunt plante, multe plante, moarte de atâta vreme, că s-au uscat şi s-au sfărâmat. Şi...

Privirea ei revine la bolta de lavă de deasupra. Cum trebuie să fi fost? Întreaga peşteră învăluită într-o lumină roşie. Aerul prea fierbinte ca să-l respiri. Clădirile rezistaseră mai mult, suficient de mult pentru ca lava să înceapă să se răcească în jurul lor, dar

orice făptură din oraşul ăsta se prăjise probabil în primele câteva ore după ce fusese îngropată sub o bulă de foc.

Căci şi asta se găseşte în nisip: numeroase fiinţŞe carbonizate şi fărâmiţŞate.

— Curios, spune Schaffa.

Se apleacă peste balustradă, nesocotind distanţŞa până jos, şi studiază peştera. Nassun simte că i se strânge stomacul de grija lui.

— Un oraş construit din plante.

Apoi privirea lui devine mai atentă.

— Dar acum nu mai creşte nimic aici.

Da. E celălalt lucru pe care Nassun l-a remarcat. De acum a călătorit destul, a văzut destule alte peşteri ca să ştie că locul ăsta ar trebui să mustească de viaţŞă, de licheni, lilieci şi insecte albe, oarbe. Îşi comută percepţŞia în domeniul argintului, căutând liniile fine care ar trebui să fie pretutindeni în mijlocul acestor resturi organice. Le găseşte, multe chiar, dar e ceva straniu. Liniile curg laolaltă concentrându-se, firele mici devin canale groase, aşa cum curge magia înăuntrul unui orogen. N-a mai văzut niciodată asta întâmplându-se în animale, plante sau sol. Aceste cursuri mai concentrate se unesc şi continuă să înainteze în direcţŞia spre care duce şi scara. Le urmează dincolo de treptele pe care le poate vedea, simţŞindu-le cum se îngroaşă şi devin mai luminoase... şi se opresc dintr-odată undeva în faţŞă.

— Acolo e ceva rău, spune Nassun simţŞind c-o furnică pielea.

Deodată se opreşte din sessizat. Nu ştie de ce, dar nu vrea să sessizeze ce e înainte.

— Nassun?

— Ceva mănâncă locul ăsta.

Cuvintele îi ţŞâşnesc de pe buze şi după aceea se întreabă de ce le-a rostit. Dar acum, că le-a zis, simte că erau corecte.

— De-aia nu creşte nimic aici. Ceva fură toată magia. Fără ea, totul e mort.

Schaffa o priveşte îndelung. Una dintre mâinile lui, vede Nassun, a poposit pe mânerul pumnalului de sticlă prins pe coapsă. Îi vine să râdă. Ce se află înaintea lor nu poate fi înjunghiat. Dar nu râde, fiindcă ar fi o cruzime şi fiindcă brusc i se face teamă că, dacă ar începe să râdă, nu s-ar mai putea

opri.

— Nu trebuie să mergem mai departe, propune Schaffa.

E asigurarea plină de blândeţŞe şi foarte necesară că el nu îşi va pierde respectul faţŞă de ea dacă teama o va face să abandoneze.

Dar pe Nassun gândul o supără. Are mândria ei.

— N-nu. Hai să înaintăm.

Înghite în sec.

— Te rog!

— Bine atunci!

Pornesc. Cineva sau ceva a săpat un canal prin praf deasupra şi în jurul scării imposibile. Continuă să coboare, trecând pe lângă munţŞi de praf. Apoi însă Nassun zăreşte un alt tunel dinaintea ei. Acesta se află pe fundul cavernei – în sfârşit – şi gura lui e imensă. Când scara ajunge în cele din urmă jos, făcându-se una cu podeaua de piatră, deasupra capului lor se ridică arcade concentrice, sculptate fiecare în marmură de altă culoare. Mai departe tunelul se îngustează. Dincolo de asta e numai întunericul. Podeaua intrării este din ceva ce pare smălţŞuit, plăcuţŞe în degradeuri de albastru, negru şi roşu-închis. Culorile sunt vii, frumoase, o uşurare pentru ochi după atâta alb şi cenuşiu, şi totuşi de o stranietate imposibilă. Cumva, praful oraşului nu s-a aşternut peste această intrare.

Prin arcada aceea ar putea trece zeci de oameni deodată. Sute pe minut. Acum însă aici se află doar unul, privindu-i de sub o bandă de marmură trandafirie ce contrastează cu trupul lui şters, lipsit de culoare. OţŞel.

Nu se clinteşte când se apropie Nassun. (Schaffa se apropie şi el, dar mai încet, încordat.) Privirea cenuşie a lui OţŞel e aţŞintită asupra unui obiect de alături, care lui Nassun nu-i e familiar, cum i-ar fi mamei sale: un soclu hexagonal ridicându-se din podea, ca o aşchie de cristal fumuriu retezată de la jumătate. Baza de sus e uşor înclinată. BraţŞul lui OţŞel e întins către obiect, înfăţŞişându-i-l: „E pentru tine”.

Aşa că Nassun se concentrează asupra soclului. Întinde mâna, dar şi-o smuceşte înapoi, căci, înainte ca degetele ei să atingă suprafaţŞa înclinată, marginea ei se luminează de jur-împrejur. Semne roşu strălucitor plutesc în aerul de deasupra cristalului, gravând simboluri în vid. Nu le înţŞelege sensul, însă culoarea o

tulbură. Îşi ridică ochii spre OţŞel, care nu s-a clintit, dând impresia c-a stat în aceeaşi poziţŞie de când a fost construit locul ăsta.

— Ce înseamnă astea?

— Că vehiculul despre care ţŞi-am zis este în prezent nefuncţŞional, spune vocea care iese din pieptul lui OţŞel. Va trebui să-l alimentezi şi să reiniţŞiezi sistemul înainte să putem folosi această staţŞie.

— Re... reiniţŞiez?

Încearcă să-şi imagineze ce legătură au nişte iniţŞiale cu ruinele străvechi, apoi decide să se ocupe de partea pe care o înţŞelege.

— Cum îl alimentez?

Deodată OţŞel stă într-o postură diferită, cu faţŞa către galeria ce se afundă în măruntaiele staţŞiei.

— Intră şi alimentează rădăcina cu putere. O să stau aici ca să iniţŞiez pornirea odată ce are suficientă energie.

— Ce? Nu înţŞe...

Ochii lui cenuşiu-în-cenuşiu se mută pe faţŞa ei.

— O să vezi înăuntru ce trebuie să faci.

Nassun îşi mestecă interiorul obrazului, scrutând adâncul galeriei. E foarte întuneric înăuntru.

Mâna lui Schaffa îi atinge umărul.

— O să vin cu tine, se-nţŞelege.

Se-nţŞelege. Nassun înghite în sec, încuviinţŞând recunoscătoare. Apoi ea şi Schaffa pătrund în beznă.

Bezna nu persistă mult timp. La fel ca pe scara albă, mici panouri luminoase încep să strălucească pe o parte şi pe alta a tunelului, pe măsură ce ei înaintează. Luminile sunt slabe şi gălbui într-un fel care te duce cu gândul la bătrâneţŞe sau la uzură sau... ei bine, da, la oboseală. Din cine ştie ce motiv, acesta e cuvântul care se iveşte în mintea lui Nassun. Lumina e suficientă ca să se răsfrângă din marginile plăcuţŞelor de sub picioarele lor. De-a lungul pereţŞilor tunelului sunt uşi şi firide şi, la un moment dat, Nassun descoperă o maşinărie stranie suspendată în beznă la trei metri deasupra ei. Arată ca... o căruţŞă? Fără roţŞi şi fără jug, din acelaşi material neted ca scările, pare să fi circulat de-a lungul unei căi săpate în perete. Scopul său evident pare a fi transportul de persoane. Poate aşa

se deplasau oamenii care nu puteau sau nu voiau să meargă? Acum e neclintită şi întunecată, încremenită pentru totdeauna în perete, unde a lăsat-o conducătorul ei.

Observă lumina ciudată, albăstrie, ce luminează tunelul ceva mai în faţŞă, dar asta n-o pregăteşte suficient pentru momentul în care drumul coteşte subit la stânga şi se pomenesc amândoi într-o nouă peşteră. Această cavernă mult mai mică nu e prăfuită, sau în tot cazul nu prea tare. În schimb, adăposteşte o coloană colosală din sticlă vulcanică negru-albăstruie.

Coloana e uriaşă, neregulată, imposibilă. Nassun o priveşte cu gura căscată – umple aproape toată caverna, din podea până-n plafon şi dincolo de el. E evident din prima clipă că este rezultatul solidificat prin răcire rapidă a ceea ce trebuie să fi fost o explozie colosală. La fel cum este incontestabil că asta-i sursa bolţŞii de lavă care a curs în caverna alăturată.

— Am întţŞeles, spune Schaffa. Până şi el pare copleşit, cu vocea înmuiată de veneraţŞie. Uite!

Arată în jos. Asta îi permite în sfârşit lui Nassun să găsească un reper în funcţŞie de care să stabilească perspectiva, dimensiunile şi distanţŞa. Obiectul este enorm, pentru că acum poate vedea terase ce coboară către baza sa, înconjurându-l în octogoane concentrice. Sunt trei. I se pare că pe terasa exterioară sunt clădiri. Sunt grav avariate, pe jumătate prăbuşite, nişte cochilii goale, dar ea sessizează imediat de ce mai există, când cele din peştera pe care a lăsat-o în urmă s-au spulberat. Căldura care trebuie să fi umplut caverna asta a metamorfozat ceva din substanţŞa clădirilor, întărindu-le şi conservându-le. A existat şi un impact care a provocat vătămări. Toate clădirile au aceeaşi faţŞadă năruită, cea orientată către coloana uriaşă. Mutându-şi privirea de la ceea ce presupune a fi o clădire cu trei etaje la coloana de sticlă, Nassun estimează că aceasta nu-i atât de departe pe cât pare. E pur şi simplu mult mai mare decât a presupus iniţŞial. Mărimea acestui... o!

— Un obelisc, şopteşte ea.

Şi atunci poate să sessizeze şi să-şi imagineze ce s-a petrecut la fel de limpede ca şi cum ar fi fost de faţŞă.

Cu mult timp în urmă, aici, pe fundul peşterii, a existat un obelisc cu un capăt înfipt în sol ca un soi de plantă bizară. La un moment dat, obeliscul s-a desprins din gaură, plutind şi pâlpâind

deasupra imensităţŞii stranii a oraşului aşa cum fac semenele sale... şi pe urmă ceva a mers foarte, foarte prost. Obeliscul a... căzut. Nassun îşi imaginează că încă se aude ecoul impactului. N-a căzut pur şi simplu, ci s-a înfipt, străpungând solul şi îngropându-se adânc, adânc, tot mai adânc, alimentat de toată puterea argintului concentrat din miezul său. Nassun nu-i poate urmări înaintarea mai mult de un kilometru şi jumătate în jos, dar n-are niciun motiv să-şi imagineze că nu şi-a văzut de drum. Habar n-are încotro.

Şi în urma lui, venind direct din cea mai topită parte a pământului, focul din adâncuri a ţŞâşnit ca o adevărată arteziană şi a îngropat oraşul.

În jur nu se vede nimic ce ar putea alimenta staţŞia cu energie. Dar Nassun observă că iluminatul cavernei vine de la nişte piloni imenşi de lumină albastră aflaţŞi la baza coloanei de sticlă. Aceştia alcătuiesc terasa interioară, cea mai joasă. Ceva produce lumina asta.

Schaffa a ajuns şi el la aceeaşi concluzie.

— Tunelul se termină aici, spune el indicând pilonii albaştri şi baza coloanei. N-avem unde altundeva să mergem decât mai aproape de baza monstruozităţŞii ăsteia. Dar eşti sigură că vrei să calci pe urmele oricui a făcut asta?

Nassun îşi muşcă buza de jos. Nu vrea. Acesta este lucrul rău pe care l-a sessizat de când era pe scară, deşi încă nu-i poate ghici sursa. Însă...

— OţŞel vrea să văd orice-o fi aici, jos.

— Şi eşti sigură că vrei să faci ce-şi doreşte el, Nassun?

Nu. OţŞel nu-i demn de încredere. Dar ea s-a devotat deja ţŞelului de a distruge lumea. Orice o fi vrând OţŞel nu poate fi mai rău de atât. Aşa că Nassun face semn că da, iar Schaffa înclină simplu din cap, acceptându-i decizia, apoi îi întinde mâna şi străbat împreună drumul către piloni.

Să treci pe lângă terase e ca şi cum ai umbla printr-un cimitir şi Nassun se simte obligată să păstreze o tăcere respectuoasă. Printre clădiri distinge pasarele carbonizate, jardiniere din sticlă topită care cândva vor fi conţŞinut plante, stâlpi şi construcţŞii stranii a căror utilitate nu crede că ar putea-o pricepe chiar dacă n-ar fi pe jumătate topite. Decide că stâlpul acela e pentru priponit caii, iar cadrul celălalt e locul unde îşi întindeau

tăbăcarii pieile la uscat. Încercarea de a suprapune familiarul peste straniu nu funcţŞionează prea bine, fireşte, pentru că la oraşul ăsta nimic nu-i normal. Dacă oamenii care au trăit aici călăreau ceva, nu erau cai. Dacă făceau oale sau unelte, ele nu erau din lut sau obsidian, iar cei care le produceau nu erau simpli meşteşugari. Este vorba despre oamenii care au construit un obelisc şi apoi i-au pierdut controlul. Nu poţŞi şti ce minunăţŞii şi ce orori le umpleau străzile.

Neliniştită, Nassun se întinde spre suprafaţŞă să atingă safirul, în principal ca să se asigure că o poate face prin toate tonele de lavă răcită şi de oraş pietrificat şi descompus. Îi e la fel de uşor să se conecteze de aici ca de la suprafaţŞă, ceea ce-i o uşurare. El o trage cu blândeţŞe – sau cu câtă blândeţŞe o poate face un obelisc – şi pentru moment se lasă atrasă în lumina aceea apoasă, fluidă. Nu se sperie când e absorbită, în măsura în care te poţŞi încrede într-un lucru neînsufleţŞit, Nassun se încrede în obeliscul de safir. În fond, el i-a spus despre Centrul Miezului şi acum simte un alt mesaj în interstiţŞiile scânteietoare ale liniilor lui dese...

— Înainte, izbucneşte ea, speriindu-se singură.

Schaffa se opreşte şi o priveşte:

— Ce?

Nassun clatină din cap, în timp ce mintea ei revine în trup, despărţŞindu-se de albastrul acela.

— Ăăă... locul care trebuie alimentat cu energie. E înainte, cum a zis OţŞel. Dincolo de pistă.

— Pistă?

Schaffa se întoarce şi priveşte în josul drumului în pantă. Deasupra lor e cea de a doua terasă, o suprafaţŞă netedă din substanţŞa albă care nu-i piatră. Constructorii obeliscului par s-o fi folosit pentru clădirile cele mai vechi şi mai durabile.

— Safirul... cunoaşte locul ăsta, încearcă ea să explice.

E o explicaţŞie poticnită, la fel de dificilă ca încercarea de a-i descrie orogenia unui odihnit.

— Nu locul ăsta anume, ci un altul asemănător...

Se întinde din nou către obelisc, punând întrebări fără cuvinte, şi e aproape copleşită de un torent albastru de imagini, senzaţŞii şi convingeri. Perspectiva i se schimbă. Stă în centrul celor trei terase, nu în cavernă, ci privind către un orizont

albastru pe dinaintea căruia norii fierb, gonesc, dispar şi renasc. În jurul ei, terasele freamătă de lume, deşi totul se contopeşte într-o ceaţă şi ceea ce poate distinge în cele câteva clipe de nemişcare e de neînţeles. Vehicule ciudate, semănând cu căruţa pe care a văzut-o în tunel, circulă de-a lungul pereţilor clădirilor, urmând piste marcate cu lumini diferite. Clădirile sunt îmbrăcate în verdeaţă: iederă şi acoperişuri ierboase şi flori revărsându-se pe pereţi şi peste pragurile de sus. Oameni, sute de oameni, intră şi ies din ele şi străbat drumurile în sus şi-n jos, într-un flux rapid, ceţos, neîntrerupt. Nu le poate vedea feţele, dar surprinde un păr negru ca al lui Schaffa, cercei cu motive reproducând iedera, o rochie învolburându-se în jurul unor glezne, mişcarea unor degete împodobite cu teci de smalţ colorat.

Şi pretutindeni, absolut pretutindeni, argintul ascuns sub căldură şi mişcare, materia obeliscurilor. Se întreţese şi curge, formând nu pâraie, ci fluvii, şi, coborându-şi ochii, vede că stă într-o băltoacă de argint lichid care îi pătrunde în trup prin picioare...

De data asta Nassun se clatină uşor când revine la realitate şi Schaffa îi pune o mână fermă pe umăr, sprijinind-o.

— Nassun!

— N-am nimic, spune ea.

Nu-i chiar sigură, dar o spune oricum, fiindcă nu vrea ca el să-şi facă griji. Şi fiindcă e mai uşor să spună asta decât „Cred că timp de un minut am fost un obelisc”.

Schaffa îi dă ocol şi se ghemuieşte în faţa ei, prinzând-o de umeri. Îngrijorarea de pe chipul lui aproape – aproape – că eclipsează oboseala, vagile semne de rătăcire şi toate celelalte mărturii ale luptei ce se poartă dincolo de masca lui. Aici, sub pământ, durerea lui s-a înteţit. N-a spus-o, şi Nassun nu ştie de ce s-a înteţit, dar e conştientă de asta.

Dar.

— Nu te încrede în obeliscuri, micuţo, spune el.

Spusele lui nu par atât de ciudate sau de nepotrivite, pe cât ar trebui. Dintr-un impuls, Nassun îl îmbrăţişează pe Schaffa. El o ţine strâns, masându-i spatele cu mişcări liniştitoare.

— Le-am permis câtorva să progreseze, îi murmură el la ureche.

Nassun clipeşte nedumerită, amintindu-şi-o pe biata Nida, nebuna şi ucigaşa Nida, care odată a spus şi ea ceva de genul ăsta.

— La Epicentru. Mi s-a permis să-mi amintesc asta pentru că e important. PuţŞinii care dobândeau nouă sau zece inele... erau întotdeauna capabili să simtă obeliscurile şi obeliscurile puteau şi ele să-i simtă. Te-ar fi atras către ele într-un fel sau altul. Le lipseşte ceva, sunt incomplete şi asta e ceea ce le trebuie de la un orogen. Dar obeliscurile i-au ucis, Nassun a mea...

Îşi îngroapă faţŞa în părul ei. Nassun e murdară şi n-a mai făcut o baie adevărată din Jekity, dar cuvintele lui îi alungă gândurile astea banale.

— Obeliscurile... Îmi amintesc! Te vor schimba, te vor reface dacă pot. Asta vrea mâncătorul ăla de piatră, înghiţŞi-l-ar Pământul!

BraţŞele lui se încordează o clipă, ca un ecou al puterii de odinioară, şi e cel mai minunat sentiment din lume. În clipa aceasta e sigură că el nu va şovăi niciodată, nu va dispărea tocmai când va avea nevoie de el, nu va deveni niciodată o biată fiinţŞă umană supusă greşelii. Şi, pentru puterea lui, îl iubeşte mai mult decât viaţŞa însăşi.

— Da, Schaffa, promite ea. O să am grijă. N-o să le las să câştige.

„N-o să-/ las”, gândeşte şi ştie că şi el gândeşte la fel. N-o să-l lase pe OţŞel să câştige. Cel puţŞin nu înainte să obţŞină ea ce vrea.

Deci s-au decis. Nassun se retrage din îmbrăţŞişare, iar Schaffa încuviinţŞează şi se ridică în picioare. Pornesc din nou înainte.

Terasa interioară se află în umbra albastră şi sumbră a coloanei de sticlă. Stâlpii sunt mai mari decât păreau de departe, poate de două ori mai înalţŞi decât Schaffa, de trei-patru ori mai groşi şi zumzăind vag, acum, că Nassun şi Schaffa s-au apropiat suficient ca să-i audă. Sunt aranjaţŞi în cerc în jurul a ceea ce trebuie să fi fost cândva locul de repaus al unui obelisc, ca un amortizor protejând celelalte două terase, mai depărtate. Ca un gard, despărţŞind viaţŞa fremătătoare a oraşului de... asta.

Asta: mai întâi Nassun crede că e un desiş de mărăcini. Lujerii

mărăcinilor se târăsc şi se încâlcesc pe pământ şi escaladează partea interioară a pilonilor, umplând în întregime spaţŞiul dintre ei şi coloana de sticlă. Apoi vede că nu sunt lujeri; le lipsesc frunzele. Le lipsesc şi spinii. Sunt doar vrejurile încolăcite, noduroase şi groase ca odgoanele a ceva ce pare a fi lemn, dar miroase vag a fungus.

— Ce ciudat! spune Schaffa. Am dat în sfârşit peste ceva viu?

— P-poate nu e vie?

Pare moartă, deşi iese în evidenţŞă prin faptul că şi-a păstrat forma recognoscibilă de plantă, în loc să se fărâmiţŞeze pradă descompunerii. Lui Nassun nu-i place aici, printre lianele hidoase şi în umbra coloanei de sticlă. La asta serveau pilonii? Ca să ocrotească oraşul de spectacolul grotesc al mărăcinilor?

— Şi poate a crescut aici după... după restul.

Apoi remarcă ceva la vrejul cel mai apropiat. E diferit de cele din jur. Acelea sunt în mod evident moarte, uscate şi înnegrite, pe alocuri chiar rupte. Acesta însă pare viu. E noduros şi vânos, cu o scoarţŞă asemănătoare lemnului, ce pare bătrână şi aspră, dar întreagă. Podeaua de sub el e presărată cu gunoaie: grămezi cenuşii şi praf, zdrenţŞe putrede, ba chiar şi o bucată de funie ruptă, acoperită cu mucegai.

E ceva ce Nassun refuză să facă de când a pătruns în peştera cu coloana de sticlă. Sunt unele lucruri pe care chiar nu vrea să le ştie. Acum închide ochii şi cercetează vrejul pe dinăuntru cu simţŞul argintului.

La început e greu. Celulele lui – pentru că e ceva viu, mai degrabă ca o ciupercă decât ca o plantă, dar felul în care funcţŞionează are totodată ceva mecanic, artificial – sunt atât de dense, încât nu se aşteaptă să vadă vreo urmă de argint între ele. Sunt mai dense decât cele din trupurile oamenilor. De fapt, structura materiei lui este aproape cristalină, celule aliniate în mici matrice ordonate, cum Nassun nu a mai văzut niciodată în ceva viu.

Acum, că Nassun a privit în spaţŞiile din substanţŞa vrejului, vede că acesta nu are pic de argint în el. Are însă... Nu ştie cum să le descrie. SpaţŞii negative? Unde ar trebui să fie argintul, dar nu e. SpaţŞii care pot fi umplute cu argint. Şi, în timp ce le explorează cu prudenţŞă, fascinată, începe să remarce cum trag de percepţŞia ei, tot mai mult, până când Nassun şi-o eliberează

scoţŞând o exclamaţŞie.

„O să vezi ce trebuie să faci. E evident”, a zis OţŞel.

Schaffa, care s-a lăsat pe vine ca să cerceteze bucata de frânghie, se opreşte şi îi aruncă o privire, încruntându-se:

— Ce s-a întâmplat?

Ea îi susţŞine privirea, dar nu are cuvinte cu care să-i explice ce trebuie făcut. Cuvintele alea nu există. Ştie însă ce trebuie să facă ea. Mai face un pas către vrejul însufleţŞit.

— Nassun! o previne Schaffa pe un ton plin de îngrijorare.

— Trebuie s-o fac, Schaffa, spune ea.

Deja îşi ridică mâinile. Aici venea tot argintul din caverna exterioară, îşi dă ea seama. Planta asta îl mânca pe tot. De ce? În cele mai profunde şi străvechi mecanisme ale cărnii ei, ştie răspunsul.

— Trebuie să... ăăă... alimentez sistemul.

Apoi, înainte s-o poată opri Schaffa, Nassun cuprinde planta cu ambele mâini.

Nu e dureros. Asta-i capcana. De fapt, senzaţŞia care i se răspândeşte prin tot trupul e una plăcută. Relaxantă. Dacă n-ar putea percepe argintul sau felul în care vrejul începe imediat să absoarbă orice fragment de argint dintre celulele ei, ar crede că toată treaba asta îi face bine. Deşi, de fapt, o va ucide în câteva minute.

Dar are acces la mai mult argint decât cel din trupul său. Leneşă, învingându-şi toropeala, Nassun se întinde după safir... iar safirul îi răspunde imediat şi cu uşurinţŞă.

„Amplificatoare”, aşa le-a numit Alabastru, cu mult timp înainte ca Nassun să se fi născut măcar. „Baterii”, ăsta-i termenul în care te gândeşti tu la ele şi aşa i le-ai explicat odată Ykkăi.

Nassun le priveşte ca fiind pur şi simplu motoare. A văzut motoare la treabă: dispozitivele simple pe bază de pompă şi turbină care reglau reţŞeaua geo şi hidro de acasă, din Tirimo, şi, uneori, unele mai complexe, ca ascensoarele pentru grâne. Ce înţŞelege ea despre motoare nu ar umple niciun degetar, dar până şi o copilă de zece ani pricepe un lucru: ca să funcţŞioneze, motoarele au nevoie de combustibil.

Aşa că se lasă în voia albastrului şi puterea safirului curge prin ea. SimţŞind influxul acesta neaşteptat, vrejul din mâinile ei

pare să tresară, deşi e sigură că-i numai imaginaţŞia. Apoi îi vibrează în mâini şi vede cum spaţŞiile goale şi lacome ale matricei se umplu cu argint scânteietor şi, imediat, ceva redirecţŞionează lumina scânteietoare către altceva...

Un pocnet sonor umple caverna. E urmat de altele, mai stinse, compunând o cadenţŞă, apoi un zumzet jos, tot mai rapid. Peştera se luminează brusc, căci pilonii albaştri devin albi şi mult mai luminoşi, la fel şi luminile galbene şi obosite pe care le-au urmat prin tunelul cu podea mozaicată. Chiar şi cufundată în adâncurile safirului, Nassun tresare şi în clipa următoare Schaffa a smuls-o de lângă plantă. O trage la piept cu mâini tremurânde, dar nu spune nimic, deşi, când Nassun se lipeşte moale de el, uşurarea lui e palpabilă. Brusc, ea se simte atât de sleită, încât numai îmbrăţŞişarea lui o mai ţŞine în picioare.

Şi, între timp, pe şine se apropie ceva.

E o apariţŞie fantomatică, verde fosforescent, asemenea cărăbuşilor, aerodinamică şi graţŞioasă, care s-a ivit aproape silenţŞios de undeva de dincolo de coloana de sticlă. Nassun nu înţŞelege la ce anume se uită. Are o vagă formă de lacrimă, deşi vârful ascuţŞit este asimetric, curbându-se în sus într-un fel care o face să se gândească la un ciocan cu gheară. E mare cam cât o casă şi totuşi pluteşte nesusţŞinută de nimic la câţŞiva centimetri deasupra pistei. E imposibil de ghicit din ce e făcută, deşi pare să aibă... piele? Da. De aproape, Nassun vede că suprafaţŞa vehiculului are aceeaşi textură fin ridată ca pielea groasă, bine lucrată. Ici şi colo pe piele se văd nişte umflături ciudate, neregulate, cam de mărimea unui pumn. Nu par să aibă vreo utilitate vizibilă.

Dar obiectul se înceţŞoşează şi pâlpâie. De la soliditate la transparenţŞă şi înapoi, ca un obelisc.

— Foarte bine, spune OţŞel, care s-a ivit din nou în faţŞa lor şi lângă vehicul.

Nassun e prea epuizată ca să tresară, deşi a început să-şi revină. Mâinile lui Schaffa se încleştează din reflex pe umerii ei, apoi se relaxează. OţŞel îi ignoră pe amândoi. Şi-a întins un braţŞ către straniul vehicul plutitor, ca un artist mândru care-şi prezintă cea mai recentă creaţŞie. Spune:

— I-ai dat sistemului mai multă energie decât era absolut necesar. Excesul a fost redirecţŞionat către lumini, după cum

vezi, şi către alte sisteme, cum ar fi controlul ambiental. Inutil, dar presupun că n-are ce să strice. În lipsa unei alte surse de energie, o să se epuizeze iar în câteva luni.

Vocea lui Schaffa e joasă şi foarte rece:

— Treaba asta putea s-o ucidă.

OţŞel continuă să zâmbească. Nassun începe să suspecteze că e o încercare de a imita zâmbetele frecvente ale Gardienilor.

— Da, dacă n-ar fi folosit obeliscul, spune el şi în vocea lui nu e nici urmă de scuză. De obicei, când cineva încarcă sistemul, survine moartea. Dar orogenii capabili să utilizeze magia pot supravieţŞui, la fel şi Gardienii, care de obicei se pot alimenta de la o sursă externă.

„Magie?” se gândeşte Nassun nedumerită pe moment.

Însă Schaffa înţŞepeneşte. Mai întâi furia lui o miră, dar apoi înţŞelege: Gardienii obişnuiţŞi, cei necontaminaţŞi, extrag argintul din pământ şi-l introduc în vrej. Gardienii ca Umber şi Nida probabil ar fi putut-o face şi ei, deşi n-ar fi urmărit decât să servească interesele Taicii Pământ. Dar Schaffa, în ciuda pietrei miezului, nu se poate baza pe argintul Pământului şi nu se poate servi de el cum pofteşte. Dacă Nassun a fost în pericol din cauza plantei, numai neputinţŞa lui Schaffa e de vină.

Sau cel puţŞin asta sugerează OţŞel. Nassun îl priveşte incredulă, apoi se răsuceşte către Schaffa. Deja se simte mai bine.

— Ştiam că pot, spune ea.

Schaffa continuă să-l ţŞintuiască cu privirea pe OţŞel. Nassun îl apucă de cămaşă şi trage ca să-l facă să se uite la ea. El tresare şi o priveşte surprins.

— Ştiam. Şi nu te-aş fi lăsat să atingi vrejurile, Schaffa! Numai din cauza mea...

Aici vocea i se poticneşte, înecată în lacrimi. Unele dintre ele sunt provocate de nervi şi de epuizare. Cele mai multe provin însă dintr-un sentiment de vină care creşte în ea de luni întregi şi care se revarsă acum numai pentru că e prea obosită ca să se mai controleze. E vina ei că Schaffa a pierdut tot: Luna Găsită, copiii la care ţŞinea, tovărăşia altor Gardieni, sursa de putere care ar fi trebuit să-i parvină prin piatra miezului, chiar şi somnul tihnit noaptea. Din cauza ei a coborât el în praful unui oraş mort, de aceea sunt pe cale să se încredinţŞeze unei

maşinării mai vechi decât Sanze şi poate chiar decât întreaga Neclintire, pentru a porni către un loc imposibil şi a făptui ceva imposibil.

Cu priceperea cuiva cu o lungă experienţŞă în îngrijirea copiilor, Schaffa înţŞelege imediat toate astea. Încruntarea îi dispare şi, clătinând din cap, se lasă pe vine ca s-o poată privi în ochi.

— Nu, spune el. Nu eşti tu de vină, Nassun a mea. Oricât m-a costat şi oricât mă va mai costa, nu uita niciodată că eu... că eu...

Ceva se schimbă pe chipul lui. Pentru o clipă, confuzia aceea teribilă apare din nou, amenинţŞând să şteargă până şi acest moment în care vrea să-şi afirme puterea. Nassun îşi ţŞine răsuflarea şi se concentrează asupra lui prin intermediul argintului, scrâşnind din dinţŞi când vede că piatra miezului s-a însufleţŞit iarăşi, chinuindu-i nervii cu cruzime şi întinzându-şi plasa prin creierul lui, încercând până şi acum să-l silească să i se supună.

„Nu!” îşi spune ea cu o furie subită. Îl prinde de umeri şi-l zgâlţŞâie. Efortul îi solicită tot trupul, fiindcă Schaffa e un bărbat solid, dar îl face să tresară şi să se concentreze, în ciuda confuziei.

— Eşti Schaffa, spune ea. Asta eşti! Şi... şi ai ales!

Pentru că e important. Pentru că asta e ceea ce lumea le interzice celor ca ei doi.

— Nu mai eşti Gardianul meu, eşti...

În sfârşit, îndrăzneşte s-o spună cu voce tare:

— Eşti noul meu tată! Bine? Şi... şi asta înseamnă că suntem o familie... şi trebuie să lucrăm împreună. Aşa face o familie, nu? Aşa că uneori o să mă laşi să te protejez eu pe tine.

Schaffa o priveşte lung, apoi oftează şi se întinde să o sărute pe frunte. După ce o sărută rămâne aşa, cu nasul înfundat în părul ei. Nassun se străduieşte din răsputeri şi reuşeşte să nu izbucnească în plâns. Când, în cele din urmă, el vorbeşte, confuzia aceea oribilă a pierit şi la fel şi o parte din ridurile pe care durerea i le-a săpat în jurul ochilor.

— Foarte bine, Nassun. Uneori poţŞi să mă protejezi tu pe mine.

Acestea fiind stabilite, ea smiorcăie, îşi şterge nasul cu

mâneca şi se răsuceşte către OţŞel. El nu şi-a schimbat poziţŞia, aşa că ea se desprinde de Schaffa şi se apropie, oprindu-se chiar în faţŞa sa. Ochii lui se mişcă, urmărind-o cu o lentoare leneşă.

— Să nu mai faci aşa ceva.

Aproape că s-a aşteptat să-l audă spunând, cu vocea lui atotştiutoare, „Ce anume?” Însă el zice:

— E o greşeală să-l luăm cu noi.

Pe Nassun o trece un val de frig, urmat de altul de căldură. E o ameninţŞare sau un avertisment? Orice-o fi, nu-i place. Are fălcile atât de încleştate, încât, când încearcă să vorbească, e cât pe ce să-şi muşte limba.

— Nu-mi pasă!

Îi răspunde tăcerea. E o capitulare? Un acord? Refuzul de a se certa? Nassun nu ştie. Vrea să ţŞipe la el: „Promite-mi că n-o să-i mai faci rău lui Schaffa!” Deşi pare greşit să ţŞipi la un adult. Dar şi-a petrecut ultimul an şi jumătate descoperind în mod repetat că adulţŞii sunt şi ei oameni, că greşesc câteodată şi că uneori ar trebui să ţŞipe cineva la ei.

Însă Nassun e obosită, aşa că, în loc s-o facă, se retrage lângă Schaffa şi-l prinde strâns de mână, apoi îi aruncă lui OţŞel o căutătură încruntată, sfidându-l să mai spună ceva. Dar el n-o face. Bine!

Atunci vehiculul verde pulsează şi se răsucesc toţŞi să-l privească. Ceva... Nassun se cutremură, scârbită şi totuşi fascinată. Ceva *creşte* din nodulii răspândiţŞi la suprafaţŞa lui. Fiecare excrescenţŞă e lungă de câţŞiva metri, îngustă şi asemănătoare unei pene mai rare la vârf. În câteva momente au apărut câteva zeci, ondulându-se şi fluturând uşor în bătaia unei brize pe care nimeni n-o simte. „Cili”, îşi zice brusc Nassun, amintindu-şi o poză dintr-un vechi manual de biomestrie de la creşă. Sigur că da! De ce oamenii care şi-au construit case din plante nu ar fi făcut şi vehicule care să semene cu nişte microbi?

Unele pene pâlpâie mai rapid decât altele, adunându-se laolaltă pentru un moment într-un punct aflat pe o latură a vehiculului. Apoi penajul se dă în lături, lipindu-se de suprafaţŞa sidefie şi scoţŞând la iveală o intrare dreptunghiulară. Dincolo de ea, Nassun vede o lumină blândă şi şiruri de scaune ce par surprinzător de confortabile. Vor călători cu stil până pe partea

cealaltă a lumii.

Nassun îşi ridică ochii spre Schaffa, care încuviinţŞează cu fălcile încleştate. Ea nu-l priveşte pe OţŞel, care nu s-a mişcat şi nu încearcă să li se alăture.

Apoi urcă la bord amândoi, iar penajul se împleteşte în urma lor. După ce se aşază, marele vehicul scoate un sunet surd, sonor, apoi se pune în mişcare.

•

Când cade cenuşa, averea nu face doi bani.

TăbliţŞa a Treia,
ConstrucţŞii, versetul zece

Syl Anagist: *Doi*

E o casă magnifică, compactă, dar cu o arhitectură elegantă şi plină de mobile frumoase. Privim cu gura căscată arcadele, vitrinele cu cărţŞi şi balustradele de lemn ale scărilor. Din pereţŞii de celuloză cresc puţŞine plante, aşa că aerul este uscat şi puţŞin stătut. Ne îngrămădim laolaltă în încăperea mare aflată în partea din faţŞă a clădirii, temându-ne să ne mişcăm, temându-ne să atingem ceva.

— Locuieşti aici? o întreabă unul dintre noi pe Kelenli.

— Când şi când, spune ea. UrmaţŞi-mă!

Are chipul inexpresiv, dar în vocea ei e ceva care mă nelinişteşte.

Ne conduce prin casă. O sufragerie uimitor de confortabilă: fiecare suprafaţŞă, până şi podeaua, este moale şi se poate sta pe ea. Mă şochează că nimic nu e alb. PereţŞii sunt verzi şi în unele locuri a fost aplicată o vopsea roşu intens, vibrantă. În camera alăturată, paturile sunt acoperite cu o ţŞesătură albastră şi aurie cu texturi contrastante. Nimic nu e dur, nimic nu-i dezgolit şi niciodată nu m-am mai gândit la camera în care locuiesc ca la o celulă, dar acum, pentru prima oară, o fac.

M-am gândit la multe lucruri noi în ziua aceea, mai ales în timpul călătoriei către acea casă. Am mers pe jos tot drumul, cu picioare din ce în ce mai îndurerate din cauza efortului neobişnuit, şi lumea s-a uitat la noi la fiecare pas. Unii au şuşotit între ei. Cineva a întins mâna şi m-a mângâiat în treacăt pe păr, chicotind când m-am ferit cu întârziere. La un moment dat, un bărbat s-a luat după noi. Era mai în vârstă, cu părul cărunt şi scurt cu o textură aproape la fel ca a noastră, şi a început să ne arunce tot soiul de vorbe mânioase. Unele cuvinte nu le cunoşteam. („Progenitura nieşilor” şi „limbă bifurcată”, de exemplu.) Pe altele le ştiam, dar nu le-am înţŞeles. („Greşeli” şi „ar fi trebuit să vă ştergem de pe faţŞa pământului”, ceea ce este ilogic, pentru că toţŞi am fost construiţŞi deliberat şi cu foarte multă grijă.) Ne-a acuzat că minţŞim, deşi nimeni nu-i vorbise, şi că numai ne prefăceam că am dispărut (undeva). A spus că părinţŞii lui şi părinţŞii părinţŞilor lui l-au învăţŞat despre adevărata oroare, despre adevăratul duşman, că

monştrii ca noi erau duşmanii oamenilor cumsecade şi că avea să se asigure că nu vom mai face rău nimănui.

Apoi s-a apropiat mai mult, cu pumnii lui mari încleştaţŞi. În timp ce înaintam uluiţŞi, atât de năuciţŞi, încât nici nu ne-am dat seama de pericol, unii dintre gardienii noştri discreţŞi au devenit deodată mai indiscreţŞi şi l-au tras pe bărbat în nişa unei clădiri, unde l-au imobilizat, în timp ce ţŞipa şi se zbătea străduindu-se să ajungă la noi. În tot acest timp, Kelenli şi-a continuat drumul cu capul sus, fără să-l privească pe bărbat. Neştiind ce altceva să facem, am urmat-o şi după un timp bărbatul a rămas în urmă, iar zgomotul oraşului i-a înghiţŞit cuvintele.

Mai târziu, Gaewha, tremurând uşor, a întrebat-o pe Kelenli ce era în neregulă cu bărbatul furios. Kelenli a râs încet şi a spus: „E sylanagistean”. Gaewha a tăcut nedumerită. I-am trimis toţŞi pulsaţŞii scurte, asigurând-o că eram la fel de nedumeriţŞi şi că nu era vina ei.

Asta e viaţŞa normală din Syl Anagist, înţŞelegem noi străbătându-l. Oameni normali pe străzi normale. Atingeri normale, care ne fac să ne ferim, să ne crispăm sau să batem grăbiţŞi în retragere. Case normale cu mobilier normal. Priviri normale, care te evită, se încruntă sau cochetează. Cu fiecare privelişte normală, oraşul ne învaţŞă cât de anormali suntem. Niciodată până acum nu mi-a păsat că suntem nişte construcţŞii, rezultatul geninginerii maeştrilor biomageştri, decantaţŞi direct în formă adultă ca să nu avem nevoie de alăptare. Până acum, am fost... mândru de ceea ce sunt. Am fost mulţŞumit. Dar acum văd cum ne privesc aceşti oameni normali şi mă doare inima. Nu înţŞeleg de ce.

Poate că mersul pe jos m-a afectat.

Acum Kelenli ne conduce prin casa elegantă. Trecând printr-un cadru, descoperim că în spatele casei se întinde o grădină enormă. La baza treptelor şi de o parte şi de alta a cărării de pământ sunt răzoare de flori cât vezi cu ochii, iar parfumul lor ne atrage mai aproape. Nu sunt ca răzoarele cultivate cu precizie produse de genigineri în complexul nostru, cu florile lor pâlpâitoare, în culori asortate. Cele de aici cresc la întâmplare şi sunt poate inferioare, cu tulpini care mai scurte, care mai lungi şi cu petale nu întotdeauna perfecte. Şi totuşi...

îmi plac. Covorul de muşchi care acoperă cărarea te invită să-l examinezi mai îndeaproape, aşa că ne sfătuim rapid, prin unde pulsânde, pe când îngenunchem încercând să înţŞelegem de ce e atât de elastic şi de plăcut sub paşii noştri. O foarfecă atârnată de un par îmi stârneşte curiozitatea. Mă opun impulsului de a-mi însuşi câteva dintre frumoasele flori purpurii, deşi Gaewha încearcă foarfeca şi pe urmă strânge câteva flori în pumn cu un gest pătimaş. Nu ni s-a permis niciodată să avem lucruri numai ale noastre.

O privesc pe Kelenli pe furiş, obsesiv, în timp ce ea ne urmăreşte cum ne jucăm. Intensitatea interesului meu mă nedumereşte şi mă sperie puţŞin, deşi par incapabil să-i rezist. Conductorii nu au reuşit să ne facă lipsiţŞi de emoţŞii, am ştiut-o dintotdeauna, dar eram... Ei bine, eu credeam că suntem mai presus de asemenea trăiri intense. Asta-i răsplata aroganţŞei mele. Iată-ne aici, pierduţŞi în senzaţŞii şi reacţŞii. Gaewha se ghemuieşte într-un colţŞ cu foarfeca, gata să apere florile cu preţŞul vieţŞii ei. Dushwha se învârte în cerc râzând dezlănţŞuit. Nu ştiu exact de ce. Bimniwha l-a încolţŞit pe unul dintre paznici şi-l bombardează cu întrebări despre tot ce am văzut pe drum încoace; bărbatul are un aer disperat şi pare să spere că-l va salva cineva. Salewha şi Remwha discută intens, ghemuiţŞi lângă un mic heleşteu, încercând să determine dacă vietăţŞile care se mişcă prin apă sunt peşti sau broaşte. DiscuţŞia lor se poartă numai cu cuvinte, nu în graiul prin pământ.

Şi eu o urmăresc pe Kelenli ca un prost ce sunt. Vreau să înţŞeleg ce învăţŞăminte doreşte să tragem din obiectul acela de artă de la muzeu şi din după-amiaza asta idilică petrecută în grădină. FaţŞa şi sessapinealele ei nu dezvăluie nimic, dar e în regulă. Sunt mulţŞumit să-i privesc pur şi simplu chipul şi să mă scald în prezenţŞa ei orogenică profundă, puternică. E ilogic. Probabil că o deranjez, deşi, dacă-i aşa, mă ignoră. Vreau să discut cu ea. Vreau *să fiu* ea.

Decid că sentimentul ăsta înseamnă dragoste. Chiar dacă n-o fi, ideea este destul de nouă ca să mă fascineze, aşa că mă hotărăsc să mă las purtat de val.

După un timp, Kelenli se ridică şi se îndepărtează de porţŞiunea de grădină pe unde hoinărim noi. În centrul grădinii se află o construcţŞie mică, aducând cu o căsuţŞă, dar din

cărămizi de piatră, nu din celuloză însufleţŞită ca majoritatea clădirilor. O iederă foarte hotărâtă i-a îmbrăcat complet peretele mai apropiat. Când deschide uşa căsuţŞei, numai eu o observ. Când intră, toţŞi dinăuntru au lăsat baltă tot ce făceau şi s-au ridicat în picioare, privind-o şi ei. Ea se opreşte, amuzată – cred – de tăcerea noastră bruscă şi de neliniştea care ne-a cuprins. Apoi oftează şi face semn din cap, un „VeniţŞi!” fără cuvinte. Ne îmbulzim pe urmele ei.

Înăuntru – ne înghesuim cu grijă după Kelenli şi abia încăpem –, căsuţŞa are o podea de lemn şi ceva mobilier. E aproape la fel de golaşă precum celulele noastre din complex, dar există diferenţŞe importante. Kelenli se aşază pe unul dintre scaune şi ne dăm seama: e a ei. *A ei.* Este... celula ei? Nu. Pretutindeni sunt ciudăţŞenii, lucruri care oferă indicii incitante despre personalitatea şi trecutul lui Kelenli. CărţŞile de pe rafturile din colţŞ semnifică existenţŞa cuiva care a învăţŞat-o să citească. Peria de pe marginea chiuvetei este un indiciu că-şi aranjează singură părul, fără prea multă răbdare, dacă e să judecăm după firele rămase printre perii ei. Casa mare este probabil locul unde ar trebui ea să se afle, şi poate chiar doarme acolo uneori. Această căsuţŞă din grădină, însă... e căminul ei.

— Am crescut împreună cu Conductorul Gallat, spune încet Kelenli. (Ne-am aşezat în jurul ei, pe podele, pe scaune şi pe pat, şi îi sorbim fascinaţŞi cuvintele.) Crescută alături de el, eu – experimentul, el – testul de control, aşa cum eu sunt controlul vostru. E un om ca toţŞi oamenii, cu excepţŞia unui strop indezirabil de ascendenţŞă.

Clipesc din ochii mei de gheaţŞă gândindu-mă la Gallat şi deodată înţŞeleg multe lucruri noi. Ea zâmbeşte la vederea gurii mele căscate de uimire. Dar zâmbetul ei nu durează.

— Ei... părinţŞii lui Gallat, pe care-i crezusem şi ai mei, nu mi-au spus de la început ce eram. Am mers la şcoală, m-am jucat şi am făcut tot ceea ce făcea o fată sylanagisteană normală care creşte. Însă ei nu mă tratau la fel. Mult timp am crezut că era din cauza a ceva ce făcusem.

Privirea ei devine visătoare, încărcată de o veche amărăciune.

— M-am întrebat de ce eram atât de îngrozitoare, încât nici măcar părinţŞii mei nu păreau să mă poată iubi.

Remwha se lasă pe vine şi plimbă o mână pe scândurile

podelei. Nu ştiu de ce face asta. Salewha se află încă afară, de vreme ce căsuţŞa lui Kelenli este prea aglomerată pentru gustul ei. S-a dus să privească o pasăre micuţŞă şi iute care zboară de la o floare la alta. Ascultă însă prin intermediul nostru, prin uşa deschisă. TotŞi trebuie să auzim ce ne povesteşte Kelenli cu vocea şi cu vibraţŞia şi cu privirea ei grea, neşovăitoare.

— De ce te-au minţŞit? întreabă Gaewha.

— Ăsta era experimentul: voiau să vadă dacă puteam să fiu om, zice Kelenli zâmbind ca pentru sine.

Se apleacă înainte pe scaun, cu coatele pe genunchi, şi-şi priveşte mâinile.

— Voiau să vadă dacă, crescută printre oameni normali şi decenţŞi, puteam să devin dacă nu normală, măcar decentă. Aşa că orice succes al meu era considerat un succes sylanagistean, iar orice eşec sau comportament urât – o dovadă a degenerării genetice.

Eu şi Gaewha schimbăm o privire.

— De ce te purtai urât? întreabă ea nedumerită.

Kelenli se trezeşte din reverie şi ne priveşte o clipă, moment în care simţŞim prăpastia dintre noi. Ea se crede una dintre noi, ceea ce şi este. Totodată, se gândeşte la ea ca la o persoană. Cele două concepte sunt incompatibile.

— Moarte crudă, spune ea încet, mirată, ca un ecou al propriilor noastre gânduri. Voi chiar nu ştiţŞi nimic, este?

Paznicii noştri s-au postat în capătul treptelor ce duc spre grădină şi nu aud ce vorbim. SpaţŞiul ăsta e cel mai privat de care ne-am bucurat azi. Aproape sigur sunt microfoane, însă lui Kelenli nu pare să-i pese, iar nouă nici atât. Îşi ridică genunchii la piept şi-i cuprinde cu braţŞele, ciudat de vulnerabilă pentru cineva a cărei prezenţŞă în strate e la fel de profundă şi densă ca a unui munte. Mă întind şi-i ating glezna, un gest extraordinar de îndrăzneţŞ, şi ea clipeşte şi-mi zâmbeşte, apoi îmi acoperă degetele cu mâna ei. O să am nevoie de secole după asta ca să-mi înţŞeleg sentimentele.

Contactul pare să-i fi dat puteri lui Kelenli. Zâmbetul i se stinge şi spune:

— Atunci o să vă povestesc eu.

Remwha încă studiază podeaua de lemn. Frecând-o cu degetele, reuşeşte să-i transmită, prin intermediul moleculelor

de praf: „E bine ce faci?” Mi-e ciudă, fiindcă ar fi trebuit să mă gândesc şi eu la asta.

Ea clatină din cap zâmbitoare. Nu, nu e bine ce face.

Totuşi o face, prin graiul din pământ, ca să ştim că e adevărat.

•

Ţine minte ce ţŞi-am spus. Neclintirea acestor zile este compusă din trei continente, nu dintr-unul singur. Numele lor, dacă are vreo importanţŞă, sunt Maecar, Kakhiarar şi Cilir. Syl Anagist a început ca o parte a Kakhiararului, apoi a devenit tot Kakhiararul, apoi şi tot Maecarul. Totul a devenit Syl Anagist.

Cilirul, aflat la sud, era cândva un ţŞinut mic şi neînsemnat, ocupat de multe popoare mici şi neînsemnate. Unul dintre ele se numea thniess. Era greu să-i rosteşti numele cum trebuie, aşa că sylanagistenii l-au numit niess. Cele două cuvinte nu însemnau acelaşi lucru, dar ultimul e denumirea care a prins.

Sylanagistenii le-au ocupat pământul. Cei din neamul niess au luptat, dar au reacţŞionat totodată ca orice vietate încolţŞită: prin diaspora, trimiţŞând departe ce mai rămăsese din ei, să prindă rădăcini şi să supravieţŞuiască acolo unde se putea. Urmaşii acestor nieşi au devenit parte din orice ţŞară, din orice popor, amestecându-se cu ceilalţŞi şi adaptându-se obiceiurilor locale. Au reuşit însă să-şi păstreze identitatea, continuând să-şi vorbească limba, chiar dacă au devenit fluenţŞi în multe alte limbi. Şi-au păstrat şi câteva dintre vechile tradiţŞii, cum ar fi aceea de a-şi despica limba cu săruri acide, din motive ştiute numai de ei. Şi, deşi şi-au pierdut în linii mari aspectul distinctiv dobândit cât trăiseră izolaţŞi, în ţŞărişoara lor, mulţŞi au păstrat destul ca, până în ziua de azi, ochii-de-gheaţŞă şi părul fuior-de-cenuşă să constituie un soi de stigmat.

Da, acum înţŞelegi.

Dar ceea ce-i făcea pe nieşi complet diferiţŞi de ceilalţŞi era magia lor. Magia există pretutindeni în lume. ToţŞi o văd, o simt, curg laolaltă cu ea. În Syl Anagist, magia este cultivată în fiecare răsad de flori, şir de copaci sau zid îmbrăcat în iederă. Fiecare gospodărie sau afacere e silită să-şi producă partea sa, canalizată apoi prin lujeri proiectaţŞi de geningineri şi prin pompe pentru a deveni sursa de energie a unei civilizaţŞii globale. În Syl Anagist e ilegal să ucizi, căci viaţŞa este o

resursă nepreţŞuită.

Cei din neamul niess nu credeau aşa ceva. Insistau că magia nu putea fi posedată, la fel cum viaţŞa nu putea fi posedată, aşa că le iroseau pe amândouă, construind (printre multe altele) motoare plutonice care nu făceau nimic. Erau pur şi simplu... frumoase. Sau o provocare pentru minte. Sau proiectate din simpla plăcere de a inventa. Şi totuşi, această „artă" era mai puternică şi funcţŞiona mai eficient decât tot ce reuşiseră să construiască sylanagistenii.

Cum a început? Trebuie să înţŞelegeţŞi că la rădăcina acestor lucruri stă întotdeauna frica. Nieşii arătau altfel, se purtau altfel, erau altfel, dar în fond fiecare grup e diferit de celelalte. Doar diferenţŞele nu sunt de-ajuns ca să provoace necazuri. Cu un secol înainte ca eu să fiu creat, Syl Anagistul terminase deja de asimilat restul lumii. Toate oraşele erau Syl Anagist. Toate limbile fuseseră înlocuite cu sylanagisteana. Dar nimeni nu se teme mai tare şi nu nutreşte frici mai stranii decât cuceritorii. Invocă neîncetat fantome, îngroziţŞi că într-o zi victimele le vor plăti cu aceeaşi monedă, deşi de fapt victimele şi-au văzut de viaţŞa lor, nesinchisindu-se de asemenea meschinării. Cuceritorii sunt înspăimântaţŞi de ziua în care vor descoperi că n-au fost superiori, ci doar mai norocoşi.

Aşa că, atunci când magia nieşilor s-a dovedit mai eficientă decât a sylanagistenilor, deşi nieşii n-o foloseau ca pe o armă...

Asta ne-a povestit Kelenli. Poate totul a început cu şuşoteli despre irisurile albe din cauza cărora nieşii aveau vederea slabă şi înclinaţŞii perverse sau despre limbile lor bifurcate, care nu puteau rosti adevărul. Genul ăsta de aroganţŞă, de terorism cultural se mai petrece, dar lucrurile s-au agravat. Pentru savanţŞi a devenit uşor să-şi bazeze carierele şi reputaţŞiile pe lucrări care susţŞineau că sessapinealele nieşilor erau diferite în esenţŞă – mai sensibile, mai active, mai necontrolate, mai necivilizate – şi că asta era sursa ciudăţŞeniei magiei lor. Asta îi făcea să nu fie acelaşi soi de oameni ca restul. În cele din urmă: nu la fel de umani ca ceilalţŞi. În final: deloc umani.

Odată ce nieşii au dispărut, a devenit evident că faimoasele sessapineale ale nieşilor nu existau. SavanţŞii şi biomageştrii avuseseră o mulţŞime de prizonieri pe care să-i studieze, dar, oricât se străduiseră, nu izbutiseră să găsească nicio deosebire

evidentă faţŞă de oamenii obişnuiţŞi. Asta era intolerabil. Mai mult decât intolerabil. În fond, dacă nieşii erau nişte fiinţŞe umane oarecare, atunci pe ce bază fundamentaseră cuceririle militare, reinterpretările pedagogice şi chiar noile discipline de studiu? Până şi marele vis, Geoezoteritatea, se dezvoltase pe baza ideii că teoria magestrică sylanagisteană – cu dispreţŞul ei faţŞă de eficienţŞa nieşilor, prezentată ca un accident fiziologic norocos – era superioară şi infailibilă.

Dacă nieşii erau oameni ca toţŞi oamenii, lumea clădită pe inumanitatea lor avea să se dezintegreze.

Aşa că... ne-au făcut pe noi.

Noi, rămăşiţŞele grijuliu proiectate şi la fel de grijuliu denaturate ale nieşilor, avem sessapineale mult mai complexe decât ale oamenilor de rând. Prima creată a fost Kelenli, dar ea nu era suficient de diferită. Nu uita, nu trebuia să fim numai unelte, ci şi mituri. Ca urmare, noi, creaţŞiile mai târzii, am primit trăsături nies exagerate: feţŞe late, guri mici, piele aproape fără culoare, păr care râde de ideea de pieptăn şi staturi foarte mărunte. Ne-au privat sistemul limbic de neurochimicale şi vieţŞile de experienţŞă, limbaj şi cunoaştere. Şi abia acum, când am fost modelaţŞi ca o întrupare a fricilor lor, sunt mulţŞumiţŞi. Îşi spun că au captat în noi chintesenţŞa şi puterea a ceea ce erau cu adevărat nieşii şi se felicită că i-au transformat pe vechii lor duşmani în ceva folositor.

Dar noi nu suntem nieşi. Nu suntem nici măcar mândrele simboluri ale triumfului intelectual, aşa cum am crezut eu. Syl Anagist e construit pe minciună şi noi suntem produsul acestei minciuni. Ei nu ştiu cine suntem cu adevărat.

Depinde, aşadar, de noi să ne hotărâm soarta şi viitorul.

•

Când lecţŞia lui Kelenli se termină, au trecut câteva ore. Stăm la picioarele ei şocaţŞi, schimbaţŞi şi schimbându-ne sub efectul cuvintelor ei.

Se face târziu. Ea se ridică.

— Mă duc să fac rost de mâncare şi de pături, ne spune. O să staţŞi aici în noaptea asta. Mâine o să vizităm cel de-al treilea şi ultimul element al misiunii voastre de acordare.

N-am mai dormit niciodată altundeva decât în celulele noastre. E palpitant. Gaewha trimite mici pulsaţŞii de încântare,

în timp ce Remwha este un zumzet constant de plăcere. Dushwha şi Bimniwha trimit când şi când unde ample de anxietate: o să fim în regulă dacă facem ceea ce fiinţŞele umane au făcut mereu de-a lungul istoriei lor – să dormim altundeva? Se ghemuiesc împreună căutând siguranţŞa, deşi un timp asta nu face decât să le crească anxietatea. Nu ni se permite să ne atingem prea des. Dar se mângâie reciproc şi astfel se calmează treptat.

Pe Kelenli, spaima lor o amuză:

— O să fiţŞi în siguranţŞă, deşi cred c-o să descoperiţŞi asta singuri de dimineaţŞă, spune ea.

Apoi porneşte spre ieşire. Stau lângă uşă, privind pe fereastră Luna care abia a răsărit. Ea mă atinge pentru că-i stau în drum. Dar nu mă mişc imediat. Dată fiind direcţŞia spre care dă fereastra celulei mele, n-am şansa să văd Luna prea des. Vreau să mă bucur cât pot de frumuseţŞea ei.

— De ce ne-ai adus aici? o întreb pe Kelenli continuând să privesc Luna. De ce ne-ai povestit toate astea?

Ea nu răspunde imediat. Cred că se uită şi ea la Lună. Apoi spune, prin vibraţŞii meditative ale pământului: „Am studiat ce am putut despre nieşi şi cultura lor. N-a mai rămas mult din ei şi a trebuit să cern adevărul de minciună. Dar exista... un obicei printre ei. O vocaţŞie. Nişte oameni a căror meserie era să vegheze ca adevărul să fie spus”.

Mă încrunt nedumerit.

— Şi atunci... ce? Ai decis să duci mai departe tradiţŞia unui popor mort?

Cu cuvinte. Sunt încăpăţŞânat.

Ea ridică din umeri:

— De ce nu?

Clatin din cap. Sunt obosit şi copleşit şi poate şi puţŞin mânios. Ziua asta mi-a dat peste cap simţŞul sinelui. Mi-am petrecut toată viaţŞa ştiind că sunt o unealtă: nu o persoană, dar măcar un simbol al puterii, inteligenţŞei şi mândriei. Acum ştiu că de fapt sunt un simbol al paranoiei, lăcomiei şi urii. E mult de digerat.

— Lasă-i în pace pe nieşi! mă răstesc. Sunt morţŞi. Nu văd ce rost are să încerci să ţŞi-i aminteşti!

Vreau s-o înfurii, dar ea se mulţŞumeşte să ridice din umeri.

— Asta e alegerea ta, odată ce ştii suficient ca să iei o decizie bazată pe informaţŞii.

— Poate nu voiam să fiu informat.

Mă rezem de geamul uşii, care e rece şi nu-mi pişcă degetele.

— Voiai să fii suficient de puternic ca să controlezi onixul.

Râd încet, prea obosit ca să-mi amintesc că ar trebui să pretind că nu simt nimic. Sper că observatorii noştri nu vor remarca. Recurg la graiul prin pământ şi vorbesc cu amărăciunea unui punct fierbinte sub presiune, amestecată cu dispreţŞ, umilinţŞă şi durere. „Ce contează?” spun toate astea. „Geoezoteritatea e o minciună!”

Ea îmi alungă autocompătimirea cu un râs blând, inexorabil ca o falie de decroşare.

— Gânditorul meu! Nu mă aşteptam la melodramă din partea ta.

— Ce e aia melo...

Clatin din cap şi amuţŞesc, obosit să tot descopăr câte nu ştiu. Da, m-am bosumflat.

Kelenli oftează şi-şi pune palma pe umărul meu. Tresar, neobişnuit cu căldura mâinii altcuiva, dar ea nu şi-o retrage şi asta mă calmează.

— Gândeşte-te! repetă ea. Merge Motorul Plutonic, sau nu? Dar sessapinealele tale? Nu eşti cine te-au făcut ei să fii. Oare asta neagă ceea ce eşti?

— Eu... Întrebarea asta e ilogică.

Dar acum nu fac decât să mă încăpăţŞânez. ÎnţŞeleg ce vrea să zică. Nu sunt ceea ce m-au făcut ei să fiu. Sunt altceva. Sunt puternic în moduri pe care ei nu le-au anticipat. M-au făcut, dar nu mă controlează, nu complet. De aceea am emoţŞii, deşi ei au încercat să le elimine. De aceea avem graiul prin pământ... şi poate şi alte talente despre care conductorii noştri nu ştiu nimic.

Ea mă bate pe umăr, mulţŞumită că par să cuget la tot ce mi-a zis. Un spaţŞiu de pe podeaua casei ei mă cheamă. O să dorm atât de bine la noapte... Dar mă lupt cu oboseala şi rămân concentrat asupra ei, pentru că deocamdată am nevoie de ea mai mult decât de somn.

— Te vezi ca una dintre acei... mărturisitori ai adevărului? o întreb.

— Lorist. Cel din urmă lorist al nieşilor, dacă am dreptul să

pretind această calitate.

Surâsul îi piere brusc şi-mi dau seama pentru prima dată cât de cumplite sunt oboseala, amărăciunea şi asprimea pe care le acoperă zâmbetele ei.

— Loriştii erau războinici, povestitori, nobili. Spuneau adevărul prin cărţŞi, prin cântece şi prin arta motoarelor. Eu nu fac decât să vorbesc. Dar simt că mi-am câştigat dreptul să pretind o parte din mantia lor.

„În fond, nu toţŞi luptătorii se folosesc de cuţŞite”.

Cu graiul prin pământ nu se poate rosti decât adevărul, ba uneori chiar mai mult adevăr decât ai vrea. Simt... ceva în tristeţŞea ei. O suferinţŞă chinuită de gânduri. Un sentiment de teamă, ca o gură de săruri acide. Hotărârea de a proteja... ceva. A dispărut, o vibraţŞie stinsă, înainte să pot citi mai mult.

Ea respiră adânc şi zâmbeşte din nou. Atât de puţŞine dintre zâmbetele ei sunt reale.

— Ca să controlezi onixul, continuă ea, trebuie să-i înţŞelegi pe nieşi. Conductorii nu-şi dau seama, dar el reacţŞionează mai bine la anumite rezonanţŞe emoţŞionale. Tot ce-ţŞi spun ar trebui să te ajute.

Apoi, în cele din urmă, mă împinge cu blândeţŞe la o parte, ca să poată ieşi. Întrebarea trebuie pusă acum:

— Şi ce s-a întâmplat cu nieşii? rostesc eu rar.

Se opreşte şi chicoteşte, şi măcar de data asta râsul ei este autentic.

— O să afli mâine. Mergem să-i vedem.

Nu înţŞeleg.

— La mormintele lor?

— ViaţŞa e sacră în Syl Anagist, spune ea peste umăr.

A ieşit pe uşă şi continuă să meargă fără să se oprească sau să se întoarcă.

— Nu ştiai?

Şi cu asta, dispare.

E un răspuns pe care simt că ar trebui să-l înţŞeleg, dar în felul meu sunt încă inocent. Kelenli e blândă. Mă lasă să-mi păstrez inocenţŞa asta încă o noapte.

•

Către Alma Inovator Dibars
de la Yaetr Inovator Dibars

Alma, comitetul nu-mi poate retrage finanţŞarea. Priveşte, astea sunt numai datele referitoare la incidente. Uită-te la ultimele zece!

2729
2714 – 2719: Anotimpul Sufocării
2699
2613
2583
2562
2530
2501
2490
2470
2400
2322 – 2329: Anotimpul Acid

Pe cei de la A Şaptea îi interesează măcar că ideea pe care ne-am făcut-o despre frecvenţŞa evenimentelor declanşatoare de Anotimpuri este greşită? Nu se petrec la intervale de două-trei sute de ani, ci mai degrabă de treizeci-patruzeci! Dacă nu ar fi fost rogălăii, am fi murit de o mie de ori pân-acum. Şi, cu datele astea şi cu celelalte pe care le-am adunat, încerc să asamblez un model de predicţŞie a Anotimpurilor mai dificile. E un ciclu, un ritm. Nu ar trebui să ştim dinainte dacă următorul Anotimp va fi mai lung sau mai rău? Cum ne putem pregăti pentru viitor dacă refuzăm să ţŞinem seama de trecut?

9

deşertul, pe scurt, şi tu

Pe durata Anotimpurilor, deşerturile sunt printre cele mai neplăcute locuri. Tonkee o anunţŞă pe Ykka că apa nu va fi o problemă. Inovatorii Castrimei au asamblat deja mai multe dispozitive pe care le numesc captatoare de rouă. Nici soarele nu va fi o problemă, mulţŞumită norilor de cenuşă, cărora n-ai fi crezut c-o să ajungi să le fii recunoscătoare. De fapt va fi chiar răcoare, deşi mai puţŞin în timpul zilei. S-ar putea chiar să aveţŞi parte de ceva ninsoare.

Nu, pericolul deşerturilor pe durata unui Anotimp este că toate animalele şi insectele hibernează îngropate adânc în nisip, unde încă-i cald. Unii pretind că au descoperit o metodă sigură de a dezgropa şopârle adormite şi altele asemenea, dar de obicei astea sunt escrocherii. PuţŞinele comuri aflate la marginea deşertului păstrează cu străşnicie astfel de secrete. Plantele de la suprafaţŞă probabil s-au ofilit deja ori au fost mâncate de vietăţŞile ce se pregăteau să hiberneze, aşa că deasupra n-a mai rămas decât nisip şi cenuşă. Sfatul pe care-l dă legea-n-piatră cu privire la deşerturi în perioada Anotimpurilor e simplu: Ocoleşte-le! Însă doar dacă nu vrei să mori de foame.

Comul îşi petrece două zile într-o tabără aşezată la marginea Merzului, ocupat cu pregătirile, deşi adevărul – pe care Ykka ţŞi l-a mărturisit în timp ce stăteaţŞi împreună şi împărţŞeaţŞi ultima ta lubă – este că, oricât v-aţŞi pregăti, călătoria tot nu va fi uşoară. Vor muri oameni. Tu nu vei fi unul dintre ei. E o senzaţŞie curioasă să ştii că Hoa te poate transporta până în Centrul Miezului în caz de pericol. E ca şi cum trişezi. Numai că nu-i aşa. Ai de gând să-i ajuţŞi cât o să poţŞi şi, pentru că nu vei muri, o să vezi o grămadă de oameni suferind. Măcar atât poţŞi să faci, acum, că te-ai dedicat cauzei Castrimei. Să fii martoră şi să lupţŞi din răsputeri ca să împiedici moartea să ceară mai mult decât i se cuvine.

Între timp, cei cărora le-a venit rândul să gătească fac ture duble frigând insecte, uscând tuberculi, cocând pâine din ultimele rezerve de grâu, sărând carnea. După ce au mâncat suficient ca să prindă puteri, supravieţŞuitorii din grupul lui Maxixil s-au dovedit foarte utili la adunatul proviziilor, căci unii dintre ei sunt localnici şi-şi amintesc unde ar trebui să fie ferme părăsite sau ruine rămase în urma cutremurului ce a produs Falia care să nu fi fost prădate chiar de tot. Viteza e esenţŞială: supravieţŞuirea înseamnă să câştigi competiţŞia dintre lăţŞimea Merzului şi proviziile Castrimei. Din cauza asta, Tonkee, care, spre marea ei iritare, a devenit tot mai des purtătoarea de cuvânt a Inovatorilor, supraveghează reasamblarea şi reconfigurarea rapidă a căruţŞelor cu provizii, după un model mai uşor şi mai rezistent la şocuri, care ar trebui să fie mai lesne de tras prin nisipul deşertului. RezistenţŞii şi Prăsitorii redistribuie proviziile rămase, în aşa fel încât să se asigure că pierderea oricărei căruţŞe, dacă va trebui abandonată vreuna, nu va provoca lipsa vreunui produs esenţŞial.

În noaptea dinaintea plecării, stai ghemuită lângă unul dintre focuri, învăţŞând, încă cu greutate, cum să mănânci cu o singură mână, când cineva se aşază lângă tine. Te sperie puţŞin şi tresari suficient cât să-ţŞi cadă din farfurie pâinea cu mălai. Mâna care pătrunde în câmpul tău vizual ca să recupereze pâinea este latră şi de culoarea bronzului, plină de cicatrice dobândite în luptă şi are în jurul încheieturii o bucăţŞică de mătase galbenă moarată, acum murdară şi zdrenţŞuită, dar încă recognoscibilă ca atare. Danel.

— MulţŞumesc, zici tu sperând că nu se va folosi de prilej ca să înceapă o conversaţŞie.

— Se zice că ai studiat la Epicentru cândva, spune ea dându-ţŞi pâinea.

N-ai noroc, se pare!

Chiar n-ar trebui să te surprindă că oamenii din Castrima te bârfesc. Decizi că nu-i cazul să-ţŞi pese şi te foloseşti de pâine ca să mai iei o gură de fiertură. Azi e deosebit de bună, îngroşată cu mălai şi aromată cu carnea moale şi sărată care s-a găsit din belşug de când cu pădurea de piatră. Toată lumea are nevoie de oricâtă grăsime poate asimila ca să se pregătească pentru deşert. Nu te gândeşti la carne.

— Aşa-i, spui tu pe ceea ce speri că e un ton de avertisment.

— Câte inele?

Te strâmbi scârbită, te gândeşti cum să-i explici despre inelele neoficiale pe care ţŞi le-a dat Alabastru, te gândeşti cât de mult le-ai depăşit până şi pe acelea, te gândeşti să fii modestă… şi în cele din urmă optezi pentru un răspuns corect.

— Zece.

Essun Decainelara, aşa ţŞi-ar zice acum la Epicentru dacă seniorii ar binevoi să-ţŞi accepte noul nume şi dacă Epicentrul ar mai exista. Nu că mai contează.

Danel scoate un fluierat admirativ. Ce ciudat să întâlneşti o persoană care ştie asemenea lucruri şi-i pasă de ele!

— Se spune că poţŞi face tot felul de lucruri cu obeliscurile, continuă ea. Că aşa ne-ai învins în Castrima. Nu m-am aşteptat să poţŞi înfuria gândacii în felul ăla. Sau să prinzi în cursă atâţŞia mâncători de piatră.

Te prefaci că nu-ţŞi pasă şi te concentrezi asupra pâinii cu mălai. E puţŞin dulce. Cei de la bucătărie încearcă să consume zahărul, ca să facă loc unor lucruri comestibile cu valoare nutriţŞională mai mare. E delicioasă.

— Se spune, continuă Danel privindu-te pieziş, că un rogălău decainelar ar fi făcut lumea să crape la Ecuatoriale.

Bun, deci nu.

— Un orogen.

— Ce?

— O-ro-gen!

O fi o meschinărie. Fiindcă Ykka insistă să transforme rogălău într-un nume de uzcastă, toţŞi odihniţŞii folosesc cuvântul de parcă n-ar însemna mare lucru. Nu e o meschinărie. Înseamnă ceva.

— Nu „rogălău”. Tu n-ai dreptul să spui „rogălău”. Nu ţŞi l-ai câştigat încă.

Timp de câteva răsuflări se face linişte.

— Bine, zice apoi Danel.

N-a vorbit ca şi cum şi-ar cere scuze, dar nici ca şi cum ţŞi-ar cânta în strună. Pur şi simplu acceptă noua regulă. Şi nici nu mai insinuează că tu ai fi persoana care a provocat Falia.

— Dar ideea rămâne valabilă. PoţŞi să faci chestii de care cei mai mulţŞi orogeni nu-s în stare. Aşa-i?

— Da.

Sufli un fulg de cenuşă care s-a aşezat pe un cartof copt.

— Se spune, zice Danel proptindu-şi palmele pe genunchi şi aplecându-se înainte, că ştii cum să pui capăt Anotimpului ăstuia. Că o să pleci în curând undeva şi-o să încerci s-o faci. Şi că, atunci când o să pleci, o să ai nevoie de oameni care să te însoţŞească.

Ce? Te încrunţŞi la cartoful tău.

— Te oferi voluntar?

— Poate.

Te holbezi la ea.

— Abia ai fost acceptată în rândurile Spinărilor-Late.

Danel te mai priveşte un moment, cu o expresie în continuare impenetrabilă. Nu-ţŞi dai seama că şovăie, încercând să decidă dacă să-ţŞi dezvăluie sau nu ceva despre ea, decât când oftează şi o face.

— De fapt, eu sunt din casta loriştilor. Am fost cândva Danel Lorist Rennanis. Danel Spinare-Latã Castrima n-o să sune bine niciodată.

Probabil pari sceptică în timp ce încerci să ţŞi-o imaginezi cu buzele negre. Ea dă ochii peste cap şi se uită în altă parte.

— Rennanisul n-avea nevoie de lorişti, aşa a zis starostele. Avea nevoie de soldaţŞi. Şi toată lumea ştie că loriştii se pricep să lupte...

— Ce?!

Ea oftează.

— Loriştii ecuatoriali se pricep. Aceia dintre noi care provin din vechi familii de lorişti se antrenează în lupta corp la corp, în artele războiului şi aşa mai departe. Ne face mai utili pe durata Anotimpurilor şi mai capabili să apărăm cunoaşterea.

Nu ştiuseşi asta. Dar...

— Să apăraţŞi cunoaşterea?

Un muşchi tresare pe obrazul lui Danel.

— SoldaţŞii pot ajuta un com să supravieţŞuiască unui Anotimp, dar povestitorii sunt cei care au ajutat Sanze să supravieţŞuiască timp de şapte.

— Ah! Corect.

Ea face un efort vizibil să nu clatine din cap în faţŞa provincialismului ăstuia din Medlat.

— În fine. E mai bine să fii general decât carne de tun, dat fiind că astea erau singurele două variante care mi s-au oferit. Dar am încercat să nu uit cine sunt cu adevărat...

Brusc, expresia ei se întunecă.

— Ştii că nu mai reuşesc să-mi amintesc precis cuvintele de pe TăbliţŞa a Treia? Sau povestea împăratului Mutshatee? Abia au trecut doi ani fără poveşti, şi-am şi-nceput să le uit. Nu m-am gândit c-o să se întâmple atât de repede.

Nu eşti sigură ce să spui. Pare atât de posomorâtă, încât aproape-ţŞi vine s-o linişteşti. „A, nu, o să fie în regulă acum, că nu mai ai mintea ocupată cu măcelărirea întregului Sudmedlat". Dar nu crezi că ai putea să spui asta fără să pari puţŞin nesinceră.

Danel încleştează maxilarul cu un aer hotărât şi-ţŞi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Oricum, recunosc momentul când începe să se scrie o nouă poveste.

— Eu... nu ştiu nimic despre aşa ceva.

Ea ridică din umeri.

— Eroul poveştii nu ştie niciodată.

Erou? Râzi tăios. Nu poţŞi să nu te gândeşti la Allia, Tirimo, Meov, Rennanis şi Castrima. Eroii nu cheamă roiuri de gândaci de coşmar care să le mănânce duşmanii. Eroii nu sunt monştri în ochii fiicelor lor.

— N-o să uit ce sunt, continuă Danel.

Şi-a proptit o mână pe genunchi şi s-a aplecat înainte, insistentă. Cândva în ultimele zile a pus mâna pe un cuţŞit şi l-a folosit ca să-şi radă ţŞeasta pe părţŞi. Tunsoarea îi face chipul să pară supt, flămând.

— Dacă eu sunt ultimul lorist ecuatorial rămas, atunci datoria mea e să te însoţŞesc. Să scriu povestea celor întâmplate şi, dacă supravieţŞuiesc, să mă asigur că lumea o aude.

E ridicol. Te uiţŞi lung la ea.

— Nici nu ştii unde mergem.

— M-am gândit să stabilim mai întâi dacă merg sau nu, dar putem trece la amănunte dacă vrei.

— N-am încredere în tine! exclami tu exasperată.

— Nici eu n-am încredere în tine. Dar nu trebuie să ne plăcem ca să lucrăm împreună.

Farfuria ei e goală. O ridică şi îi face semn unuia dintre puştii care se ocupă de curăţŞenie să vină să o ia.

— Şi doar nu-i ca şi cum am vreun motiv să te omor. De data asta.

Şi e mai rău că Danel a zis asta, că-şi aminteşte cum a asmuţŞit asupra ta un Gardian fără cămaşă şi n-o încearcă niciun regret. Da, era război şi da, mai târziu i-ai nimicit armata, dar...

— Oameni ca tine n-au nevoie de un motiv!

— Nu cred că ai habar cu adevărat cine sau ce sunt „oamenii ca mine”.

Nu e furioasă. AfirmaţŞia a fost făcută pe un ton pragmatic.

— Dar, dacă ai nevoie de alte motive, uite încă unu: Rennanisul e o mizerie. Sigur, oferă apă, mâncare şi adăpost. Dacă-i adevărat că acum oraşul e pustiu, starostea voastră are dreptate să vă conducă într-acolo. E mai bine decât să fii comles sau să reconstruieşti altundeva, fără depozite de alimente. Dar altfel e o mizerie. Aş prefera să fiu în mişcare.

— Prostii! zici tu încruntată. Niciun com nu poate fi aşa de rău.

Danel pufneşte sarcastic, o singură dată. Asta te nelinişteşte.

— Tu gândeşte-te la ce ţŞi-am zis, spune ea în cele din urmă, apoi se ridică şi pleacă.

•

— Sunt de acord să vină şi Danel cu noi, spune Lerna mai târziu în acea noapte, după ce-i relatezi conversaţŞia. E o luptătoare bună. Cunoaşte drumul. Şi are dreptate: n-are motive să ne trădeze.

Eşti pe jumătate adormită din pricina sexului. Acum, că s-a întâmplat în cele din urmă, e dezamăgitor. Sentimentele tale pentru Lerna nu vor fi niciodată intense sau lipsite de vinovăţŞie. Mereu te vei simţŞi prea bătrână pentru el. Dar asta e. Ţi-a cerut să-i arăţŞi ce a mai rămas din sânul tău şi ai făcut-o, crezând că asta va pune capăt interesului său faţŞă de tine. Peticul nisipos e aspru şi neregulat comparativ cu cafeniul mătăsos al torsului tău, ca o cicatrice, deşi de o culoare şi o textură nefirească. L-a examinat cu mâini blânde şi a declarat că pare suficient de sănătos şi nu-i nevoie să te bandajeze. Tu i-ai spus că nu te doare. Nu i-ai mărturisit teama ta că nu vei mai

putea simţŞi niciodată nimic. Că te schimbai, împietrind, şi nu numai într-un singur fel, devenind doar arma în care toată lumea încearcă să te transforme. N-ai zis: „Poate ţŞi-ar fi mai bine fără o dragoste neîmpărtăşită”.

Chiar dacă nu i-ai zis nimic din toate astea, după consultaţŞie el te-a privit şi ţŞi-a replicat:

— Eşti tot frumoasă.

Se pare că aveai nevoie să auzi asta mai mult decât credeai. Şi acum eşti aici.

Aşa că-i procesezi cuvintele cu lentoare, fiindcă te-a făcut să te simţŞi din nou relaxată, moale, umană. Trec vreo zece secunde înainte să exclami:

— „Cu noi”?!

El se mulţŞumeşte să te privească.

— Căcat! zici tu şi-ţŞi acoperi ochii cu braţŞul.

A doua zi, locuitorii Castrimei pătrund în deşert.

•

Urmează o perioadă şi mai grea pentru tine.

Toate Anotimpurile sunt grele. „Moartea e al cincilea şi e stăpâna celorlalte”, dar acum e altceva. Acum e personal. Acum, o mie de oameni încearcă să traverseze un deşert care e ucigător chiar şi când din cer nu cad ploi acide. Acesta e un marş forţŞat de-a lungul unui drum suspendat instabil şi plin de găuri suficient de mari ca prin ele să cadă o casă. Drumurile suspendate sunt construite să reziste cutremurelor, dar există o limită şi crearea Faliei în mod clar a depăşit-o. Ykka a decis să rişte, pentru că pe un drum suspendat, fie şi accidentat, tot călătoreşti mai repede decât prin nisip, însă asta vine cu un preţŞ. ToţŞi orogenii comului trebuie să fie vigilenţŞi, pentru că orice mai puternic decât un microcutremur ar putea însemna un dezastru. Într-o zi, Penty, prea obosită ca să mai fie atentă la propriile instincte, calcă pe o porţŞiune de asfalt crăpat complet instabilă. Unul dintre ceilalţŞi copii rogălăi o trage la o parte chiar în clipa în care o bucată mare se desprinde şi se prăbuşeşte pur şi simplu. AlţŞii sunt mai puţŞin prudenţŞi şi mai puţŞin norocoşi.

Ploaia acidă a fost neaşteptată. Legea-n-piatră nu explică impactul Anotimpurilor asupra vremii, căci asemenea lucruri sunt imprevizibile chiar şi în cele mai favorabile perioade. Dar ce

se petrece aici nu vă ia complet prin surprindere. Spre nord, la ecuator, Falia pompează în aer căldură şi particule. Vânturi tropicale umede vin dinspre mare, se izbesc de acest zid care încarcă norii, generează energie şi le transformă în furtuni. ÎţŞi aminteşti că ţŞi-ai făcut griji în privinţŞa zăpezii. Nu. E în schimb o ploaie nesfârşită, monotonă.

(Ploaia nu-i de fapt chiar atât de acidă după standardele obişnuite. În anotimpul Solului Răscolit – cu mult înainte de Sanze, n-ai cum să ştii de el – a căzut o ploaie care a lăsat animalele fără blană şi a topit coaja de pe portocale. Diluată cum e cu apă, asta-i o nimica toată prin comparaţŞie. Ca oţŞetul. Vei supravieţŞui.)

Ykka stabileşte un ritm nemilos cât timp umblaţŞi pe drumul suspendat. În prima zi, toată lumea aşază tabăra mult după lăsarea serii şi Lerna nu vine în cortul tău, pe care l-ai ridicat cu greu. E ocupat să îngrijească o mână de oameni care şchioapătă după ce au alunecat ori şi-au sucit gleznele, doi bătrâni care au probleme cu respiraţŞia şi pe femeia gravidă. Ultimii trei sunt în regulă, îţŞi spune el când în sfârşit se târăşte în aşternutul tău, cu puţŞin înaintea zorilor. Olăreasa, Ontrag, trăieşte numai de-afurisită, iar de femeia însărcinată au grijă membrii familiei ei şi jumătate dintre Prăsitori. Îngrijorătoare sunt rănile.

— Trebuie să discut cu Ykka, spune el în timp ce-i îndeşi în gură o felie de pâine îmbibată de ploaie şi un cârnat acru şi apoi îl înveleşti şi-l sileşti să stea întins. El mestecă şi înghite aproape fără să-şi dea seama. Nu mai putem înainta în ritmul ăsta. O să începem să pierdem oameni dacă nu...

— Ştie, îi spui tu.

Ai vorbit cât ai putut de blând şi totuşi l-ai redus la tăcere. Priveşte în gol până te întinzi şi tu lângă el, cu stângăcie din pricină că n-ai decât un braţŞ, dar reuşeşti. În cele din urmă, oboseala se dovedeşte mai tare decât îngrijorarea şi el adoarme.

Într-o zi, mergi alături de Ykka. Ea stabileşte pasul, aşa cum ar trebui să facă orice bun cârmuitor de com care nu cere nimănui mai mult decât poate face el însuşi. În timpul unicei opriri de la prânz, îşi scoate o cizmă şi-i vezi piciorul plin de sânge din pricina băşicilor. O priveşti încruntându-te, şi încă atât de elocvent, încât ea oftează.

— N-am apucat să rechiziţŞionez nişte cizme mai bune, îţŞi zice. Astea sunt prea largi. Mi-am imaginat c-o să am timp altă dată.

— Dacă ţŞi se cangrenează picioarele, începi tu, dar ea dă ochii peste cap şi-ţŞi arată grămada de provizii din mijlocul taberei.

O priveşti nedumerită, dai să-ţŞi reiei mustrările, apoi te opreşti. Gândeşti. Te uiţŞi din nou la grămada de provizii. Dacă fiecare căruţŞă transportă o ladă de pâine de rezervă şi alta de cârnaţŞi, iar lădiţŞele alea sunt cu murături şi celelalte cu grâu şi fasole...

Grămada e aşa de mică! Prea mică pentru o mie de oameni care mai au săptămâni de umblat prin Merz.

Nu mai pomeneşti de cizme. Dar Ykka primeşte de la cineva o pereche suplimentară de şosete, ceea ce o ajută.

Te şochează cât de bine faci faţŞă. Nu eşti sănătoasă, nu tocmai. Ciclul ţŞi s-a oprit, deşi probabil n-ai ajuns încă la menopauză. Când te dezbraci ca să te speli în lighean, lucru oarecum inutil sub ploaia neîncetată, dar obiceiu-i obicei, remarci priveliştea dezolantă a coastelor pe sub pielea lăsată. PoţŞi să dai vina numai parţŞial pe mersul ăsta încontinuu. De vină e faptul că uiţŞi mereu să mănânci. La sfârşitul zilei te simţŞi obosită, dar e o senzaţŞie distantă, detaşată. Când îl atingi pe Lerna – nu într-un mod sexual, n-ai atâta energie, dar lipindu-vă unul de altul ca să vă ţŞineţŞi de cald economisiţŞi caloriile şi el are nevoie de alinare – te simţŞi bine, însă tot într-un fel distant. Te simţŞi ca şi cum ai pluti deasupra ta, urmărindu-l cum suspină, ascultând cum altcineva cască. De parcă totul i se-ntâmplă altcuiva.

Aşa a păţŞit şi Alabastru, îţŞi aminteşti. Detaşându-se de carne pe măsură ce devenea tot mai puţŞin carne. ÎţŞi propui să fii atentă şi să nu mai pierzi niciun prilej de a mânca.

După trei săptămâni de mers prin deşert, drumul suspendat coteşte spre vest, aşa cum era de aşteptat. De aici încolo, locuitorii Castrimei trebuie să coboare pe sol şi să înfrunte terenul deşertului. Într-un fel este mai uşor, pentru că-s mai puţŞine şanse ca solul să se sfărâme sub picioarele tale. Pe de altă parte, pe nisip e mai greu de mers decât pe asfalt. Toată lumea încetineşte. Maxixil dovedeşte că-şi merită hrana

extrăgând suficientă umezeală din stratul superior de nisip şi cenuşă şi îngheţŞându-l pe o adâncime de câţŞiva centimetri, întărind terenul sub paşii tuturor. Însă îl stoarce de puteri dac-o face constant, aşa că se păstrează pentru porţŞiunile cele mai dificile. Încearcă să-l înveţŞe şi pe Temell, dar el este o sălbăticiune şi nu poate atinge precizia necesară. (Cândva, tu ai fi putut-o face. Nu-ţŞi dai voie să te gândeşti la asta.)

Cercetaşii trimişi înainte ca să găsească un drum mai bun revin toţŞi cu acelaşi raport: pretutindeni nisip, cenuşă şi noroi. Nu există un drum mai bun.

Trei oameni au fost lăsaţŞi în urmă pe drumul suspendat, incapabili să mai înainteze din pricina picioarelor rupte sau scrântite. Nu-i cunoşti. Teoretic, o să vă ajungă din urmă imediat ce se refac, dar nu prea vezi cum s-ar putea reface fără hrană sau adăpost. Aici, la nivelul solului, e şi mai rău: şase glezne scrântite, un picior rupt şi o luxaţŞie vertebrală printre Spinările-Late care trag căruţŞele, şi asta numai în prima zi. După un timp, Lerna încetează să se mai ducă la ei dacă nu îi cer ajutorul. Cei mai mulţŞi nu i-l cer. Nu poate face nimic, şi toată lumea o ştie.

Într-o zi răcoroasă, Ontrag, olăreasa, se aşază pe jos şi spune că nu crede că mai poate continua. Ykka chiar se ceartă cu ea, lucru la care nu te aşteptai. Ontrag şi-a trecut cunoştinţŞele despre olărit altor doi membri mai tineri ai comului. E inutilă, a depăşit demult perioada fertilă. După regulile Vechiului Sanze şi după poruncile legii-în-piatră ar trebui să fie o decizie uşoară. Dar, în cele din urmă, Ontrag însăşi trebuie să-i spună Ykkăi să tacă şi să-şi vadă de drum.

E un avertisment.

— Nu mai pot să fac asta, o auzi pe Ykka zicând mai târziu, când Ontrag a rămas mult în urma voastră.

Înaintează cu paşi largi şi siguri ca de obicei, dar are capul plecat şi laţŞe de păr cenuşiu şi ud îi ascund faţŞa.

— Nu pot! Nu-i corect! N-ar trebui să fie aşa! N-ar trebui să fie numai... Să fii membru al Castrimei ar trebui să însemne mai mult decât să fii util, în numele Pământului, mi-a predat când eram la creşă, ştie poveşti, nu pot, dar-ar rugina!

Hjarka Cârmuitor Castrima, care a fost educată de la o vârstă fragedă să ucidă câţŞiva ca să poată trăi cei mai mulţŞi, se

mulţŞumeşte să-i pună mâna pe umăr, zicând:

— O să faci ce trebuie făcut.

Ykka nu spune nimic preţŞ de câţŞiva kilometri, dar poate numai fiindcă nu mai e nimic de zis.

Primele se termină legumele. Apoi carnea. Apoi pâinea de rezervă. Ykka încearcă să raţŞionalizeze cât de mult poate, dar adevărul este că oamenii nu pot călători în ritmul ăsta pe stomacul gol. Trebuie să le dea tuturor măcar câte o lipie pe zi. Nu-i de ajuns, totuşi e mai bine decât nimic, asta până când chiar nu mai e nimic. Şi atunci continuaţŞi să înaintaţŞi.

În lipsa a orice altceva, oamenii funcţŞionează pe bază de speranţŞă. De cealaltă parte a deşertului, le povesteşte Danel tuturor în jurul unui foc de tabără, există un alt Drum Imperial pe care puteţŞi merge. O călătorie uşoară până în Rennanis. E o regiune de deltă, cu sol bun, cândva grânarul Ecuatorialelor. Multe ferme abandonate în afara fiecărui com. În drumul ei spre sud, armata lui Danel s-a aprovizionat copios din aceste locuri. Dacă reuşiţŞi să străbateţŞi deşertul, va fi de mâncare.

Dacă reuşiţŞi să străbateţŞi deşertul.

Ştii cum se termină, nu? Cum ai putea fi aici, ascultând povestea asta, dacă n-ai şti? Dar cumva nu contează atât finalul, cât cum se ajunge la el.

Deci iată deznodământul: din aproape o mie o sută de suflete care au intrat în deşert, abia în jur de opt sute cincizeci ajung pe Drumul Imperial.

Timp de câteva zile după asta, comul practic se dizolvă. Oameni disperaţŞi, nedispuşi să mai aştepte întoarcerea Vânătorilor, se îndepărtează împleticindu-se ca să sape în sol după napi pe jumătate putrezi, larve amărui şi rădăcini lemnoase abia comestibile. Terenul din jur e presărat cu tufişuri, fără copaci, pe jumătate deşert şi pe jumătate sol fertil, depopulat de multă vreme de rennani. Înainte să piardă prea mulţŞi oameni, Ykka ordonă aşezarea taberei într-o fostă fermă cu câteva hambare care au reuşit până acum să supravieţŞuiască Anotimpului. Cu excepţŞia întăriturilor, pereţŞilor nu le-a mers prea bine, dar nici nu s-au năruit. Pe ea însă acoperişurile o interesează, căci ploaia cade şi aici, la marginea deşertului, deşi mai uşoară şi mai rară. E plăcut să dormi în sfârşit într-un loc uscat.

Ykka decide un repaus de trei zile. În acest interval, oamenii revin câte unul, câte doi, unii aducând mâncare pentru cei prea slăbiţŞi ca să plece în căutarea ei. Vânătorii care se ostenesc să revină aduc peşte de pe un braţŞ al deltei aflat relativ aproape. Unul dintre ei găseşte ceea ce vă salvează, ceea ce pare o gură de viaţŞă după toată moartea pe care aţŞi lăsat-o în urma voastră: rezerva privată de mălai a unui fermier, în urne de lut sigilate şi ascunse sub podelele casei în ruină. Nu aveţŞi cu ce să-l amestecaţŞi, nici lapte, nici ouă şi nici carne uscată, ci numai apă acidă, dar mâncarea e tot ce te hrăneşte, aşa spune legea-n-piatră. În seara aceea, comul se ospătează cu pastă de mălai prăjită. O urnă s-a spart şi mălaiul este plin de gărgăriţŞe, dar nu-i pasă nimănui. E un surplus de proteine.

MulţŞi nu se mai întorc. E un Anotimp. Totul se schimbă.

La capătul celor trei zile, Ykka declară că oricine se află încă în tabără este locuitor al Castrimei. Cine nu s-a întors e de acum comles, lăsat cenuşii. E mai uşor decât să te gândeşti cum vor fi murit sau cine putea să-i fi ucis. Ce a rămas din grup ridică tabăra. PorniţŞi spre nord.

•

A fost prea repede? Poate tragediile n-ar trebui expediate atât de brutal. Am vrut să fiu îndurător, nu crud. Este o cruzime că tu a trebuit să trăieşti aşa ceva... dar distanţŞa, detaşarea vindecă. Uneori.

Puteam să te fi luat din deşert. Nu trebuia să suferi laolaltă cu ei. Şi totuşi... oamenii acestui com au devenit o parte din tine. Prietenii tăi. Camarazii tăi. Trebuie să-i vezi ajunşi la capăt. SuferinţŞa e vindecarea ta, cel puţŞin deocamdată.

Ca să nu mă crezi inuman, de piatră, am ajutat cum am putut. Unele dintre animalele care hibernau sub nisipul deşertului sunt capabile să vâneze oameni, ştiai? Câteva s-au trezit când aţŞi trecut, dar le-am ţŞinut la distanţŞă. Ploaia a dizolvat parţŞial osia de lemn a unei căruţŞe şi a început să se lase, deşi niciunul dintre voi nu a observat. Am transmutat lemnul – l-am împietrit, dacă preferi să gândeşti aşa – ca să reziste. Eu sunt cel care a mişcat covorul ros de molii din ferma părăsită, pentru ca Vânătorul vostru să găsească mălaiul. Ontrag, care nu i-a spus Ykkăi despre durerea tot mai mare din coaste şi piept şi despre felul în care i se tăia răsuflarea, n-a mai trăit mult după ce

comul a lăsat-o în urmă. În noaptea în care a murit m-am întors la ea şi am alungat puţŞina durere pe care o simţŞea. (Ai auzit cântecul. Antimoniu i l-a cântat odată lui Alabastru. O să ţŞi-l cânt dacă...) Sfârşitul n-a găsit-o singură.

Te alină ceva din toate astea? Sper că da. Sunt încă uman, ţŞi-am zis. Părerea ta contează pentru mine.

Castrima supravieţŞuieşte. Tu supravieţŞuieşti. Deocamdată cel puţŞin.

Şi în sfârşit, ceva mai târziu, ajungeţŞi la marginea sudică a teritoriului Rennanisului.

•

Onoare când eşti în siguranţŞă, supravieţŞuire când eşti ameninţŞat. Nevoia este singura lege.

TăbliţŞa a Treia,
ConstrucţŞii, versetul patru

10

Nassun, prin foc

Toate astea se petrec în pământ. Soarta mea e să le ştiu şi să ţŞi le împărtăşesc şi ţŞie. Soarta ei e să le îndure. Îmi pare rău.

În interiorul vehiculului sidefiu, pereţŞii sunt împodobiţŞi cu lujeri elegant încolăciţŞi, dintr-un material ce pare aur. Nassun nu-i sigură dacă metalul este pur decorativ sau slujeşte şi altor scopuri. Scaunele dintr-un material dur şi neted, în culori pastelate şi de forma cochiliilor stridiilor pe care le-a mâncat uneori la Luna Găsită, au perne uimitor de moi. Nassun descoperă că sunt fixate de podea şi totuşi poţŞi să le răsuceşti într-o parte sau într-alta sau să le dai pe spate. Nu pricepe din ce sunt confecţŞionate.

Spre şocul ei şi mai mare, nici nu s-au aşezat bine şi o voce de nicăieri începe imediat să le vorbească. E feminină, politicoasă şi detaşată, cu un efect liniştitor. Limba e... de neînţŞeles şi nu sună nici măcar vag familiar. Însă ca pronunţŞie nu diferă mult de sanze-mat şi ceva din ritmul frazelor, din ordinea lor, se potriveşte cu aşteptările lui Nassun. Bănuieşte că o parte din prima frază e un salut. Se gândeşte că un cuvânt repetat în mijlocul unui pasaj ce pare un ordin ar putea fi o formulă de politeţŞe, ca „Vă rog”. Restul însă îi e complet străin.

Vocea nu vorbeşte mult, apoi amuţŞeşte. Nassun se uită la Schaffa şi, spre surprinderea ei, îl vede încruntându-se, cu ochii mijiţŞi a concentrare, deşi la asta se adaugă şi fălcile încleştate şi paloarea vagă din jurul buzelor. Argintul îl face să sufere mai tare şi de data asta durerea este foarte supărătoare. Dar, când o priveşte, în ochii lui e mirare.

— Îmi amintesc limba asta, spune el.

— Cuvintele alea ciudate? Ce-a zis?

— Că acest..., face o grimasă..., obiect este un vehimal. AnunţŞul spune că va pleca din acest oraş şi va începe tranzitul către Centrul Miezului peste două minute, ajungând la destinaţŞie în şase ore. A mai spus ceva despre alte vehicule,

alte rute, călătorii de întoarcere către diverse... noduri? Nu-mi amintesc ce înseamnă asta. Şi a zis că ne doreşte călătorie plăcută.

Zâmbeşte confuz.

— Aha!

MulţŞumită, Nassun se foieşte pe scaunul ei. Şase ore ca să călătorească tocmai până pe cealaltă parte a planetei? Dar poate n-ar trebui să se mire, căci aceştia sunt oamenii care au construit obeliscurile.

Se pare că nu le-a mai rămas altceva de făcut decât să se instaleze cât mai comod. Prudentă, Nassun îşi dă jos rucsafugul şi-l atârnă de spătarul scaunului. Atunci observă că întreaga podea este acoperită de un soi de licheni, deşi nu poate fi un proces natural sau un accident: alcătuiesc modele regulate, frumoase. Îşi coboară un picior şi descoperă o moliciune ca de covor.

Schaffa e mai agitat, dând ocol cutiuţŞei confortabile a... vehimalului... şi atingându-i vinişoarele aurite când şi când. Se deplasează lent, metodic, dar până şi asta este ceva neobişnuit la el, aşa că Nassun e cuprinsă la rândul ei de agitaţŞie.

— Am mai fost aici, murmură el.

— Ce?

L-a auzit, numai că nu înţŞelege.

— În vehimalul ăsta. Poate chiar pe acelaşi scaun. Am mai fost aici, o simt. Şi limba aia... nu-mi amintesc s-o fi auzit vreodată şi totuşi...

Brusc, îşi dezgoleşte dinţŞii şi-şi înfige mâinile în păr.

— Familiaritate, dar fără, fără... fără context! Fără înţŞeles! E ceva în neregulă cu călătoria asta! E ceva în neregulă şi nu-mi amintesc ce anume!

Schaffa e vătămat de când îl ştie Nassun, dar e pentru prima oară când chiar *pare* vătămat. Vorbeşte mai repede, cu cuvintele rostogolindu-i-se de pe buze. Ochii îi aleargă de colo până colo scrutând interiorul vehiculului într-un fel care o face pe Nassun să creadă că el vede lucruri care nu sunt de fapt aici.

Încercând să-şi mascheze neliniştea, întinde braţŞul şi bate cu palma scaunul-cochilie de lângă ea.

— Schaffa, astea sunt suficient de moi ca să dormi în ele.

E o sugestie mult prea evidentă, dar el se răsuceşte s-o

privească şi pe moment încordarea de pe chipul lui bântuit se îmblânzeşte.

— Mereu atât de grijulie cu mine, micuţŞo!

Dar, aşa cum sperase ea, asta pune capăt agitaţŞiei şi el vine să i se aşeze alături.

Chiar în clipa în care o face – Nassun tresare –, vocea feminină grăieşte din nou. Întreabă ceva. Schaffa se încruntă, apoi traduce lent.

— Ea... cred că e vocea vehimalului. Acum ni se adresează nouă direct. Nu e doar un anunţŞ.

Nassun se foieşte, simţŞindu-se deodată mai puţŞin confortabil în interiorul acestui obiect.

— Vorbeşte. Adică e vie?

— Nu sunt sigur că pentru oamenii care l-au construit conta deosebirea dintre fiinţŞele vii şi obiectele neînsufleţŞite. Şi totuşi...

Şovăie, apoi ridică vocea şi rosteşte poticnit cuvinte stranii, părând să se adreseze aerului. Vocea răspunde, repetând ceva ce Nassun a auzit mai înainte. Nu e sigură unde încep sau se termină unele cuvinte, dar silabele sunt la fel.

— Spune că ne apropiem de... punctul de tranziţŞie. Şi întreabă dacă am vrea să... experimentăm?

Clatină din cap iritat.

— Să vedem ceva. E mai dificil să găsesc cuvintele potrivite în limba noastră decât să înţŞeleg ce spune.

Nassun e încordată. Îşi ridică picioarele pe scaun, din teama iraţŞională de a nu răni măruntaiele creaturii-obiect. Nu e sigură ce vrea să întrebe.

— O să fie dureros să vedem?

Vrea să spună „dureros pentru vehimal”, dar în acelaşi timp nu poate să nu gândească „dureros pentru noi”.

Înainte ca Schaffa să apuce să traducă întrebarea lui Nassun, vocea vorbeşte din nou.

— Nu, spune ea.

Nassun sare în sus şocată, cu orogenia tresărindu-i într-un fel care i-ar fi atras o mustrare din partea lui Essun.

— Ai zis nu? izbucneşte ea privind de jur-împrejur.

Poate a fost o coincidenţŞă.

— Surplusurile de biomagestrie permit...

Vocea revine la vechiul limbaj, dar Nassun este sigură că nu şi-a închipuit acele cuvinte rostite într-o sanze-mat bizară.

— ... procesarea, conchide glasul.

Sunetul lui e liniştitor, dar pare să iasă chiar din pereţŞi şi pe Nassun o tulbură că nu are pe cine să privească, nicio faţŞă către care să se întoarcă în timp ce-l ascultă. Cum e să vorbeşti fără gură şi fără gâtlej? Îşi imaginează cilii de pe exteriorul vehiculului frecându-se între ei ca picioarele greierilor şi o furnică pielea.

Maşinăria continuă:

— Traducere... Ceva... abatere lingvistică.

A sunat ca sanze-mat, dar ea tot nu ştie ce înseamnă. Vocea mai rosteşte câteva cuvinte, din nou neinteligibile.

Nassun îl priveşte pe Schaffa, care se încruntă şi el alarmat.

— Cum îi răspund la ce întreba mai înainte? şopteşte ea. Cum îi spun că vreau să văd... orice zicea ea să vedem?

Deşi Nassun nu a vrut să-i pună întrebarea direct vehimalului, ca răspuns pe peretele neted din faţŞa lor apar deodată cercuri întunecate, ca şi cum suprafaţŞa lui ar fi fost invadată subit de un mucegai hidos. Se întind rapid, unindu-se până când jumătate din perete e negru. Ca şi cum ai privi pe o fereastră în măruntaiele unui oraş, dar în afara vehimalului nu se vede decât întunericul.

Apoi o lumină apare în partea de jos a ferestrei... chiar este o fereastră, îşi dă ea seama. Toată partea din faţŞă a vehimalului a devenit cumva transparentă. Luminile, panouri dreptunghiulare ca acelea înşirate de-a lungul scării dinspre suprafaţŞă, devin mai strălucitoare, pierzându-se în întunericul dinaintea lor, şi în această lumină Nassun distinge pereţŞi boltindu-se deasupra. Un alt tunel, unul larg numai cât să încapă vehimalul, curbându-se printre pereţŞii din stâncă întunecată surprinzător de rugoşi dată fiind preferinţŞa constructorilor obeliscurilor pentru netezimea fără îmbinări vizibile. Vehimalul înaintează prin tunel cu viteză constantă, dar nu prea mare. Propulsat de cilii săi? Sau de alte metode pe care Nassun nu le poate nici măcar concepe? Descoperă că e fascinată, însă şi puţŞin plictisită, dacă-i posibil aşa ceva. Pare imposibil ca un vehicul atât de încet să-i poată duce de cealaltă parte a lumii în şase ore. Dacă toate acele ore vor trece aşa, călătorind pe o

pistă netedă şi albă printr-un tunel din stâncă neagră, fără nimic care să-i ţŞină ocupaţŞi cu excepţŞia agitaţŞiei lui Schaffa şi a unei voci fără trup, o să i se pară mult mai lungi.

Apoi tunelul curbat se îndreaptă şi, în faţŞa ei, Nassun vede pentru prima oară gaura.

Gaura nu e mare. Dar are ceva care o tulbură imediat la un nivel visceral. Se află în centrul unei caverne boltite, înconjurată de panourile acelea luminoase, care au fost instalate în sol. Când vehimalul se apropie, devin din albe roşu strălucitor, ceea ce Nassun decide că e un alt avertisment. Dincolo de gaură se cască un abis întunecat. Sessizează instinctiv, încercând să-i determine dimensiunile... şi nu reuşeşte. Diametrul găurii, da: e lată de numai şase metri. Perfect circulară. Adâncimea însă... se încruntă, se descolăceşte în scaunul ei, se concentrează. Safirul îi gâdilă mintea, invitând-o să-i folosească puterea, dar ea se opune. În locul ăsta sunt prea multe lucruri care reacţŞionează la argint, la magie, în moduri pe care ea nu le înţŞelege. Şi, oricum, e orogenă. Ar trebui să-i fie uşor să sessizeze adâncimea unei gropi... însă aceasta se întinde departe, departe, dincolo de raza percepţŞiei ei.

Iar pista vehimalului se îndreaptă către gaură şi peste marginea ei.

Aşa cum şi trebuie, nu? Doar vor să ajungă în Centrul Miezului. Cu toate astea, Nassun nu-şi poate stăpâni un sentiment de îngrijorare suficient de puternic încât să se învecineze cu panica.

— Schaffa!

Imediat, el întinde mâna către ea. Nassun i-o strânge cu putere, fără să se teamă că-l va durea. Puterea lui, folosită mereu ca s-o protejeze, niciodată ca să-i facă rău, e o asigurare de care are nevoie cu disperare în clipa asta.

— Am mai făcut asta, spune el, dar pe un ton nesigur. Am supravieţŞuit.

„Însă nu-ţŞi aminteşti cum”, îşi spune ea simţŞind o groază nedesluşită, al cărei nume nu-l cunoaşte.

(Numele e „premoniţŞie”)

Apoi au ajuns la margine şi vehimalul se înclină în faţŞă. Nassun scoate o exclamaţŞie şi îşi încleştează mâinile pe braţŞele scaunului, dar, în mod bizar, nu urmează nicio

senzaţŞie de vertij. Vehimalul nu iuţŞeşte. De fapt, pe moment chiar încremeneşte şi Nassun întrevede cu coada ochilor mişcările rapide ca o ceaţŞă ale unor cili care ajustează cumva traiectoria de la „înainte” la „în jos”. Odată cu asta s-au mai produs şi alte ajustări, aşa că Nassun şi Schaffa nu cad de pe scaune cu capu-nainte. Nassun descoperă că spatele şi fundul ei sunt lipite de scaun la fel de ferm ca până atunci, deşi e imposibil.

Între timp, un zumzet vag din interiorul vehimalului, până acum atât de surd, încât era mai mult subliminal, devine brusc mai sonor. Mecanisme invizibile vibrează mai repede, într-un tipar de acceleraţŞie ce nu poate fi confundat. Când vehimalul şi-a schimbat complet înclinaţŞia, peisajul devine din nou întunecat, dar de data asta Nassun ştie că e bezna gropii căscate. În faţŞa lor nu mai e nimic. Numai abisul.

— Lansare, rosteşte vocea vehimalului.

Nassun scoate o exclamaţŞie şi strânge şi mai tare mâna lui Schaffa, în timp ce mişcarea o lipeşte şi mai zdravăn de spătar. Dar nu atât de zdravăn pe cât ar trebui, căci toate simţŞurile îi spun că tocmai au ţŞâşnit înainte cu o viteză fantastică, mult, mult mai repede decât un cal în galop.

În întuneric.

Mai întâi întunericul e absolut, deşi întrerupt periodic de cercuri luminoase ce se perindă unele după altele ca-ntr-o ceaţŞă în timp ce vehiculul goneşte prin tunel. Viteza lui continuă să crească; inelele luminoase încep să treacă pe lângă ei aşa de repede, că sunt abia nişte străfulgerări. E nevoie de trei asemenea inele înainte ca Nassun să-şi dea seama ce vede şi ce sessizează, şi asta numai după ce studiază un inel în vreme ce trec pe lângă el. Ferestre. În pereţŞii tunelului sunt ferestre luminate. Aici jos există spaţŞii de locuit, cel puţŞin pe primii câţŞiva kilometri. Apoi inelele dispar şi un timp în tunel nu mai domneşte decât întunericul.

Nassun sessizează schimbarea cu o clipă înainte ca tunelul să se lumineze pe neaşteptate. Acum pereţŞii lui stâncoşi sunt întreruptŞi ici şi colo de o lumină roşiatică. A, da: au coborât suficient de jos ca o parte din rocă să se topească şi să emane o lumină roşie vie. Această nouă lumină vopseşte în sângeriu pereţŞii interiori ai vehimalului şi face filigranul auriu de pe

pereţŞii lui să pară cuprins de flăcări. Mai întâi priveliştea dinaintea lor e neclară, doar roşu înconjurat de cenuşiu, cafeniu şi negru, dar Nassun înţŞelege instinctiv ce vede. Au pătruns în manta şi, în cele din urmă, teama ei începe să lase loc fascinaţŞiei.

— Astenosfera, murmură ea.

Schaffa se încruntă nedumerit, dar, odată ce i-a dat un nume lucrului pe care îl sessizează, teama lui Nassun s-a mai domolit. În nume există putere. Îşi muşcă limba şi, în cele din urmă, dă drumul mâinii lui Schaffa, se ridică şi se apropie de peretele din faţŞă. De aproape e mai uşor să-şi dea seama că vede un soi de iluzie, mici nestemate colorate ridicându-se ca o roşeaţŞă la suprafaţŞa pielii interioare a vehimalului şi alcătuind un mozaic de imagini mişcătoare. Cum se întâmplă asta? Mintea ei nu poate intui.

Întinde mâna fascinată. Pielea interioară a vehimalului nu emană căldură, deşi ea ştie că se află deja la un nivel sub pământ unde carnea umană ar trebui să fie mistuită într-o clipă. Când atinge imaginea, în jurul degetului ei se formează vălurele, ca undele în apă. Îşi apasă toată palma pe o pată de roşu-cafeniu învolburat şi nu poate să nu zâmbească. La numai câţŞiva metri, de cealaltă parte a pielii vehimalului, este focul din adâncuri. Atinge focul din adâncuri, sau pe-aproape. Îşi ridică şi cealaltă mână şi-şi lipeşte obrazul de panourile netede. Aici, în acest mecanism straniu al unui mortciv, este parte din pământ, poate mai mult decât orice alt orogen înaintea ei. Este ea, este în ea şi ea este în el.

Când Nassun priveşte peste umăr către Schaffa, el îi zâmbeşte, deşi încreţŞiturile din colţŞurile ochilor îi trădează durerea. E altfel decât zâmbetul lui obişnuit.

— Ce-i? întreabă ea.

— Familiile de Cârmuitori din Yumenes credeau că odinioară orogenii au condus lumea. Că datoria lor era să-i împiedice pe cei ca tine să mai dobândească vreodată atâta putere. Că, dacă aveaţŞi şansa, aţŞi fi fost nişte conducători monstruoşi, plătindu-le cu aceeaşi monedă oamenilor obişnuiţŞi pentru tot ce vă făcuseră. Nu cred c-au avut dreptate în nicio privinţŞă şi totuşi...

O arată aşa cum stă acolo, luminată de focul din adâncuri.

— Uită-te la tine, mititico! Dacă eşti într-adevăr monstrul pe care şi l-au imaginat ei... eşti totodată măreaţŞă.

Nassun îl iubeşte atât de tare!

De aceea renunţŞă la iluzia puterii şi revine să se aşeze lângă el. Dar, când se apropie, vede cât de tare suferă el.

— Te doare rău capul.

Zâmbetul lui se şterge.

— E suportabil.

Tulburată, ea îşi pune mâinile pe umerii lui. Ar trebui să fie uşor, după zecile de nopţŞi în care i-a potolit durerea, dar de data asta, când îşi trimite argintul în el, lumina orbitoare a firelor dintre celulele lui nu păleşte. De fapt scânteiază mai puternic, atât de brusc, încât Schaffa se încordează şi se retrage de lângă ea, ridicându-se şi începând din nou să umble de colo până colo. În timp ce se plimbă neostenit înainte şi-napoi, arborează iarăşi un zâmbet care-i mai mult o strâmbătură, totuşi Nassun îşi dă seama că endorfinele produse de zâmbet n-au efect.

De ce au devenit firele alea mai strălucitoare? Nassun încearcă să înţŞeleagă examinându-se pe sine. La argintul ei nu e nimic diferit. Curge ca de obicei în linii clar definite. Privind argintul, se întoarce spre Schaffa şi abia atunci face o descoperire uimitoare.

Vehimalul e făcut din argint, şi nu doar din linii fine. Este înconjurat de argint, îmbibat cu el. Percepe un val de argint unduind în panglici groase în jurul ei şi al lui Schaffa, pornind dinspre botul vehiculului şi adunându-se la coadă. ÎnţŞelege iute că această teacă de magie este cea care ţŞine la distanţŞă căldura şi presiunea, cea care a înclinat liniile de forţŞă dinăuntrul vehimalului pentru ca gravitaţŞia să-i atragă către podea, nu către centrul pământului. PereţŞii sunt numai un cadru. Structura lor are ceva ce face argintul să curgă mai uşor, să se conecteze, să formeze reţŞele. Filigranul aurit ajută la stabilizarea tumultului de energii din partea din faţŞă a vehiculului, sau aşa presupune Nassun, dat fiind că nu poate înţŞelege complet cum funcţŞionează laolaltă toate aceste mecanisme magice. Sunt prea complexe. Ca şi cum călătoreşti în interiorul unui obelisc. Ca şi cum eşti purtat de vânt. N-a ştiut că argintul poate fi atât de uimitor.

Dar, dincolo de miracolul peretelui vehimalului, e ceva. Ceva în afara vehimalului.

La început Nassun nu-şi dă seama ce anume percepe. Mai multe lumini? Nu. Priveşte lucrurile din perspectiva greşită.

Este argintul, acelaşi care curge printre propriile ei celule. E un singur fir de argint, dar gigantic, şerpuind printre un vârtej de rocă moale şi fierbinte şi o bulă de apă opărită la o presiune incredibilă. Un singur fir de argint... şi e mai lung decât tunelul pe care l-au străbătut până acum. Nu poate să-i găsească niciunul dintre capete. E mult mai lat decât circumferinţa vehimalului. Altminteri însă e la fel de clar şi de concentrat ca fiecare linie din trupul lui Nassun. La fel, dar... imens.

Şi atunci Nassun înţelege, chiar înţelege, o înţelegere atât de bruscă şi de devastatoare, încât deschide ochii şi se împleticeşte îndărăt sub forţa revelaţiei, lovindu-se de un alt scaun şi aproape căzând înainte să se agaţe de el şi să-şi recapete echilibrul. Schaffa scoate un mic sunet de frustrare şi se răsuceşte ca reacţie la alarma ei, dar argintul din el e atât de luminos încât, când străfulgeră, el se încovoaie, gemând şi prinzându-şi capul în palme. Durerea e prea mare ca să-şi poată îndeplini rolul de Gardian sau ca să-şi manifeste grija faţă de ea, pentru că argintul din el a ajuns să strălucească la fel de tare ca firul imens din magma de afară.

Magie, aşa a numit Oţel argintul. Materia de sub orogenie, compusă din tot ce e viu sau a trăit vreodată. Argintul din măruntaiele Taicii Pământ şerpuieşte printre fragmente mari cât munţii din materia lui, în acelaşi fel în care se întreţese printre celulele unei făpturi vii. Şi asta pentru că planeta este vie. Ştie asta acum cu o certitudine instinctivă. Toate poveştile despre Taica Pământ care-i viu sunt adevărate.

Dar, dacă mantia e trupul Taicii Pământ, de ce argintul e tot mai strălucitor?

Nu. Vai, nu!

— Schaffa, şopteşte Nassun.

El geme. S-a lăsat într-un genunchi, respirând precipitat şi strângându-şi capul în palme. Vrea să se apropie de el, să-l ajute, să-l aline, dar încremeneşte locului, respirând tot mai repede din pricina panicii care o cuprinde pentru că, brusc, ştie ce va urma. Deşi vrea s-o nege.

— Schaffa, t-te rog, chestia aia din capul tău, bucata aia de fier căreia i-ai zis piatra miezului, Schaffa...

Vocea îi tremură. Nu reuşeşte să respire normal. Frica aproape o sugrumă. Nu. Nu! Nu a înţŞeles, dar acum înţŞelege şi nu ştie cum să împiedice asta.

— Schaffa, de unde provine piatra aia a miezului din capul tău?

Vocea vehimalului grăieşte din nou în limba în care i-a salutat prima oară, apoi continuă, obscenă în politeţŞea ei detaşată.

— ... o minune, disponibilă numai... (neinteligibil)... rută. Acest vehimal... (neinteligibil)... inimă, iluminată... (neinteligibil) pentru plăcerea dumneavoastră.

Schaffa nu răspunde. Dar acum Nassun sessizează răspunsul la întrebarea ei. Îl poate simţŞi când argintul firav care goneşte prin trupul ei rezonează... însă e o rezonanţŞă vagă, provenită de la argintul *ei,* generat de propriul ei trup. Argintul din Schaffa, din toţŞi Gardienii, e generat de piatra miezului cuibărită în sessapinealele lor. A studiat-o uneori, atât cât a putut în timp ce Schaffa dormea şi ea îl hrănea cu magia ei. Este fier, dar nu-i fierul pe care-l ştie ea. E ciudat de dens. Ciudat de plin de energie, deşi o parte din ea este magia care curge prin el de... undeva. Ciudat de viu.

Şi când toată partea dreaptă a vehimalului dispare pentru a le permite pasagerilor să contemple minunea rar văzută a inimii dezlănţŞuite a planetei, aceasta arde deja dinaintea ei: un soare subteran de argint, atât de luminos, încât trebuie să mijească ochii, aşa de greu, că percepţŞia lui îi răneşte sessapinealele, cu o magie atât de puternică, încât pe lângă ea conexiunea persistentă cu safirul pare nesigură şi slabă. E miezul Pământului, sursa pietrelor miezului şi o lume în sine, acoperind tot ecranul şi făcându-se tot mai mare pe măsură ce ei se apropie cu iuţŞeală.

Nu seamănă cu o piatră, îşi zice vag Nassun dincolo de spaima ei. Poate-i numai din pricina valului de metal topit şi de magie din jurul vehiculului, dar, când încearcă să se concentreze asupra ei, imensitatea dinaintea ei pare să pâlpâie. Are o anumită soliditate. Când se apropie, Nassun detectează anomalii presărate pe suprafaţŞa sferei strălucitoare, părând mici prin contrast, deşi îşi dă seama că sunt obeliscuri. Câteva

zeci, înfipte în inima lumii ca acele într-o perniţŞă. Dar ele sunt nimic. Nimic.

Şi Nassun e nimic. Dinaintea acestui lucru, e nimic.

„E o greşeală să-l luăm cu noi”, a spus OţŞel despre Schaffa.

Teama rupe zăgazurile. Nassun se repede către Schaffa, care se prăbuşeşte la podea zvârcolindu-se. Nu ţŞipă, deşi gura îi e căscată, ochii lui de gheaţŞă sunt holbaţŞi şi membrele, când ea îl răsuceşte cu greu pe spate, sunt ţŞepene. Un braţŞ agitat o loveşte în claviculă, azvârlind-o cât colo, şi durerea e cumplită, dar, târându-se înapoi lângă el, Nassun nici nu se gândeşte la asta. Îl prinde de braţŞ cu ambele mâini şi încearcă să i-l ţŞină nemişcat, pentru că el dă să şi-l ducă la cap, cu degetele ca nişte gheare, zgâriindu-şi cu unghiile scalpul şi faţŞa...

— Nu, Schaffa! strigă ea.

Dar el n-o aude.

Apoi înăuntrul vehimalului se face întuneric.

Mai înaintează, dar a încetinit. Au pătruns în materia semisolidă a miezului. Ruta vehimalului e tangentă la suprafaţŞa acestuia, pentru că, desigur, oamenii care au construit obeliscurile nu puteau să nu se delecteze cu abilitatea lor de a străpunge planeta doar de dragul amuzamentului. Simte incandescenţŞa soarelui de argint pretutindeni în jur. Însă, în spatele ei, peretele vehimalului se întunecă instantaneu. Chiar lângă vehicul e ceva ce se lipeşte de teaca lui magică.

Încet, în timp ce Schaffa se zbate în agonie în poala ei, Nassun se întoarce şi înfruntă miezul pământului.

Şi aici, în sanctuarul inimii sale, Pământul crud o remarcă la rândul său.

Când Pământul vorbeşte, nu se foloseşte de cuvinte. Tu ştii deja asta, dar Nassun o află abia acum. Sessizează înţŞelesuri, aude vibraţŞiile cu oscioarele urechii, le citeşte în tremurul pielii, le simte smulgându-i lacrimi din ochi. De parcă se îneacă în energie, senzaţŞii, emoţŞii. Doare. Nu uita: Pământul vrea s-o ucidă.

Dar nu uita nici asta: şi Nassun îl vrea mort.

Aşa că el rosteşte, prin microcutremure care, în cele din urmă, vor declanşa un tsunami undeva în emisfera sudică: „Salut, micuţŞul meu duşman!”

(E o aproximaţŞie, îţŞi dai seama. Atât poate îndura mintea ei

tânără.)

În timp ce Schaffa se sufocă şi e cuprins de convulsii, Nassun îi strânge mai tare trupul răvăşit de durere şi priveşte întunericul roşiatic ce acoperă peretele. Nu se mai teme. Furia i-a dat putere. Îi seamănă atât de mult mamei.

— Dă-i drumul, mârâie ea. Dă-i drumul imediat!

Miezul lumii este din metal, topit şi totuşi presat până la solidificare. Are o anumită maleabilitate. Sub ochii lui Nassun, suprafaţŞa roşie şi întunecată începe să unduiască şi să se schimbe. Se iveşte ceva ce la început ea nu poate pricepe. Un contur familiar. O faţŞă. E doar imitaţŞia unei persoane, ochi şi gură, umbra unui nas... dar pentru o clipă ochii capătă o formă clară, buzele se conturează şi o aluniţŞă apare sub ochi, care se deschid.

Nu e cineva cunoscut. Doar... o faţŞă acolo unde n-ar trebui să fie. Şi, în timp ce Nassun o priveşte şi oroarea începe să-şi croiască drum la suprafaţŞă, dincolo de furia ei, vede o altă faţŞă, apoi alta, tot mai multe, apărând deodată, umplând ecranul. Fiecare e împinsă în lături când o alta se ridică din străfunduri. Zeci. Sute. Una cu fălci lăsate şi un aer obosit, alta umflată ca după plâns, alta cu gura căscată într-un urlet mut, ca Schaffa. Unele o privesc implorator, cu buzele formând cuvinte pe care ea nu le-ar putea înţŞelege nici dacă le-ar auzi.

Dar, dincolo de ele, se simte amuzamentul unei prezenţŞe mult mai mari. „E al meu!” Nu-i o voce. Când Pământul vorbeşte, nu se foloseşte de cuvinte. Însă mesajul e clar.

Nassun strânge din buze şi atinge argintul din Schaffa, retezând cu brutalitate cât mai multe fire din jurul pietrei miezului. Nu merge ca de obicei când face chirurgie cu ajutorul argintului. Liniile argintii din trupul lui Schaffa se refac aproape imediat şi pulsează şi mai tare. De fiecare dată, Schaffa se cutremură. Nassun îl chinuieşte. Îi înrăutăţŞeşte starea.

Nu are de ales. Înfăşoară unul dintre firele ei în jurul pietrei miezului, ca să facă operaţŞia pe care el i-a interzis-o cu câteva luni înainte. Dacă îi va scurta viaţŞa, măcar nu va mai suferi în timpul care-i va mai rămâne.

Dar vehiculul e zguduit de o nouă undă de amuzament şi alt val incandescent străbate trupul lui Schaffa, azvârlind cât colo firele ei firave. OperaţŞia eşuează. Piatra miezului e înfiptă la fel

de ferm ca întotdeauna între lobii sessapinealelor lui, ca parazitul care este.

Nassun clatină din cap şi caută în jur altceva care să o ajute. Momentan, atenţŞia îi e distrasă de feţŞele schimbătoare de pe suprafaţŞa aceea roşiatică. Cine sunt oamenii ăştia? De ce sunt aici, în inima Pământului?

„ObligaţŞie”, răspunde Pământul prin mici unde de căldură şi de presiune zdrobitoare. Nassun îşi dezgoleşte dinţŞii, clătinându-se sub greutatea dispreţŞului lui. „CompensaţŞii pentru ceea ce s-a furat sau a fost împrumutat”.

Şi Nassun înţŞelege iute şi asta, aici, în îmbrăţŞişarea Pământului, şi înţŞelegerea îi vibrează prin oase. Sursa argintului – a magiei – este viaţŞa. Creatorii obeliscurilor au încercat să pună magia în jug şi au reuşit, vai, cât de bine au reuşit! Au folosit-o ca să construiască minuni dincolo de orice imaginaţŞie. Dar au vrut mai multă magie decât le puteau furniza vieţŞile lor sau eonii de viaţŞă şi de moarte acumulaţŞi la suprafaţŞa Pământului. Şi când au văzut câtă magie se ascundea sub suprafaţŞă, gata să fie culeasă...

E posibil să nu le fi trecut niciodată prin cap că atâta magie, atâta viaţŞă puteau implica... o conştiinţŞă. În fond, Pământul nu foloseşte cuvinte. Şi poate că, îşi dă seama Nassun, care a văzut mult prea mult din lume ca să-şi mai fi păstrat inocenţŞa copilăriei, constructorii marii reţŞele de obeliscuri nu erau obişnuiţŞi să respecte formele de viaţŞă diferite de a lor. Nu erau tocmai diferiţŞi de oamenii care au condus Epicentrele, de banditŞi sau de tatăl ei. Aşa că, acolo unde ar fi trebuit să vadă o fiinţŞă vie, ei au văzut încă ceva ce puteau exploata. Unde ar fi trebuit să ceară sau să nu atingă, au luat cu forţŞa.

Pentru anumite crime nu există justiţŞie pe măsură, ci numai despăgubiri. Pentru fiecare dram de viaţŞă smuls de sub pielea lui, Pământul a absorbit în inima sa milioane de rămăşiţŞe umane. În fond, trupurile putrezesc în sol, iar solul stă pe plăci tectonice, plăcile însele se transformă în focul de sub scoarţŞa Pământului... şi acolo, înăuntrul său, Pământul mănâncă tot ce au fost. E cinstit, explică el cu o furie rece care încă se ridică din adâncuri ca să crape scoarţŞa lumii, declanşând Anotimp după Anotimp. E corect. Nu Pământul a provocat acest ciclu al ostilităţŞilor, nu el a furat Luna, nu el a săpat pe sub pielea

altuia, smulgând bucăţŞi din carnea lui încă vie ca să le transforme în trofee sau unelte, nu el a complotat să transforme oamenii în sclavi, într-un coşmar nesfârşit. Nu el a pornit afurisitul ăsta de război, dar va primi ce i se cuvine.

Şi, vai, oare Nassun nu-l înţŞelege? Strânge în pumni cămaşa lui Schaffa, tremurând, în timp ce ura ei şovăie. Oare nu-i poate împărtăşi sentimentele ei?

Căci lumea i-a luat şi ei atât de multe. Cândva a avut un frate. Şi un tată şi o mamă pe care acum o înţŞelege, deşi şi-ar dori să nu fie aşa. Şi un cămin. Şi visuri. Oamenii Neclintirii i-au furat copilăria şi speranţŞa în viitor şi din cauza asta e atât de furioasă, încât nu poate gândi mai departe de: ASTA TREBUIE SĂ ÎNCETEZE şi O SĂ-I PUN EU CAPĂT...

... aşa că e posibil să nu înţŞeleagă ea însăşi mânia Pământului crud?

Ba da.

Ba da, înghiţŞi-o-ar Pământul!

În poala ei, Schaffa nu mai mişcă. Simte ceva umed sub unul dintre picioarele ei: a făcut pe el. Ochii îi sunt încă deschişi şi respiră cu gâfâieli scurte. Muşchii lui încordaţŞi mai tresar din când în când. Dacă tortura durează suficient de mult, oricine cedează. Mintea îndură chinul de neîndurat retrăgându-se altundeva. Nassun are zece ani mergând pe o sută, dar a văzut suficient din cruzimea lumii ca să înţŞeleagă. Schaffa al ei s-a dus. Şi e posibil să nu se mai întoarcă niciodată.

Vehimalul accelerează.

La ieşirea din miez, priveliştea devine din nou mai luminoasă. Strălucirea plăcută a luminilor interioare revine. Degetele lui Nassun nu mai strâng la fel de tare cămaşa lui Schaffa. Priveşte îndărăt, spre masa agitată a miezului, până când peretele redevine opac. Cel din faţŞă rămâne transparent, dar începe şi el să se întunece. Au pătruns într-alt tunel, mai larg decât primul, cu pereţŞi negri, masivi, care ţŞin cumva la distanţŞă căldura şi tumultul miezului exterior şi al mantalei. Acum Nassun simte că botul vehimalului se ridică, îndepărtându-se de miez. Îndreptându-se iar spre suprafaţŞă, de data asta de cealaltă parte a planetei.

Pentru că Schaffa este departe, Nassun şopteşte pentru sine:

— Asta trebuie să înceteze. O să-i pun eu capăt.

Închide ochii şi genele înlăcrimate i se lipesc unele de altele.

— Promit.

Nu ştie cui anume îi face această promisiune. Dar nu contează.

Peste puţŞin timp, vehimalul ajunge în Centrul Miezului.

Syl Anagist: *Unu*

Vin s-o ia pe Kelenli a doua zi de dimineaţŞă.

Este ceva neaşteptat, pentru noi cel puţŞin. N-are legătură cu noi, ne dăm repede seama de asta. Conductorul Gallat soseşte cel dintâi, deşi văd alţŞi câţŞiva conductori de rang înalt discutând în casa ce domină grădina. Nu pare nemulţŞumit când o cheamă pe Kelenli afară şi discută cu ea, cu o voce joasă, dar intensă. Ne trezim toţŞi, vibrând de vinovăţŞie, deşi nu am făcut nimic rău, doar ne-am petrecut o noapte dormind pe podea şi ascultând sunetul straniu al respiraţŞiilor şi foielilor celorlalţŞi. O privesc pe Kelenli şi mă tem pentru ea, deşi neliniştea mea e doar un mugur: nu ştiu care e primejdia. Stă înaltă şi dreaptă ca unul dintre ei şi îi vorbeşte lui Gallat. Îi sessizez tensiunea, ca o falie gata să se deschidă.

Sunt afară, la vreo patru metri, dar la un moment dat Gallat ridică vocea:

— Cât mai ai de gând să continui cu prostia asta? Să dormi în şopron?

Kelenli răspunde calm:

— E vreo problemă?

Gallat este conductorul cel mai înalt în rang. Este, totodată, cel mai crud. Nu credem că o face intenţŞionat. Pur şi simplu nu pare să înţŞeleagă că în relaţŞia cu noi se poate vorbi despre cruzime. Suntem acordorii maşinii. Pentru binele proiectului, noi înşine trebuie să fim acordaţŞi. Faptul că acest proces ne provoacă uneori durere sau teamă sau dezafectarea şi trimiterea pe parcela cu mărăcini este... neesenţŞial.

Ne-am întrebat dacă Gallat însuşi are sentimente. Are, văd asta acum, când se retrage cu o expresie rănită, de parcă vorbele lui Kelenli fuseseră o lovitură.

— Am fost bun cu tine, spune el.

Vocea îi tremură.

— Şi sunt recunoscătoare.

Kelenli nu şi-a schimbat inflexiunile vocii şi niciun muşchi de pe chip nu i s-a clintit. Pentru prima oară arată şi vorbeşte ca una dintre noi. Aşa cum facem noi adesea, ea şi el poartă o discuţŞie fără legătură cu cuvintele pe care le rostesc. Verific: în

ambient nu se simte nimic, cu excepţŞia vibraţŞiilor vagi ale vocilor lor. Şi totuşi...

Gallat o priveşte lung. Apoi mânia şi suferinţŞa îi dispar de pe chip, lăsând loc ostenelii. Se răsuceşte pe călcâie şi zice răstit:

— Azi am nevoie de tine în laborator. SubreţŞeaua fluctuează din nou.

În cele din urmă, expresia lui Kelenli se schimbă: sprâncenele i se apropie.

— Mi s-a spus că am la dispoziţŞie trei zile.

— Geoezoteritatea are întâietate faţŞă de planurile tale de vacanţŞă, Kelenli.

Priveşte spre căsuţŞa unde suntem înghesuiţŞi eu şi ceilalţŞi şi mă surprinde studiindu-l. Nu mă uit în altă parte, în primul rând pentru că sunt atât de fascinat de suferinţŞa lui, încât nici nu mă gândesc s-o fac. Pe chip i se iveşte o stânjeneală trecătoare, înlocuită de iritare. Îi spune, cu obişnuita lui lipsă de răbdare:

— Biomagestria poate face numai scanări la distanţŞă în afara incintei, dar ei spun că au detectat o clarificare a fluxului din reţŞelele acordorilor. Orice ai făcut cu ei nu e chiar o totală pierdere de timp. Aşa că o să-i duc eu oriunde ai plănuit să-i duci azi. Tu te poţŞi întoarce în complex.

Ea priveşte în jur. Către noi. Către mine. „Gânditorul meu!”

— Ar trebui să fie uşor, îi spune ea privindu-mă. Trebuie să vadă fragmentul local al motorului.

— Ametistul?!

Gallat o priveşte mirat.

— Locuiesc în umbra lui. Îl văd tot timpul. La ce-ar folosi?

— N-au văzut alveola. Trebuie să înţŞeleagă în totalitate procesul dezvoltării, nu doar la nivel teoretic.

Brusc, îi întoarce spatele şi lui, şi mie şi porneşte către casa mare.

— Arată-le asta şi pe urmă poţŞi să-i laşi în incintă şi gata.

ÎnţŞeleg precis de ce a vorbit Kelenli pe tonul ăsta nepăsător şi de ce nu s-a deranjat să-şi ia rămas-bun înainte de plecare. Aşa facem şi noi când trebuie să privim sau să sesizăm că altcineva din reţŞeaua noastră e pedepsit: ne prefacem că nu ne pasă. („Tetlewha. Cântecul tău e monoton, dar n-a amuţŞit. De unde cânţŞi?”) Asta scurtează pedepsele tuturor şi îi împiedică

pe conductori să-şi verse mânia şi asupra altora. Să înţŞeleg acest aspect şi s-o privesc plecând fără să simt nimic sunt însă două lucruri foarte diferite.

După asta, conductorul Gallat e într-o dispoziţŞie cumplit de proastă. Ne porunceşte să ne strângem lucrurile ca să putem pleca. Nu avem nimic, deşi unii dintre noi trebuie să evacueze reziduurile înainte de plecare şi toţŞi avem nevoie de mâncare şi de apă. Îi lasă pe cei care au nevoie să folosească mica toaletă a lui Kelenli sau o grămadă de frunze din spatele căsuţŞei (eu sunt unul dintre aceştia; e foarte ciudat să te aşezi pe vine, dar e o experienţŞă interesantă), apoi ne spune să ne ignorăm foamea şi setea şi să pornim, aşa că asta facem. Ne sileşte să mergem foarte iute, deşi picioarele noastre sunt mai scurte decât ale lui şi încă ne dor după ziua de ieri. Suntem uşuraţŞi când vedem sosind vehimalul pe care l-a chemat el, ca să putem sta jos cât timp ne transportă înapoi în centrul oraşului.

CeilalţŞi conductori vin şi ei cu noi şi cu Gallat. Vorbesc cu el, şi pe noi ne ignoră. El le dă răspunsuri scurte, de un cuvânt. Întrebările lor o vizează mai ales pe Kelenli: dacă e mereu aşa intransigentă, dacă după părerea lui ăsta e un defect neprevăzut al geninginerii, de ce îi permite să intervină în proiect când ea e practic un model depăşit.

— Pentru că s-a dovedit a avea dreptate ori de câte ori a venit cu o sugestie, se răsteşte el după a treia întrebare de acest gen. Chiar ăsta-i motivul pentru care i-am creat pe acordori. Fără ei, Motorul Plutonic ar avea nevoie de alţŞi şaptezeci de ani de pregătire până să putem face fie şi o primă probă. Când senzorii unei maşinării sunt capabili să-ţŞi spună cu precizie ce nu merge şi cum poţŞi să faci ansamblul să funcţŞioneze mai eficient, e o prostie să nu ţŞii seama de ei.

Asta pare să-i potolească, aşa că îi dau pace şi-şi reiau discuţŞiile, deşi între ei, nu şi cu el. Stau lângă Conductorul Gallat. Remarc că desconsideraţŞia celorlalţŞi îi sporeşte încordarea, făcând mânia să radieze din el aşa cum căldura reziduală a soarelui radiază dintr-o stâncă mult timp după căderea nopţŞii. Mereu au existat dinamici ciudate în relaţŞiile dintre conductori. Noi le-am analizat cât am putut de bine, deşi nu le-am înţŞeles cu adevărat. Acum însă, mulţŞumită

explicaţiei lui Kelenli, îmi amintesc că Gallat are „un strop indezirabil de moştenire ancestrală”. Noi am fost făcuţi intenţionat aşa, dar el s-a născut cu ten deschis la culoare şi ochi-de-gheaţă, trăsături comune printre nieşi. El nu e nies. Nieşii nu mai sunt. Există alte rase, rase sylanagistene, cu pielea albă. Ochii indică însă faptul că undeva în istoria familiei lui – istoria îndepărtată, altfel nu i s-ar fi permis şcolarizarea sau îngrijirile medicale şi nici poziţia lui însemnată – cineva a făcut copii cu un nies. Sau nu. Ar putea fi o mutaţie întâmplătoare sau un capriciu al pigmentării. Se pare totuşi că nimeni nu crede asta.

De aceea, deşi Gallat munceşte din greu şi-şi petrece mai mult timp în complex decât oricine şi e şeful, ceilalţi conductori îl tratează ca şi cum ar fi mai puţin decât ce este. Dacă nu ne-ar aplica şi el nouă acelaşi tratament, poate că mi-ar fi milă de el. Aşa însă îmi inspiră frică. Dar de dragul lui Kelenli decid să fiu curajos.

— De ce eşti supărat pe ea? îl întreb.

Am vorbit în şoaptă şi vocea îmi este acoperită de zumzetul ciclului metabolic al vehimalului. Puţini alţi conductori remarcă intervenţia mea. Niciunuia nu-i pasă. Mi-am ales bine momentul.

Gallat tresare şi mă priveşte de parcă nu m-a văzut niciodată.

— Ce?

— Pe Kelenli.

Îmi întorc privirea şi o întâlnesc pe a lui, deşi am aflat cu timpul că conductorilor nu le place asta. Consideră contactul vizual o provocare. Dar au tendinţa să ne ignore mai uşor când nu ne uităm la ei şi nu vreau să fiu ignorat. Trebuie să simtă conversaţia asta, chiar dacă sessapinealele lui slabe şi primitive nu-i pot spune că gelozia şi ciuda mea au făcut ca temperatura reţelei hidrografice a oraşului să crească cu două grade.

Se uită urât la mine. Îi întorc privirea impasibil. Simt tensiunea din reţea. Ceilalţi, care, desigur, au remarcat ceea ce conductorii nu ştiu, se tem deodată pentru mine... dar nu dau atenţie îngrijorării lor, distras de diferenţa pe care o percep instantaneu în noi toţi. Gallat are dreptate: ca rezultat a ceea ce ne-a arătat Kelenli, chiar ne schimbăm, devenim mai

complecşi şi influenţŞa noastră asupra ambientului sporeşte. Este o îmbunătăţŞire? Deocamdată suntem confuzi, acolo unde înainte eram unificaţŞi. Remwha şi Gaewha sunt mânioşi că am riscat să vorbesc fără să caut mai întâi să obţŞin acordul tuturor şi această nesăbuinţŞă, presupun eu, este un simptom al propriei mele schimbări. Bimniwha şi Salewha simt o furie iraţŞională faţŞă de Kelenli pentru felul straniu în care m-a afectat. Dushwha s-a săturat de noi toţŞi şi nu vrea decât să meargă acasă. Dincolo de mânia ei, Gaewha se teme pentru mine, dar mă şi compătimeşte, fiindcă înţŞelege, cred, că nesăbuinţŞa mea e un simptom al altceva. Am decis că sunt îndrăgostit, dar dragostea-i un punct fierbinte dureros clocotind în mine, într-un loc care mai înainte era stabil, şi asta nu-mi place. În fond, am crezut cândva că sunt cel mai fin instrument creat de o civilizaţŞie măreaţŞă. Acum am aflat că sunt o greşeală asamblată laolaltă de nişte hoţŞi paranoici, îngroziţŞi de propria lor mediocritate. Nu ştiu cum să mă simt altfel decât nesăbuit.

Dar niciunul dintre ei nu-i mânios pe Gallat pentru că e un individ prea periculos ca să poţŞi purta o simplă conversaţŞie cu el. E ceva greşit aici.

În cele din urmă, Gallat spune:

— Ce te face să crezi că sunt supărat pe Kelenli?

Deschid gura, gata să-i semnalez încordarea trupului, tensiunea vocii, expresia feţŞei şi el scoate un sunet iritat.

— Lasă! Ştiu cum procesaţŞi voi informaţŞia.

Oftează.

— Şi presupun că ai dreptate.

Am în mod categoric dreptate, dar ştiu că nu e cazul să-i reamintesc ce nu vrea să ştie.

— Vrei să locuiască în casa ta.

Nu eram sigur că era casa lui Gallat până la discuţŞia de azi-dimineaţŞă. Deşi ar fi trebuit să-mi dau seama. Mirosea ca el. Niciunul dintre noi nu se pricepe să facă uz de celelalte simţŞuri în afara sesunei.

— E casa ei! se răsteşte el. A crescut acolo, la fel ca mine.

Kelenli mi-a spus asta. Că a crescut alături de Gallat, crezându-se normală, până când, în cele din urmă, cineva i-a spus de ce nu o iubeau părinţŞii ei.

— Era parte din proiect.

El încuviinţează scurt, o singură dată, cu gura schimonosită de amărăciune.

— La fel şi eu. Un copil uman era un control necesar şi eu aveam... caracteristici utile pentru comparaţie. Am crezut-o sora mea până când am împlinit amândoi cincisprezece ani. Atunci ne-au spus.

O perioadă îndelungată. Şi totuşi Kelenli trebuie să fi bănuit că era altfel. Scânteierea argintie a magiei curge în jurul nostru şi prin noi ca apa. Oricine o poate sessiza, dar noi, acordorii, trăim în ea. Şi ea trăieşte în noi. Nu e posibil să se fi crezut vreodată normală.

Gallat însă trebuie să fi fost complet surprins. Poate că viziunea lui asupra lumii a fost dată complet peste cap la fel ca a mea acum. Poate a bâjbâit – bâjbâie – la fel ca mine, chinuindu-se să-şi împace sentimentele cu realitatea. Simt o simpatie subită pentru el.

— N-am tratat-o urât niciodată.

Gallat vorbeşte foarte încet şi nici nu sunt sigur că mi se mai adresează mie. Şi-a încrucişat braţele şi picioarele, închizându-se în sine, în timp ce priveşte fix prin fereastra vehimalului fără să vadă nimic.

— N-am tratat-o niciodată ca...

Tresare brusc şi-mi aruncă o privire piezişă. Sunt cât pe ce să încuviinţez ca să-i arăt că înţeleg, dar un instinct mă previne să n-o fac. Mă mulţumesc să-i întorc privirea. El se relaxează. Nu ştiu de ce.

„Nu vrea să-l auzi zicând «ca pe unul dintre voi»”, îmi transmite Remwha zumzăind de iritare faţă de prostia mea. „Şi dacă ar zice, nu vrea să ştii ce înseamnă. Se convinge că nu e ca oamenii care i-au făcut lui viaţa grea. E o minciună, dar are nevoie de ea şi doreşte ca noi să i-o susţinem. Ea n-ar fi trebuit să ne spună că suntem nieşi”.

„Nu suntem nieşi”, pulsez ca răspuns prin câmpul gravitaţional. Sunt iritat că a fost nevoie să-mi atragă atenţia. Purtarea lui Gallat este evidentă acum, că mi-a explicat-o Remwha.

„Pentru ei suntem”. Gaewha ne transmite asta sub forma unui microcutremur ale cărui reverberaţii le opreşte, astfel încât în

locul replicilor să simţŞim numai tăcerea rece. Nu ne mai certăm, fiindcă are dreptate.

Ignorând criza de identitate pe care o traversăm, Gallat continuă:

— I-am dat cât de multă libertate puteam. ToţŞi ştiu ce este, dar i-am oferit aceleaşi privilegii de care s-ar bucura o femeie normală. Desigur, există restricţŞii, limitări, dar sunt rezonabile. Nu-mi pot permite să par neglijent dacă...

Se întrerupe, pierdut în propriile gânduri. Un muşchi i se încordează pe obraz, trădându-i frustrarea.

— Se comportă de parcă nu pot să pricep. De parcă eu sunt problema, nu lumea. Încerc s-o ajut!

Apoi dă drumul unui lung oftat de frustrare.

Dar am auzit destul. Mai târziu, când vom analiza toate astea, le voi spune celorlalţŞi: „Ea vrea să fie o persoană”.

„Vrea imposibilul”, va spune Dushwha. „Gallat crede că e mai bine să fie el proprietarul ei decât să-i permită Syl Anagistului s-o deţŞină. Dar, ca să fie o persoană, ea ar trebui să nu mai fie... o proprietate. A nimănui”.

„Pentru asta ar trebui ca Syl Anagist să nu mai fie Syl Anagist”, va adăuga Gaewha cu tristeţŞe.

Da. Şi vor avea dreptate colegii mei acordori... dar asta nu înseamnă că năzuinţŞa spre libertate a lui Kelenli este greşită. Sau că un lucru este imposibil numai fiindcă-i foarte, foarte greu de dobândit.

Vehimalul opreşte într-o parte a oraşului care, în mod uimitor, mi se pare cunoscută. Am văzut-o numai o dată şi totuşi recunosc modelul străzilor şi florile plantei căţŞărătoare de pe unul dintre ziduri. Calitatea luminii văzută prin ametist acum, când soarele porneşte spre apus, trezeşte în mine un sentiment de jind şi de uşurare despre care într-o zi voi afla că se numeşte dor de casă.

CeilalţŞi conductori coboară şi pornesc spre complex. Gallat ne face semn. E în continuare furios şi vrea să termine cu asta. Aşa că-l urmăm, rămânând treptat în urmă din pricină că picioarele noastre sunt mai scurte şi muşchii ne dor, până când, în cele din urmă, el observă că noi şi gărzile noastre suntem la trei metri în spate. Se opreşte şi ne lasă să-l ajungem, dar fălcile-i sunt încordate şi bate cu degetele unei mâini darabana

pe braţŞele lui încrucişate.

— GrăbiţŞi-vă! spune el. În seara asta vreau să încep testele de pornire.

Ştim că nu trebuie să ne plângem. Dar adesea o diversiune poate fi utilă. Gaewha întreabă:

— Ce anume ne grăbim să vedem?

Gallat clatină nerăbdător din cap, dar răspunde. Încetineşte pasul ca să ne poată vorbi, aşa cum a plănuit Gaewha, ceea ce ne permite şi nouă să încetinim. Ne tragem sufletul cu disperare.

— Alveola din care a crescut acest fragment. Vi s-a explicat esenţŞialul. Pe moment, fiecare fragment serveşte drept centrală nucleară pentru un nod din Syl Anagist, absorbind magie, catalizând-o, returnând o parte din ea oraşului şi depozitând surplusul. Până când Motorul va fi activat, fireşte.

Se opreşte brusc, distras de împrejurimi. Am ajuns în zona de la baza fragmentului, unde accesul e interzis, un parc pe trei niveluri cu clădiri administrative şi o staţŞie pe linia vehimalului care (ni se spune) face o cursă săptămânală către Centrul Miezului. Totul e utilitar şi cam plictisitor.

Şi totuşi... Deasupra noastră, umplând cerul aproape cât vezi cu ochiul, se află fragmentul de ametist. În ciuda nerăbdării lui Gallat, ne oprim şi privim în sus cu veneraţŞie. Trăim în umbra lui colorată şi am fost făcuţŞi să răspundem nevoilor lui şi să-i controlăm ieşirile. El este noi şi noi suntem el. Cu toate astea, arareori avem prilejul să-l vedem aşa, direct. Ferestrele celulelor noastre sunt îndreptate în direcţŞia opusă lui. (Conectivitate, armonizare, contact vizual şi eficienţŞă a formei de undă. Conductorii nu vor să rişte activarea accidentală.) E un lucru măreţŞ, îmi zic, atât în starea lui fizică, cât şi în suprapoziţŞia lui magică. În aceasta din urmă radiază, cu reţŞeaua lui cristalină complet încărcată cu puterea magică stocată pe care o vom folosi în curând ca să generăm Geoezoteritatea. Când vom comuta sistemele energetice ale lumii de la producţŞia şi rezervele limitate ale obeliscurilor la fluxurile nelimitate ce curg prin pământ şi când Centrul Miezului va intra pe deplin online ca să le regleze, când lumea va îndeplini în sfârşit visul celor mai măreţŞi dintre conducătorii şi gânditorii Syl Anagistului...

... ei bine, atunci eu şi ceilalţŞi nu vom mai fi necesari. Auzim

atâtea despre ceea ce se va întâmpla odată ce lumea va fi eliberată de lipsuri şi de pofte. Oamenii vor trăi pentru totdeauna. Vor călători pe alte lumi, aflate dincolo de steaua noastră. Constructorii ne-au dat asigurări că nu vom fi ucişi. De fapt, vom fi onoraţŞi ca o culme a magestriei şi ca o reprezentare însufleţŞită a ceea ce poate realiza omenirea. Nu ar trebui să aşteptăm cu nerăbdare momentul în care vom fi veneraţŞi? Nu se cuvine să fim mândri?

Dar, pentru prima oară, mă gândesc la viaţŞa pe care mi-aş dori-o eu dacă aş avea de ales. Mă gândesc la casa în care locuieşte Gallat: uriaşă, frumoasă, rece. Mă gândesc la casa din grădină a lui Kelenli, mică şi înconjurată de minuni mici ce cresc. Mă gândesc să locuiesc cu Kelenli. Să îi stau în fiecare seară la picioare, vorbindu-i cât de mult aş vrea, în toate limbile pe care le ştiu, fără teamă. Mi-o imaginez zâmbind fără amărăciune şi gândul ăsta îmi provoacă o plăcere incredibilă. Apoi mă ruşinez, ca şi cum n-aş avea niciun drept să-mi închipui toate astea.

— Pierdere de vreme, murmură Gallat privind obeliscul. Ei bine, aici e. Habar n-am de ce a vrut Kelenli să-l vedeţŞi, dar iată-l.

Îl admirăm, aşa cum ni s-a cerut.

— Putem să ne... apropiem? întreabă Gaewha.

CâţŞiva dintre noi gem exasperaţŞi prin pământ: ne dor picioarele şi ne e foame. Dar ea ne replică frustrată: „Dacă tot suntem aici, am face bine să profităm la maximum”.

Gallat oftează în semn de aprobare şi porneşte înainte, coborând drumul în pantă către baza ametistului, unde acesta stă înfipt ferm în alveola lui încă de la prima infuzie de mediu de creştere. Am văzut vârful fragmentului de ametist pierzându-se printre norii goniţŞi de vânt şi, uneori, încadrat de lumina albă a lunii, dar partea asta e nouă pentru mine. Din câte am învăţŞat, la baza lui sunt pilonii transformatorului, care evacuează o parte din magia furnalului generator din miezul ametistului. Această magie – un crâmpei din incredibila cantitate pe care o poate produce Motorul Plutonic – e redistribuită prin numeroase conducte către case, clădiri şi maşinării şi către staţŞiile de alimentare a vehimalelor din întregul oraş-nod. La fel se întâmplă în orice oraş-nod al Syl Anagistului, din toată lumea, două sute cincizeci şi şase de fragmente în total.

Deodată atenţŞia îmi e distrasă de o senzaţŞie stranie, cel mai ciudat lucru pe care l-am sessizat vreodată. Ceva difuz... ceva din apropiere generează o forţŞă care... clatin din cap şi mă opresc.

— Ce e asta? întreb, înainte să mă gândesc dacă-i o idee bună să vorbesc din nou când Gallat e într-o asemenea dispoziţŞie.

El se opreşte, mă priveşte încruntat, apoi pare să înţŞeleagă nedumerirea de pe chipul meu.

— O! Presupun că sunteţŞi suficient de aproape ca să-l detectaţŞi. Este feedbackul liniei derivate de alimentare.

— Şi ce-i aia linie derivată de alimentare? întreabă Remwha, acum, că am spart eu gheaţŞa.

Gallat e vizibil deranjat şi-i aruncă o privire cruntă. Ne încordăm toţŞi.

— Moarte crudă! oftează Gallat în cele din urmă. Bine, e mai uşor să vă arăt decât să vă explic. HaideţŞi!

Grăbeşte din nou pasul şi de data asta niciunul dintre noi nu îndrăzneşte să se plângă, deşi înaintăm cu picioare tot mai grele din cauza nivelului redus al zahărului din sânge şi a deshidratării. Urmându-l pe Gallat, ajungem pe terasa cea mai joasă, traversăm pista vehimalului şi trecem printre doi dintre pilonii uriaşi, care zumzăie.

Şi acolo... suntem distruşi.

Dincolo de piloni, ne explică conductorul Gallat pe un ton în care se simte nerăbdarea, se află sistemul de declanşare şi translaţŞie al fragmentului. Se lansează în explicaţŞii tehnice amănunţŞite, pe care le absorbim, deşi nu le auzim cu adevărat. ReţŞeaua noastră, sistemul aproape constant de conexiuni prin care noi şase comunicăm, ne verificăm starea sănătăţŞii şi ne transmitem avertismente sau ne asigurăm cu cântece liniştitoare, e mută şi încremenită. Şoc. Oroare.

În rezumat, explicaţŞiile lui Gallat sunt următoarele: aceste fragmente nu ar fi putut începe să genereze magie singure, cu decenii în urmă, când au fost crescute prima dată. Obiectele neanimate şi neştiutoare precum cristalele sunt imune la magie. Ca urmare, pentru a ajuta fragmentele să iniţŞieze ciclul de generare, trebuie folosită magie brută pe post de catalizator. Fiecare motor are nevoie de un starter. Şi aici intră în acţŞiune circuitele de alimentare. Arată ca nişte vrejuri groase şi

noduroase, ce se răsucesc şi se încolăcesc, alcătuind un desiş în jurul bazei fragmentului. Şi captivi în aceste vrejuri...

„Mergem să-i vedem”, mi-a spus Kelenli când am întrebat-o unde sunt nieşii.

Sunt încă în viaţŞă, îmi dau eu seama imediat. Deşi zac nemişcaţŞi în desişul de vrejuri (tolăniţŞi pe ele, cu trupul contorsionat printre ele, înveliţŞi în ele, străpunşi de ele acolo unde le-au crescut prin carne), e imposibil să nu sessizezi firele delicate de argint care gonesc între celulele unei mâini sau dansează de-a lungul firişoarelor de păr de pe o spinare. Vedem chiar că unii dintre ei respiră, deşi mişcarea e foarte lentă. MulţŞi poartă drept haine nişte zdrenţŞe putrezite odată cu trecerea timpului. CâţŞiva sunt goi. Părul şi unghiile nu le-au crescut şi trupurile lor n-au produs excremente pe care să le vedem. Nici nu simt durerea, intuiesc eu. Ăsta măcar a fost un act de bunătate. Asta pentru că derivaţŞiile iau toată magia din ei, mai puţŞin pârâiaşul firav necesar ca să-i ţŞină în viaţŞă. Să-i ţŞină în viaţŞă, ca să poată genera mai multă magie.

E parcela de mărăcini. Când eram proaspăt decantaţŞi şi încă învăţŞam să folosim limbajul codat în creierele noastre în timpul fazei de creştere, una dintre conductoare ne-a povestit unde vom fi trimişi dacă, din cine ştie ce motiv, nu vom mai putea să lucrăm. Asta pe vremea când eram paisprezece. O să fim retraşi, a zis ea, într-un loc unde vom mai putea sluji proiectului, dar indirect. „E linişte acolo”, a zis conductoarea. Îmi amintesc asta limpede. A zâmbit zicând-o. „O să vedeţŞi”.

Victimele parcelei de mărăcini sunt aici de ani. De decenii. Sunt sute la vedere şi alte mii dincolo de raza vederii noastre, dacă desişul-derivaţŞie se întinde de jur-împrejurul bazei ametistului. Milioane, dacă înmulţŞim cu două sute cincizeci şi şase. Nu-l zărim pe Tetlewha sau pe ceilalţŞi, dar ştim că şi ei sunt pe aici, pe undeva. Încă în viaţŞă, şi totuşi nu.

Gallat termină de vorbit în timp ce noi privim în tăcere.

— Aşa că, după iniţŞierea sistemului, odată ce ciclul generativ e stabilit, numai ocazional se va ivi nevoia unei reiniţŞieri.

Oftează, plictisit de propria-i voce. Noi privim în tăcere.

— Linia derivată de alimentare stochează magia în caz de urgenţŞă. În Ziua Lansării, fiecare rezervor-derivaţŞie ar trebui să aibă stocaţŞi aproximativ treizeci şi şapte de lamotiri, adică

de trei ori...

Se opreşte. Oftează. Îşi masează rădăcina nasului.

— E inutil. Îşi bate joc de tine, fraiere.

De parcă nu vede ceea ce vedem noi. De parcă aceste vieţŞi stocate, transformate în componente, nu înseamnă nimic pentru el.

— Ajunge! E momentul să reveniţŞi în complex.

Aşa că mergem acasă.

Şi acolo, în sfârşit, începem să facem planuri.

•

Treieră-i
şi strânge-i snop.
Nu-nceta dacă zic „Stop”!

Calcă-i
Pân’ le-o tace gura,
Sari de trei ori şi zi ura!

Taie limba,
Coase-ochi,
De nu plâng, nu te opri!

N-asculta,
Nu te uita
Şi aşa vom câştiga!

Cântecel pentru copii din epoca pre-Sanze, popular în cvartentele Yumenes, Haltolee, Nianon şi Ewech, de origine necunoscută. Există mai multe variante. Acesta pare a fi textul de bază.

11

aproape-ai ajuns acasă

Când tu şi ceilalţŞi castrimeni vă iviţŞi din ploaia de cenuşă, paznicii staţŞiei nodului chiar par convinşi că vă pot ţŞine piept. Presupui că arătaţŞi într-adevăr că o ceată de banditŞi ceva mai numeroasă, cu hainele voastre pline de cenuşă şi roase de acid şi cu trupurile scheletice. Ykka nici nu apucă s-o trimită pe Danel să discute cu ei, că şi încep să tragă cu arbaletele. Sunt nişte ţŞintaşi jalnici, ceea ce-i bine, fiindcă altminteri legea probabilităţŞilor e de partea lor. Trei castrimeni sunt doborâţŞi de săgeţŞi înainte să-ţŞi dai seama că Ykka habar n-are să folosească un tor sau un scut... după care îţŞi aminteşti că nici tu n-o poţŞi face fără ConsecinţŞe. Aşa că-l strigi pe Maxixil şi el o face cu o precizie de diamant, transformând din zbor săgeţŞile în aşchii de lemn îngheţŞat, nu tocmai diferit de felul în care ai adus tu sfârşitul în Tirimo, în acea ultimă zi.

Nu-i la fel de priceput pe cât erai tu atunci. O parte din tor rămâne în jurul lui. Pur şi simplu îi extinde şi-i reorganizează partea frontală, formând o barieră între castrimeni şi porţŞile uriaşe din zgură ale staţŞiei nodale. Din fericire, nu e nimeni în faţŞa lui (după ce tu le-ai strigat oamenilor să se dea la o parte). Apoi, cu o străfulgerare finală de energie cinetică redirecţŞionată, spulberă porţŞile şi îi îngheaţŞă pe arbaletrieri înainte să lase torul să se destrame. După aceea, în vreme ce Spinările-Late din Castrima se reped înăuntru şi se ocupă de ceilalţŞi, te duci la Maxixil, care zace în căruţŞă gâfâind.

— Neglijent lucrat! Ar fi trebuit să ancorezi torul ăla măcar la trei metri mai încolo, îi spui, luându-i o mână şi trăgând-o către tine, dat fiind că nu prea ai cum să i-o masezi între palmele tale.

Îi simţŞi răceala pielii prin cele patru straturi de haine. El geme şi ochii i se închid. RezistenţŞa i s-a dus ruginii de tot, dar asta probabil pentru că asocierea între înfometare şi orogenie nu este una fericită.

— De vreo doi ani n-a trebuit să fac ceva mai complicat decât

îngheţŞatul oamenilor.

Apoi se uită urât la tine:

— Văd că tu nu te-ai deranjat!

Zâmbeşti ostenită.

— Pentru că ştiam că te descurci.

Apoi răzuieşti o porţŞiune de chiciură din căruţŞă, ca să ai unde să te aşezi până se termină lupta.

Când se încheie, îl baţŞi pe braţŞ pe Maxixil – care a adormit – şi pleci în căutarea Ykkăi. E chiar lângă porţŞi, cu Esni şi alte două Spinări-Late, toţŞi privind fascinaţŞi micul ţŞarc. În el se află o capră care se uită la ei cu indiferenţŞă, rumegând nişte fân. N-ai mai văzut o capră de când ai plecat din Tirimo.

Dar prioritățŞile-s altele.

— AveţŞi grijă să nu omoare doctorul sau doctorii! le spui Ykkăi şi lui Esni. Probabil s-au baricadat alături de administratorul nodului. Lerna n-o să ştie cum să-l îngrijească pe administrator. E nevoie de pregătire specială.

Faci o pauză:

— Dacă mai vrei să continui cu planul ăsta.

Ykka încuviinţŞează şi-i aruncă o privire lui Esni, care aprobă şi se uită la o altă femeie, ce se holbează la un tânăr care-o ia la fugă spre clădirile nodului.

— Ce şanse sunt ca doctorul să-l omoare pe administrator? Din milă? întreabă Esni.

Te împotriveşti impulsului de a răspunde: „Mila e pentru oameni”. Modul ăsta de a gândi trebuie să piară, chiar dacă tu ai gândit-o cu amărăciune.

— Infime. În cazul în care credeţŞi c-o să ajute, explicaţŞi-i prin uşă că nu vreţŞi să ucideţŞi nicio persoană care se predă.

Esni trimite un alt curier.

— Sigur că vreau să continuăm cu planul ăsta, zice Ykka.

Îşi freacă obrazul, lăsând dâre în stratul de cenuşă. Sub cenuşă este tot cenuşă, dar intrată mai adânc în piele. Ai uitat care-i culoarea naturală a tenului ei şi nu-ţŞi dai seama dacă îşi mai fardează ochii sau nu.

— MulţŞi dintre noi pot controla cutremure. Până şi puştanii de-acum, dar...

Ridică ochii spre cer.

— Mă rog. Mai e şi aia.

Îi urmezi privirea, deşi ştii deja ce vei vedea. Ai încercat să nu o vezi. Toată lumea a încercat.

Falia.

De această parte a Deşertului Merz, cerul nu mai există. Mai jos, în sud, cenuşa azvârlită de Falie a avut timp să se ridice în atmosferă şi să se rărească întrucâtva, formând norii ce au dominat cerul aşa cum îl ştii tu în ultimii doi ani. Aici însă... Aici încerci să priveşti în sus, dar, înainte să dea de cer, ochii tăi sunt atraşi de un soi de zid negru şi roşu, în fierbere lentă, ce se întinde acoperind tot orizontul nordic. Într-un vulcan, ceea ce vezi tu s-ar numi coloană de erupţŞie, dar Falia nu e coşul unui vulcan singuratic. E ca o mie de vulcani aliniaţŞi unul lângă altul, o linie neîntreruptă de flăcări şi de haos de la o coastă la alta a Neclintirii. Tonkee a încercat să-i facă pe toţŞi să desemneze ceea ce văd cu termenul potrivit, pirocumulonimbus, un nor masiv de cenuşă, foc şi fulgere. Însă i-ai auzit pe oameni începând deja să folosească un alt termen: îi spun pur şi simplu Zidul. Crezi c-o să prindă denumirea. Chiar bănuieşti că, dacă după o generaţŞie sau două va mai fi cineva în viaţŞă, Anotimpul ăsta se va numi Anotimpul Zidului.

Îl auzi, vag, dar omniprezent. Un huruit în pământ. Un vuiet surd şi permanent în urechea ta medie. Falia nu-i un simplu cutremur: este despărţŞirea dinamică, încă neîncheiată, a doua plăci tectonice de-a lungul unei falii nou formate. Replicile seismice după Falia iniţŞială nu vor înceta ani de-acum. Sessapinealele îţŞi zbârnâie de câteva zile încoace, avertizându-te să te pregăteşti sau să fugi, zvâcnind de nevoia de a face *ceva* în legătură cu această ameninţŞare seismică. Ştii că nu e cazul, dar uite o problemă: fiecare orogen din Castrima sessizează ce sessizezi tu. Simte acelaşi impuls de a reacţŞiona. Şi, dacă nu sunt inelari de rang superior ai Epicentrului, capabili să recruteze alţŞi inelari şi să activeze o reţŞea străveche de artefacte ale unor mortcivuri, *a face ceva* îi va ucide.

Aşa că Ykka se împacă acum cu ceva ce tu ai înţŞeles de când te-ai trezit cu un braţŞ împietrit: ca să supravieţŞuiască în Rennanis, Castrima va avea nevoie de administratorii de noduri. Va trebui să-i îngrijească. Şi, când vor muri, va trebui să le găsească înlocuitori. Nimeni nu vorbeşte încă despre asta. Să începem cu începutul.

După un timp, Ykka oftează şi priveşte către uşa deschisă a clădirii.

— S-ar părea că lupta s-a terminat.

— Aşa s-ar zice, aprobi tu.

Se face linişte. Un muşchi de pe obraz îi zvâcneşte. Adaugi:

— Vin cu tine.

Ea te priveşte pieziş.

— Nu trebuie.

I-ai povestit cum a fost prima dată când ai văzut un administrator de noduri. A auzit oroarea încă proaspătă din vocea ta.

Dar nu. Alabastru ţŞi-a arătat calea şi nu te mai fereşti de datoria pe care ţŞi-a încredinţŞat-o. O să întorci capul administratorului de noduri, o să-i arăţŞi Ykkăi cicatricele de pe ceafă şi o să-i explici despre procesul de provocare a leziunilor. Pentru că, dacă va fi silită să ia această decizie, trebuie să ştie precis ce preţŞ vor plăti ea şi Castrima.

O s-o faci – o s-o sileşti să vadă asta, o să te forţŞezi să te confrunţŞi din nou cu aşa ceva – pentru că acesta e adevărul complet despre ce sunt orogenii. E adevărat, Neclintirea are motive întemeiate să se teamă de cei ca tine. Dar are motive la fel de întemeiate să îi respecte, şi a ales să facă numai una din astea două. Ykka, mai mult ca oricine, trebuie să afle tot.

Strânge din fălci, dar încuviinţŞează. Esni vă priveşte curioasă, apoi ridică din umeri şi se întoarce pe călcâie, iar tu şi Ykka intraţŞi împreună în clădirea principală a nodului.

•

Nodul are o cămară bine aprovizionată, despre care presupui că ar fi trebuit să fie un depozit auxiliar pentru comul însuşi. E mai mult decât pot mânca locuitorii flămânzi şi fără com ai Castrimei şi include alimente după care toţŞi au tânjit cu o disperare tot mai mare, cum ar fi fructe uscate roşii şi galbene şi legume conservate. Ykka îi împiedică să transforme prilejul într-un ospăţŞ spontan – încă trebuie ca proviziile astea să vă ajungă numai Pământul ştie până când –, dar asta nu-i împiedică pe majoritatea membrilor comului să capete o dispoziţŞie aproape sărbătorească, mai ales că toată lumea merge la culcare cu burta plină pentru prima oară în câteva luni.

Ykka pune pază la intrarea în camera administratorului

nodului – „Nimeni în afară de noi nu mai trebuie să vadă mizeria asta”, declară ea şi bănuieşti că de fapt nu vrea ca odihniţŞilor comului să le vină idei – şi la cămară. Pune pază triplă în jurul caprei. O fată din casta Inovatorilor, provenită dintr-un com agricol, primeşte sarcina de a descoperi cum se mulge animalul şi reuşeşte. Gravida, care şi-a pierdut în deşert unul dintre parteneri, e cea dintâi care primeşte lapte. S-ar putea să fie degeaba. Foamea şi sarcina nu se împacă bine şi ea spune că fătul nu a mai mişcat de câteva zile. Dacă e să piardă sarcina, poate ar fi mai bine s-o piardă acum şi aici, unde Lerna are antibiotice şi instrumente medicale sterile şi poate salva măcar viaţŞa mamei. Dar o vezi cum ia mica oală cu lapte când i se oferă şi o bea, deşi gustul o face să se strâmbe. Strânge din fălci. Există o şansă. Asta-i tot ce contează.

Ykka pune monitori şi la uşa duşurilor din clădirea principală. Nu sunt tocmai paznici, dar sunt necesari pentru că o mulţŞime de castrimeni vin din aşezări necivilizate din Medlat şi nu ştiu cum funcţŞionează instalaţŞiile sanitare. Plus că unii au stat şi câte o oră sub jetul fierbinte, plângând în timp ce apa şi nisipul deşertului li se prelingeau de pe pielea arsă de ploile acide. Acum, după zece minute, monitorii îi scot cu blândeţŞe pe oameni afară din duş şi-i conduc pe băncile aflate de-a lungul pereţŞilor încăperii, unde pot plânge în continuare în timp ce alţŞii le iau locul.

Faci un duş şi nu te simţŞi în niciun fel, doar mai curată. Ocupi un colţŞ din sala de mese a staţŞiei – golită de mobilier, astfel încât sute de oameni să poată petrece o noapte la adăpost de cenuşă –, te aşezi pe sacul tău de dormit, rezemată de perete, şi-ţŞi laşi gândurile să hoinărească. E imposibil să nu remarci muntele care pândeşte în piatra din spatele tău. Nu-i ceri să se arate, pentru că restul locuitorilor Castrimei se tem de Hoa. E unicul mâncător de piatră rămas prin preajmă şi-şi amintesc toţŞi că mâncătorii de piatră nu sunt o tabără neutră şi inofensivă. Dar te întinzi şi baţŞi peretele cu singura ta mână. Muntele mişcă puţŞin şi simţŞi ceva – un ghiont zdravăn – în şale. Mesajul recepţŞionat şi returnat. Te miră cât de bine te simţŞi după acest scurt contact privat.

Trebuie să începi să simţŞi din nou, îţŞi zici privind micile scene ce se joacă dinaintea ta. Două femei se ceartă încercând

să stabilească cine să mănânce ultima bucată de fruct uscat din raţŞia lor comună. În spatele lor, doi bărbaţŞi schimbă şoapte furişe în timp ce unul îi trece celuilalt un mic burete moale, cu care ecuatorialii preferă să se şteargă după ce îşi fac nevoile. Tuturor le plac micile lor luxuri când soarta li le scoate în cale. Temell, cel care le predă acum copiilor orogeni ai comului, zace acoperit de ei şi sforăie. Un băiat e ghemuit în curba pe care o descrie trupul lui, iar piciorul în şosetă al lui Penty i se odihneşte pe ceafă. De cealaltă parte a încăperii, Tonkee stă alături de Hjarka sau mai bine zis Hjarka a prins-o de mâini şi încearcă s-o atragă într-un fel de dans lent, în timp ce Tonkee stă nemişcată, încercând să-şi dea ochii peste cap şi să nu zâmbească.

Nu ştii unde e Ykka. Probabil, la cum o cunoşti, îşi petrece noaptea în vreun şopron sau în corturile de afară, dar speri că măcar de data asta o să-i dea voie vreunuia dintre iubiţŞii ei să stea cu ea. Are un şir de tinere şi de tineri la care recurge cu schimbul: pe unii îi împarte cu alţŞi parteneri, iar alţŞii sunt singuri, însă nu par deranjaţŞi că Ykka îi foloseşte ca să mai scape de stres. Ykkăi i-ar prinde bine aşa ceva acum. Castrima trebuie să aibă grijă de starostea ei.

Castrima are nevoie de ea, şi tu la fel, şi abia ţŞi-ai zis asta când Lerna răsare de nicăieri şi se aşază lângă tine.

— A trebuit să pun capăt zilelor lui Chetha, zice el încet.

Chetha e una dintre cele trei Spinări-Late lovite de săgeţŞile rennanilor, în mod ironic el însuşi un fost rennan mobilizat în armată odată cu Danel.

— CeilalţŞi doi vor supravieţŞui probabil, dar Chetha avea intestinele perforate. Ar fi avut o moarte lentă şi dureroasă. Deşi aici sunt o mulţŞime de sedative.

Oftează şi se freacă la ochi.

— Ai văzut... chestia aia... din scaunul de sârmă...

ÎncuviinţŞezi, eziţŞi, apoi îl iei de mână. Ai descoperit cu uşurare că nu e o natură foarte afectuoasă, dar din când în când are nevoie de câte un mic gest. Ceva care să-i aducă aminte că nu-i singur şi că situaţŞia nu e chiar fără speranţŞă. Din motivul ăsta, spui:

— Dacă reuşesc să închid Falia, s-ar putea să nu mai trebuiască să-i păstrezi pe administratorii de noduri.

Nu eşti sigură că-i adevărat, dar aşa speri.

El îţŞi strânge uşor mâna. ÎţŞi dai seama, fascinată, că nu e niciodată cel care iniţŞiază contactul între voi. Te aşteaptă să faci primul pas, apoi îţŞi răspunde gesturilor cu o intensitate egală cu cea oferită de tine. Respectându-ţŞi graniţŞele, care sunt tăioase şi presărate cu explozibili. În toţŞi anii ăştia nu ai ştiut ce simţŞ acut al observaţŞiei are, deşi ar fi trebuit. Cu ani în urmă şi-a dat seama că eşti orogenă numai privindu-te. Hotărăşti că lui Innon i-ar fi plăcut de el.

Ca şi cum ţŞi-ar fi auzit gândurile, Lerna îţŞi aruncă o privire tulburată.

— Mă gândeam să nu-ţŞi spun ceva, zice el. Sau, mai bine zis, să nu-ţŞi atrag atenţŞia asupra a ceva ce probabil ai ales să nu observi.

— Ce introducere!

El schiţŞează un zâmbet, apoi oftează privind mâinile voastre împreunate şi zâmbetul i se stinge. Momentul se spulberă. Încordarea ta creşte, pentru că asta nu-i e caracteristic. Însă, în cele din urmă, el oftează:

— Cât a trecut de când ai avut ultima menstruaţŞie?

— Ce...

AmuţŞeşti.

Căcat.

Căcat!

Văzând că taci, Lerna oftează şi-şi dă capul pe spate, sprijinindu-l de zid.

În mintea ta încerci să găseşti scuze. Foamea. Efortul fizic extraordinar. Ai patruzeci şi patru de ani, sau cel puţŞin aşa crezi. Nu-ţŞi mai aminteşti ce lună este. Şansele să se-ntâmple aşa ceva sunt mai mici decât cele ale castrimenilor de a supravieţŞui deşertului. Dar... ciclul tău a fost puternic şi regulat toată viaţŞa, oprindu-se numai în trei ocazii. Trei ocazii semnificative. De aia a decis Epicentrul să te împerecheze. Orogenie decentă şi şolduri zdravene, de medlatică.

Ai ştiut. Lerna are dreptate. Într-o anumită măsură, ai observat. Şi-ai decis să nu observi, pentru că...

Lerna stă un timp în tăcere alături de tine, cu mâna moale într-a ta, privindu-i pe membrii comului cum se relaxează. Spune foarte încet:

— Am înţŞeles bine că trebuie să termini afacerea din Centrul

Miezului într-un interval dat de timp?

Tonul lui e prea scorţŞos. Oftezi şi închizi ochii.

— Da.

— Curând?

Hoa ţŞi-a spus că *perigeul* – când Luna se va afla cel mai aproape – va avea loc peste câteva zile. Apoi ea va lăsa Pământul în urmă şi va accelera din nou, gonind către stelele îndepărtate pe unde va fi hoinărit în tot acest timp. Dacă nu o prinzi acum, n-o s-o mai prinzi niciodată.

— Da, spui tu.

Eşti obosită. Te... doare.

— Foarte curând.

E un lucru pe care nu l-aţŞi discutat, deşi probabil ar fi trebuit s-o faceţŞi, de dragul relaţŞiei voastre. E un lucru pe care n-ai simţŞit niciodată nevoia să-l discuţŞi, fiindcă nu era nimic de zis.

— Ai păţŞit ce-ai păţŞit la mână când ai folosit toate obeliscurile deodată, spune Lerna.

Arunci o privire către ciot.

— Da.

Ştii încotro se îndreaptă conversaţŞia, aşa că decizi să sari direct la sfârşit.

— Tu eşti ăla care m-a întrebat ce-am de gând să fac în privinţŞa Anotimpului.

El oftează.

— Eram furios.

— Dar nu te înşelai.

Mâna lui tresare uşor în a ta.

— Şi dacă ţŞi-aş cere să n-o faci?

Nu râzi. Dac-ai face-o, ar fi un râs plin de amărăciune, iar el nu merită asta. Te mulţŞumeşti să oftezi şi te întinzi, împingându-l în jos până face şi el acelaşi lucru. E mai scund decât tine, aşa că tu eşti lingura mai mare. În poziţŞia asta, te pomeneşti cu faţŞa în părul lui cenuşiu, dar şi-a făcut timp pentru un duş, aşa că nu te deranjează. Miroase bine. Miroase a sănătate.

— Nu mi-ai cere aşa ceva, zici cu buzele în părul lui.

— Dar dacă aş face-o?

Întrebarea e pusă pe un ton ostenit. Nu vorbeşte serios.

Îl săruţŞi pe ceafă.

— Aş zice bine şi pe urmă am fi trei şi am trăi fericiţŞi până am muri de cenuşă la plămâni.

El te ia din nou de mână. De data asta n-ai iniţŞiat tu contactul, dar nu te deranjează.

— Promite-mi! zice el.

Adoarme fără să-ţŞi aştepte răspunsul.

•

Peste patru zile ajungeţŞi în Rennanis.

Vestea bună este că scăpaţŞi de ploile de cenuşă. Falia se află atât de aproape şi Zidul e atât de ocupat să arunce în sus particulele mai uşoare, încât nu va trebui să vă mai faceţŞi griji în privinţŞa asta niciodată. AveţŞi în schimb parte de rafale periodice încărcate cu material incendiar: lapili, mici bucăţŞele de material vulcanic prea mari ca să le respiri cu uşurinţŞă, dar care tot te ard când cad. Danel spune că rennanii le numeau ploi de scântei şi că sunt relativ inofensive, deşi ar trebui să ţŞineţŞi burdufuri cu apă în locuri strategice ale convoiului, în caz că vreo scânteie ar putea da foc la ceva.

Mai dramatic însă decât ploaia de scântei este felul în care fulgerul dansează pe deasupra oraşului aici, atât de aproape de Zid. Inovatorii sunt entuziasmaţŞi. Tonkee spune că o sursă constantă de fulgere are o mulţŞime de întrebuinţŞări. (Asta te-ar fi făcut să te uiţŞi urât la ea dacă nu ar fi fost vorba despre Tonkee). Niciunul nu loveşte însă solul, ci numai clădirile mai înalte, pe care locuitorii anteriori ai oraşului le-au dotat cu paratrăsnete. Nu produc niciun rău. Trebuie numai să vă obişnuiţŞi cu ele.

Rennanisul nu-i deloc cum te-ai aşteptat. Da, e un oraş mare: stilul ecuatorial peste tot, reţŞeaua hidro şi apa filtrată de fântână funcţŞionând impecabil, pereţŞi înalţŞi din obsidian gravaţŞi cu imagini sumbre care povestesc ce li se întâmplă duşmanilor oraşului. Clădirile lui nu sunt la fel de frumoase sau de impozante precum acelea din Yumenes, dar Yumenesul era cel mai măreţŞ oraş ecuatorial, în timp ce Rennanis abia merita titlul ăsta. „Numai o jumătate de milion de locuitori”, îţŞi aminteşti că a zis cineva pe un ton batjocoritor, cu o viaţŞă în urmă. Dar, cu două vieţŞi în urmă, tu te-ai născut într-un sătuc umil din Nordmedlat şi pentru ceea ce a mai rămas din Damaya, Rennanisul este totuşi o privelişte spectaculoasă.

SunteţŞi mai puţŞin de o mie şi trebuie să ocupaţŞi un oraş care a adăpostit cândva sute de mii. Ykka le porunceşte tuturor să se instaleze într-un mic complex de clădiri de lângă una dintre zonele verzi ale oraşului. (Are şaisprezece.) În mod convenabil, foştii locuitori au însemnat clădirile oraşului pe baza unui cod de culori, în funcţŞie de soliditatea scheletului lor, căci oraşul nu a scăpat chiar intact după producerea Faliei. Clădirile însemnate cu un X verde sunt sigure. Un X galben înseamnă avarii ce ar putea duce la prăbuşirea clădirii, mai ales dacă oraşul va mai fi zguduit de vreun cutremur major. Clădirile marcate cu roşu sunt în mod evident şubrezite şi periculoase, deşi vezi semne că şi ele au fost locuite, probabil de cei dispuşi să se mulţŞumească cu orice adăpost decât să fie lăsaţŞi pradă cenuşii. Sunt mai multe clădiri cu un X verde decât i-ar trebui Castrimei, aşa că fiecare familie are de ales între mai multe apartamente mobilate, solide şi cu reţŞeaua hidro şi geo încă funcţŞională.

Sunt mai multe cârduri de găini care fug de colo până colo şi alte capre, care s-au mai şi înmulţŞit. Însă legumele din zonele înverzite s-au uscat, neudate şi neîngrijite în toate lunile ce au trecut de când i-ai omorât pe rennani şi până când au sosit locuitorii Castrimei. În ciuda acestui fapt, rezervele de seminţŞe conţŞin din plin păpădie şi alte plante comestibile rezistente care n-au nevoie de multă lumină, inclusiv specii ecuatoriale ca urechea-elefantului. Depozitele oraşului dau pe dinafară de pâine, brânzeturi, cârnaţŞi condimentaţŞi, grâne şi fructe, legume şi frunze conservate în ulei şi altele. Unele sunt mai proaspete, aduse probabil de curând de armata pusă pe jaf. E mai mult decât ar putea mânca locuitorii Castrimei, chiar dacă ar da câte un ospăţŞ în fiecare noapte în următorii zece ani.

E fantastic. Dar sunt şi câteva probleme.

În primul rând, menţŞinerea în funcţŞiune a staţŞiei de reciclare a apei se dovedeşte mai complicată decât se aştepta lumea. Merge automat şi deocamdată nu s-a defectat, dar, dacă o va face, nimeni nu ştie s-o repare. Ykka le dă Inovatorilor însărcinarea de a afla cum s-o dreagă sau de a găsi o alternativă valabilă în cazul în care echipamentul se strică. Tonkee e iritată.

— M-am pregătit şase ani la A Şaptea ca să învăţŞ cum să separ rahatul de apă?

Dar, deşi se plânge, se apucă de treabă.

A doua problemă este că nu puteţŞi apăra zidurile oraşului. Aşezarea este pur şi simplu prea mare, iar voi prea puţŞini. Deocamdată sunteţŞi în siguranţŞă ţŞinând cont că oamenii nu vin în nord decât dacă nu au de ales. Dar, dacă apare cineva cu intenţŞii războinice, între com şi cucerire nu va sta nimeni, cu excepţŞia zidului său.

Asta e o problemă fără soluţŞie. Nici măcar orogenii nu pot face mare lucru când vine vorba de război, aici, în umbra Faliei, unde orogenia e periculoasă. Armata lui Danel era compusă din surplusul de populaţŞie al Rennanisului şi constituie în prezent sursa unei dezvoltări explozive a gândacilor-fierbători din Medlatul sudic... nu că ţŞi-ai dori să fie aici, tratându-vă ca pe invadatorii care sunteţŞi. Ykka le cere Prăsitorilor să dea drumul la producţŞie pentru înlocuirea celor pierduţŞi, dar, chiar dacă i-ar recruta pe toţŞi membrii sănătoşi ai Castrimei, tot nu veţŞi avea suficienţŞi oameni ca să apăraţŞi comul timp de generaţŞii. Nu vă rămâne decât să păziţŞi cât de bine puteţŞi porţŞiunea de oraş pe care o ocupaţŞi acum.

— Şi dacă vine o altă armată, o auzi bombănind pe Ykka, o s-o invităm pur şi simplu să intre şi o să-i oferim fiecăruia o cameră. Asta ar trebui să fie de ajuns.

A treia problemă – cea mai mare, existenţŞial, dacă nu logistic – este următoarea: castrimenii trebuie să trăiască printre cadavrele celor învinşi.

Statuile sunt pretutindeni. În bucătăriile apartamentelor, spălând vase. Întinse în paturi care s-au lăsat ori s-au rupt sub greutatea lor de piatră. Urcând scările către parapet ca să preia garda de la alte statui, care făceau de pază. Stând în bucătăriile comune şi sorbind ceai din care n-a mai rămas decât o pojghiţŞă uscată. Sunt frumoase, nimic de zis, cu coame de păr din cuarţŞ fumuriu, piele netedă din jasp şi haine din turmalină sau turcoaz, rubin şi citrin. Au expresii care variază de la zâmbete la ochi daţŞi peste cap sau căscaturi de plictiseală, căci unda transformatoare a PorţŞii Obeliscului a fost iute şi milostivă. Nici n-au avut timp să se teamă.

În prima zi, toţŞi le ocolesc de departe. Încearcă să nu stea pe direcţŞia privirii lor. Să procedeze altfel ar fi... o lipsă de respect. Şi totuşi, Castrima a supravieţŞuit atât unui război pornit de

aceşti oameni, cât şi vieţŞii de refugiaţŞi ai acelui război. Ar fi o lipsă egală de respect faţŞă de morţŞii Castrimei dacă i-ar permite vinovăţŞiei să eclipseze acest adevăr. Aşa că, după o zi sau două, oamenii acceptă pur şi simplu statuile. Nici nu prea au ce altceva să facă.

Dar ceva legat de asta te deranjează.

Într-o noapte, te pomeneşti rătăcind pe străzi. Nu departe de complex se află o clădire frumoasă însemnată cu un X galben, cu modele de lujeri şi flori gravate pe faţŞadă. Pe unele dintre ele mai scânteiază poleiala aurită, care se cojeşte. PojghiţŞa de aur reflectă lumina şi pâlpâie uşor când te deplasezi, iar reflexiile ei schimbătoare creează iluzia unei clădiri acoperite cu plante vii, mişcătoare. Este mai veche decât majoritatea imobilelor din Rennanis. ÎţŞi place fără să ştii de ce. Urci până pe acoperiş, descoperind pe drum apartamente locuite de statui. Uşa e descuiată şi dată de perete. Poate cineva era pe acoperiş când s-a produs Falia. Înainte să ieşi pe uşă, te asiguri că există un paratrăsnet. Este una dintre cele mai înalte clădiri ale oraşului, deşi are numai cinci-şase etaje. („Numai”, zice batjocoritor Sienit. „Numai?” gândeşte fascinată Damaya. „Da, numai” te răsteşti tu ca să le închizi gura amândurora.) Aici nu e numai un paratrăsnet, ci şi un rezervor gol de apă, aşa că, atât timp cât nu te rezemi de nimic metalic şi nu stai prea aproape de paratrăsnet, probabil că n-o să mori. Probabil.

Şi aici, întors cu faţŞa către zidul noros al Faliei, de parcă fusese construit odată cu clădirea, privind către nord încă de când motivele florale erau noi, te aşteaptă Hoa.

— Nu sunt atâtea statui pe cât ar trebui, zici tu oprindu-te lângă el.

Nu poţŞi să nu-i urmezi direcţŞia privirii. De aici tot nu poţŞi vedea Falia. Din câte se pare, între oraş şi monstruozitatea aia există o pădure tropicală moartă şi nişte lanţŞuri de dealuri. Dar e destul de rău că vezi Zidul.

Şi poate că unele orori existenţŞiale sunt mai uşor de înfruntat decât altele, dar îţŞi aminteşti că ai folosit Poarta Obeliscului pe oamenii ăştia, pervertind magia dintre celulele lor şi transmutând particulele lor infinitezimale din carbon în silicat. Danel ţŞi-a povestit cât de aglomerat era Rennanisul – atât de aglomerat, încât a fost nevoit să trimită o armată ca să poată

supravieţŞui. Acum însă oraşul nu e înţŞesat de statui. Sunt indicii că a fost aşa cândva: statui adâncite în conversaţŞie cu parteneri care par să fi dispărut, numai doi oameni aşezaţŞi la o masă de şase persoane. Într-una dintre clădirile mai mari, marcată cu un X verde, o statuie zace goală pe pat, cu gura căscată, cu penisul înţŞepenit într-o erecţŞie permanentă şi coapsele ridicate, cu mâinile poziţŞionate de parcă ar fi fost încleştate pe picioarele cuiva. Dar e singur. O glumă oribilă, morbidă.

— Ai mei se hrănesc oricând au prilejul, zice Hoa.

Da, exact asta te temeai că-ţŞi va zice.

— Şi se pare că le e al naibii de foame. Aici au fost o mulţŞime de oameni! Majoritatea lor lipsesc.

— Şi noi ne facem provizii pentru mai târziu, Essun.

ÎţŞi treci peste faţŞă unica ta mână, încercând fără succes să nu-ţŞi imaginezi cămara uriaşă a unui mâncător de piatră, ticsită cu statui în culori vii.

— Pământule crud! Atunci de ce-ţŞi mai pierzi vremea cu mine? Nu sunt o... o... masă la fel de uşor de dobândit ca astea.

— Cei mai slabi din neamul meu au nevoie să capete puteri. Eu nu.

Inflexiunile glasului lui Hoa s-au schimbat uşor. De acum îl cunoşti. A fost dispreţŞ. E o făptură mândră (până şi el o recunoaşte).

— Sunt prost construiţŞi, slabi, abia mai buni decât animalele. Eram atât de singuri în primele zile şi la început nu ne-am dat seama ce făceam. Cei flămânzi sunt rezultatul bâjbâielilor noastre.

Şovăi, pentru că de fapt chiar nu vrei să ştii... dar au trecut câţŞiva ani de când n-ai mai fost laşă. Aşa că te oţŞeleşti, apoi te întorci şi-l întrebi:

— Faci încă unul acum, nu? Din... din mine? Dacă nu e vorba despre mâncare, atunci e vorba... despre reproducere.

O metodă de reproducere înspăimântătoare dacă depinde de moartea prin pietrificare a unei fiinţŞe umane. Şi probabil implică şi altceva decât transformarea oamenilor în piatră. Te gândeşti la kirkhusa de la popasul de la marginea drumului, la Jija şi la femeia pe care ai ucis-o în Castrima. Te gândeşti cum ai lovit-o, cum ai spulberat-o cu ajutorul magiei pentru „crima” de

a te fi silit să retrăieşti uciderea lui Uche. Dar, în final, cu Alabastru s-a întâmplat altceva decât ce i-ai făcut tu femeii. Ea era o colecţŞie de pietre preţŞioase viu colorate. El era un bulgăre urât de piatră brună şi totuşi piatra aceea era fină, creată cu grijă şi precizie, în timp ce, sub frumuseţŞea de suprafaţŞă, femeia era un haos.

Hoa îţŞi răspunde la întrebare prin tăcere, care e şi ea un răspuns. Şi atunci îţŞi aminteşti, în cele din urmă. Antimoniu, în momentele după ce ai închis Poarta Obeliscului, dar înainte să te prăbuşeşti în somnul tău magic. Alături de ea, un alt mâncător de piatră, straniu prin albeaţŞa lui, tulburător de familiar. O! O, Pământule crud, nu vrei să ştii, dar...

— Antimoniu a folosit ăla...

Bulgărele acela mult prea mic de piatră brună.

— L-a folosit pe Alabastru. Ca materie primă ca să... o, dar-ar rugina, ca să facă alt mâncător de piatră. Şi l-a făcut să-i semene!

O urăşti din nou pe Antimoniu.

— El şi-a ales forma. ToţŞi ne-o alegem.

Asta te smulge din vârtejul de furie. Stomacul ţŞi se strânge, dar de data asta nu de scârbă.

— Aia... atunci...

Te opreşti şi respiri adânc.

— Atunci era el? Alabastru? Este... este...

Nu-ţŞi vine să rosteşti cuvântul.

O mişcare rapidă şi acum Hoa te priveşte cu compătimire, dar cumva te şi avertizează.

— ReţŞeaua nu se formează perfect de fiecare dată, Essun, spune el cu blândeţŞe. Chiar şi când o face, întotdeauna are loc o... pierdere de date.

Nu înţŞelegi ce înseamnă, dar începi să tremuri. De ce? Ştii de ce.

— Hoa, dacă ăla-i Alabastru, dacă pot să vorbesc cu el...

— Nu.

— De ce nu, dar-ar rugina?

— Pentru că trebuie să facă el primul pas.

Un ton mai aspru. O mustrare. Tresari.

— Şi, mai important, pentru că la început suntem fragili, ca orice fiinţŞă nou ivită. Poate dura secole până când esenţŞa

fiinţŞei noastre se răceşte. Până şi cea mai mică presiune – cum ai fi tu, cerându-i să satisfacă nevoile tale, şi nu pe ale lui – îi poate vătăma forma finală a personalităţŞii.

Faci un pas îndărăt, ceea ce te surprinde, pentru că nu-ţŞi dăduseşi seama că erai obraz în obraz cu el. Apoi te înmoi. Alabastru trăieşte şi totuşi nu. Mâncătorul de piatră Alabastru mai seamănă, fie şi de departe, cu bărbatul în carne şi oase pe care l-ai cunoscut? Şi oare mai contează asta, câtă vreme transformarea a fost atât de totală?

— Deci l-am pierdut din nou, murmuri tu.

Mai întâi Hoa nu pare să se mişte, apoi simţŞi o adiere uşoară de curent lângă tine şi o mână dură atinge dosul palmei tale moi.

— Va trăi o eternitate, spune el cu toată blândeţŞea de care este capabil glasul lui cavernos. Cât timp Pământul există, va exista şi ceva din personalitatea lui. Tu eşti cea încă în pericol de a te pierde.

Face o pauză.

— Dacă alegi să nu continui ce am început, te înţŞeleg.

ÎţŞi ridici privirea şi, pentru poate abia a doua sau a treia oară, ţŞi se pare că-l înţŞelegi. Ştie că eşti însărcinată. Poate a ştiut-o înaintea ta, deşi nu poţŞi ghici ce înseamnă asta pentru el. Ştie ce se ascunde în spatele gândurilor tale despre Alabastru şi-ţŞi spune că... nu eşti singură. Că n-ai rămas chiar fără nimic. Îi ai pe Hoa, pe Ykka, pe Tonkee şi poate pe Hjarka, prieteni care te cunosc în toată monstruozitatea ta de rogălău şi te acceptă în ciuda ei. Şi-l ai pe Lerna, tăcutul, pretenţŞiosul, neabătutul Lerna, care nu renunţŞă, nu-ţŞi tolerează scuzele şi nu se preface că dragostea şi durerea se exclud reciproc. Este tatăl altui copil care va fi probabil frumos. ToţŞi copiii tăi de până acum au fost aşa. Frumos şi puternic. Închizi ochii, alungând regretul.

Dar asta te face mai atentă ia zgomotele oraşului şi tresari auzind râsete purtate de vânt, suficient de sonore ca să urce de la nivelul solului până aici, probabil din jurul unuia dintre focurile comului. Ceea ce-ţŞi aminteşte că ai şi Castrima dacă o vrei. Comul ăsta ridicol cu oameni antipatici care, în mod imposibil, încă au rămas împreună, pentru care ai luptat şi care, fie şi fără chef, au luptat la rândul lor pentru tine. SimţŞi cum buzele ţŞi se

arcuiesc într-un zâmbet.

— Nu, spui tu. O să fac ce trebuie făcut.

El te priveşte:

— Eşti sigură?

Normal că eşti. Nu s-a schimbat nimic. Lumea e frântă şi tu poţŞi s-o salvezi. Alabastru şi Lerna te-au însărcinat s-o faci. Castrima este un motiv suplimentar s-o faci, nu să şovăi. Şi a venit momentul să nu mai fii laşă şi să pleci în căutarea lui Nassun. Chiar dacă te urăşte. Chiar dacă ai lăsat-o să înfrunte singură această lume cumplită. Chiar dacă eşti cea mai rea mamă de pe planetă... ai făcut cum ai ştiut mai bine.

Şi poate asta înseamnă că-l alegi pe unul dintre copiii tăi – pe cel care are cele mai multe şanse de supravieţŞuire – în defavoarea celuilalt. Dar asta nu diferă de ceea ce au fost nevoite să facă mamele încă din zorii omenirii: sacrifici prezentul în speranţŞa unui viitor mai bun. Dacă de data asta sacrificiul a fost mai mare decât de obicei... Bine. Aşa să fie. În fond, e de datoria unei mame şi tu eşti decainelară. O să ai grijă de asta.

— Deci ce mai aşteptăm? întrebi tu.

— Numai pe tine, răspunde Hoa.

— Corect! Cât timp mai avem?

— Perigeul se va produce în două zile. Pot să te transport în Centrul Miezului întruna.

— Bine.

Tragi aer în piept.

— Trebuie să-mi iau rămas-bun.

Cu o nepăsare studiată, Hoa spune:

— Pot să mai transport şi alte persoane cu noi.

Oh!

Ai vrea, nu-i aşa? Să nu fii singură la sfârşit. Să simţŞi în spatele tău prezenţŞa tăcută şi sigură a lui Lerna. Dacă o laşi în urmă, Tonkee se va înfuria că nu a avut şansa să vadă Centrul Miezului. Hjarka va fi furioasă dacă o vei lua pe Tonkee fără ea. Danel vrea să scrie despre transformarea lumii, din motive obscure, înţŞelese numai de loriştii ecuatoriali.

Dar Ykka...

— Nu, oftezi tu stăpânindu-te. Chiar sunt egoistă. Castrima are nevoie de Ykka. Şi au suferit toţŞi suficient.

Hoa se mulţŞumeşte să te privească. Cum reuşeşte faţŞa lui de piatră să transmită atâtea emoţŞii? Chiar dacă emoţŞia prezentă e scepticismul faţŞă de falsa ta abnegaţŞie. ScoţŞi un hohot de râs şi sună răguşit. A trecut o vreme.

— Cred că dacă iubeşti pe cineva nu ai dreptul să alegi cum anume te iubeşte persoana aia pe tine, spune Hoa rar.

Câte straturi are declaraţŞia asta!

Bine atunci! Aşa să fie! Nu-i vorba numai despre tine şi nici n-a fost vreodată. Totul se schimbă pe durata unui Anotimp şi o parte din tine s-a săturat, în sfârşit, de povestea femeii singuratice şi răzbunătoare. Poate că Nassun nu este singura pentru care doreai un cămin. Şi poate că nici măcar tu n-ar trebui să încerci să schimbi lumea de una singură.

— Atunci să mergem să-i întrebăm, zici tu. Şi pe urmă hai să plecăm după fetiţŞa mea!

•

Către Yaetr Inovator Dibars
de la Alma Inovator Dibars

Mi s-a cerut să te informez că ţŞi s-a tăiat finanţŞarea. Trebuie să te întorci la Universitate imediat, prin cele mai economicoase mijloace cu putinţŞă.

Şi pentru că te cunosc, vechiul meu prieten, dă-mi voie să adaug ceva. Tu crezi în logică. Ba chiar crezi că, în faţŞa faptelor brute, stimaţŞii noştri colegi sunt imuni la prejudecăţŞi sau politici. De aceea nu ţŞi se va permite să te apropii la mai puţŞin de un kilometru de Comitetul pentru Fonduri şi Alocări, oricâte masterate ai dobândi.

Fondurile noastre vin de la Vechiul Sanze. De la familii atât de străvechi, încât au în colecţŞiile lor cărţŞi mai vechi decât toate UniversităţŞile şi refuză să ne lase să ne atingem de ele. Cum crezi că au ajuns familiile astea să fie atât de vechi, Yaetr? De ce a rezistat Sanze atât de mult? Nu mulţŞumită legii-în-piatră.

Nu poţŞi să te duci la oameni ca ei şi să le ceri să îţŞi finanţŞeze o cercetare care îi transformă pe

rogălăi în eroi! Pur şi simplu nu poţŞi. O să leşine şi, când se vor trezi, vor pune să fii ucis. O să te distrugă la fel de sigur cum ar distruge orice ameninţŞare la adresa modului lor de trai şi a moştenirii lor. Da, ştiu că nu asta crezi tu că faci, dar asta e.

Şi, dacă nu e de ajuns, uite un aspect care ar putea fi logic până şi pentru tine: Gardienii au început să pună întrebări. Nu ştiu de ce. Nimeni nu ştie ce motive au monştrii ăştia. Dar de aceea am votat alături de majoritatea din comisie, chiar dacă asta înseamnă că o să mă urăşti de acum încolo. Te vreau în viaţŞă, dragă prietene, nu mort pe-o alee cu inima străpunsă de un pumnal de sticlă. Îmi pare rău.

Călătorie sigură către casă!

12

Nassun nu e singură

Centrul Miezului e tăcut.

Nassun remarcă asta când vehimalul în care a traversat planeta opreşte în staţŞia lui de pe cealaltă parte a lumii. Aceasta se află într-una dintre clădirile ciudate, înclinate, ce înconjoară gaura masivă din mijlocul Centrului Miezului. Strigă după ajutor, strigă să vină cineva, plânge în timp ce uşa vehimalului se deschide şi ea trage trupul inert şi lipsit de reacţŞie al lui Schaffa pe coridoarele tăcute şi apoi pe străzile tăcute. E solid şi greu şi, deşi încearcă să se ajute în diferite feluri de magie ca să-l târască – fără succes, căci magia nu-i menită pentru ceva atât de rudimentar şi de localizat şi nici ea nu se poate concentra prea bine în acest moment –, ajunge la numai o intersecţŞie sau două de complex înainte să se prăbuşească la rândul ei, epuizată.

•

Ziua lua-o-ar rugina din anul lua-l-ar rugina.

Am găsit cărţŞile astea nescrise. Materialul din care sunt făcute nu e hârtie. E mai gros. Nu se îndoaie cu uşurinţŞă. Poate că e bine, altfel s-ar fi transformat în pulbere. Să-mi păstrez cuvintele pentru eternitate! *Ha*! *Mai mult timp decât sănătatea mea mintală, dar-ar rugina în ea*!

Nu ştiu ce să scriu. Innon ar râde şi mi-ar spune să scriu despre sex. Bine atunci: *azi mi-am luat-o la labă pentru prima oară de când A. m-a târât încoace. Pe la jumătate m-am gândit la el şi n-am reuşit să termin. Poate sunt prea bătrân*? *Sien aşa ar spune. E pur şi simplu supărată că am mai fost în stare s-o las gravidă.*

Încep să uit cum mirosea Innon. Aici totul miroase a mare, dar nu ca marea de lângă Meov. Altă apă? *Innon mirosea ca marea de acolo. Ori de câte ori bate vântul,*

mai pierd câte puţŞin din el.
Centrul Miezului. Urăsc locul ăsta!

•

Centrul Miezului nu e o ruină, nici pe departe. Asta înseamnă că nu e ruinat şi nu e nelocuit.

Pe suprafaţŞa vastă a oceanului, oraşul e o anomalie: o aglomerare de clădiri nu foarte înalte în comparaţŞie cu recent distrusul Yumenes sau cu mai de mult pierdutul Syl Anagist. Centrul Miezului este însă unic în rândul culturilor trecute şi prezente. Clădirile lui sunt zdravene, din metal care nu rugineşte şi polimeri stranii şi alte materiale capabile să facă faţŞă vânturilor sărate, uneori adevărate uragane, ce stăpânesc această parte a lumii. PuţŞinele plante care cresc aici, în parcuri amenajate cu mult timp în urmă, nu mai sunt de mult frumoasele creaţŞii de seră preferate de constructorii Centrului Miezului. Copacii Centrului Miezului – descendenţŞi hibrizi şi sălbăticiţŞi ai peisajului original – sunt uriaşi şi noduroşi, iar vântul i-a contorsionat în moduri artistice. S-au eliberat de mult din răsadurile lor ordonate şi acum îşi întind rădăcinile noduroase peste straturile de fibră presată ale trotuarelor. Spre deosebire de arhitectura din Syl Anagist, aici sunt mai multe unghiuri ascuţŞite, menite să minimizeze rezistenţŞa clădirilor faţŞă de vânt.

Dar oraşul ăsta e mai mult decât pare.

Centrul Miezului stă pe vârful unui imens vulcan-scut subacvatic şi primii câţŞiva kilometri ai găurii săpate în centrul lui sunt ticsiţŞi cu complexuri de locuinţŞe, laboratoare şi fabrici scobite în perete. Aceste incinte subterane, gândite iniţŞial să îi adăpostească pe geomageştrii şi geninginerii din Centrul Miezului, au căpătat de multă vreme o destinaţŞie complet diferită, pentru că pe această parte a Centrului Miezului se află Garantul, locul unde Gardienii sunt creaţŞi şi unde locuiesc între Anotimpuri.

O să vorbim despre asta mai târziu.

La suprafaţŞa Centrului Miezului după-amiaza-i pe sfârşite, sub un cer şocant de albastru dincolo de norii rari. (Anotimpurile declanşate în Neclintire au arareori un impact serios asupra vremii din această emisferă, sau nu timp de câteva luni ori chiar ani după asta.) Aşa cum se cuvine într-o zi însorită, pe străzi

sunt oameni, înconjurând-o pe Nassun, care se chinuieşte şi plânge, dar ei nu fac niciun gest s-o ajute. Cei mai mulţŞi nu se mişcă deloc, căci sunt mâncători de piatră, cu buze trandafirii marmorate, ochi scânteietori din mică şi codiţŞe împletite din pirită aurie sau cuarţŞ. Stau în picioare pe treptele clădirilor, pe care n-a mai călcat picior de om de zeci de mii de ani. Şed pe pervazuri din piatră şi metal care au început să se îndoaie sub greutatea aceea incredibilă, aplicată timp de decenii. Una dintre ei stă cu braţŞele sprijinite pe genunchii ridicaţŞi, rezemată de un copac ale cărui rădăcini au crescut, înconjurând-o. Muşchiul i-a acoperit părţŞile superioare ale braţŞelor şi părul. O urmăreşte pe Nassun cu ceea ce ar putea fi interes, mişcându-şi doar ochii.

Fără să schiţŞeze un gest, toţŞi îl privesc pe copilul acesta uman gălăgios care se mişcă mult prea repede, în timp ce Nassun plânge până nu mai poate în bătaia vântului sărat şi apoi rămâne ghemuită, cu degetele încă încleştate în cămaşa lui Schaffa.

•

Altă zi, acelaşi (?) *an*

Nu o să scriu despre Innon şi Cori. Interzis de acum.

Sien. Încă o simt, nu o sessizez, o simt. E un obelisc aici, cred că e un spinel. Când mă ~~canect~~ conectez la el, parcă simt toate lucrurile la care sunt conectate ele. Ametistul o urmează pe Sien. Mă întreb dacă ea ştie.

Antimoniu spune că Sien a ajuns pe continent şi ~~umlă~~ umblă fără ţŞintă. Poate de aceea simt că şi eu umblu fără ţŞintă? E tot ce mi-a mai rămas, dar l-a omo... futu-i!

Locul ăsta e ridicol. Anniemoni a avut dreptate că există o cale de a porni Poarta Obeliscului fără piatra de control (*Onixul. Prea puternic, nu pot să risc, ar declanşa alinierea prea repede şi atunci cine ar face a doua schimbare de traiect*?) *Dar ruginiturile care l-au construit au pus totul în gaura asta cretină. A. mi-a povestit câte ceva. Proiect măreţŞ pe mă-sa! Dar e mai rău să vezi. Tot oraşul ăsta, mânca-l-ar rugina, e scena unei crime. Am cercetat şi am descoperit conducte mari ce străbat fundul oceanului. URIAŞE,*

gata să pompeze ceva din această gaură până pe continent. Magie, spune Animoniu. Chiar le trebuia atâta????? *Mai multă decât a PorţŞii*!

I-am cerut lui Tinimoni să mă ducă azi în gaură şi a refuzat. Ce-i în gaură, ai? *Ce-i în gaură*?

•

În amurg îşi face apariţŞia un alt mâncător de piatră. Aici, printre exponenţŞii subspeciei colorate şi elegant îmbrăcate a neamului său, cenuşiul uniform şi pieptul lui dezgolit îl fac şi mai bătător la ochi: e OţŞel. Stă aplecat câteva minute deasupra lui Nassun, aşteptându-se poate ca ea să ridice privirea şi să-l observe, dar ea n-o face. Apoi el spune:

— Vântul dinspre ocean poate fi rece noaptea.

Tăcere. Ea îşi încleştează şi-şi descleştează mâinile din hainele lui Schaffa, un gest nu tocmai spasmodic. E pur şi simplu obosită. Îl ţŞine aşa încă din centrul pământului.

După încă un timp, soarele începe să coboare spre orizont şi OţŞel spune:

— Într-o clădire, la două intersecţŞii mai încolo, e un apartament în care se poate locui. Mâncarea depozitată în el ar trebui să mai fie comestibilă.

— Unde? întreabă Nassun.

Vocea ei e răguşită. Are nevoie de apă. Mai e ceva în plosca lui Schaffa şi în plosca ei, dar n-a desfăcut pe niciuna.

OţŞel îşi schimbă poziţŞia, indicându-i direcţŞia. Nassun îşi ridică ochii urmărindu-i gestul şi vede o stradă pavată, nefiresc de dreapta, părând să ducă până la orizont. Se ridică ostenită, apucă mai strâns hainele lui Schaffa şi începe să-l târască din nou.

•

Cine-i în gaură, ce e în gaură, încotro duce gaura, în ce gaură sunt!

MdP au adus mâncare mai bună azi, pentru că nu mănânc suficient. Aşa de specială, livrată proassspăt de pe cealaltă parte a lumii. O să usuc seminţŞele, să le plantez. Să nu uit să răzuiesc roşia cu care am aruncat în A.

Limbajul din cărţŞi seamănă cu sanze-mat. Litere asemănătoare? *Un precursor*? *Aproape că recunosc*

anumite cuvinte. Ceva din eturpica veche, ceva hladdac, nişte regwo din timpul primei dinastii. Mi-aş dori ca Sinash să fie aici. Ar urla dacă m-ar vedea punându-mi picioarele pe cărţŞi mai vechi decât veşnicia. Era aşa de uşor să-l necăjeşti... Mi-e dor de el.

Mi-e dor de toţŞi, până şi de cei de la Epicentru, înghiţŞi-i-ar Pământul! Mi-e dor de voci care chiar să iasă din nişte guri. SIENIT mă putea face să mănânc, bolovan vorbitor ce eşti. Lui SIENIT îi păsa de mine, şi nu numai dacă pot sau nu să repar lumea asta pe care nu dau doi bani. SIENIT ar trebui să fie aici, cu mine, ~~aş da orice s-o am aici, cu mine~~.

Nu. Ar trebui să mă uite pe mine şi ~~pe Inn~~ Meovul. Să găsească vreun idiot plicticos cu care chiar să vrea să se culce. Să aibă o viaţŞă plicticoasă. O merită.

•

Până când reuşeşte Nassun să ajungă în faţŞa clădirii, s-a înnoptat. OţŞel adoptă o nouă poză, apărând în faţŞa unui imobil înalt şi asimetric, ca un ic a cărui muchie înfruntă vântul. În partea aflată la adăpost de vânt, acoperişul în pantă e năpădit de o vegetaţŞie deasă, dezordonată, strâmbă. Pe acoperiş e un strat gros de pământ, mai mult decât ar fi putut aduce vântul de-a lungul secolelor. Pare ceva intenţŞionat, deşi căzut în paragină. Dar Nassun vede cum cineva a făcut loc unei grădini în toată harababura asta. De curând chiar: şi aceste plante au crescut haotic, noi mlădiţŞe răsărite din fructe căzute şi viţŞe netăiate, dar, ţŞinând cont că buruienile sunt relativ rare şi rândurile încă sunt ordonate, grădina asta nu poate fi părăsită decât de un an sau doi. Anotimpul a intrat de-acum în al doilea an.

Mai târziu. Uşa clădirii se deschide singură, alunecând în lături când se apropie Nassun. Se închide singură, de asemenea, odată ce ea l-a tras pe Schaffa înăuntru. OţŞel intră şi el şi arată către etaj. Ea îl târăşte pe Schaffa până la picioarele scărilor, apoi se prăbuşeşte lângă el, tremurând, prea obosită ca să poată gândi sau înainta.

Inima lui Schaffa e rezistentă, se gândeşte ea folosindu-i pieptul ca pernă. Cu ochii închişi, aproape îşi poate imagina că

el o îmbrăţŞişează pe ea, şi nu invers. E un confort banal, dar suficient ca să poată dormi fără vise.

•

De cealaltă parte a găurii
e cealaltă parte a lumii
N
U

E

A
Ş
A
?

•

De dimineaţŞă, Nassun îl târăşte pe Schaffa în susul scării. Din fericire, apartamentul este la etajul unu: scara dă direct în el. Totul înăuntru i se pare ciudat ca aspect, dar familiar ca utilizare. E o canapea, deşi spătarul se află la un capăt al ei, şi nu la spate. Sunt scaune, unul ataşat de o masă mare, înclinată. Poate pentru desen. Cel mai straniu este patul din camera alăturată: o emisferă lată, cu o saltea viu colorată, dar fără cearşafuri sau perne. Însă, când Nassun se aşază cu prudenţŞă, se aplatizează şi se adaptează la forma trupului ei, dovedindu-se uimitor de confortabilă. E şi caldă, încălzindu-se deliberat şi alungându-i junghiurile provocate de dormitul pe podeaua rece de la picioarele scării. Fascinată fără să vrea, Nassun studiază patul, constatând şocată că e plin de magie, care a acoperit-o şi pe ea. Fire de argint îi gonesc pe trup, atingându-i nervii, descoperindu-i sursa disconfortului şi vindecându-i vânătăile şi zgârieturile. Alte fire biciuiesc particulele patului până ce frecarea le încălzeşte. Altele îi cercetează pielea căutând particulele de praf sau de piele uscată, pe care le elimină. E ca atunci când foloseşte ea argintul ca să vindece sau să taie lucruri, dar procesul e cumva mecanic. Nu-şi poate imagina cine ar confecţŞiona un pat capabil de magie. Nu-şi poate imagina de ce. Nu poate pricepe cum a convins cineva argintul să facă asemenea lucruri drăguţŞe, dar asta se întâmplă. Nu-i de mirare că oamenii care au construit obeliscurile aveau nevoie de atâta

argint, dacă se foloseau de el în loc să se învelească cu pături, să facă duş sau să aştepte să se vindece cu timpul.

Nassun descoperă că Schaffa a făcut pe el. Se ruşinează când e silită să îi scoată hainele şi să-l cureţŞe, folosind cârpele pe care le găseşte în baie, dar ar fi mai rău dacă l-ar lăsa să zacă în propria murdărie. Nu se clinteşte cât timp îl îngrijeşte ea, deşi ochii lui sunt din nou deschişi. Sunt deschişi în timpul zilei şi se închid noaptea, însă deşi Nassun îi vorbeşte lui Schaffa (rugându-l să se trezească, cerându-i s-o ajute, spunându-i că are nevoie de el), el nu-i răspunde.

Îl urcă în pat şi îi pune câteva cârpe sub fundul gol. Îi toarnă în gură apă din ploscă şi, când i se termină, încearcă prudentă să obţŞină mai multă de la pompa ciudată din bucătărie. Nu are mânere sau pârghii, dar, când pune bidonul sub robinet, apa ţŞâşneşte singură. E o fată conştiincioasă. Mai întâi foloseşte praful din rucsafugul ei şi prepară o ceaşcă de sigurin, ca să se asigure că apa nu e poluată. Sigurinul se dizolvă, dar rămâne lăptos, aşa că-l bea şi îi mai duce apă lui Schaffa. El o soarbe fără împotrivire, ceea ce probabil înseamnă că îi era sete. Ea îl hrăneşte cu stafide pe care le-a înmuiat mai întâi în apă şi el mestecă şi înghite, deşi lent şi fără forţŞă. Nu l-a îngrijit prea bine.

O să fie mai grijulie de acum încolo, decide ea şi se duce în grădină să culeagă hrană pentru amândoi.

•

Sienit mi-a spus data. Şase ani. Au trecut şase ani? *Nu e de mirare că-i atât de furioasă. Mi-a spus să sar într-o gaură dacă am lipsit atâta timp. Nu vrea să mă mai vadă. Ce inimă de piatră*! *I-am spus că-mi pare rău. Totul e din vina mea.*

Vina mea. Luna mea. Am răsucit azi cheia de rezervă. (*Câmp vizual, linii de forţŞă, trei ori trei ori trei*? *Un aranjament cubic, ca o reţŞea micuţŞă şi drăguţŞă de cristal.*) *Cheia deschide Poarta. Dar e periculos să aduc atâtea obeliscuri în apropiere de Yumenes. Sunt Gardieni pretutindeni. Nu aş avea timp să fac nimic înainte să mă înhaţŞe. Mai bine să fac o cheie de rezervă din orogeni şi pe cine pot să folosesc*? *Pe cine e suficient de puternic. Sien aproape că e, dar nu tocmai. Innon nu e. Cori e, dar nu-l pot găsi. Şi, oricum, e doar un bebeluş, nu-i corect. Bebeluşi. MulţŞi bebeluşi. Administratorii de noduri*?

Administratorii de noduri!

Nu. Au suferit îndeajuns. Foloseşte-i pe seniorii de la Epicentru.

Sau pe administratorii de noduri?

De ce s-o fac aici? *Acoperă gaura, S-o fac acolo, însă... Dă gata Yumenes. Dă gata Epicentrul. Dă gata o mulţŞime de Gardieni.*

Nu mă mai bate la cap, femeie! *Du-te şi zi-i lui Innon să ţŞi-o tragă sau ceva de genul ăsta. Mereu eşti nervoasă când nu ţŞi-ai mai pus-o de mult. O să sar mâine în gaură.*

•

Se stabileşte o rutină.

DimineţŞile are grijă de Schaffa, iar după-amiezile iese să exploreze oraşul şi să găsească lucrurile de care au nevoie. Nu trebuie să-l spele pe Schaffa sau să-i mai cureţŞe excrementele. Patul acela uimitor se ocupă şi de asta. Aşa că Nassun îşi poate petrece timpul alături de el vorbind, cerându-i să se trezească şi spunându-i că nu ştie ce să facă.

OţŞel dispare din nou. Ei nu-i pasă.

Dar alţŞi mâncători de piatră îşi fac apariţŞia periodic, sau cel puţŞin ea simte impactul prezenţŞei lor. Doarme pe canapea şi într-o dimineaţŞă se trezeşte învelită cu o pătură. E una simplă, cenuşie, dar e călduroasă şi ea se simte recunoscătoare. Când începe să jupoaie un cârnat ca să extragă grăsimea, cu intenţŞia de a face seu – lumânările din rucsafugul ei s-au împuţŞinat –, descoperă la picioarele scării un mâncător de piatră cu degetul încârligat într-un gest de chemare. Îl urmează, iar el se opreşte dinaintea unui panou acoperit cu simboluri ciudate. Mâncătorul de piatră îi indică unul anume. Nassun îl atinge, iar argintul străfulgeră, strălucind şi trimiţŞând fire curioase care-i pipăie pielea. Mâncătorul de piatră spune ceva într-o limbă pe care Nassun n-o înţŞelege şi apoi dispare, dar, când ea revine în apartament, e mai cald şi deasupra capului ei s-au aprins lumini albe, blânde. Dacă atinge pătratele de pe pereţŞi, acestea se sting.

Într-o după-amiază, intră în apartament şi descoperă un mâncător de piatră ghemuit lângă o grămadă de lucruri ce par să provină din depozitul vreunui com: saci de pânză aspră plini cu rădăcinoase, ciuperci şi fructe uscate, o roată mare de

brânză albă, iute, saci de piele cu pastramă, săculeţŞi cu orez şi fasole uscată şi – nepreţŞuit – un butoiaş cu sare. Când Nassun se apropie de grămadă, mâncătorul de piatră dispare, aşa că nici măcar nu apucă să-i mulţŞumească. Trebuie să sufle ca să îndepărteze cenuşa de pe toate înainte să le pună bine.

Nassun şi-a dat seama că apartamentul şi grădina trebuie să fi fost folosite până de curând. Peste tot sunt împrăştiate resturile vieţŞii altcuiva: pantaloni prea mari pentru ea în sertare şi, alături de ei, lenjerie intimă bărbătească. (Într-o zi sunt înlocuite cu haine pe măsura lui Nassun. Alt mâncător de piatră? Sau poate magia apartamentului e mai sofisticată decât o credea ea.) Într-o cameră sunt teancuri de cărţŞi, unele dintre ele provenite din Centrul Miezului; începe să recunoască aspectul bizar, curat şi nu tocmai natural al lucrurilor ce aparţŞin Centrului. Câteva însă au un aspect normal, cu coperte de piele crăpată, pagini care încă duhnesc a chimicale şi scris de mână în cerneală. Unele sunt într-o limbă pe care n-o poate citi. Una de pe Coastă.

Una însă e făcută din materialul tipic Centrului, dar pe paginile albe cineva a scris de mână în sanze-mat. Nassun o deschide, se aşază şi începe să citească.

•

AM SĂRIT
ÎN GAURĂ
SĂ NU
să nu mă îngropi
Sien, te rog să n-o faci, te iubesc, îmi pare rău, ai grijă de mine, apără-mi spatele şi o să ţŞi-l apăr şi eu pe al tău, nu mai există nimeni la fel de puternic ca tine, mi-aş dori atât de mult să fii aici, te rog SĂ NU

•

Centrul Miezului e o natură moartă de dimensiunile unui oraş.

Nassun a început să piardă socoteala timpului. Din când în când, mâncătorii de piatră îi vorbesc, dar cei mai mulţŞi nu-i cunosc limba şi ea nu-i aude vorbind suficient de mult ca s-o prindă pe a lor. Îi priveşte uneori şi-şi dă seama, fascinată, că unii dintre ei îndeplinesc însărcinări. Priveşte o femeie verde ca malahitul care stă printre copacii bătuţŞi de vânt şi observă cu întârziere că ţŞine o creangă ridicată şi oarecum pieziş, ca s-o

facă să crească într-un anumit unghi. ToţŞi copacii, care par să fi fost răvăşiţŞi de vânt într-o manieră cam teatrală şi ale căror trunchiuri şi ramuri se îndoaie sau se răsfiră prea artistic, au fost modelaţŞi în acest fel. Probabil că durează ani.

Şi, aproape de marginea oraşului, lângă unul dintre lucrurile stranii ca nişte spiţŞe care înaintează în apă dinspre mal – nu un debarcader, ci doar nişte bucăţŞi drepte de metal fără niciun rost aparent –, un alt mâncător de piatră stă zilnic cu un braţŞ ridicat. Nassun se nimereşte acolo chiar în clipa în care forma lui se înceţŞoşează. Răsună un pleoscăit şi deodată mâna lui ridicată ţŞine de coadă un peşte uriaş, cât el de lung, care se zbate. Pielea lui marmorată e acoperită de o peliculă udă. Nassun nu trebuie să ajungă undeva anume, aşa că se aşază şi priveşte. După un timp, un mamifer oceanic – Nassun a citit despre ele, făpturi care seamănă cu peştii, dar respiră aer – se apropie de marginea oraşului. Are pielea cenuşie şi forma tubulară. Botul îi este plin de dinţŞi ascuţŞiţŞi, dar mărunţŞi. Când se saltă afară din apă, Nassun vede că e foarte bătrân şi ceva din mişcările cercetătoare ale capului o face să înţŞeleagă că animalul a orbit. Pe frunte se vede o cicatrice veche: ceva l-a rănit rău. Făptura îl înghioneşte cu botul pe mâncătorul de piatră, care, desigur, nu se clinteşte, apoi începe să mănânce peştele pe care-l ţŞine acesta, smulgând bucăţŞi mari şi înghiţŞindu-le până ce mâncătorul de piatră dă drumul cozii. Când termină, făptura scoate un strigăt piţŞigăiat, complex, care sună ca un... ciripit. Sau ca un râs? Apoi se lasă să alunece la loc în apă şi se îndepărtează înot.

Într-o străfulgerare, mâncătorul de piatră e cu faţŞa la Nassun. Curioasă, ea se ridică, gata să se apropie şi să-i vorbească. Dar, până să ajungă ea în picioare, el a dispărut.

Iată ce înţŞelege ea: există viaţŞă aici, printre aceşti oameni. Nu e viaţŞă aşa cum o ştie ea sau o viaţŞă pe care ar alege-o, dar e totuşi o viaţŞă. Asta o alină, chiar dacă nu-l mai are pe Schaffa care să-i spună că e o fată bună, că e în siguranţŞă. Această revelaţŞie şi tăcerea îi oferă timp să jelească. Până acum nu înţŞelesese câtă nevoie avea de asta.

•

M-am decis.

E greşit. Totul e greşit. Unele lucruri sunt atât de stricate,

încât nu mai pot fi drese. Trebuie pur şi simplu să le distrugi, să arunci resturile şi să o iei de la capăt. Antimoniu e de acord. La fel şi unii MdP. AlţŞii nu-s.

Să-i înghită Pământul pe ăştia! *Mi-au distrus viaţŞa ca să mă transforme în arma lor, aşa că asta voi fi. Alegerea mea. Porunca mea. O s-o facem în Yumenes. E o poruncă scrisă în piatră.*

Azi am întrebat despre Sien. Nu ştiu de ce-mi mai pasă. Dar Antimoniu o supraveghează. (*De dragul meu*?) *Sienit locuieşte într-un com de tot rahatul din Sudmedlat, i-am uitat numele, unde face pe educatoarea la creşă. Unde se joacă de-a odihnita fericită. Măritată şi cu doi copii noi. Ce zici de asta*? *Nu sunt sigur cu privire la fiică, dar băiatul atrage acvamarinul.*

Fantastic. Nu e de mirare că Epicentrul te-a împerecheat cu mine. Şi chiar am avut un copil frumos amândoi, în ciuda a toate, nu-i aşa? *Băiatul meu.*

N-o să-i las să-ţŞi găsească băiatul, Sien. N-o să-i las să ţŞi-i ia, să-i distrugă creierul şi să-l aşeze pe scaunul de sârmă. N-o să-i las să-ţŞi găsească nici fiica, dacă e una de-ale noastre sau chiar dacă are potenţŞial să devină un Gardian. Când o să-mi termin treaba, n-o să mai existe Epicentrul.

Ce urmează nu va fi bine, dar măcar va fi rău pentru toţŞi. BogaţŞi şi săraci, ecuatoriali şi comleşi, sanzedi şi arctici vor afla: *pentru noi, fiecare anotimp este un Anotimp. Apocalipsa nu se termină niciodată. Puteau să fi ales un altfel de egalitate. Am fi trăit toţŞi împreună, în siguranţŞă şi confortabil, dar ei n-au vrut asta. Acum nimeni nu va mai fi în siguranţŞă. Poate asta îi va face să-şi dea seama odată că lucrurile trebuie să se schimbe.*

Apoi o s-o închid şi o să aduc Luna la locul ei. (*N-ar trebui să mă împietrească prima ajustare a traiectoriei. – N-ar trebui.*) *Oricum numai la asta-s bun.*

După asta... totul va depinde de tine, Sien. Fă-o mai bună. Ştiu, ţŞi-am spus că nu se poate, că nu există o soluţŞie să faci lumea mai bună, dar m-am înşelat. Mă fărâmiţŞez tocmai pentru că m-am înşelat. Ia-o de la capăt, ai avut dreptate, schimb-o. Fă-o mai bună pentru copiii care ţŞi-au rămas. Fă o lume în care Corindon ar fi fost fericit. Fă o lume unde oameni ca noi, tu, eu, Innon şi băiatul nostru drag, ar fi putut rămâne întregi.

Antimoniu spune că aş putea ajunge să văd acea lume. Cred că vom vedea. Dar-ar rugina! *Trag de timp. Ea aşteaptă. Azi revenim în Yumenes.*

Pentru tine, Innon. Pentru tine, Cori. Pentru tine, Sien.

•

Noaptea, Nassun vede Luna.

A fost înspăimântată în prima noapte când a privit afară şi a observat lumina albă şi palidă ce sublinia contururile străzilor şi ale copacilor şi apoi, ridicându-şi privirea, a văzut pe cer o sferă albă, uriaşă. Pentru ea e enormă, mai mare decât soarele, mai mare decât stelele, urmată de o dâră vagă de lumină despre care nu ştie că sunt vaporii gheţŞii care s-a format pe suprafaţŞa Lunii în timpul călătoriilor ei. Adevărata surpriză e că-i albă. Nu ştie mare lucru despre Lună, numai ce i-a povestit Schaffa. E un satelit, a spus el, e copilul pierdut al Taicii Pământ, un corp care reflectă lumina soarelui. Date fiind astea, se aştepta să fie galbenă. O tulbură să ştie că s-a înşelat atât de tare.

Şi mai tare o tulbură că în corpul acela este o gaură, aproape fix în centru: un întuneric enorm şi avid ca pupila unui ochi. Deocamdată e prea mic, dar Nassun îşi spune că, dacă va privi suficient de multă vreme în gaură, va zări stelele aflate de cealaltă parte a Lunii.

Cumva se potriveşte. Orice va fi dus la pierderea Lunii, cu multe ere în urmă, trebuie să fi fost un eveniment catastrofic în toate privinţŞele. Dacă Pământul a suferit Sfărâmarea, pare normal şi corect ca Luna să fi rămas şi ea cu cicatrice. Nassun îşi masează palma cu degetul arătător, în locul în care mama i-a frânt oasele cu mult timp în urmă.

Şi totuşi, după ce stă în grădina de pe acoperiş şi o priveşte suficient, Luna începe să i se pară frumoasă. E un ochi-de-gheaţŞă şi ea n-are niciun motiv să-i urască. E ca argintul când se învolburează şi spiralează în interiorul cochiliei unui melc. O face să se gândească la Schaffa – că el veghează astfel asupra ei – şi parcă se simte mai puţŞin singură.

Cu timpul, Nassun descoperă că poate folosi obeliscurile ca să simtă Luna. Safirul se află de cealaltă parte a lumii, dar aici, deasupra oceanului, sunt altele, atrase de chemarea ei, pe care ea le-a redirecţŞionat şi îmblânzit cu rândul. Obeliscurile o ajută

să simtă (nu să sessizeze) că în curând Luna va ajunge în cel mai apropiat punct. Dacă o lasă să-şi vadă de drum, va trece pe alături şi se va face din ce în ce mai mică, până va dispărea de pe cer. Sau ar putea deschide Poarta, ar putea-o agăţŞa şi ar schimba totul. Cruzimea stării actuale sau alinarea anihilării totale. Alegerea i se pare clară... cu o excepţŞie.

Într-o noapte, Nassun priveşte marea sferă albă şi spune cu voce tare:

— Ai făcut-o intenţŞionat, nu-i aşa? Când nu mi-ai spus ce se va petrece cu Schaffa. Ca să scapi de el.

Muntele care s-a aţŞinut prin preajmă se mută uşor în spatele ei.

— Am încercat să te previn.

Ea se întoarce să-l privească. La vederea expresiei ei, el lasă să-i scape un râs uşor, care pare plin de autodispreţŞ. Încetează însă când ea spune:

— Dacă moare, o să te urăsc mai mult decât urăsc lumea.

Începe să înţŞeleagă că e un război de uzură şi că va pierde. În săptămânile (?) sau lunile (?) de când au sosit în Centrul Miezului, starea lui Schaffa s-a deteriorat vizibil, pielea lui a căpătat o paloare urâtă, iar părul îi e fragil şi fără strălucire. Oamenii nu sunt făcuţŞi să zacă nemişcaţŞi săptămâni în şir, clipind, dar fără să gândească. În ziua aceasta, mai devreme, i-a tăiat părul. Patul i-l curăţŞa de praf, dar devenise unsuros şi începuse să se încurce. Şi, cu o zi mai înainte, o parte a lui trebuie să i se fi înfăşurat în jurul braţŞului în timp ce ea se străduia să-l întoarcă pe burtă, strangulându-i circulaţŞia fără ca Nassun să remarce. (Îl ţŞine acoperit cu un cearşaf, chiar dacă nu e nevoie, patul fiind călduros. O supără să-l vadă zăcând gol, lipsit de demnitate.) De dimineaţŞă, când a observat în cele din urmă problema, braţŞul era palid şi căpătase o vagă nuanţŞă cenuşie. L-a eliberat şi l-a fricţŞionat, sperând să-i redea culoarea, însă nu arată bine. Nu ştie ce să facă dacă braţŞul chiar e în neregulă. Ar putea să-l piardă de tot, încet, dar sigur, descompunându-se bucată cu bucată, pentru că ea avea aproape nouă ani când a început Anotimpul şi acum are abia aproape unsprezece, iar la creşă nu o învăţŞase nimeni cum să aibă grijă de un invalid.

— Dacă va trăi, nu va avea parte de nicio clipă care să nu fie

un chin, răspunde OţŞel cu vocea lui lipsită de vigoare.

Se opreşte, cu ochii cenuşii aţŞintiţŞi asupra lui Nassun, care e zguduită de spusele lui, de refuzul ei de a crede, de groaza tot mai mare că OţŞel ar putea avea dreptate.

Ea se ridică în picioare.

— V-vreau să ştiu cum pot să-l vindec.

— Nu poţŞi.

Nassun îşi încleştează pumnii. Pentru prima dată după ceea ce pare a fi secole, o parte din ea se întinde către straturile de dedesubt. Asta înseamnă vulcanul-scut de sub Centrul Miezului... dar când îl înhaţŞă cu orogenia ei, descoperă cu surprindere că e ancorat cumva. Asta o distrage pe moment, în timp ce-şi comută percepţŞia ca să vadă cu argintul şi descoperă coloane solide şi scânteietoare de magie înfipte în fundaţŞia vulcanului, ţŞintuindu-l locului. E încă activ, dar din cauza coloanelor nu va erupe niciodată. E stabil ca roca de bază, în ciuda găurii din centrul lui, care coboară tocmai până în inima Pământului.

Alungă aceste gânduri ca fiind irelevante şi în cele din urmă dă glas ideii care i s-a cristalizat în minte în timpul petrecut în acest oraş, printre oamenii de piatră.

— Dacă... dacă îl transform într-un mâncător de piatră va trăi. Şi n-o să-l doară nimic. Aşa-i?

OţŞel nu răspunde. În tăcerea ce se prelungeşte, Nassun îşi muşcă buza.

— Aşa că trebuie să-mi spui cum să... cum să-l fac la fel ca tine. Pariez că pot dacă folosesc Poarta. Pot să fac orice cu ea. Numai că...

Numai că Poarta Obeliscului nu se ocupă cu măruntŞişuri. La fel cum simte, sessizează şi ştie că Poarta o face temporar atotputernică, ştie de asemenea că n-o poate folosi ca să transforme un singur om. Dacă îl transformă pe Schaffa într-un mâncător de piatră... fiecare om de pe planetă va suferi aceeaşi transformare. Fiecare membru al unui com, fiecare bandă de comleşi, fiecare pribeag flămând. Zece mii de oraşe de natură moartă, nu doar unu. Întreaga lume va deveni asemenea Centrului Miezului.

Dar ar fi chiar aşa de rău? Dacă toţŞi sunt mâncători de piatră, nu vor mai exista orogeni şi odihniţŞi. Nici copii care să

moară sau taţŞi care să-i ucidă. Anotimpurile ar putea să vină şi să treacă, şi nu va mai conta. Nimeni nu va mai muri vreodată de foame. Să faci întreaga lume la fel de paşnică precum Centrul Miezului... n-ar fi o faptă bună?

FaţŞa lui OţŞel, înălţŞată către Lună chiar şi când o urmăreşte pe ea din priviri, se întoarce lent. E tulburător ori de câte ori îl vede mişcându-se încet.

— Ştii cum e să trăieşti la nesfârşit?

Nassun clipeşte nedumerită. Se aşteptase la o ceartă.

— Ce?

Lumina Lunii l-a transformat pe OţŞel într-o compoziţŞie cu umbre puternic reliefate, alb şi negru pe fundalul slab luminat al grădinii.

— Te-am întrebat, zice el pe un ton aproape plăcut, dacă ştii cum e să trăieşti la nesfârşit. Ca mine. Ca Schaffa al tău. Ai idee ce vârstă are? ÎţŞi pasă?

— Eu...

Nassun e gata să spună că îi pasă, dar şovăie. Nu. Nu s-a gândit niciodată la asta.

— Eu... nu...

— Eu estimez că Gardienii rezistă în medie trei-patru mii de ani, continuă OţŞel. PoţŞi să-ţŞi imaginezi ce înseamnă atâta timp? Gândeşte-te la ultimii doi ani! ViaţŞa ta de la începutul Anotimpului încoace. Imaginează-ţŞi încă un an. PoţŞi, nu? Aici, în Centrul Miezului, fiecare zi pare lungă cât un an, sau cel puţŞin aşa mi-au spus semenii tăi. Acum pune laolaltă ăştia trei ani şi imaginează-ţŞi-i înmulţŞiţŞi cu o mie.

Rosteşte ultimele cuvinte apăsat, precis, tăios. Fără să vrea, Nassun tresare.

Dar, deşi nu vrea... se gândeşte. Ea se simte bătrână, ostenită de lume la vârsta de nici unsprezece ani. S-au schimbat atâtea din ziua în care a venit acasă şi şi-a găsit frăţŞiorul mai mic mort pe podea. E o altă persoană acum, nu mai seamănă deloc cu Nassun. Uneori se miră că încă o cheamă Nassun. Cât se va mai schimba în trei ani? În zece? În douăzeci?

OţŞel tace până când vede o schimbare în expresia ei, o dovadă, poate, a faptului că-l ascultă. Apoi spune:

— Dar am motive să cred că Schaffa al tău este mai bătrân decât majoritatea Gardienilor. Nu-i chiar din prima generaţŞie.

Aceia au murit demult. N-au putut îndura. Dar e unul dintre cei din perioada timpurie. Limba, înţŞelegi? Aşa îţŞi dai seama. N-o uită niciodată, nici măcar după ce şi-au uitat numele cu care s-au născut.

Nassun îşi aminteşte că Schaffa a ştiut limba vehiculului care călătorea pe sub Pământ. E ciudat să se gândească că Schaffa s-a născut pe vremea când limba aceea încă se vorbea. Înseamnă că are... nu-şi poate imagina. Se presupune că Vechiul Sanze a durat şapte Anotimpuri, opt dacă-l numărăm şi pe cel actual: aproape trei mii de ani. Ciclul de apariţŞie şi dispariţŞie al Lunii este mai lung de-atât şi Schaffa şi-l aminteşte, deci... da. E foarte, foarte bătrân. Se încruntă.

— E neobişnuit să întâlneşti unul care să reziste atât, continuă OţŞel.

Are un ton degajat, conversaţŞional. Ai zice că vorbeşte despre vecinii lui Nassun din Jekity.

— Vezi tu, piatra miezului îl chinuieşte rău. Obosesc şi devin neglijenţŞi şi atunci Pământul începe să-i contamineze, devorându-le voinţŞa. Odată declanşat procesul ăsta, nu mai rezistă mult. Pământul se foloseşte de ei sau tovarăşii lor Gardieni se folosesc de ei până când nu mai sunt utili şi atunci sunt ucişi de una dintre tabere. Faptul că a rezistat atât de mult este o dovadă a tăriei lui Schaffa al tău. Sau o dovadă a altceva, poate. Vezi tu, pe ceilalţŞi i-a ucis faptul că au pierdut ceea ce le trebuie oamenilor obişnuiţŞi ca să fie fericiţŞi. Imaginează-ţŞi cum e asta, Nassun! Să-i priveşti murind pe toţŞi cei pe care-i cunoşti şi-i iubeşti. Să-ţŞi priveşti căminul pierind şi să fii silit să-ţŞi găseşti altul... iar şi iar şi iar. Imaginează-ţŞi cum e să nu îndrăzneşti să mai ţŞii la cineva. Să nu ai niciodată prieteni, pentru că le vei supravieţŞui. Te simţŞi singură, micuţŞă Nassun?

Ea şi-a uitat mânia.

— Da, recunoaşte, înainte să se gândească să n-o facă.

— Imaginează-ţŞi cum e să fii singur pentru totdeauna!

Pe buzele lui joacă un mic zâmbet. A fost tot timpul acolo.

— Imaginează-ţŞi cum e să trăieşti pentru totdeauna în Centrul Miezului, fără să ai pe cineva cu care să vorbeşti în afară de mine, asta când mă deranjez să răspund. Cum crezi că ar fi, Nassun?

— Groaznic, zice ea cu glas pierit.

— Da. Deci uite care-i teoria mea: cred că Schaffa al tău a supravieţŞuit iubindu-şi elevii. Tu şi alţŞii ca tine i-aţŞi alinat singurătatea. Te iubeşte sincer, să nu te îndoieşti de asta.

Nassun înghite greu, simţŞind o durere surdă.

— Dar are şi nevoie de tine. Îl faci fericit. Îl ajuţŞi să rămână uman, în vreme ce, altminteri, timpul l-ar fi transformat în altceva.

Apoi OţŞel se mişcă din nou. Mişcarea e inumană din pricina uniformităţŞii ei, înţŞelege Nassun. Oamenii execută repede mişcările mai ample şi apoi le ia mult să facă ajustările fine. OţŞel face totul cu aceeaşi viteză. Fie că-l priveşti mişcându-se, fie că priveşti o statuie topindu-se e acelaşi lucru. Dar, în cele din urmă, el se opreşte cu braţŞele larg deschise, de parcă vrea să spună: „Uită-te la mine!”

— Am patruzeci de mii de ani, plus-minus un mileniu sau două, spune OţŞel.

Nassun îl priveşte. Cuvintele lui sunt ca păsărească pe care o vorbea vehimalul, aproape inteligibile, şi totuşi nu. Nu cu adevărat.

Dar ce înseamnă să fii ca el?

— O să mori când o să deschizi Poarta, spune OţŞel, după ce i-a lăsat lui Nassun un moment în care să cugete la spusele lui. Sau dacă nu atunci, cândva după aceea. Peste câteva decenii sau peste câteva minute, e totuna. Şi, orice vei face, Schaffa te va pierde. O să piardă unicul lucru care l-a ajutat să rămână uman, în ciuda eforturilor Pământului de a-i consuma voinţŞa. Nu va găsi altă persoană pe care s-o iubească, nu aici. Şi nu va putea reveni în Neclintire decât dacă va fi dispus să rişte să urmeze din nou drumul prin adâncuri. Aşa că, şi dacă se va vindeca, şi dacă îl vei transforma într-unul ca mine, nu va avea de ales decât să trăiască singur, tânjind fără alinare după ceea ce nu va mai avea niciodată.

Lent, braţŞele lui OţŞel coboară pe lângă trup.

— Habar nu ai cum e.

Şi apoi, deodată, şocant, apare drept în faţŞa lui Nassun. Fără să se înceţŞoşeze, fără s-o avertizeze, o fulgerare şi e acolo, aplecat de mijloc, cu obrazul la nivelul ei, atât de aproape, încât ea simte curentul aerului dezlocuit şi adulmecă un iz de pământ,

ba chiar poate vedea că irisurile lui sunt striate cu straturi cenuşii.

— DAR EU ŞTIU! strigă el.

Nassun se împleticeşte îndărăt scoţŞând un ţŞipăt. Însă, între o clipire şi alta, OţŞel îşi reia poziţŞia dreaptă de mai înainte, cu mâinile în lături, cu un zâmbet pe buze.

— Aşa că gândeşte-te bine, spune el.

Are, din nou, un ton conversaţŞional, de parcă nu se petrecuse nimic.

— Gândeşte cu altceva decât cu egoismul unui copil mic, Nassun. Şi întreabă-te: chiar dacă te-aş putea ajuta să-l salvezi pe sacul ăla de rahat sadic care, în momentul de faţŞă, joacă rolul tatălui tău adoptiv, de ce aş face-o? Nici măcar duşmanul meu nu merită o asemenea soartă. Nimeni n-o merită.

Nassun încă tremură. Dar, cu bravură, îngaimă:

— S-schaffa s-ar putea să vrea să trăiască.

— S-ar putea. Dar ar trebui? Ar trebui să trăiască cineva la nesfârşit? Asta-i întrebarea!

Ea simte povara invizibilă a atâtor ani şi se ruşinează că e doar un copil. Dar în inima ei e un copil bun şi, după ce a auzit povestea lui OţŞel, îi este imposibil să mai nutrească faţŞă de el mânia de mai-nainte. Se uită în altă parte stânjenită.

— Îmi pare rău!

— Şi mie.

Urmează un moment de tăcere. Nassun profită de el ca să-şi adune gândurile cu încetineală. Când e din nou atentă la el, zâmbetul lui OţŞel a dispărut.

— Odată ce ai deschis Poarta, nu pot să te opresc, spune el. Da, te-am manipulat, dar alegerea finală îţŞi aparţŞine. Însă gândeşte-te! Voi trăi până moare Pământul, Nassun. Asta a fost pedeapsa pe care ne-a dat-o: am devenit o parte din el, legaţŞi de soarta lui. Pământul nu-i uită nici pe cei care l-au înjunghiat în spate... nici pe cei care ne-au pus cuţŞitul în mână.

Nassun clipeşte nedumerită când el spune „ne-au”. Dar gândul se pierde în nefericirea care o copleşeşte când înţŞelege că nu există soluţŞie pentru Schaffa. Până acum, o parte din ea a nutrit speranţŞa iraţŞională că OţŞel, fiind adult, are toate răspunsurile, inclusiv un leac. Acum ştie că speranţŞa ei a fost nătângă. Copilăroasă. Chiar e un copil. Şi acum singurul adult pe

care s-a putut baza vreodată va muri gol, suferind şi neajutorat, fără ca măcar să-şi poată lua rămas-bun.

E prea mult de îndurat. Se lasă pe vine, înconjurându-şi genunchii cu un braţŞ şi acoperindu-şi ochii cu celălalt ca să n-o vadă OţŞel că plânge, chiar dacă exact asta face.

La vederea ei, el râde încet. Surprinzător, în râsul lui nu e urmă de răutate.

— Nu rezolvi nimic ţŞinându-ne în viaţŞă, spune el. E o cruzime. Scapă-i de nefericire pe toţŞi monştrii ăştia chinuiţŞi: Pământul, Schaffa, eu, tu... noi toţŞi!

Apoi dispare, lăsând-o pe Nassun singură cu Luna albă, care se face tot mai mare.

Syl Anagist: *Zero*

Un moment în prezent, înainte să-ţŞi vorbesc din nou despre trecut.

Deschid ochii printre umbrele încinse şi fumegânde şi presiunile de neîndurat ale unui loc fără nume. Nu mai sunt singur.

Altcineva din neamul meu se desprinde din piatră. Chipul ei e colţŞuros, distant, de o eleganţŞă patriciană, aşa cum ar trebui să arate orice statuie. A lepădat restul, dar şi-a păstrat coloritul palid original. Observ asta în sfârşit, după zeci de mii de ani. Toate rememorările astea m-au făcut nostalgic.

Şi, ca dovadă a acestui fapt, zic cu glas tare:

— Gaewha.

Ea îşi schimbă uşor poziţŞia, cel mai apropiat mod prin care ne exprimăm... surprinderea? Recunoaşterea? Cândva am fost fraţŞi. Prieteni. De atunci am fost rivali, duşmani, străini, legende. În ultimul timp, AlliaţŞi precauţŞi. Mă pomenesc reflectând la ceea ce am fost, dar nu întreg ansamblul. Am uitat întreg ansamblul şi la fel şi ea.

— Ăsta a fost numele meu? întreabă ea.

— Pe aproape.

— Hm. Şi tu cine erai?

— Houwha.

— Ah! Desigur.

— Preferi Antimoniu?

Altă mişcare vagă, echivalentul unei ridicări din umeri.

— N-am preferinţŞe.

„Nici eu”, îmi spun în gând, însă e o minciună. Nu ţŞi-aş fi spus niciodată noul meu nume, Hoa, dacă n-aş fi vrut să fie un omagiu a ceea ce-mi amintesc despre vechiul nume. Dar bat câmpii.

— E decisă să facă schimbarea, spun.

Gaewha, Antimoniu sau oricine şi orice e ea acum răspunde:

— Am observat. Face o pauză. RegreţŞi ce-ai făcut?

E o întrebare prostească. ToţŞi regretăm ziua aceea, în diverse moduri şi din diverse motive. Dar răspund:

— Nu.

Aştept să facă un comentariu, dar chiar nu mai e nimic de spus. Scoate mici sunete apoi se cuibăreşte în stâncă. Se face comodă. Are de gând să aştepte aici, cu mine. Mă bucur. Unele lucruri sunt mai uşor de înfruntat când nu eşti singur.

•

Sunt lucruri pe care Alabastru nu ţŞi le-a povestit niciodată despre el.

Ştiu asta pentru că l-am studiat. În fond, face parte din tine. Dar nu e cazul ca toţŞi elevii să cunoască fiecare pas împleticit făcut de profesorul lor în drumul spre perfecţŞiune. Ce rost ar avea? Niciunul dintre noi n-a ajuns aici peste noapte. Procesul de a fi trădat de societate are şi el nişte etape. Descoperirea faptului că eşti diferit, ipocrizia şi relele tratamente inexplicabile sau nepotrivite te smulg din colţŞişorul tău comod. Urmează perioada de confuzie, în care te dezveţŞi de toate cele pe care le credeai adevărate. Te îmbibi cu noul adevăr. Apoi trebuie luată o decizie.

Unii îşi acceptă soarta. Îşi înăbuşă mândria, uită adevărul adevărat şi îmbrăţŞişează falsul cu toată făptura lor, pentru că nu dau o ceapă degerată pe ei înşişi. Până la urmă, dacă o întreagă societate s-a dedicat subjugării lor, cu siguranţŞă o merită, nu? Şi chiar dacă n-o merită, să riposteze ar fi prea dureros, dar şi imposibil. Măcar aşa se bucură de un fel de pace. Pentru scurt timp.

Alternativa e să ceri imposibilul. Nu-i cinstit, şoptesc, plâng, strigă ei. Ce li s-a făcut nu-i corect. Nu sunt inferiori. N-o merită. Aşa că societatea este cea care trebuie să se schimbe. Şi aşa poate fi pace, dar nu fără conflict.

Nimeni nu ajunge aici fără unul două false starturi.

Ca tânăr bărbat, Alabastru iubea uşor şi fără implicare. O, era mânios până şi atunci. Sigur că era. Până şi copiii îşi dau seama când nu sunt trataţŞi corect. Însă alesese să fie cooperant pe moment.

În timpul unei misiuni primite de la Epicentru, a cunoscut un bărbat, un savant. Alabastru era pătimaş: omul de ştiinţŞă era chipeş şi reacţŞionase la flirtul lui cu o timiditate fermecătoare. Dacă omul de ştiinţŞă n-ar fi fost ocupat cu dezgroparea a ceea ce s-a dovedit a fi un vechi depozit de folclor, povestea s-ar fi terminat aici. Alabastru l-ar fi iubit şi apoi l-ar fi părăsit, poate cu

regret şi, cel mai probabil, fără ranchiună.

Dar savantul i-a arătat lui Alabastru ce descoperise. InițŞial au existat mai mult de trei tăbliţŞe ale legii-în-piatră, ţŞi-a spus Alabastru cândva. Iar TăbliţŞa a Treia în forma ei actuală a fost rescrisă de Sanze. De fapt, a fost rescrisă *din nou* de Sanze. Fusese rescrisă de câteva ori şi în perioadele de dinainte. Pentru că, vezi tu, originalul TăbliţŞei a Treia vorbea despre Syl Anagist şi despre cum a fost pierdută Luna. Din mai multe motive, această cunoaştere a fost considerată inacceptabilă iar şi iar de-a lungul mileniilor. Nimeni nu vrea să accepte că lumea este aşa cum este din pricină că un popor arogant şi egoist a încercat să pună amărâta de planetă în lesă. Şi nimeni nu era gata să accepte că soluţŞia întregii harababuri era pur şi simplu să-i lase pe orogeni să trăiască, să prospere şi să facă ceea ce erau născuţŞi să facă.

Pentru Alabastru, cunoaşterea din depozitul cu tăbliţŞe a fost copleşitoare. A fugit. A fost prea mult pentru el să afle că toate astea se mai întâmplaseră. Că era descendentul unui popor abuzat. Că strămoşii acestui popor fuseseră şi ei abuzaţŞi. Că lumea aşa cum o cunoştea nu putea funcţŞiona fără să înrobească pe cineva. În acel moment, nu vedea cum ar fi putut întrerupe acest ciclu, cum să-i ceară societăţŞii imposibilul. Aşa că a cedat şi a fugit.

Gardiana lui l-a găsit, firește, la trei cvartente depărtare de locul unde ar fi trebuit să fie şi fără nicio idee încotro să se îndrepte. În loc să-i rupă mâna – cu inelari superiori ca Alabastru se foloseau alte tehnici –, Gardiana Leshet l-a dus într-o cârciumă şi i-a cumpărat de băut. El a început să plângă şi i-a mărturisit că nu mai putea îndura lumea aşa cum era. Încercase să se supună, să îmbrăţŞişeze minciuna, dar nu era corect.

Leshet l-a alinat, l-a adus înapoi la Epicentru şi lui Alabastru i s-a dat un an ca să-şi revină. Să accepte din nou rolul şi regulile create pentru el. Cred că a fost mulţŞumit pe durata acelui an. Cel puţŞin aşa crede Antimoniu, şi ea l-a cunoscut cel mai bine în acea perioadă. S-a conformat, a făcut ce se aştepta de la el, a fost părintele a trei copii şi chiar s-a oferit ca instructor pentru juniorii cu un număr superior de inele. N-a avut însă şansa de a o face, căci Gardienii deciseseră deja că Alabastru nu putea rămâne nepedepsit pentru că fugise. Când a întâlnit un

decainelar mai vârstnic, pe nume Hesonit, de care s-a îndrăgostit...

Ţi-am spus deja că pentru inelarii superiori se folosesc alte metode.

Şi eu am fugit cândva. În felul meu.

•

Este ziua de după ce ne-am întors din călătoria de acordare cu Kelenli şi m-am schimbat. Privesc prin fereastra cu nematozi şi grădina scăldată în lumină purpurie nu mi se mai pare frumoasă. Pâlpâitul florilor albe îmi spune că au fost făcute de un geninginer care le-a conectat la reţŞeaua de alimentare cu curent a oraşului, ca să poată fi hrănite cu un firicel de magie. Cum altfel să le faci să clipească? Privesc lianele elegante de pe clădirile din jur şi ştiu că undeva un biomagest calculează câţŞi lamotiri de magie pot fi extraşi din această frumuseţŞe. ViaţŞa e sacră în Syl Anagist... sacră, profitabilă şi *utilă.*

Aşa că rumeg aceste gânduri şi sunt foarte prost dispus când intră unul dintre conductorii juniori. Conductoarea Stahnyn, aşa o cheamă, şi în mod normal o plac. E suficient de tânără ca să nu fi preluat apucăturile cele mai rele ale conductorilor mai experimentaţŞi. Şi acum, că o privesc cu ochii pe care Kelenli mi i-a deschis, observ ceva nou la ea. O lipsă de rafinament a trăsăturilor, gura cam mică. Da, e ceva mai subtil decât ochii-de-gheaţŞă ai Conductorului Gallat, dar iată aici încă o sylanagisteană ai cărei strămoşi nu au înţŞeles faza cu genocidul.

— Cum te simţŞi azi, Houwha? întreabă ea zâmbind şi consultând tăbliţŞa cu note în timp ce intră. Eşti gata pentru inspecţŞia medicală?

— Sunt gata pentru o plimbare, zic eu. Hai să ieşim în grădină!

Stahnyn tresare şi mă priveşte şocată.

— Houwha, ştii că nu este posibil.

Am observat că paza în jurul nostru e destul de relaxată. Senzori care să ne monitorizeze semnele vitale, camere care să ne supravegheze mişcările, microfoane care să ne înregistreze sunetele. Unii senzori monitorizează utilizarea magiei... şi niciunul dintre ei, nici măcar unul, nu poate măsura măcar o zecime din ceea ce facem cu adevărat. M-aş simţŞi jignit dacă

nu mi s-ar fi arătat recent cât de important este pentru ei ca noi să le fim inferiori. Nişte creaturi inferioare nu trebuie monitorizate mai atent, nu? CreaţŞiile magestriei sylanagistene nu pot să aibă abilităţŞi mai presus de ale ei. De neconceput. Ridicol. Nu fi prost!

Bine, deci mă simt jignit. Şi nu mai am răbdare cu aroganţŞa politicoasă a sylanagistenilor.

Aşa că descopăr firele de magie care pătrund în camerele de supraveghere şi le încurc cu firele de magie care duc spre propriile lor cristale de memorie, înnodându-le. Acum camerele vor transmite numai imaginile filmate în ultimele câteva ore, care mă înfăţŞişează privind posomorât pe fereastră. Procedez la fel şi cu echipamentul audio, având grijă să şterg ultimul schimb de replici dintre mine şi Stahnyn. Fac toate astea doar cu o încordare infinitezimală a voinţŞei, pentru că am fost proiectat să influenţŞez maşinării mari cât zgârie-norii. Camerele de supraveghere sunt o nimica toată. Folosesc mai multă magie când îi contactez pe ceilalţŞi ca să le spun o glumă.

Dar ceilalţŞi sessizează ce fac. Bimniwha îmi simte dispoziţŞia şi îi alertează imediat pe toţŞi, pentru că, în mod obişnuit, eu sunt cel cuminte. Eu sunt cel care, până de curând, credea în Geoezoteritate. De obicei Remwha este cel plin de resentimente. Dar acum el păstrează o tăcere rece, rumegând ceea ce tocmai am aflat. Gaewha este şi ea tăcută, disperată, încercând să priceapă cum să ceară imposibilul. Dushwha se strânge în braţŞe ca să se liniştească, iar Salewha doarme prea mult. Semnalul de alarmă al Bimniwhăi ajunge la urechi surde, ostenite şi frustrate şi e ignorat.

Între timp, zâmbetul lui Stahnyn a început să tremure, căci abia acum şi-a dat seama că vorbesc serios. Îşi schimbă poziţŞia, punându-şi mâinile în şolduri.

— Houwha, nu e amuzant. ÎnţŞeleg că ieri ai avut prilejul să ieşi...

M-am gândit la cel mai eficient mod de a o face să tacă.

— Conductorul Gallat ştie că-l găseşti atrăgător?

Stahnyn încremeneşte, privindu-mă cu ochi mari. Ochi căprui, în cazul ei, dar ei îi plac ochii-de-gheaţŞă. Am observat cum îl priveşte pe Gallat, deşi până acum nu mi-a păsat. Nici acum nu-mi pasă. Dar îmi închipui că a-i considera pe nieşi atrăgători

este tabu în Syl Anagist şi că nici Gallat, nici Stahnyn nu-şi pot permite să fie acuzaţŞi de o asemenea perversitate. Gallat ar concedia-o pe Stahnyn la prima şoaptă, până şi venită de la mine.

Mă apropii de ea. Se trage uşor îndărăt, încruntându-se la vederea îndrăznelii mele. Noi, maşinăriile, nu ne impunem voinţŞa. Noi, uneltele. Comportarea mea este o anomalie pe care ar trebui să o raporteze, dar nu de asta e îngrijorată.

— Nu m-a auzit nimeni zicând asta, îi spun cu blândeţŞe. Nimeni nu poate vedea ce se petrece acum în camera asta. Relaxează-te!

Buza de jos îi tremură uşor înainte să înceapă să vorbească. Mă simt prost, însă doar puţŞin, că am tulburat-o.

— Nu poţŞi să ajungi prea departe, spune ea. E... e o deficienţŞă de vitamine... Tu şi ceilalţŞi... aşa aţŞi fost proiectaţŞi. Fără o mâncare specială, pe care v-o dăm noi, aţŞi muri în câteva zile.

Abia acum îmi trece prin minte că Stahnyn crede că vreau să fug.

Abia acum îmi trece prin minte să fug.

Ceea ce tocmai mi-a spus nu-i un obstacol de nedepăşit. Ar fi uşor să fur mâncare şi s-o iau cu mine, deşi aş muri când s-ar termina. Dar oricum viaţŞa mea va fi una scurtă. Însă ceea ce mă supără cu adevărat e că nu aş avea unde să mă duc. Toată lumea e Syl Anagist.

— Grădina, repet eu în cele din urmă.

Asta va fi marea mea aventură, evadarea mea. Mă gândesc să izbucnesc în râs, dar obişnuinţŞa de a părea lipsit de emoţŞii mă împiedică. Cinstit vorbind, nu vreau să merg nicăieri. Vreau numai să simt că am un oarece control asupra vieţŞii mele, fie şi pentru câteva momente.

— Vreau să merg cinci minute în grădină. Atât.

Stahnyn se mută de pe un picior pe altul, vizibil nefericită.

— Mi-aş putea pierde postul din cauza asta, mai ales dacă mă vede un conductor senior. Aş putea ajunge la închisoare.

— Poate o să-ţŞi dea o celulă drăguţŞă, cu o fereastră către grădină, zic eu. Iar ea tresare.

Apoi, pentru că nu i-am dat de ales, mă conduce pe uşa celulei, în jos pe scări şi afară.

Grădina de flori purpurii pare ciudată văzută din unghiul ăsta şi e cu totul altceva să simţŞi de aproape mirosul florilor-stele. Un miros ciudat, dulce, straniu, aproape ca zahărul, cu un iz subtil de fermentaţŞie acolo unde florile mai vechi s-au ofilit şi au fost strivite. Stahnyn e agitată, privind prea mult în jur, în timp ce eu păşesc încet, dorindu-mi să nu fi trebuit să fie şi ea lângă mine. Dar asta-i situaţŞia: nu pot să umblu pur şi simplu de unul singur prin complex. Dacă paznicii, asistenţŞii sau alţŞi conductori ne vor vedea, vor crede că Stahnyn are vreo însărcinare oficială şi nu-mi vor pune întrebări... cu condiţŞia să fie calmă.

Apoi mă opresc brusc în spatele unui copac. Stahnyn se opreşte şi ea încruntată şi întrebându-se ce se petrece, apoi vede ce văd eu şi încremeneşte.

În faţŞa noastră, Kelenli tocmai a ieşit din complex şi s-a oprit între două tufe încâlcite, sub o boltă de trandafiri albi. Conductorul Gallat a urmat-o. Ea stă cu braţŞele încrucişate pe piept. El e în spate şi ţŞipă. Nu suntem suficient de aproape ca să aud ce spune, deşi mânia din tonul lui este evidentă. Trupurile lor însă spun o poveste la fel de clară ca stratele geologice.

— O, nu, murmură Stahnyn. Nu, nu, nu. Ar trebui...

— Linişte, murmur eu.

Am vrut să-i spun să nu facă nicio mişcare, dar ea amuţŞeşte, aşa că măcar m-am făcut înţŞeles.

Şi rămânem locului, privindu-i pe Gallat şi pe Kelenli cum se ceartă. Ei nu-i aud deloc vocea şi atunci îmi dau seama: nu poate să ridice glasul la el. Nu e sigur. Dar când el o prinde de braţŞe şi o răsuceşte violent cu faţŞa, ea îşi duce automat o mână la pântece. E o mişcare rapidă. Gallat îi dă drumul imediat, părând surprins de reacţŞia ei şi de propria lui violenţŞă, şi ea îşi aduce mâna pe lângă corp cu un gest rapid. Nu cred că el a observat. Îşi reiau cearta şi, de data asta, Gallat îşi desface braţŞele, ca şi cum ar oferi ceva. Postura lui e imploratoare, dar remarc ce ţŞeapăn îi e spatele. Imploră, dar crede că nu ar trebui s-o facă. Îmi dau seama că, atunci când implorarea nu va da rezultate, va recurge la alte tactici.

Închid ochii îndurerat, înţŞelegând în cele din urmă. Kelenli e una dintre noi în toate felurile care contează şi aşa a fost mereu.

Dar, treptat, ea se înmoaie. Înclină capul, prefăcându-se că cedează fără tragere de inimă, apoi răspunde. Nu e real. Pământul vibrează de mânia, teama şi împotrivirea ei. Dar Gallat se ţŞine mai puţŞin ţŞeapăn. Zâmbeşte şi gesturile îi sunt mai largi. Se apropie iar de ea, o prinde de braţŞe, îi vorbeşte cu blândeţŞe. Mă minunez de eficienţŞa cu care ea i-a domolit mânia. Ai zice că nu-i observă privirea cum fuge în lături când îi vorbeşte sau că nu-i răspunde cu aceeaşi măsură când o trage mai aproape. Zâmbeşte la spusele lui, dar şi de la cincisprezece metri îmi dau seama că joacă teatru. Cum de nu vede şi el? Însă încep să înţŞeleg că oamenii cred ceea ce vor să creadă, nu ceea ce pot vedea, atinge şi sessiza.

Îmbunat, el se răsuceşte şi pleacă, din fericire pe altă cărare decât cea unde suntem ascunşi eu şi Stahnyn. Ţinuta i s-a schimbat complet. Este în mod evident mai bine dispus. Ar trebui să mă bucure asta, nu? Gallat e şeful proiectului. Când e fericit, suntem şi noi mai în siguranţŞă.

Kelenli stă şi se uită în urma lui până când el se face nevăzut. Apoi întoarce capul şi priveşte drept spre mine. Alături, Stahnyn scoate un scâncet înăbuşit, dar e o proastă. Kelenli nu ne va raporta. De ce ar face-o? Spectacolul pe care l-a dat nu-i era menit lui Gallat.

Apoi părăseşte şi ea grădina, pe urmele lui Gallat.

A fost o ultimă lecţŞie. Cea de care aveam cea mai mare nevoie, cred eu. Îi cer lui Stahnyn să mă conducă înapoi în celulă şi ea aproape geme de uşurare. Când am revenit şi am destrămat magia din jurul echipamentului de monitorizare, trimiţŞând-o pe Stahnyn la ale ei, după ce i-am amintit cu blândeţŞe să nu fie neroadă, mă întind pe canapea şi analizez această nouă cunoaştere. Stă în mine ca un tăciune care face să mocnească şi să fumege tot ce e în jurul lui.

•

Şi apoi, la câteva nopţŞi după ce am revenit din misiunea de acordare cu Kelenli, tăciunele se aprinde în noi toţŞi.

E prima oară când ne-am reunit toţŞi după călătorie. Ne îmbinăm prezenţŞele într-un strat de cărbune rece, lucru poate potrivit când Remwha trimite prin noi un şuier ca de nisip măcinat în crăpături. Sună/se simte/se sessizează ca derivaţŞia şi ca parcela cu mărăcini. E şi un ecou al pustietăţŞii statice a

reţŞelei noastre, acolo unde Tetlewha – şi Entiwha, şi Arwha, şi ceilalţŞi – au existat cândva.

„Asta ne aşteaptă dacă le oferim Geoezoteritatea”, spune el.

„Da”, răspunde Gaewha.

El şuieră din nou. N-am mai sessizat niciodată o furie atât de mare la el. Şi-a petrecut zilele de după întoarcerea din excursie devenind din ce în ce mai furios. Dar aşa am făcut şi noi ceilalţŞi şi acum a venit momentul să cerem imposibilul. „N-ar trebui să le oferim nimic”, declară el şi îi simt hotărârea oţŞelindu-se, devenind crudă. „Nu. Ar trebui să dăm înapoi ce-au luat”.

PulsaţŞii minore, impresii şi reacţŞii, se întind în reţŞeaua noastră: în sfârşit, un plan. Un fel de a crea imposibilul dacă nu-l putem cere. Afluxul corect de putere la momentul potrivit, imediat după ce au fost lansate toate fragmentele, dar înainte ca Motorul să se epuizeze. Toată magia depozitată în fragmente – munca unor decenii, a unei civilizaţŞii, a milioane de vieţŞi – va inunda sistemele Syl Anagistului. Mai întâi va arde parcelele cu mărăcini şi fructele lor demne de milă, lăsându-i pe morţŞi să se odihnească în sfârşit. Apoi magia va năvăli prin noi, cele mai fragile componente ale marii maşinării. Vom muri când se va petrece asta, dar moartea e mai bună decât ceea ce ne pregăteau ei, aşa că suntem mulţŞumiţŞi.

Odată ce vom muri, voinţŞa magică a Motorului Plutonic va curge nestăvilită prin toate conductele oraşului, arzându-le în aşa fel încât nu vor mai putea fi reparate. Fiecare nod al Syl Anagistului se va închide: vehimalele murind dacă nu au generatoare de rezervă, luminile stingându-se, maşinăriile oprindu-se, mobilele, aplicele şi cosmeticele lipsite de comodităţŞile infinite ale magiei moderne. Eforturile generaţŞiilor care s-au spetit să obţŞină Geoezoteritatea vor fi pierdute. Fragmentele cristaline ale motorului vor deveni nişte bolovani imenşi, sparţŞi şi arşi, fără putere.

Nu trebuie să fim la fel de cruzi ca ei. Le putem spune fragmentelor să se prăbuşească departe de regiunile cele mai populate. Suntem monştrii creaţŞi de ei şi mai mult decât atât, dar, în moarte, o să fim soiul de monştri care vrem noi să fim.

Atunci ne-am înţŞeles?

„Da”. Remwha, furios.

„Da”. Gaewha, întristată.

„Da”. Bimniwha, resemnată.
„Da”. Salewha, cu mânie îndreptăţită.
„Da”. Dushwha, ostenit.
Şi eu, greu ca plumbul, spun: „Da”.
Şi aşa cădem de acord.
Numai pentru mine însumi rostesc „Nu”, având în minte chipul lui Kelenli. Dar uneori, când lumea e dură, dragostea trebuie să fie şi mai dură.

•

Ziua Lansării.
Ni se aduc întăritoare – proteine cu garnitură de fructe dulci şi proaspete şi o băutură despre care ni se spune că e populară: sig, care capătă culori drăguţŞe când introduci în ea diverse suplimente vitaminoase. O băutură specială pentru o zi specială. Are gust de cretă. Nu-mi place. Apoi vine momentul să călătorim către Zona Zero.
Uite, pe scurt şi cât mai simplu, cum funcţŞionează Motorul Plutonic.
Mai întâi trezim fragmentele, care au stat zeci de ani în alveolele lor trimiţŞând energie vie în fiecare nod al Syl Anagistului şi înmagazinând o parte pentru folosinţŞă ulterioară, inclusiv partea cu care au fost îndopate forţŞat de parcelele cu mărăcini. Acum au ajuns la capacitatea optimă de stocare şi de generare, devenind fiecare un motor ezoteric în sine. Când le vom invoca, fiecare se va ridica din locaşul său. Le vom reuni puterea, formând o reţŞea stabilă, şi, după ce aceasta va ricoşa dintr-un reflector ce va amplifica şi va concentra şi mai tare magia, o vom vărsa pe toată în onix. El va călăuzi energia direct spre centrul Pământului, provocând o revărsare pe care apoi o va direcţŞiona către conductele flămânde ale Syl Anagistului. Ca rezultat, Pământul va deveni el însuşi un motor plutonic masiv, dinamul care e miezul lui trimiţŞând mai multă energie decât primeşte. Mai departe sistemul va continua să funcţŞioneze singur. Syl Anagist se va hrăni pentru totdeauna cu viaţŞa planetei.
(IgnoranţŞă este un termen prea slab ca să descrie toate astea. E adevărat, în zilele acelea nimeni nu se gândise că Pământul ar fi putut fi viu, dar noi ar fi trebuit să ghicim. Magia e consecinţŞa vieţŞii. Faptul că Pământul avea magie care putea fi

luată... ar fi trebuit să ghicim toţŞi.)

Până acum, tot ce am făcut a fost un antrenament. N-am fi putut activa Motorul Plutonic aici, pe Pământ: prea multe complicaţŞii legate de înclinarea unghiurilor, viteza semnalului, rezistenţŞă şi curbura emisferică. Planetele sunt supărător de rotunde. În fond, ţŞinta noastră este Pământul: contactul vizual, liniile de forţŞă, atracţŞia. Dacă rămânem pe planetă, nu vom reuşi să afectăm decât Luna.

Acesta fiind motivul pentru care Zona Zero nu s-a aflat niciodată pe Pământ.

Aşa că, la primele ore ale diminеţŞii, suntem conduşi către un vehimal extraordinar, făcut fără îndoială de genin gineri având ca materie primă cosaşi sau ceva similar. Are aripi, dar şi picioare mari din fibră de carbon, duduind de putere înmagazinată. În timp ce conductorul ne îndeamnă să urcăm în vehimal, văd altele fiind pregătite. Un grup mare intenţŞionează să vină cu noi, ca să vadă marele proiect finalizat în cele din urmă. Mă aşez unde mi se spune şi suntem prinşi cu centuri, pentru că uneori acceleraţŞia poate învinge inerţŞia geomagestriei... Hm. E de ajuns să spunem că lansarea poate fi neliniştitoare. E nimica toată comparativ cu a plonja în inima unui fragment însufleţŞit şi clocotind de energie, dar presupun că oamenii consideră asta o nebunie măreaţŞă. Stăm toţŞi şase nemişcaţŞi, cu certitudinea îngheţŞată a ţŞelului nostru, în timp ce în jur oamenii trăncănesc, iar vehiculul sare până pe Lună.

Pe Lună se află o piatră a lunii masivă şi neşlefuită, de culoare alb iridescent, încastrată în solul subţŞire şi cenuşiu. Este cel mai mare dintre fragmente, la fel de mare ca un nod al Syl Anagistului. Luna întreagă e alveola sa. În jurul ei se întinde un complex de clădiri, etanşate împotriva întunericului lipsit de aer şi nu foarte diferite de cele pe care tocmai le-am părăsit. Cu excepţŞia faptului că sunt pe Lună. Aceasta este Zona Zero, unde se va scrie istoria.

Suntem conduşi înăuntru, unde personalul permanent al Zonei Zero stă înşirat de-a lungul pereţŞilor, privindu-ne cu admiraţŞie şi mândrie, aşa cum admiri nişte instrumente excelent calibrate. Suntem îndrumaţŞi către nişte leagăne aidoma celor pe care le folosim zilnic la antrenamente, deşi de data asta fiecare dintre noi e condus în altă încăpere a

complexului. Lângă fiecare cameră se află cabina de observaţŞie a conductorilor, legată de ea printr-o fereastră limpede precum cristalul. Sunt obişnuit să fiu observat în timp ce lucrez, dar nu şi să fiu adus în camera de observaţŞii, cum se întâmplă azi pentru prima oară.

Şi iată-mă, scund, în haine simple şi simţŞind un disconfort palpabil printre oamenii înalţŞi, în veşminte elegante şi sofisticate, în timp ce Gallat mă prezintă ca „Houwha, cel mai precis dintre acordorii noştri”. Această declaraţŞie demonstrează că ori conductorii habar nu au cum funcţŞionăm, ori Gallat e nervos şi caută ceva de spus. Poate ambele. Râsul lui Dushwha e o cascadă de microcutremure – solul Lunii e subţŞire, prăfos şi mort, dar nu foarte diferit de al Pământului – în timp ce eu rostesc saluturi politicoase, aşa cum se aşteaptă de la mine. Poate ceea ce vrea Gallat să zică de fapt este că sunt acordorul care se preface cel mai bine că-i pasă de prostiile conductorilor.

Însă, în vreme ce au loc prezentările şi se face conversaţŞie, iar eu mă concentrez să spun ce trebuie şi când trebuie, ceva îmi atrage atenţŞia. Întorcându-mă, observ în fundul încăperii o coloană de stază, care zumzăie surd şi pâlpâie, animată de propria energie plutonică, generând un câmp ce menţŞine stabil ceva dinăuntrul său. Şi, plutind deasupra suprafeţŞei ei faţŞetate...

În încăpere se află o femeie mai înaltă şi cu veşminte mai complicate decât restul. Îmi urmează privirea şi îi spune lui Gallat:

— Ei ştiu despre forajul de probă?

Gallat tresare şi se uită la mine, apoi la coloana de stază.

— Nu, spune el.

Nu i se adresează femeii în niciun fel, nu foloseşte niciun titlu, dar tonul lui e respectuos.

— Li s-a spus numai ceea ce era necesar.

— Cred că totuşi contextul este necesar până şi pentru cei ca tine.

Gallat se zburleşte văzându-se pus la grămadă cu noi, dar nu răspunde. Femeia pare amuzată. Se apleacă să mă privească în ochi, deşi nu sunt chiar atât de scund în raport cu ea.

— Vrei să ştii ce e artefactul ăla, acordor mititel?

O urăsc pe loc.

— Da, vă rog, îi spun.

Înainte s-o poată opri Gallat, ea mă ia de mână. Nu-i neplăcut. Pielea îi e uscată. Mă conduce lângă coloana de stază, ca să pot să mă uit bine la ceea ce pluteşte deasupra ei.

Mai întâi, mi se pare că văd doar un bulgăre de fier plutind la câţŞiva centimetri de suprafaţŞa coloanei de stază, luminat pe dedesubt de strălucirea albă a acesteia. Chiar este doar un bulgăre de fier, cu suprafaţŞa brăzdată de o puzderie de linii piezişe, şerpuite. Un fragment de meteorit? Nu. Îmi dau seama că se mişcă, învârtindu-se uşor pe o axă uşor înclinată nord-sud. Examinez simbolurile de avertisment de pe marginea coloanei şi le văd pe cele pentru presiune şi căldură extremă şi un avertisment împotriva întreruperii câmpului de stază. Înăuntrul acestuia, spun simbolurile, a fost recreat mediul originar al obiectului.

Nimeni nu şi-ar da atâta osteneală pentru o biată bucată de fier. Clipesc, adaptându-mi percepţŞiile, cea sesunală şi cea magică, mă pomenesc scăldat într-o lumină albă incandescentă şi mă retrag iute. Sfera de fier e plină de magie, fire peste fire trosnind de magie concentrată, unele extinzându-se chiar dedesubtul ei, spre exterior... şi departe. Nu pot să le urmăresc pe cele care ies din încăpere. Se extind dincolo de raza percepţŞiei mele. Însă văd că, din cine ştie ce motiv, se înalţŞă către cer. Şi în tremurul firelor pe care le pot vedea se citeşte limpede... Mă încrunt.

— E mânios, spun eu.

Şi familiar. Unde am mai văzut aşa ceva, o asemenea magie?

Femeia mă priveşte nedumerită. Gallat mârâie surd.

— Houwha...

— Nu! spune femeia ridicând o mână ca să-l amuţŞească.

Se concentrează din nou asupra mea, cu o privire acum sfredelitoare şi plină de curiozitate.

— Ce ai zis, acordor mititel?

O privesc. În mod evident este o persoană importantă. Poate ar trebui să-mi fie frică, dar nu-mi este.

— Lucrul ăla e mânios, spun eu. Furios. Nu vrea să fie aici. L-aţŞi luat de altundeva, nu?

Şi alte persoane din încăpere au remarcat schimbul de replici.

Nu toţŞi sunt conductori, dar toţŞi se uită de la femeie la mine cu o nedumerire şi o nelinişte aproape palpabile. Îl aud pe Gallat icnind.

— Da, îmi răspunde ea în cele din urmă. Am făcut un foraj de probă într-unul din nodurile Antarctice. Apoi am trimis înăuntru sonde care au extras asta din miezul lui. E un eşantion din însăşi inima planetei.

Zâmbeşte mândră.

— Puterea magiei miezului este chiar ceea ce va crea Geoezoteritatea. Proba asta e motivul pentru care am construit Centrul Miezului, fragmentele şi pe voi.

Privesc din nou sfera de fier, mirându-mă că femeia stă atât de aproape de ea. „E furios”, mă gândesc din nou, fără să ştiu ce mi-a venit. „O să facă ce trebuie făcut”.

Cine? Şi ce anume va face?

Scutur din cap cu o iritare inexplicabilă şi mă întorc către Gallat.

— N-ar trebui să începem?

Femeia râde încântată. Gallat se uită urât la mine, dar se relaxează puţŞin când observă că femeia se amuză. Totuşi spune:

— Da, Houwha. Cred c-ar trebui. Dacă nu vă deranjează...

(I se adresează femeii folosind un titlu şi un nume. Cu trecerea timpului, le voi uita pe amândouă. Peste patruzeci de mii de ani îmi voi aminti numai râsul ei, faptul că îl considera pe Gallat deopotrivă cu noi şi nepăsarea cu care stătea lângă o sferă de fier care radia răutate pură... şi suficientă magie ca să distrugă toate clădirile din Zona Zero.

Şi îmi voi aminti că şi eu, la rândul meu, am ignorat orice posibil avertisment despre ceea ce urma să vină.)

Gallat mă duce înapoi în camera cu leagănul, unde sunt invitat să mă instalez în scaunul de sârmă. Apoi membrele îmi sunt prinse cu curele, din motive pe care nu le-am înţŞeles niciodată, căci, când sunt în ametist, abia mai sunt conştient de trupul meu, darămite să-l mişc. Sigur mi-a făcut buzele să furnice, ceea ce-mi transmite că i s-a adăugat un stimulent. Nu era nevoie.

Mă întind către ceilalţŞi şi descopăr hotărârea lor tare ca granitul. Da!

Pe peretele-ecran din faţŞa mea apar imagini înfăţŞişând sfera albastră a Pământului, leagănele celorlalţŞi acordori şi o imagine a Centrului Miezului cu onixul plutind în aşteptare deasupra lui. Din imaginile lor, ceilalţŞi acordori îmi întorc privirile. Gallat se apropie şi verifică ostentativ contactele scaunului de sârmă, care trebuie să-şi transmită măsurătorile către divizia de biomagestrie.

— O să controlezi onixul azi, Houwha.

Dintr-o altă clădire din Zona Zero simt mica tresărire de surpriză a Gaewhei. Azi suntem foarte bine acordaţŞi între noi.

— Kelenli lucrează cu onixul, spun eu.

— Nu mai lucrează.

Gallat îşi ţŞine capul aplecat în timp ce vorbeşte, întinzându-se inutil ca să-mi verifice chingile, şi mi-l amintesc întinzându-se în acelaşi fel şi trăgând-o pe Kelenli către el în grădină. Ah, acum înţŞeleg! În tot timpul ăsta, s-a temut să nu o piardă... să nu i-o luăm noi. S-a temut să n-o facă să pară şi ea tot o unealtă în ochii superiorilor. O să-l lase s-o păstreze după Geoezoteritate? Sau se teme că va fi aruncată şi ea în parcela cu mărăcini? Probabil că da. Altfel de ce ar face o modificare atât de semnificativă a configuraţŞiei noastre în cea mai importantă zi din istoria omenirii?

Ca pentru a-mi confirma bănuiala, el spune:

— Biomageştrii spun că dovedeşti mai mult decât suficientă compatibilitate ca să menţŞii conexiunea pe perioada dorită de timp.

Mă priveşte, sperând că nu voi protesta. Cu atâta lume monitorizându-i fiecare decizie, oameni importanţŞi vor remarca dacă o să insist că noua configuraţŞie e o idee proastă. Pot, doar ridicându-mi glasul, să o smulg pe Kelenli din mâinile lui Gallat. Pot să-l distrug, aşa cum l-a distrus el pe Tetlewha.

Dar e un gând prostesc şi fără rost, căci cum mi-aş putea manifesta puterea asupra lui fără s-o rănesc pe ea? Şi aşa o să-i facem destul rău lui Kelenli când vom pune Motorul Plutonic să se întoarcă împotriva sieşi. Ea ar trebui să supravieţŞuiască convulsiei magice iniţŞiale. Chiar dacă e în contact cu oricare dintre dispozitivele care vor fi supra-încărcate, este suficient de talentată ca să abată orice feedback. După aceea, va fi doar unul dintre supravieţŞuitorii deveniţŞi egali prin suferinţŞă.

Nimeni nu va şti ce e ea cu adevărat, sau copilul ei, dacă va semăna cu ea. Cu noi. Vom fi eliberat-o... ca să lupte pentru supravieţŞuire cot la cot cu toţŞi ceilalţŞi. Dar e mai bine decât iluzia siguranţŞei într-o colivie aurită, nu?

„Mai bine decât orice i-ai oferit tu vreodată”, îi zic în gând lui Gallat.

— În regulă, spun cu glas tare.

Neobservat, el se relaxează.

Gallat iese din camera mea şi revine în incinta de observaţŞie alături de ceilalţŞi conductori. Rămân singur. Dar nu sunt niciodată singur, ceilalţŞi sunt cu mine. Vine semnalul că putem începe şi timpul însuşi pare să-şi ţŞină răsuflarea. Suntem gata.

Mai întâi reţŞeaua.

AcordaţŞi cum suntem, e uşor şi plăcut să ne modulăm fluxurile de argint şi să anulăm rezistenţŞa. Remwha joacă rolul jugului, dar nu e nevoit să-l mâne pe niciunul dintre noi să rezoneze mai sus sau mai jos sau să tragă în acelaşi ritm: suntem perfect aliniaţŞi. ToţŞi vrem asta.

Deasupra noastră, dar în raza noastră de acţŞiune, Pământul pare şi el să zumzăie. Aproape ca şi cum ar fi viu. La începutul antrenamentelor noastre, am fost până la Centrul Miezului şi înapoi şi am văzut fluviile masive de magie ce se înalţŞă în mod natural din miezul uriaş de nichel-fier al planetei. Captarea acestei fântâni fără fund va fi cea mai măreaţŞă realizare a omenirii. Cândva, gândul ăsta m-ar fi umplut de mândrie. Acum îl împărtăşesc cu ceilalţŞi şi un *tremur de piatră, fulg de mică sclipitor* de amuzament amar ne străbate pe toţŞi. Nu ne-am considerat niciodată oameni, dar prin acţŞiunile noastre de azi vom demonstra că suntem mai mult decât nişte instrumente. Chiar dacă nu suntem oameni, suntem un popor. Nu vor putea să ne mai refuze niciodată asta.

Ajunge cu frivolitatea!

Mai întâi reţŞeaua, apoi trebuie asamblate fragmentele Motorului. Ne întindem după ametist, pentru că e cel mai aproape. Deşi suntem la o lume depărtare, ştim că emite un sunet jos, surd, şi că matricea lui de stocare străluceşte de energie în timp ce plonjăm purtaţŞi în sus în fluxul ei torenţŞial. A absorbit deja ultimele resturi din parcela cu mărăcini de la rădăcina sa, devenind un sistem închis. Acum pare aproape viu.

În timp ce-l trecem de la linişte la rezonanţŞă, începe să pulseze şi apoi să pâlpâie în modele ce imită viaţŞa, ca activarea neurotransmiţŞătorilor sau contracţŞiile peristaltice. Oare e viu? Mă întreb asta pentru prima oară, o întrebare declanşată de lecţŞiile lui Kelenli. E o formă superioară de agregare a materiei, dar coexistă simultan cu o formă superioară de agregare a magiei, croită după asemănarea lui... şi luată din trupurile unor făpturi care cândva au râs, s-au înfuriat şi au cântat. A mai rămas în ametist ceva din voinţŞa lor?

Dacă e aşa... oare ar aproba nieşii ceea ce noi, copiii lor caricaturali, vrem să facem?

Nu mai am timp pentru asemenea gânduri. Decizia a fost luată.

Aşa că extindem faza de declanşare la toată reţŞeaua. Sessizăm fără sessapineale. SimţŞim schimbarea. O ştim în oasele noastre, pentru că suntem o parte a acestui motor, piese ale celei mai măreţŞe minuni a omenirii. Pe Pământ, în centrul fiecărui nod din Syl Anagist, sirene răsună în tot oraşul şi coloane de avertisment emit alarme luminoase roşii, vizibile de departe, pe măsură ce, unul câte unul, fragmentele încep să vibreze şi să pâlpâie, detaşându-se din alveolele lor. RespiraţŞia mi se iuţŞeşte când, rezonând înăuntrul fiecăruia, simt cel dintâi cristal desprinzându-se din piatra mai aspră, atracţŞia când ne aprindem şi începem să pulsăm odată cu magia şi să ne ridicăm...

(Aici se produce o poticneală, scurtă şi abia observabilă în iureşul momentului, dar evidentă prin lentilele amintirii. Unele fragmente ne provoacă puţŞină durere când se desprind din alveole. SimţŞim frecarea unui metal care nu ar fi trebuit să fie acolo, nişte ace zgâriindu-ne pielea cristalină. Adulmecăm un iz de rugină. E o durere scurtă şi iute uitată, ca orice durere provocată de ace. Abia mai târziu ne vom aminti şi vom jeli.)

... zumzăind şi răsucindu-ne. Respir adânc, în timp ce alveolele şi rămăşiţŞele peisajului citadin rămân undeva în urma noastră. Syl Anagist comută pe sistemele de rezervă. Acestea ar trebui să-i ajungă până se declanşează Geoezoteritatea. Dar asemenea griji lumeşti sunt irelevante. Curg, zbor, cad în sus prin lumina năvalnică, purpurie sau indigo sau mov sau aurie, spinelul şi topazul, rubinul şi safirul, atât de multe şi atât de

strălucitoare! Atât de însufleţŞite de puterea ce se acumulează.

(„Atât de însufleţŞite”, gândesc din nou şi gândul trimite un tremur în reţŞea, căci Gaewha se gândea şi ea la asta, şi Dushwha la fel, şi Remwha e cel care ne readuce la realitate cu un trosnet ca o falie ce se deschide: „IdioţŞilor, dacă nu ne concentrăm, o să murim!” Aşa că las gândul să piară.)

Şi... o, da, acolo, pe ecran, în centrul percepţŞiei noastre, ca un ochi furios căutând în jos la prada sa, se află onixul. PoziţŞionat deasupra Centrului Miezului, acolo unde l-a adus Kelenli.

Nu sunt nervos, îmi spun, întinzându-mă către el.

Onixul nu e ca alte fragmente. Până şi piatra-lunii e liniştită prin comparaţŞie. În fond, ea este doar o oglindă. Dar onixul e puternic, înspăimântător, cel mai negru întuneric, de necunoscut. Acolo unde alte fragmente trebuie căutate şi angajate activ, el îmi înhaţŞă conştienţŞa imediat ce mă apropii, încercând să mă scufunde cât mai adânc în curenţŞii lui dezlănţŞuiţŞi de argint. Înainte, când m-am conectat cu el, m-a respins ca pe toţŞi ceilalţŞi. Cei mai priceputŞi mageştri din Syl Anagist nu pot înţŞelege de ce, dar acum, când mă ofer şi onixul mă ia în stăpânire, ştiu deodată răspunsul. Onixul e viu. Ceea ce la celelalte fragmente a fost doar o întrebare aici e o certitudine: mă sessizează. Mă cercetează, atingându-mă cu o prezenţŞă care e, brusc, imposibil de negat.

Şi, în clipa în care înţŞeleg asta şi am timp să mă întreb îngrozit ce cred aceste prezenţŞe despre mine, jalnicul lor urmaş rezultat din fuziunea dintre genele lor şi ura celor care i-au distrus...

... intuiesc, în cele din urmă, un secret al magestriei pe care până şi nieşii mai degrabă l-au acceptat decât l-au înţŞeles. În fond, vorbim despre magie, nu despre ştiinţŞă. Dar acum ştiu: alimentează un lucru neînsufleţŞit cu suficientă magie şi va deveni viu. Alimentează matricele de depozitare cu suficiente vieţŞi şi acestea vor păstra un soi de voinţŞă colectivă, îşi amintesc oroarea şi atrocitatea cu orice a mai rămas din ele, cu sufletele lor, dacă îţŞi place termenul.

Aşa că onixul îmi cedează pentru că simte, în sfârşit, că şi eu am cunoscut suferinţŞa. Mi s-au deschis ochii cu privire la propria mea exploatare şi degradare. Mă tem, fireşte, şi sunt

furios şi rănit, dar onixul nu-şi bate joc de sentimentele mele. Însă caută altceva, ceva mai mult şi, în cele din urmă, găseşte ceea ce căuta cuibărit într-un nod fierbinte din inima mea: hotărârea. M-am angajat să fac din toate aceste nedreptăţŞi un lucru drept.

Asta vrea şi onixul: dreptate. Şi pentru că şi eu vreau asta...

Deschid ochii.

— Am cuplat piatra de control, le raportez conductorilor.

— Confirmat, spune Gallat privind ecranul prin care biomagestria ne monitorizează conexiunile neuromagice.

Observatorii noştri încep să aplaude şi în acelaşi timp simt că-i dispreţŞuiesc. Instrumentele lor stângace şi sessapinealele lor slabe şi simple le-au spus, în cele din urmă, ceea ce pentru noi e la fel de evident ca respiraţŞia. Motorul Plutonic este activ şi în funcţŞiune.

Acum, că toate fragmentele au fost lansate, ridicându-se ca să zumzăie şi să pâlpâie deasupra a două sute cincizeci şi şase de noduri şi de puncte cu energie seismică, începem faza de consolidare. Dintre fragmente, primele care se aprind sunt amortizoarele, cu fluxurile lor fără strălucire, apoi declanşăm tonurile mai întunecate ale generatorului. Onixul acceptă iniţŞierea fazei cu un singur vuiet sonor care trimite un tremur în întreg Oceanul Emisferic.

Pielea mă strânge şi inima îmi bubuie. Undeva, într-o altă existenţŞă, mi-am încleştat pumnii. Noi ne-am încleştat pumnii, dincolo de jalnicul spaţŞiu care separă cele şase trupuri ale noastre şi cele două sute cincizeci şi şase de mâini şi de picioare şi unica inimă imensă şi neagră, pulsând. Deschid gura (deschidem gurile) şi onixul se aliniază perfect, gata să devieze clocotul nedomolit al magiei pământului, jos, foarte jos, acolo unde miezul îi e expus. E momentul pentru care am fost făcuţŞi.

„Acum”, ar trebui să spunem. Aici, acum, conectează-te şi fluxurile magice brute ale planetei vor deveni prizonierele unui ciclu nesfârşit de servitute faţŞă de omenire.

Pentru că ăsta-i adevăratul motiv pentru care ne-au construit sylanagistenii: ca să afirme o filosofie. ViaţŞa e sacră în Syl Anagist, şi aşa şi trebuie, căci oraşul consumă viaţŞa folosind-o drept combustibil ca să-şi alimenteze gloria. Nieşii n-au fost cei dintâi pe care i-a devorat, ci doar cea mai recentă şi cea mai

crudă dintre campaniile lor de exterminare. Dar pentru o societate clădită pe exploatare nu există pericol mai mare decât să nu mai aibă pe cine exploata. Şi acum, dacă nu se va face ceva, Syl Anagist va trebui să găsească o cale să-şi împartă din nou poporul în subgrupuri şi să le inventeze motive de conflict. Nu poate obţŞine suficientă magie numai din plante şi din fauna creată de geningineri. Pentru ca restul lumii să se bucure de lux, cineva trebuie să sufere.

Mai bine să fie Pământul, şi-a zis Syl Anagistul. Mai bine să înrobeşti un imens obiect neînsufleţŞit, care nu poate simţŞi durere şi nu se va împotrivi. Mai bine Geoezoteritatea. Dar raţŞionamentul ăsta are şi el un defect, căci Syl Anagistul este, când tragi linia, neviabil. E un parazit. Foamea lui de magie creşte cu fiecare picătură pe care o consumă. Miezul Pământului nu-i nelimitat. În cele din urmă, chiar dacă va dura cincizeci de mii de ani, şi această resursă va fi epuizată. Apoi totul va muri.

Ceea ce facem noi este lipsit de rost şi Geoezoteritatea-i o minciună. Şi, dacă ajutăm Syl Anagistul să continue pe această cale, e ca şi cum am spune: „E corect ce ni s-a făcut şi natural şi de neevitat”.

Nu.

Aşa că, în loc s-o spunem, rostim „Acum!” Aici, acum, conectează-te: fragmente deschise la culoare cu fragmente întunecate, toate fragmentele cu onixul şi onixul... din nou cu Syl Anagistul. Deconectăm complet din circuit piatra-lunii. Acum, toată puterea depozitată în fragmente va inunda oraşul şi, când Motorul Plutonic va muri, Syl Anagistul va avea aceeaşi soartă.

Începe şi se termină înainte ca instrumentele conductorilor să comunice măcar existenţŞa unei probleme. ConectaţŞi între noi, lăsăm cântecul să ni se stingă şi, în timp ce aşteptăm ca bucla feedbackului să ne lovească, mă simt mulţŞumit. Va fi bine să nu mor singur.

•

Dar.

Dar.

Nu uita! N-am fost singurii care au decis să riposteze în acea zi.

O să înţŞeleg asta mai târziu, când voi vizita ruinele Syl

Anagistului şi, privind în alveolele goale, voi vedea acele de fier ieşind din pereţŞii lor. Este un duşman pe care îl voi înţŞelege numai după ce voi fi umilit şi reconstruit la picioarele lui... dar îţŞi voi explica acum, ca să înveţŞi din suferinţŞa mea.

Ţi-am vorbit, nu cu mult timp în urmă, despre un război între Pământ şi viaţŞa de la suprafaţŞa sa. Iată care e psihologia duşmanului: Pământul nu face nicio diferenţŞă între noi. Orogeni, odihniţŞi, sylanagisteni, nieşi, oameni ai trecutului sau ai viitorului... pentru el, oamenii sunt oameni. Şi, chiar dacă alţŞii au decis naşterea şi dezvoltarea mea, chiar dacă Geoezoteritatea a fost visul sylanagistenilor cu mult înainte de naşterea conductorilor mei, chiar dacă eu nu făceam decât să urmez ordinele şi chiar dacă noi şase voiam să ripostăm... Pământului nu i-a păsat. Eram toţŞi vinovaţŞi. Eram toţŞi complici la crima de a încerca să înrobim planeta însăşi.

Acum însă, declarându-ne pe toţŞi vinovaţŞi, Pământul a pus în aplicare sentinţŞele pentru fiecare. Aici, cel puţŞin, a fost dispus să ofere unele circumstanţŞe atenuante pentru bune intenţŞii şi bună purtare.

Asta-i ce-mi amintesc, ce am pus cap la cap mai târziu şi ce cred. Dar adu-ţŞi aminte – şi nu uita niciodată – că acesta a fost doar începutul războiului.

•

SimţŞim întreruperea mai întâi ca pe o nălucă în maşinărie.

O prezenţŞă alături de noi, înăuntrul nostru, intensă, intruzivă şi imensă. Îmi smulge onixul din strânsoare înainte să înţŞeleg ce se petrece şi ne amuţŞeşte semnalele surprinse prin care ne întrebăm „Ce?” şi spunem „Ceva e în neregulă!” şi „Cum e posibil?”, cu o undă de şoc în graiul prin pământ la fel de năucitoare pentru noi cum va fi cândva naşterea Faliei pentru tine.

„Salut, micuţŞii mei duşmani!”

În camera de observaţŞie a conductorilor, alarmele încep în sfârşit să urle. Am încremenit în scaunele noastre de sârmă, ţŞipând fără cuvinte şi primind răspuns de la ceva ce depăşeşte puterea noastră de a înţŞelege, aşa că biomageştrii observă problema doar când, deodată, nouă la sută din Motorul Plutonic – douăzeci şi şapte de fragmente – se deconectează. Nu-l văd pe Conductorul Gallat icnind şi schimbând o privire îngrozită cu

ceilalţŞi conductori şi cu stimaţŞii lor oaspeţŞi. Nu fac decât să speculez pe baza a ceea ce ştiu despre el. Îmi imaginez că, la un moment dat, s-a întors către consolă ca să oprească lansarea. Şi nu văd nici cum, în spatele lor, sfera de fier pulsează, se umflă şi explodează, distrugând coloana de stază şi bombardându-i pe toţŞi cei din cameră cu aşchii de fier fierbinţŞi şi ascuţŞite ca acele. Le aud însă urletele când aşchiile îşi croiesc drum prin vine şi artere şi percep tăcerea ameninţŞătoare ce urmează, dar în momentul acela am propriile mele probleme.

Remwha, mintea cea mai iute dintre noi, ne smulge din şoc pălmuindu-ne cu revelaţŞia că „altcineva controlează Motorul”. Nu avem timp să ne întrebăm cine sau de ce. Gaewha îşi dă seama cum şi ne transmite panicată: cele douăzeci şi şapte de fragmente „deconectate” sunt încă active. De fapt, au format un soi de subreţŞea, o cheie de rezervă. Aşa a reuşit cealaltă prezenţŞă să preia controlul onixului. Acum, toate fragmentele care generează şi înmagazinează grosul energiei Motorului Plutonic sunt sub controlul acestui străin ostil.

În sinea mea sunt o fiinţŞă orgolioasă şi situaţŞia mi se pare intolerabilă. Onixul mi-a fost încredinţŞat mie, aşa că-l apuc şi îl înfig din nou în conexiunile ce alcătuiesc Motorul, anulând controlul fals. Salewha domoleşte undele de magie provocate de intervenţŞia violentă, ca să nu ricoşeze prin Motor şi să declanşeze o rezonanţŞă care va... ei bine, nu ştim cu precizie ce va face o asemenea rezonanţŞă, dar nimic bun. Mă ţŞin bine cât durează vibraţŞiile, în timp ce în lumea reală îmi dezgolesc dinţŞii într-un rânjet, ascultând strigătele sau bodogănelile ori exclamaţŞiile de mirare ale fraţŞilor mei printre undele de şoc ale transformării iniţŞiale. Domneşte confuzia. În lumea de carne şi de sânge, luminile din camerele noastre s-au stins şi de jur-împrejur nu mai licăresc decât panourile de avarie. Sirenele nu încetează şi, pretutindeni în Zona Zero, aud echipamentul trosnind şi zguduindu-se din pricina suprasarcinii pe care am introdus-o noi în sistem. Conductorii care urlă în camera de observaţŞie nu ne pot ajuta, nu că ar fi putut vreodată. Nu-mi dau seama ce se petrece, nu cu adevărat. Ştiu numai că e o bătălie, plină de confuzie ca toate bătăliile, şi că mai departe nimic nu e clar...

PrezenţŞa stranie care ne-a atacat smuceşte zdravăn de

Motorul Plutonic, încercând să ni-l smulgă din nou de sub control. Ţip la ea fără cuvinte, cu o furie ca un gheizer şi ca o erupţŞie de magmă. „Ieşi de-aici! Lasă-ne în pace!” urlu eu.

„Voi aţŞi început”, şuieră ea în strate, făcând o nouă încercare. Când şi aceasta dă greş, mârâie de furie şi apoi se racordează la cele douăzeci şi şapte de fragmente care s-au deconectat misterios. Dushwha simte intenţŞiile duşmanului şi încearcă să preia controlul câtorva dintre ele, dar fragmentele îi alunecă din strânsoare ca unse cu ulei. E chiar adevărat, la figurat vorbind: ceva le-a poluat şi acum sunt contaminate şi aproape imposibil de apucat. Poate am reuşi să le preluăm unul câte unul, cu efortul concertat al tuturor, dar nu avem timp. Şi, deocamdată, duşmanul le controlează pe toate douăzeci şi şapte.

Impas. Noi controlăm încă onixul. Controlăm şi celelalte două sute douăzeci şi nouă de fragmente care sunt gata să lanseze pulsaţŞia ce va distruge Syl Anagistul... şi pe noi înşine. Dar am amânat-o, pentru că nu putem lăsa lucrurile aşa. De unde s-a ivit această entitate fenomenal de puternică şi atât de mânioasă? Ce va face cu obeliscurile pe care le controlează? Momente parcă nesfârşite se scurg într-o tăcere încordată. Nu pot vorbi în numele celorlalţŞi, dar eu încep să cred că nu vor mai fi alte atacuri. Mereu am fost un idiot.

Tăcerea e întreruptă de provocarea amuzată, maliţŞioasă a inamicului nostru, rostită prin magie, fier şi piatră.

„ArdeţŞi!” spune Taica Pământ.

•

Chiar şi după toate erele pe care le-am petrecut căutând răspunsuri, unele dintre cele ce urmează sunt doar speculaţŞii.

Nu mai pot să-ţŞi povestesc, fiindcă în momentul acela totul s-a petrecut aproape instantaneu, devastator, ameţŞitor. Pământul se schimbă extrem de lent, până când decide altfel. Şi, când ripostează, o face într-o manieră decisivă.

Iată contextul. Primul foraj de control, care a marcat începutul proiectului GeoezoteritățŞii, a alertat totodată Pământul cu privire la eforturile omenirii de a-l aduce sub controlul ei. În deceniile ce au urmat, şi-a studiat duşmanul şi a început să înţŞeleagă ce aveam de gând să facem. Metalul a fost instrumentul şi Alliatul lui. Ăsta-i motivul pentru care nu trebuie

să te încrezi niciodată în metal. A trimis la suprafaţă aşchii din sine, ca să examineze fragmentele din alveole, căci aici, în sfârşit, era viaţă stocată în cristal, pe care o entitate din materie inorganică o putea înţelege într-un fel în care n-ar fi putut înţelege niciodată carnea. A descoperit abia treptat cum să preia controlul asupra vieţilor umane individuale, deşi, ca s-o facă, a avut nevoie de pietrele miezului pe post de conductori. Altminteri suntem nişte fiinţe mici şi greu de perceput. Nişte paraziţi mărunţi, cu excepţia tendinţei noastre nefericite de a ne face periculos de importanţi uneori. Obeliscurile au fost însă o unealtă mai folositoare. Uşor de întors împotriva noastră. Ca orice armă mânuită cu neatenţie.

Prăjirea totală.

Îţi aminteşti de Allia? Imaginează-ţi dezastrul ăla înmulţit cu două sute cincizeci şi şase. Imaginează-ţi Neclintirea perforată în fiecare punct nodal şi în fiecare loc activ seismic şi oceanul de asemenea, sute de puncte fierbinţi, pungi de gaz şi de petrol străpunse şi întregul sistem de plăci tectonice destabilizat. Nu există cuvânt care să descrie această catastrofă. Ar fi lichefiat suprafaţa planetei, ar fi evaporat oceanele şi ar fi sterilizat totul pornind de la manta în sus. Lumea s-ar fi sfârşit pentru noi şi pentru orice fiinţă ce ar fi putut evolua în viitor suficient ca să-i facă rău Pământului. Dar Pământul în sine ar fi fost bine-mersi.

Puteam opri asta. Dacă voiam.

N-o să susţin că, având de ales între distrugerea unei civilizaţii şi distrugerea întregii vieţi de pe Pământ, nu ne-am simţit ispitiţi. Soarta Syl Anagistului era pecetluită. Nu te înşela: avuseserăm de gând s-o pecetluim. Diferenţa între ceea ce voia Pământul şi ceea ce voiam noi era numai una de proporţii. Dar în care dintre aceste feluri avea să se sfârşească lumea? Noi, acordorii, urma să murim; pentru mine, distincţia conta prea puţin în acel moment. Nu e înţelept să le pui asemenea întrebări unor oameni care n-au nimic de pierdut.

Numai că eu aveam totuşi ceva de pierdut. În acele clipe cât o eternitate, m-am gândit la Kelenli şi la copilul ei.

Şi aşa se face că voinţa mea a preluat controlul reţelei. Dacă ai vreo îndoială, o s-o spun clar: eu sunt cel care a ales cum să se sfârşească lumea.

Eu sunt cel care a preluat controlul Motorului Plutonic. Nu puteam opri prăjeala, dar puteam introduce o amânare, redirecţŞionând cea mai periculoasă parte a energiei. Ca urmare a intervenţŞiei Pământului, puterea era prea volatilă ca să o putem revărsa pur şi simplu înapoi în Syl Anagist, aşa cum plănuiserăm iniţŞial. Ar fi avut ca rezultat ceea ce dorea Pământul. Atâta forţŞă cinetică trebuia consumată undeva. Nu pe planetă, dacă voiam ca omenirea să supravieţŞuiască... dar aveam la îndemână Luna şi piatra-lunii, pregătită şi gata de acţŞiune.

Eram grăbit. N-am avut timp să-mi analizez deciziile. Nu puteam face energia să se reflecte din piatra-lunii, aşa cum fusese destinată. N-ar fi făcut decât să crească puterea arderii. În schimb, i-am înşfăcat cicălindu-i pe ceilalţŞi, i-am silit să mă ajute – voiau s-o facă, însă erau prea înceţŞi – şi am spart piatra-lunii.

În clipa următoare, puterea s-a izbit de piatra spartă, n-a reuşit să se reflecte din ea şi a început să-şi croiască drum prin Lună. Chiar dacă asta a mai amortizat lovitura, forţŞa impactului a fost devastatoare. Suficient ca să smulgă Luna de pe orbită.

Această utilizare eronată a Motorului ar fi trebuit să ne ucidă, dar Pământul era încă acolo, năluca din maşinărie. În timp ce ne zvârcoleam în agonie şi restul Zonei Zero se spulbera în jurul nostru, el a preluat din nou controlul.

Am spus că ne considera responsabili pentru atentatul la viaţŞa sa şi aşa a fost. Dar cumva, poate ca urmare a anilor de studiu, înţŞelesese că şi noi eram uneltele altora, neacţŞionând din proprie voinţŞă. Nu uita şi că Pământul nu ne înţŞelege prea bine. Ne priveşte şi vede nişte făpturi fragile şi efemere, cu trupul şi conştiinţŞa şocant de rupte de planeta de care depind vieţŞile lor, care n-au înţŞeles răul pe care încercaseră să-l facă poate tocmai fiindcă erau fragile, efemere şi rupte de ea. Aşa că a ales pentru noi ceea ce, din punctul lui de vedere, trebuie să fi însemnat o pedeapsă şi totodată un simbol: ne-a făcut o parte a lui. Am urlat în scaunul meu de sârmă, asaltat de valuri de alchimie care mi-au schimbat carnea în magie brută, vie, solidificată, aducând cu piatra.

Nu noi am primit pedeapsa cea mai rea. Aceea le-a fost rezervată celor care îl jigniseră cel mai tare. A folosit

fragmentele de miez ca să preia controlul direct al celor mai periculoşi dintre paraziţŞi... dar nu i-a ieşit aşa cum plănuise. VointţŞa umană e mai greu de anticipat decât carnea umană. Ei n-ar fi trebuit să supravieţŞuiască.

N-o să-ţŞi descriu şocul şi confuzia pe care le-am simţŞit în primele ore de după schimbarea mea. Nu o să pot niciodată să răspund la întrebarea cum am revenit de pe Lună pe Pământ. Îmi amintesc numai ca printr-un coşmar o cădere nesfârşită prin flăcări care poate fi un delir. N-o să-ţŞi cer să-ţŞi imaginezi cum a fost să mă pomenesc deodată singur şi neacordat, după o viaţŞă petrecută cântând la unison cu alţŞii ca mine. S-a făcut dreptate. Accept asta. Îmi recunosc crimele. Am încercat să compensez pentru ele. Dar...

Dar, ce-am făcut e bun făcut!

În acele ultime momente de dinaintea transformării, am reuşit să anulăm comanda către cele două sute douăzeci şi nouă de fragmente. Unele s-au spulberat din cauza tensiunii. Altele vor pieri în mileniile următoare, cu matricele întrerupte de forţŞe magice de neînţŞeles. Majoritatea au intrat în stand-by şi au continuat să plutească mii şi mii de ani pe deasupra unei lumi care nu mai avea nevoie de puterea lor, până când, ocazional, una dintre făpturile fragile de dedesubt reuşea să le trimită o solicitare – confuză şi fără direcţŞie – de acces.

N-am putut opri cele douăzeci şi şapte de fragmente ale Pământului. Am reuşit totuşi să inserăm în reţŞeaua lor de comandă o amânare: o sută de ani. Povestea nu a greşit decât cronologia, pricepi? La o sută de ani după ce Taicii Pământ i s-a furat copilul, cele douăzeci şi şapte de obeliscuri chiar au căzut arzând până în miezul planetei, producându-i răni fumegânde în tot trupul. N-a fost focul purificator dorit de el, dar a fost cel dintâi şi cel mai rău Anotimp, cel pe care voi îl numiţŞi Sfărâmarea. Omenirea supravieţŞuieşte pentru că o sută de ani n-o fi însemnând mare lucru pentru Pământ şi nici la scara istoriei umane, dar pentru cei care au supravieţŞuit prăbuşirii Syl Anagistului a fost timp suficient ca să se pregătească.

Luna, sângerând sfărâmături dintr-o rană din centrul ei, a dispărut după câteva zile.

Şi...

N-am mai văzut-o niciodată pe Kelenli şi nici pe copilul ei.

Prea ruşinat de monstrul care devenisem, nu i-am căutat niciodată. Însă a supravieţŞuit. Când şi când, i-am auzit huruitul şi frecarea graiului din piatră şi pe cele ale copiilor ei, după ce i-a născut. Nu erau singuri. Cu ultimele rămăşiţŞe de tehnologie, supravieţŞuitorii Syl Anagistului au mai decantat câţŞiva acordori şi i-au folosit ca să construiască adăposturi, rezerve şi sisteme de avertizare şi de protecţŞie. Cu timpul însă, acei acordori au murit, pe măsură ce-şi pierdeau utilitatea sau erau învinovăţŞiţŞi pentru mânia Pământului. Numai copiii lui Kelenli, care nu ieşeau în evidenţŞă, a căror putere era ascunsă la vedere, au supravieţŞuit. Din nieşi nu a mai rămas decât moştenirea lui Kelenli, în forma loriştilor care mergeau din aşezare în aşezare, avertizându-i pe oameni cu privire la holocaustul ce urma şi învăţŞându-i cum să conlucreze, să se adapteze şi să-şi amintească.

Dar uite c-a mers. AţŞi supravieţŞuit. Am contribuit şi eu la asta, nu? Am făcut tot ce am putut. Am ajutat unde am fost în stare. Şi acum, dragostea mea, avem o a doua şansă.

A venit vremea să aduci din nou sfârşitul lumii.

•

2501: Falie deschisă de-a lungul plăcilor Minimal şi Maxima. Masivă. Unda de şoc a străbătut jumătate din Nordmedlat şi Arctice, dar s-a oprit la marginea exterioară a reţŞelei de noduri a Ecuatorialelor. Mâncarea s-a scumpit brusc în anul următor, dar foametea a fost evitată.

NotiţŞele lui Yaetr Inovator Dibars

13

Nassun şi Essun pe partea întunecată a lumii

Soarele apune când Nassun se hotărăşte să schimbe lumea.

Şi-a petrecut ziua ghemuită alături de Schaffa, folosind drept pernă hainele lui încă presărate cu cenuşă, respirându-i mirosul şi dorindu-şi lucruri imposibile. În cele din urmă, se ridică şi, cu foarte multă grijă, îl hrăneşte cu restul fierturii de legume pe care i-a pregătit-o. Îi dă să bea multă apă. După ce va atrage Luna pe un circuit de coliziune, vor mai trece câteva zile înainte ca Pământul să fie nimicit. Nu vrea ca Schaffa să sufere prea mult în aceste zile, dat fiind că ea nu va mai fi prin preajmă să-l ajute.

(În inima ei e un copil atât de bun! Nu te supăra pe ea. Nu poate face decât alegeri bazate pe experienţŞele ei limitate şi nu e vina ei că atâtea dintre ele au fost îngrozitoare. Minunează-te în schimb văzând cu câtă uşurinţŞă şi dăruire iubeşte. Suficientă dragoste ca să schimbe lumea! Trebuie să fi învăţŞat de undeva să iubească în felul ăsta.)

CurăţŞându-i cu o cârpă fiertura care i s-a scurs pe bărbie, se întinde şi-şi declanşează activarea reţŞelei. Aici, în Centrul Miezului, poate face ce vrea cu onixul, dar iniţŞierea va dura.

— „O poruncă e săpată în piatră”, îi spune ea lui Schaffa pe un ton solemn.

Ochii lui s-au deschis din nou. Clipeşte, poate reacţŞionând la sunetul vocii ei, deşi ea ştie că asta nu înseamnă nimic.

Cuvintele acestea le-a citit într-o carte ciudată, scrisă de mână, care i-a spus şi cum să folosească o reţŞea mai mică de obeliscuri ca pe o cheie de rezervă ca să deturneze energia onixului către Poartă. Cel care a scris cartea era probabil nebun, lucru evident din faptul că, din câte se pare, a iubit-o cândva pe mama lui Nassun. Asta e ciudat şi greşit, dar cumva n-o miră. Deşi lumea e mare, Nassun începe să-şi dea seama ce mică e de fapt. Aceleaşi poveşti mereu reluate. Aceleaşi finaluri, iar şi iar.

Aceleaşi greşeli repetate la infinit.

— Unele lucruri chiar sunt prea stricate ca să le mai dregi, Schaffa.

În mod inexplicabil, gândul o duce la Jija. Durerea o face să amuţească un moment.

— N-nu... pot să fac să fie mai bine. Dar măcar pot să mă asigur că răul încetează.

Spunând asta, se ridică şi pleacă.

Nu vede faţa lui Schaffa întorcându-se, ca Luna alunecând prin umbre, ca s-o privească în timp ce se îndepărtează.

•

Se crapă de ziuă când te hotărăşti să schimbi lumea. Încă dormi în aşternutul pe care Lerna l-a adus pe acoperişul clădirii cu X-ul galben. V-aţi petrecut noaptea sub rezervorul de apă, ascultând huruitul omniprezent al Faliei şi pârâitul trăsnetelor ocazionale. Poate ar fi trebuit să faceţi sex încă o dată, dar tu nu te-ai gândit la asta şi el nu ţi-a propus, aşa că asta e. Sexul te-a băgat deja în destule bucluc uri. Nu trebuia să te bazezi pe vârsta mijlocie şi pe flămânzire pe post de contraceptive.

El priveşte cum te ridici şi te întinzi, iar admiraţia din ochii lui e ceva ce nu vei înţelege şi nu vei accepta niciodată pe deplin. Te face să te simţi un om mai bun decât eşti. Şi te face să regreţi din nou, la nesfârşit, că nu poţi să rămâi şi să aştepţi până se naşte copilul lui. Bunătatea statornică şi neşovăitoare a lui Lerna e un lucru care ar trebui păstrat cumva pe lume. Dar, vai!

Nu eşti demnă de admiraţia lui. Însă ai de gând să devii.

Cobori scara şi te opreşti. Noaptea trecută, în afară de Lerna, le-ai mai anunţat pe Tonkee, Hjarka şi Ykka că a sosit momentul şi c-o să pleci dimineaţă, după micul dejun. Ai lăsat să plutească în aer, nerostită, întrebarea dacă ar putea să vină şi ele cu tine sau nu. Dacă se oferă de bunăvoie e altceva, dar n-ai de gând să le-o ceri. Ce fel de om ai fi să le sileşti să se expună unui asemenea pericol? O să aibă parte şi aşa de suficiente, ele şi restul omenirii.

Nu te-ai aşteptat să găseşti pe toată lumea în foaierul clădirii cu X-ul galben când o să cobori. Pe absolut toţi, strângând aşternuturi, căscând, frigând cârnaţi şi plângându-se în gura mare că, dar-ar rugina, cineva a băut tot ceaiul. Hoa e acolo,

perfect poziţŞionat ca să te vadă când cobori. Pe buzele lui de piatră stăruie un zâmbet cam arogant, dar asta nu te miră. Te miră prezenţŞa lui Danel şi a lui Maxixil, ea în picioare, făcând nişte exerciţŞii marţŞiale într-un colţŞ, el aruncând un alt cartof în tigaie... şi da, a făcut un foc în mijlocul salonului, pentru că uneori aşa fac comleşii. Câteva ferestre sunt sparte şi prin ele iese fumul. Hjarka şi Tonkee sunt o altă surpriză: încă dorm, ghemuite una lângă alta într-o grămadă de blănuri.

Dar chiar nu te aşteptai să apară şi Ykka, arborând ceva din vechea ei îndrăzneală şi cu fardul de ochi aplicat din nou la perfecţŞie. Face ochii roată prin foaier, examinându-te la grămadă cu ceilalţŞi, şi pune mâinile în şolduri.

— V-am prins într-un moment nepotrivit, ruginiturilor?

— Nu poţŞi! exclami tu, deşi un nod în gât îţŞi sugrumă vocea.

Mai ales Ykka. O priveşti. Pământiile crud, poartă iar vesta ei din blană! Credeai c-a lăsat-o în Castrima de Jos.

— Nu poţŞi să vii. Comul!

Ykka îşi dă teatral peste cap ochii machiaţŞi.

— Ei bine, ba pe-a mă-tii! Dar ai dreptate. Nu vin cu voi. Sunt aici numai ca să-mi iau la revedere de la tine şi de la oricine mai merge cu tine. Deşi de fapt ar trebui să pun să fiţŞi omorâţŞi, pentru că, tehnic vorbind, dezertaţŞi, dar presupun că putem sări pe moment peste acest mic detaliu.

— Ce, adică nu ne putem întoarce? exclamă Tonkee.

S-a săltat în sfârşit în şezut, deşi nu stă chiar dreaptă şi părul îi e ciufulit în toate direcţŞiile. Bombănind că a fost trezită, Hjarka s-a ridicat şi i-a dat o farfurie cu cartofi din mormanul pe care Maxixil l-a gătit deja.

Ykka îi aruncă o privire.

— Voi? PlecaţŞi către o ruină imensă şi perfect conservată, lăsată de constructorii obeliscurilor. N-o să vă mai văd niciodată. Dar, sigur, presupun că puteţŞi să vă întoarceţŞi, asta dacă Hjarka reuşeşte să vă bage minţŞile-n cap. De ea chiar am nevoie.

Maxixil cască suficient de sonor ca să atragă atenţŞia tuturor. E gol, şi asta îţŞi permite să vezi că arată mai bine... tot cam scheletic, dar în prezent aşa arată majoritatea locuitorilor comului. Însă nu mai tuşeşte aşa de rău şi părul începe să i se

îndesească, deşi deocamdată e încă în faza caraghioasă de puf de păpădie prin care trece părul fuior-de-cenuşă înainte ca propria lui greutate să-l tragă în jos. E pentru prima oară când îi vezi cioturile picioarelor neînfăşurate în cârpe şi-ţŞi dai seama cu întârziere că cicatricele sunt prea netede ca să fi fost făcute de vreun bandit cu un fierăstrău. Mă rog, e povestea lui, când o vrea s-o împărtăşească.

— Nu fi prost! îi spui.

Maxixil pare oarecum enervat.

— Nu, nu merg. Dar aş putea.

— Ba n-ai putea, dar-ar rugina! se răsteşte Ykka. Ţi-am spus deja că avem nevoie de un rogălău antrenat la Epicentru.

El oftează.

— Bine. Dar ăsta nu-i un motiv să nu te conduc la plecare. Acum nu mai pune atâtea întrebări şi vino să mănânci!

Îşi ia hainele şi începe să se îmbrace. Supusă, te apropii de foc să mănânci ceva. Deocamdată nu ai greţŞuri dimineaţŞa. Să mai zici că n-ai noroc!

În timp ce mănânci, îi priveşti pe toţŞi şi te pomeneşti copleşită şi chiar uşor frustrată. E mişcător că au venit să-şi ia rămas-bun de la tine. Te bucuri. Nici nu poţŞi să pretinzi că nu. Când ai mai plecat de undeva în felul ăsta, la vedere, fără violenţŞă, însoţŞită de râsete? Te simţŞi... nu ştii cum te simţŞi. Bine? Nu ştii cum să reacţŞionezi.

Speri însă că mai mulţŞi dintre ei vor decide să rămână. Altfel Hoa o să târască prin pământ o ditamai caravana.

Totuşi, când dai cu ochii de Danel, căşti gura şocată. Şi-a tuns iar părul. Femeii ăsteia chiar nu pare să-i placă părul lung! Şi-a ras din nou tâmplele şi... şi-a vopsit buzele în negru. Pământul ştie de unde o fi găsit vopsea sau poate că şi-a preparat-o singură din cenuşă şi grăsime. Dar brusc îţŞi e greu s-o mai priveşti ca pe generalul Spinărilor-Late care a fost. Care n-a fost. Parcă se schimbă ceva când înţŞelegi că te duci să înfrunţŞi o soartă pe care o loristă ecuatorială vrea s-o consemneze pentru posteritate. Acum nu mai e o caravană. E o misiune.

Gândul te face să râzi fornăind şi toţŞi se opresc din ceea ce fac şi se holbează la tine.

— Nu-i nimic, zici fluturând din mână şi lăsând la o parte farfuria goală. Numai că... Of, fir-ar! HaideţŞi atunci, cine vine să

vină!

Cineva i-a adus rucsacul lui Lerna, iar el şi-l pune grăbit pe umeri, cu ochii la tine. Tonkee înjură şi se grăbeşte să se pregătească, cu ajutorul răbdător al Hiarkăi. Danel îşi şterge cu o cârpă zdrenţŞuită faţŞa transpirată.

Te apropii de Hoa, care arborează acum o expresie de amuzament ironic, şi te opreşti lângă el, oftând la vederea haosului.

— PoţŞi să cari atâţŞia?

— Da, câtă vreme rămân în contact cu mine sau cu cineva care mă atinge.

— Scuze! Nu mă aşteptam la aşa ceva.

— Serios?

Îi arunci o privire, dar chiar atunci Tonkee, încă mestecând şi săltându-şi rucsacul pe umăr cu mâna sănătoasă, îl apucă de braţŞul ridicat, deşi mai întâi se opreşte şi se holbează la el fascinată. Momentul trece.

— Deci cum funcţŞionează asta?

Ykka umblă de colo până colo cu braţŞele încrucişate, uitându-se la voi. E vizibil mai agitată decât de obicei.

— Ajungi acolo, înhaţŞi Luna, o pui la locul ei şi pe urmă? O să remarcăm că s-a schimbat ceva?

— Falia se va răci, spui tu. Pe termen scurt, asta nu va aduce mari schimbări, pentru că e încă prea multă cenuşă în aer. Anotimpul ăsta va trece când va trece şi o să fie rău, indiferent ce şi cum. E posibil chiar ca Luna să înrăutăţŞească lucrurile.

Îi sesizezi deja atracţŞia asupra lumii. Da, eşti destul de sigură că va înrăutăţŞi lucrurile. Dar Ykka încuviinţŞează. Şi ea o poate sesiza.

Însă pe termen lung există un impas la care n-ai reuşit să găseşti soluţŞie.

— Totuşi, dacă o pot face, dacă readuc Luna…

Ridici neputincioasă din umeri privindu-l pe Hoa.

— Asta lasă loc pentru negociere, spune el cu vocea lui cavernoasă. Şi poate pentru un armistiţŞiu.

ToţŞi se opresc să-l privească. După tresăririle lor îţŞi poţŞi da seama cine e obişnuit cu mâncătorii de piatră şi cine nu.

Ykka se strâmbă.

— Poate?! Deci am trecut prin toate astea şi tu nici nu poţŞi fi

sigură că va pune capăt Anotimpurilor? Pământule crud!

— Nu, recunoşti tu. Dar va pune capăt acestui Anotimp.

Măcar de asta eşti sigură. Măcar pentru asta merită.

Ykka cedează, însă continuă să bombăne printre dinţŞi din când în când. Aşa îţŞi dai seama că ar vrea să vină şi ea, dar te bucuri că pare să se fi convins singură să n-o facă. Castrima are nevoie de ea. Trebuie să ai certitudinea că va dăinui şi după moartea ta.

În sfârşit, toată lumea e gata. Îl iei pe Hoa de mâna dreaptă cu mâna ta stângă. N-ai o mână şi pentru Lerna, care-ţŞi înconjoară talia cu un braţŞ. Când îl priveşti, încuviinţŞează sigur, hotărât. De cealaltă parte a lui Hoa sunt Tonkee, Hjarka şi Danel, ţŞinându-se de mâini.

— O să fie un dezastru, nu? întreabă Hjarka.

E singura din grup care pare nervoasă. Danel emană calm, împăcată în sfârşit cu sine. Tonkee e atât de entuziasmată, încât nu poate să nu zâmbească cu gura până la urechi. Lerna se sprijină de tine, solid ca o stâncă, aşa cum a fost întotdeauna.

— Probabil, zice Tonkee, săltând uşor pe vârfurile picioarelor.

— Pare o idee fabulos de proastă, zice Ykka.

S-a rezemat de un perete cu braţŞele încrucişate, privind cum se adună grupul.

— Essie chiar trebuie să meargă, dar voi, ceilalţŞi...

Clatină din cap.

— Tu n-ai veni dacă n-ai fi starostea? o întreabă Lerna.

A vorbit încet. Aşa îţŞi dă el cele mai zdravene lovituri, cu blândeţŞe şi din senin.

Ea se uită urât la el. Apoi îţŞi aruncă o privire prudentă şi poate cam stânjenită, oftează şi se desprinde de perete. Dar ai văzut-o. Iar ţŞi s-a pus un nod în gât.

— Hei, Ykk! zici înainte să apuce s-o şteargă.

Ea se uită urât la tine.

— Nu pot să sufăr numele ăla, dar-ar rugina!

O ignori.

— Mai demult mi-ai spus că aveai o rezervă de seredis. Trebuia să ne îmbătăm amândouă după ce învingeam eu armata din Rennanis. Mai ţŞii minte?

Ykka clipeşte şi un zâmbet i se întinde încet pe buze.

— Erai în comă sau ceva de genul ăsta. Am băut-o singură.

Te uiţŞi urât la ea, surprinsă de iritarea ta sinceră. Ea îţŞi râde în nas. Ei bine, s-a zis cu despărţŞirea afectuoasă.

Dar... în fine. A fost plăcut şi aşa.

— ÎnchideţŞi ochii! zice Hoa.

— Nu glumeşte, îi previi tu în completare.

Însă tu îi ţŞii deschişi, în timp ce în jurul tău lumea devine întunecată şi stranie. Nu ţŞi-e frică. Nu eşti singură.

•

E noapte. Nassun stă în mijlocul a ceea ce consideră a fi zona verde a Centrului Miezului. De fapt nu e asta. Un oraş construit înainte de Anotimpuri nu avea nevoie de aşa ceva. E numai un loc aflat lângă gaura enormă care e inima Centrului. În jurul găurii sunt clădiri înclinate nefiresc, ca pilonii pe care i-a văzut în Syl Anagist, dar acestea sunt imense, înalte de mai multe etaje şi late cât un cvartal. A descoperit că, atunci când se apropie de clădirile fără uşi sau ferestre vizibile, se declanşează avertismente compuse din cuvinte şi simboluri luminoase roşii, înalte de câţŞiva metri, care se aprind în văzduhul oraşului. Mai rele sunt sunetele joase, ca ale unei alarme, care răsună pe străzi: nu produc mult zgomot, dar sunt insistente şi o fac să strângă din dinţŞi.

(Cu toate astea, a privit în interiorul găurii. E enormă în comparaţŞie cu cea din oraşul subteran, având de mai multe ori circumferinţŞa aceleia, atât de mare, încât i-ar trebui o oră sau mai mult să-i dea ocol. Dar, în ciuda măreţŞiei, în ciuda faptului că e o mărturie a realizărilor unei geninginerii pierdute de mult de omenire, Nassun nu reuşeşte să fie impresionată. Gaura nu dă nimănui de mâncare şi nu oferă adăpost împotriva cenuşii sau a atacurilor. Nici măcar nu o sperie, deşi asta nu contează. După călătoria prin oraşul subteran şi prin miezul planetei, după ce l-a pierdut pe Schaffa, nimic n-o va mai înspăimânta vreodată.)

Locul găsit de Nassun este un petic perfect circular de teren, în interiorul cercului unde încep avertismentele. Terenul e straniu, moale la atingere şi elastic sub paşii ei, ca niciun alt material pe care l-a atins vreodată, dar aici, în Centrul Miezului, asemenea experienţŞe nu sunt rare. În acest cerc nu există pământ, cu excepţŞia unor grămăjoare aduse de vânt, acumulate la marginea lui. Câteva ierburi de mare au prins

rădăcini în ele şi mai e şi trunchiul firav şi uscat al unui copăcel care a făcut ce a putut, înainte să fi fost smuls din rădăcini de vânt cu mulţŞi ani în urmă. Asta e tot.

În jurul cercului au apărut câţŞiva mâncători de piatră, remarcă ea în timp ce se poziţŞionează în mijlocul lui. OţŞel nu se vede, dar trebuie să fie douăzeci-treizeci la colţŞurile clădirilor sau pe stradă, aşezaţŞi pe scări, sprijiniţŞi de pereţŞi. CâţŞiva şi-au întors capetele sau privirile după ea când a trecut, dar i-a ignorat şi-i ignoră în continuare. Poate au venit să fie martorii istoriei. Poate unii dintre ei sunt asemenea lui OţŞel, sperând la sfârşitul cumplitei lor existenţŞe eterne. Poate cei care au ajutat-o, de asta au şi făcut-o. Poate sunt pur şi simplu plictisiţŞi. Centrul nu e cel mai interesant oraş.

Însă nimic nu contează acum, cu excepţŞia cerului înserării. Şi, pe acel cer, începe să răsară Luna.

Se află jos, la linia orizontului, părând mai mare decât cu o noapte înainte şi oarecum alungită din pricina distorsiunii atmosferice. Albă, stranie, rotundă, n-ai zice că merită toată suferinţŞa şi greutăţŞile pe care lipsa ei le-a simbolizat pentru lume. Şi totuşi atrage tot ce-i orogen din Nassun. Atrage întreaga planetă.

A venit deci timpul să tragă în direcţŞia opusă.

Nassun închide ochii. Acum toate sunt în jurul Centrului Miezului: cheia de rezervă, trei ori trei ori trei, douăzeci şi şapte de obeliscuri pe care, în ultimele săptămâni, le-a atins, le-a îmblânzit şi le-a făcut să orbiteze în apropiere. Încă simte safirul, dar e departe şi nu se vede. Nu-l poate folosi şi, dacă l-ar chema, lui i-ar lua luni să ajungă aici. Dar acestea vor fi de ajuns. E ciudat să vadă atâtea plutind laolaltă, după o viaţŞă în care a văzut numai câte un obelisc odată... sau niciunul. E şi mai ciudat să le simtă pe toate conectate cu ea, zumzăind cu viteze uşor diferite, cu fântânile puterii lor având şi ele adâncimi diferite. Cele mai întunecate sunt mai adânci. Nu ştie de ce, dar diferenţŞa se vede.

Nassun îşi ridică mâinile, răsfirându-şi degetele într-o imitaţŞie inconştientă a mamei ei. Grijulie, începe să conecteze cele douăzeci şi şapte de obeliscuri: unul cu altul, apoi pe fiecare dintre ele cu altul şi tot aşa. E condiţŞionată de vizibilitate, linii de forţŞă şi instincte stranii care cer relaţŞii

matematice de neînţŞeles pentru ea. Fiecare obelisc susţŞine reţŞeaua care se formează, în loc să i se opună sau s-o anuleze. E ca şi cum ai înhăma caii când ai un trăpaş iute şi un altul obişnuit să ţŞină pasul. Mă rog, e mai degrabă ca şi cum ai înhăma douăzeci şi şapte de cai de curse agitaţŞi, dar principiul e acelaşi.

Şi e frumos momentul când fluxurile lor încetează să i se mai opună lui Nassun şi se sincronizează. Respiră adânc, zâmbind fără să vrea, simţŞind plăcere pentru prima oară de când Taica Pământ l-a distrus pe Schaffa. Ar trebui să fie înspăimântător, nu? Atâta putere. Însă nu e. Cade în sus prin torente de cenuşiu, verde, mov sau alb pur. PărţŞi din ea, al căror nume nici nu-l cunoaşte, se mişcă şi se aranjează într-un dans cu douăzeci şi şapte de etape. O, e minunat! Dac-ar putea şi Schaffa...

Stai.

Ceva face părul de pe ceafa lui Nassun să se zbârlească. E periculos să-şi piardă concentrarea acum, aşa că se sileşte să atingă metodic fiecare obelisc şi să-l domolească, făcându-l să revină la un fel de stand-by. Cele mai multe acceptă, dar opalul e mai nărăvaş şi trebuie să-l amuţŞească forţŞat. Când, în sfârşit, toate sunt stabile, deschide precaută ochii şi se uită în jur.

La început, străzile alb-negru în lumina Lunii i se par neschimbate: tăcute şi nemişcate, în ciuda mulţŞimii de mâncători de piatră care s-au adunat s-o vadă la treabă. (În Centru e uşor să te simţŞi singur în mulţŞime.) Apoi vede... mişcare. Ceva... cineva se furişează printre umbre.

Surprinsă, Nassun face un pas către silueta în mişcare.

— B-bună?

Silueta se apropie cu paşi împleticiţŞi de un soi de coloană scundă, al cărei scop Nassun nu a reuşit să-l înţŞeleagă, deşi pare să existe câte una în fiecare colţŞ al oraşului. Cât pe ce să cadă, se prinde de coloană folosind-o ca sprijin, apoi, la auzul vocii lui Nassun, se întoarce către ea cu mişcări smucite. Ochi-de-gheaţŞă o străpung din umbră.

Schaffa!

Treaz. În mişcare.

Fără să se gândească, Nassun începe să alerge către el. Îşi simte inima în gâtlej. Mai înainte, când i-a auzit pe oameni

folosind expresia asta, nu i s-a părut cine ştie ce, doar poezie, prosteală, dar acum înţŞelege ce înseamnă, căci gura i s-a uscat atât de tare, încât îşi poate simţŞi pulsul prin limbă. Vederea i se înceţŞoşează.

— Schaffa!

El e la treizeci-patruzeci de paşi distanţŞă, lângă una dintre clădirile ca nişte piloni ce înconjoară gaura Centrului. Se află suficient de aproape ca s-o recunoască, şi totuşi privirea lui nu trădează că ar şti cine e. Dimpotrivă: clipeşte, apoi zâmbeşte, un zâmbet lent şi rece care o face să se împleticească şi să se oprească năpădită de o nelinişte profundă.

— S-schaffa? repetă ea.

În tăcerea din jur, vocea ei pare nespus de firavă.

— Salut, duşman mititel! spune Schaffa cu o voce care trimite vibraţŞii în întregul Centru, în muntele de dedesubtul lui şi în ocean, pe o rază de peste o mie cinci sute de kilometri.

Apoi se întoarce către clădirea-coloană din spatele lui. Când o atinge, se iveşte o deschizătură înaltă şi îngustă şi el intră prin ea împleticindu-se. În clipa următoare, deschizătura se închide în urma lui.

Nassun ţŞipă şi se repede după el.

•

Eşti adânc în mantia inferioară, la jumătatea planetei, când simţŞi activându-se o parte din Poarta Obeliscului.

Sau aşa interpretează mintea ta iniţŞial, până îţŞi controlezi emoţŞia şi te întinzi să verifici ceea ce simţŞi. E greu. Aici, în adâncul Pământului, e atâta magie! Să încerci să percepi dincolo de ea ce se petrece la suprafaţŞă e ca şi cum ai încerca să auzi un pârâu îndepărtat dincolo de tunetul a o sută de cascade din apropiere. Cu cât Hoa te poartă mai în adânc, cu atât e mai rău, până când, în cele din urmă, eşti silită să „închizi ochii” şi să încetezi să mai percepi magia, pentru că în apropiere se află ceva imens, a cărui strălucire te „orbeşte”. E ca un soare subteran alb-argintiu, în care se învolburează o concentrare enormă de magie... dar îl simţŞi pe Hoa cum ocoleşte de departe acest soare, chiar dacă asta înseamnă că drumul vostru va dura mai mult decât era necesar. Va trebui să-l întrebi mai târziu de ce.

Aici, în adâncuri, nu poţŞi să desluşeşti mai mult decât roşul

acela în fierbere. Cât de repede înaintaţŞi? Fără repere e greu să-ţŞi dai seama. Hoa este o umbră intermitentă în roşul de lângă tine, pâlpâind în rarele ocazii când îl zăreşti, dar probabil că şi tu pâlpâi. Nu îşi croieşte drum prin pământ, ci devine o parte a lui şi-şi transportă particulele care îl compun în jurul celorlalte particule, devenind o undă pe care o poţŞi sessiza, ca sunetul, lumina sau căldura. E destul de tulburător, chiar dacă nu te gândeşti că-ţŞi face şi ţŞie acelaşi lucru. Nu simţŞi nimic, cu excepţŞia uşoarei apăsări a mâinii lui şi a tensiunii vagi a braţŞului lui Lema. Nu se aude niciun sunet, cu excepţŞia vuietului omniprezent, şi nu simţŞi niciun miros, de sulf sau de altceva. Nu ştii dacă respiri şi nu simţŞi nevoia de aer.

Dar trezirea îndepărtată a mai multor obeliscuri te face să te panichezi şi eşti cât pe ce să încerci să te smulgi de lângă Hoa ca să te poţŞi concentra, deşi – ce prostie! – asta nu doar că te-ar ucide, ci te-ar anihila pur şi simplu, transformându-te în cenuşă, evaporând-o şi apoi aprinzând şi vaporii. „Nassun!” strigi tu sau încerci să strigi, căci cuvintele se pierd în vuietul acela profund. Nu e nimeni care să-ţŞi audă strigătul.

Sau poate că e.

Ceva se răsuceşte în jurul tău sau, mai bine zis, îţŞi dai seama cu întârziere, tu te răsuceşti în raport cu el. Nu te mai gândeşti la asta până nu se întâmplă din nou şi ţŞi se pare că îl simţŞi pe Lerna tresărind. Atunci îţŞi vine în cele din urmă ideea să te uiţŞi la firele de argint din trupurile tovarăşilor tăi, pe care cel puţŞin poţŞi să le desluşeşti pe fundalul materiei dense şi roşiatice a pământului din jur.

De mâna ta e legată o lumină orbitoare de formă umană, grea ca un munte în percepţŞia ta, care suie cu iuţŞeală. Hoa. Dar se mişcă ciudat, repoziţŞionându-se periodic la stânga sau la dreapta, asta ai simţŞit mai devreme. Lângă Hoa sunt străluciri palide, delicate ca nişte filigrane. Una are o întrerupere vizibilă a fluxului într-un braţŞ – trebuie să fie Tonkee. Nu reuşeşti să spui care e Hjarka şi care Danel, pentru că nu poţŞi vedea părul, dimensiunile şi nici detalii atât de mărunte ca dantura. Pe Lerna îl distingi de ceilalţŞi doar fiindcă ştii că-i mai aproape de tine. Şi dincolo de Lerna...

Ceva ţŞâşneşte pe alături, greu ca un munte şi arzând de magie, o siluetă umană, dar nu a unui om. Şi nu a lui Hoa.

Altă străfulgerare. Ceva i se repede în întâmpinare pe o traiectorie perpendiculară, interceptând-o şi alungând-o, dar sunt şi altele. Hoa se abate din nou într-o parte şi o nouă străfulgerare îl ratează. Dar a fost cât pe ce. Lângă tine, Lerna pare să tresară. Poate şi el să le vadă?

Speri că nu, pentru că acum înţŞelegi ce se petrece. Hoa se fereşte. Şi nu poţŞi să faci nimic, absolut nimic, doar să speri că te va putea apăra de mâncătorii de piatră care încearcă să te smulgă de lângă el.

Nu! E greu să te concentrezi când eşti atât de speriată, când eşti contopită cu roca semisolidă din mantaua planetei şi ştii că toţŞi cei pe care-i iubeşti vor muri lent şi groaznic dacă vei da greş în misiunea ta, când eşti înconjurată de curenţŞi magici mai puternici decât ai văzut vreodată şi atacată de mâncători de piatră cu intenţŞii ucigaşe. Dar nu degeaba ţŞi-ai petrecut copilăria învăţŞând să faci magie sub ameninţŞarea morţŞii.

Firele magice nu sunt de ajuns ca să-i oprească pe mâncătorii de piatră. N-ai la îndemână decât râurile sinuoase din adâncul pământului. Să te conectezi cu unul e ca şi cum ai plonja într-un canal cu lavă şi, distrasă pentru o clipă, te întrebi dacă aşa te-ai simţŞi în caz că Hoa ţŞi-ar da drumul: o izbucnire teribilă de căldură şi durere, apoi uitarea. Alungi gândul. ÎţŞi aminteşti ceva. Meov. Unde ai înfipt un ic de gheaţŞă în peretele unei faleze, retezând-o la momentul precis ca să zdrobească o corabie plină cu Gardieni...

ÎţŞi modelezi voinţŞa ca pe un ic şi o înfigi în cel mai apropiat torent magic, o meandră imensă, sfârâitoare. Merge, dar ai ţŞintit greşit şi magia ţŞâşneşte în toate direcţŞiile, iar Hoa trebuie să se ferească din nou, de data asta de acţŞiunile tale. Futu-i! Mai faci o încercare, de data asta concentrându-te, relaxându-ţŞi mintea. Eşti deja în pământ, roşu incandescent, şi nu întunecos şi umed, însă ce contează diferenţŞa? Eşti tot în creuzet, dar la propriu, nu în mijlocul unui mozaic simbolic. Trebuie să-ţŞi strecori icul aici şi să ţŞinteşti încolo, în timp ce un alt munte în formă de persoană se năpusteşte gata să ucidă...

... chiar în clipa în care îi abaţŞi în cale un şuvoi de argint pur şi orbitor. Nu-l nimereşti. Tot nu ţŞinteşti bine. Dar îl zăreşti pe mâncătorul de piatră oprindu-se brusc, în timp ce magia îi trece

razant pe dinaintea nasului. Aici, în măruntaiele pământului, e greu să vezi expresii, totuşi ţŞi se pare că făptura e surprinsă, alarmată chiar. Speri că-i aşa.

— Următoarea-i pentru tine, ruginitură ticăloasă din părinţŞi canibali! încerci să strigi, dar nu te mai afli în spaţŞiul pur fizic. Sunetul şi aerul sunt neesenţŞiale aici. Te mulţŞumeşti să-ţŞi imaginezi cuvintele şi speri că ruginitură în cauză a prins ideea.

Nu îţŞi imaginezi însă când formele pâlpâitoare ale mâncătorilor de piatră dispar. Hoa îşi continuă drumul, dar nu mai au loc alte atacuri. E bine să fii utilă.

Acum, că nu mai e stânjenit, el suie mai repede. Sessapinealele tale încep să perceapă adâncimile ca fiind ceva raţŞional, calculabil. Adâncimile roşii devin cafeniu-închis, apoi se răcesc şi devin negre. Şi apoi...

Aer. Lumină. Soliditate. Devii din nou *reală,* din carne şi sânge neamestecate cu altă materie, pe un drum încadrat de clădiri ciudate, netede, înalte ca obeliscurile, sub un cer nocturn. Revenirea simţŞurilor e uimitoare, zguduitoare, dar nimic nu se compară cu şocul pe care-l trăieşti când priveşti în sus.

Pentru că ţŞi-ai petrecut ultimii ani sub un cer în variate nuanţŞe de cenuşiu şi pentru că până acum nu aveai idee că Luna a sosit.

E ca un ochi-de-gheaţŞă pe fundalul negru, un semn nefast scris mare şi înspăimântător pe tapiseria stelelor. Vezi ce e chiar fără să sessizezi: o piatră imensă, rotundă. Înşelător de mică pe întinderea cerului. Crezi că o să ai nevoie de obeliscuri ca s-o sessizezi complet, dar vezi pe suprafaţŞa ei ceva ce ar putea fi cratere. Ai mai traversat cratere. Cele de pe Lună sunt suficient de mari ca să le vezi de aici, suficient de mari ca să ai nevoie de ani să le traversezi pe jos şi asta îţŞi spune că ea însăşi e de o mărime ce sfidează înţŞelegerea.

— Futu-i! spune Danel, făcându-te să-ţŞi desprinzi ochii de cer.

Stă în patru labe, ca şi cum s-ar agăţŞa de sol, recunoscătoare pentru soliditatea lui. Poate regretă meseria pe care şi-a ales-o sau poate până acum nu a înţŞeles că a fi loristă este la fel de teribil şi de periculos ca a fi general.

— Futu-i! Futu-i!

— Deci asta e!

Tonkee. Şi ea priveşte Luna.

Te întorci să vezi reacţŞia lui Lerna şi...

Lerna! Locul de alături, unde el ar fi trebuit să se ţŞină de tine, e gol.

— Nu m-am aşteptat la atac, spune Hoa.

Nu poţŞi să te întorci spre el. Nu poţŞi să te întorci cu spatele la locul gol unde ar trebui să fie Lerna. Vocea lui Hoa e, ca de obicei, una de tenor, fără inflexiuni... dar e zguduit? Şocat? Nu vrei să fie şocat. Vrei să-l auzi zicând ceva de genul „Fireşte că am reuşit să vă aduc pe toţŞi teferi. Lerna e chiar aici, nu-ţŞi face griji!”

Însă el zice:

— Ar fi trebuit să bănuiesc. FacţŞiunile care nu vor pacea... Se întrerupe. A amuţŞit, ca un om obişnuit care nu-şi găseşte cuvintele.

— Lerna!

Acea ultimă smucitură. Cea pe care ai crezut-o o ratare la mustaţŞă.

Nu asta trebuia să se întâmple. Tu eşti cea care se sacrifică în mod nobil pentru viitorul planetei. El trebuia să supravieţŞuiască.

— Ce-i cu el?

Asta a fost Hjarka, în picioare, dar îndoită de mijloc şi cu mâinile pe genunchi, ca şi cum vrea să vomite. Tonkee îi fricţŞionează şalele, de parcă asta ar putea s-o ajute, dar Hjarka se concentrează asupra ta. Se încruntă şi vezi momentul în care înţŞelege despre ce e vorba şi pe chip i se iveşte o expresie şocată.

Te simţŞi... amorţŞită. Nu e obişnuita lipsă de simţŞire provocată de faptul că eşti la jumătatea procesului de transformare într-o statuie. E altceva. Este...

— Nici nu ştiam că-l iubesc, murmuri tu.

Hjarka tresare, dar se sileşte să se îndrepte de spate şi respiră adânc.

— ToţŞi am ştiut că putea fi o călătorie numai dus.

Clatini din cap... confuză?

— El e... era... mult mai tânăr decât mine.

Te-ai aşteptat să-ţŞi supravieţŞuiască. Aşa trebuia. Trebuia să mori simţŞindu-te vinovată că-l laşi în urmă şi că-l ucizi pe

copilul vostru nenăscut. El trebuia să...

— Hei!

Tonul Hiarkăi se înăspreşte.

Cunoşti expresia de pe faţŞa ei. Este expresia unui Cârmuitor sau una amintindu-ţŞi că aici tu eşti cârmuitorul. Dar e corect, nu? Tu eşti la comanda micii expediţŞii. Tu eşti cea care nu l-a silit pe Lerna sau pe oricare dintre ei să rămână acasă. Tu eşti cea care n-a avut curajul să facă asta singură, aşa cum ar fi trebuit, dacă ai fi vrut ca ei să fie în siguranţŞă. Tu eşti vinovată pentru moartea lui Lerna, nu Hoa.

ÎţŞi iei ochii de la ei şi, fără să vrei, îţŞi cercetezi ciotul braţŞului. E iraţŞional. Te aşteptţŞi să găseşti răni, urme de arsură, ceva care să arate că Lerna a pierit. Dar e teafăr. Eşti teafără. Te uiţŞi din nou la ceilalţŞi: şi ei sunt teferi, pentru că din bătăliile cu mâncătorii de piatră nu scapi pur şi simplu cu răni ale trupului.

— E antebelic.

În timp ce tu ai încremenit pustiită, Tonkee s-a întors pe jumătate cu spatele la Hjarka, ceea ce e o problemă, căci Hjarka se sprijinea de ea.

Hjarka protestează şi îşi trece un braţŞ pe după gâtul lui Tonkee ca s-o ţŞină locului. Tonkee nu pare să remarce, privind cu ochi mari împrejurimile.

— Pământule crud şi nesătul, uitaţŞi-vă la locul ăsta! Perfect intact! Nu e ascuns, n-are structuri defensive sau de camuflaj şi nici destulă zonă verde ca să fie autosuficient! Clipeşte. Ca să supravieţŞuiască, avea nevoie de aprovizionare regulată. Locul ăsta nu-i construit pentru supravieţŞuire. Datează dinainte de Duşman! Clipeşte. Cei de-aici au venit probabil din Neclintire. Poate există nişte mijloace de transport pe care încă nu le-am văzut.

Cade pe gânduri, bombănind pentru sine în timp ce se apleacă să pipăie materialul de pe jos.

Nu-ţŞi pasă. Dar n-ai timp să-l jeleşti pe Lerna sau să te urăşti pe tine, nu acum. Hjarka are dreptate. Ai o treabă de făcut.

Şi pe cer, pe lângă Lună, ai mai văzut ceva: zeci de obeliscuri ce plutesc atât de aproape, atât de jos, cu energia abia ţŞinută-n frâu, şi niciunul nu-ţŞi acceptă atingerea când te întinzi către ele. Nu sunt ale tale. Dar, deşi au fost pregătite, legate unul de

altul într-un mod care îţŞi comunică imediat „Veşti proaste”, nu fac nimic. Cineva le-a pus în aşteptare.

Concentrează-te! ÎţŞi dregi glasul:

— Hoa, ea unde e?

Când îl priveşti, vezi că a luat o nouă postură: chipul inexpresiv, trupul uşor întors spre sud-est. Îi urmezi privirea şi vezi ceva ce mai întâi te uimeşte: un pâlc de clădiri de şase-şapte etaje, în formă de ic şi lipsite de uşi şi de ferestre. E uşor să spui că alcătuiesc un cerc şi e uşor să ghiceşti ce-i în centrul lui, deşi nu poţŞi vedea din cauza înclinării construcţŞiilor. Dar Alabastru ţŞi-a spus-o, nu? „Oraşul există ca să adăpostească gaura asta”.

Ţi se opreşte respiraţŞia.

— Nu, zice Hoa.

E bine. Te sileşti să respiri. Nu e în gaură.

— Atunci unde?

Hoa se întoarce şi te priveşte. O face încet. Ochii îi sunt larg deschişi.

— Essun... A intrat în Garant.

•

Precum deasupra, în Centru, aşa şi dedesubt, în Garant.

Nassun aleargă pe coridoare săpate în obsidian, strâmte, cu tavanul jos, claustrofobice. E cald, nu o căldură apăsătoare, ci omniprezentă. Căldura vulcanului, radiind din inima lui prin piatra străveche. Poate sessiza ecouri a ceea ce s-a făcut pentru a crea acest loc, pentru că a fost orogenie, nu magie, deşi n-a mai văzut niciodată orogenie atât de precisă şi de puternică. Dar nu-i pasă de asta acum. Trebuie să-l găsească pe Schaffa.

Coridoarele sunt pustii, luminate de sus de panourile acelea stranii, dreptunghiulare, pe care le-a văzut în oraşul subteran. Nimic altceva nu seamănă cu acel loc. Oraşul subteran părea proiectat pentru plăcere. ConstrucţŞia staţŞiei păstra rămăşiţŞele unei frumuseţŞi care sugera că fusese creată treptat, bucată cu bucată, cu timp de contemplare între diversele etape. Garant e un loc întunecat, strict funcţŞional. Alergând pe rampe descendente, pe lângă săli de conferinţŞă, săli de clasă, cantine şi saloane, vede că toate sunt goale. Coridoarele au fost cioplite şi scobite în vulcanul-scut într-o perioadă de câteva zile sau săptămâni, în grabă, deşi nu este

clar în ce scop. Cumva, spre uimirea ei, Nassun îşi dă seama că locul a fost creat în grabă. Spaima s-a impregnat în pereţŞi.

Dar nici asta nu contează. Schaffa e aici, undeva. Schaffa, care abia s-a mişcat timp de săptămâni în şir şi care, deodată, nu se ştie cum, aleargă, cu trupul condus de altceva decât de propria-i minte. Nassun îi urmăreşte argintul, mirându-se că a reuşit să ajungă aşa departe în cele câteva momente care i-au trebuit ei ca să încerce să redeschidă uşa pe care intrase el şi apoi s-o smulgă din ţŞâţŞâni cu ajutorul argintului când a refuzat să se deschidă şi pentru ea. Dar acum i-a luat-o cu mult înainte şi...

... şi nu e singurul. Se opreşte gâfâind, cuprinsă de o neliniştе bruscă. Sunt mulţŞi. Zeci... nu, sute. Şi toţŞi sunt ca Schaffa, argintul lor e mai subţŞire, mai straniu şi alimentat de altundeva.

Gardienii. Deci aici vin ei pe durata Anotimpurilor... dar Schaffa i-a spus că pe el l-ar ucide fiindcă e „contaminat”.

Ba n-o s-o facă. Îşi încleştează pumnii.

(Nu se gândeşte că o vor ucide şi pe ea. Sau mai bine zis se gândeşte, dar „Ba n-o s-o facă” îi pluteşte pe dinainte cu litere mai pronunţŞate.)

Când însă Nassun intră în fugă pe o uşă aflată la capătul unei scări scurte, coridorul cel strâmt se deschide dintr-odată într-o încăpere îngustă, dar foarte lungă şi foarte înaltă. E atât de înaltă, încât tavanul aproape i se pierde în umbră, iar lungimea se întinde mai mult decât vezi cu ochii. Şi, de-a lungul pereţŞilor, în şiruri ordonate ce ajung până în tavan, sunt zeci – sute – de găuri ciudate, pătrate. Îi amintesc de celulele unui cuib de viespi, deşi forma nu e aceeaşi.

Şi în fiecare dintre ele se află un trup.

Schaffa nu-i departe. E undeva în încăpere şi nu mai înaintează. Nassun se opreşte şi ea, iar teama îi învinge în sfârşit dorinţŞa de a-l găsi pe Schaffa. Tăcerea îi provoacă furnicături pe piele. Nu poate să nu se teamă. ComparaţŞia cu un cuib de viespi îi rămâne întipărită în minte şi o parte din ea se teme să privească în celule, ca nu cumva să vadă o larvă care-i întoarce privirea, ghemuită poate pe trupul vreunei făpturi (persoane) pe care a parazitat-o.

Fără să vrea, se uită în celula alăturată. E abia cu puţŞin mai

lată decât umerii bărbatului dinăuntru, care pare să doarmă. E un medlatic cu păr cenuşiu şi aspect tineresc, purtând uniforma stacojie despre care Nassun a auzit, dar pe care nu a văzut-o niciodată. Respiră, deşi foarte încet. Femeia din celula învecinată poartă aceeaşi uniformă, deşi altminteri diferă în toate cele: o estcostieră cu pielea complet neagră, păr împletit aproape de scalp în modele complicate şi buze negre ca vinul. Pe buze stăruie un zâmbet vag, de parcă nu s-ar putea dezbăra de obiceiul ăsta nici în somn.

Adormită şi mai mult de atât. Nassun urmează argintul din trupurile din celule, pipăindu-le nervii şi sistemul circulator, şi înţŞelege că sunt cufundate într-un fel de comă. Se gândeşte totuşi că cineva aflat într-o comă normală nu arată aşa. Niciunul nu pare rănit sau bolnav. Şi în fiecare Gardian este o aşchie din piatra miezului... dar liniştită, nu fulgerând mânioasă ca aceea din trupul lui Schaffa. Straniu, însă firele de argint din fiecare Gardian se întind către cei din jur, alcătuind o reţŞea. SusţŞinându-se unul pe altul poate? Încărcându-se reciproc ca să facă ceva, ca o reţŞea de obeliscuri? Nu-şi dă seama.

(Nu le fusese menit să supravieţŞuiască.)

Dar, în acea clipă, din centrul încăperii boltite, la poale o sută de paşi distanţŞă, se aude un zbârnâit mecanic ascuţŞit.

Tresare şi se îndepărtează de celule, aruncând o privire înspăimântată în jur, ca să vadă dacă zgomotul nu i-a trezit cumva pe ocupanţŞii lor. Ei nu se clintesc. Înghite în sec şi rosteşte cu voce joasă:

— Schaffa?

Ca răspuns primeşte un geamăt slab, familiar, care trimite ecouri prin toată încăperea.

Nassun înaintează cu paşi nesiguri, ţŞinându-şi răsuflarea. E el. Jos, în centrul acestei încăperi ciudate, se află câteva dispozitive aranjate în şiruri. Fiecare constă dintr-un scaun la care e ataşat un aranjament complex de sârme argintii, ce formează bucle şi bare. N-a mai văzut aşa ceva. (Tu ai văzut.) Par destul de mari ca să găzduiască o persoană, dar sunt goale. Şi – Nassun se apleacă să vadă mai bine – fiecare scaun e lipit de o coloană de piatră pe care e montat un mecanism extrem de complicat. E imposibil să nu observi bisturiele subţŞiri, diversele ataşamente delicate ce par să fie forcepsuri de forme

variate şi alte instrumente în mod evident menite să taie şi să perforeze...

Schaffa geme undeva în apropiere. Nassun îşi ia gândul de la lucrurile astea tăioase şi se grăbeşte de-a lungul şirului...

... apoi se opreşte în faţŞa unicului scaun ocupat din toată încăperea.

PoziţŞia scaunului a fost ajustată. Schaffa stă pe el, dar cu faţŞa în jos, cu trupul suspendat în sârme, cu părul tuns, lăsându-i ceafa liberă. Mecanismul din spatele scaunului s-a însufleţŞit, ridicându-se şi întinzându-se deasupra trupului său într-o manieră care o duce cu gândul la un animal de pradă... dar deja se retrage când ea se apropie. Instrumentele însângerate se retrag în interiorul său. Aude noi zbârnâituri stinse. OperaţŞiunea de curăţŞare probabil. La vedere nu a rămas decât o mică pensetă, ce ţŞine un trofeu pe care încă luceşte stins sângele lui Schaffa. O mică aşchie de metal de culoare închisă şi cu o formă neregulată.

Salut, micuţŞul meu duşman.

Schaffa nu se mişcă. Nassun îl priveşte tremurând. Nu îndrăzneşte să-şi comute percepţŞia şi să verifice firele argintii, magia, ca să vadă dacă el mai trăieşte. Rana însângerată de la baza craniului i-a fost cusută ordonat, direct deasupra celeilalte cicatrice care ei i-a stârnit mereu curiozitatea. Încă sângerează, dar e clar că tăietura a fost executată repede şi închisă aproape la fel de repede.

Ca un copil care încearcă să facă monstrul de sub pat să dispară prin puterea voinţŞei, Nassun îşi doreşte ca spatele şi coastele lui Schaffa să se mişte.

O fac, iar el trage aer în piept.

— N-nassun, spune el răguşit.

— Schaffa! Schaffa!

Se lasă în genunchi şi se îndoaie ca să-i privească faţŞa pe sub dispozitivul de sârmă, fără să-i pese de sângele ce picură încă de pe gâtul şi de pe obrajii lui. Ochii lui, frumoşii lui ochi albi, sunt întredeschişi... şi acum e chiar el! Văzând asta, izbucneşte în plâns.

— Schaffa! Eşti teafăr? Chiar eşti teafăr?

Vrea să spună ceva, dar nu poate să articuleze. Nassun nu vrea să se gândească de ce.

— Nassun... Eu...

Cu şi mai mare lentoare, expresia feţŞei i se schimbă, cutremurul suboceanic dintre sprâncenele lui provocând un tsunami de înţŞelegere treptată. Face ochii mari.

— Nu... mă... mai... doare.

Ea îi atinge obrazul.

— C-chestia aia nu mai e în tine, Schaffa. Aia de metal.

El închide ochii şi ei i se strânge stomacul, dar apoi încruntarea de pe fruntea lui piere. Zâmbeşte din nou şi, pentru prima oară de când l-a cunoscut Nassun, în zâmbetul lui nu mai e pic de încordare sau de falsitate. Nu mai zâmbeşte ca să-şi aline durerea sau ca să domolească spaimele altora. Gura i se deschide. I se văd toţŞi dinţŞii, râde, deşi neputincios, şi plânge totodată de uşurare şi de bucurie şi e cel mai frumos lucru pe care l-a văzut ea vreodată. Îi ia faţŞa în palme, atentă la rana de la ceafă, şi îşi lipeşte fruntea de a lui, zguduită de râsul lui blând. Îl iubeşte. Pur şi simplu îl iubeşte.

Şi pentru că-l atinge, pentru că-l iubeşte, pentru că e atât de acordată la nevoile şi la durerile lui şi îşi doreşte să-l facă fericit, percepţŞia ei se comută pe argint. N-a vrut. Vrea să-şi folosească numai ochii ca să se bucure că-l vede privind-o la rândul lui, mâinile ca să-i atingă pielea şi urechile ca să-i audă vocea.

Dar e orogenă şi nu poate să amuţŞească sesuna, la fel cum nu poate să nu mai vadă, să nu mai audă sau să nu mai pipăie. Şi de aceea zâmbetul îi tremură şi bucuria îi piere, pentru că, în clipa în care vede că reţŞeaua dinăuntrul lui începe să se stingă, nu mai poate nega că el e pe moarte.

E un proces lent. Cu ce i-a mai rămas, ar putea să reziste câteva zile sau luni, poate chiar un an. Dar acolo unde orice făptură vie clocoteşte de magie proprie aproape accidental, unde aceasta curge şi clipoceşte şi se gâtuie, între celulele lui nu e decât un izvoraş firav. Ce a rămas în el se scurge în principal de-a lungul sistemului nervos şi acolo unde a fost miezul reţŞelei lui de argint, în sessapineale, vede numai un gol. Fără piatra miezului nu va rezista mult, aşa cum a avertizat-o.

Pleoapele lui Schaffa s-au închis. Doarme, epuizat de efortul de a-şi fi târât pe străzi trupul slăbit. Dar nu el a făcut-o, nu? Nassun se ridică în picioare tremurând, cu mâinile pe umerii lui.

Capul său greu o apasă pe piept. Priveşte cu amărăciune mica aşchie de metal, înţŞelegând imediat de ce i-a făcut asta Taica Pământ.

Ştie că ea vrea să doboare Luna şi că asta va provoca un cataclism mult mai groaznic decât Sfărâmarea. Vrea să trăiască. Ştie că Nassun îl iubeşte pe Schaffa şi că până acum a văzut în distrugerea lumii singura cale de a-i oferi lui pace. Acum însă l-a refăcut pe Schaffa, oferindu-i-l lui Nassun ca pe un ultimatum însufleţŞit.

„Acum e liber”, o ispiteşte Pământul prin acest gest fără cuvinte. „Acum se poate bucura de pace fără să moară. Şi, dacă vrei să trăiască, micuţŞul meu duşman, e o singură cale”.

OţŞel n-a zis niciodată că nu se poate, ci doar că n-ar trebui. Probabil că OţŞel se înşală. Poate, ca mâncător de piatră, Schaffa nu va fi singur şi trist pentru totdeauna. OţŞel e rău şi nesuferit şi de aceea nimeni nu vrea să stea cu el. Dar Schaffa e bun şi blând. În mod sigur va găsi o altă persoană pe care s-o iubească.

Mai ales dacă în întreaga lume nu vor mai fi decât mâncători de piatră.

Omenirea e un preţŞ mic de plătit pentru viitorul lui Schaffa, decide ea.

•

Hoa spune că Nassun a intrat sub pământ, în Garant, unde sunt Gardienii, şi, în timp ce ocoleşti gaura în fugă, căutând o cale de a pătrunde înăuntru, simţŞi în gură gustul acru al panicii. Nu îndrăzneşti să-i ceri lui Hoa să te transporte pur şi simplu până la ea. AlliaţŞii Cenuşiului pândesc acum peste tot şi te-ar ucide la fel cum l-au ucis pe Lerna. Sunt de faţŞă şi AlliaţŞii lui Hoa; îţŞi aminteşti ca prin ceaţŞă că ai văzut doi munţŞi ciocnindu-se şi unul alungându-l pe celălalt. Dar până se rezolvă problema asta cu Luna e prea periculos să intri în Pământ. ToţŞi mâncătorii de piatră sunt aici, sessizezi tu. O mie de munţŞi de mărimea unui om, în şi sub Centrul Miezului, unii privindu-te cum alergi pe străzi în căutarea fiicei tale. Toate străvechile lor tabere şi toate războaiele personale vor lua sfârşit în această noapte, într-un fel sau altul.

Hjarka şi ceilalţŞi te-au urmat, dar mai încet. Ei nu simt panica ta. În cele din urmă, zăreşti o clădire-pilon care a fost deschisă...

cu forţŞa se pare, ca de un cuţŞit enorm: trei tăieturi neregulate şi apoi cineva a împins uşa să cadă spre exterior. Uşa are o grosime de jumătate de metru. Dincolo de ea se află un coridor lat şi cu tavanul jos, care descinde în beznă.

Şi din care cineva tocmai iese când ajungi în dreptul lui şi te opreşti brusc.

— Nassun! exclami, pentru că ea e.

Fata din cadrul uşii este cu câţŞiva centimetri mai înaltă decât ţŞi-o aminteai. Are părul mai lung, împletit în două cozi care îi cad pe spate. Abia o recunoşti. Se opreşte brusc la vederea ta, cu o vagă încruntare între sprâncene, şi îţŞi dai seama că şi ea te recunoaşte greu. RevelaţŞia se produce însă, şi atunci ea te priveşte de parcă ai fi fost ultimul lucru pe care se aştepta să-l vadă. Pentru că aşa şi e.

— Bună, mamă, spune Nassun.

14

eu, la sfârşitul zilelor

Sunt martor la ceea ce urmează. Voi povesti din această calitate.

Vă privesc pe tine şi pe fiica ta înfruntându-vă pentru prima oară în doi ani, de pe marginile prăpastiei pe care greutăţŞile au deschis-o între voi. Numai eu ştiu prin ce aţŞi trecut amândouă. Fiecare o poate judeca pe cealaltă doar după aspect, fapte, cicatrice, deocamdată cel puţŞin. Tu: mult mai slabă decât mama pe care a văzut-o ultima oară în ziua în care a decis să chiulească de la creşă. Deşertul te-a făcut să te ofileşti, ţŞi-a uscat pielea. Ploaia acidă ţŞi-a decolorat buclele până la un cafeniu mai palid decât culoarea lor obişnuită şi ai mai multe fire cărunte. Hainele care atârnă pe tine sunt şi ele decolorate de cenuşă şi de acid, iar mâneca dreaptă a cămăşii tale a fost înnodată. Se leagănă, evident goală, în timp ce-ţŞi tragi răsuflarea. Şi, tot ca parte a primei impresii a lui Nassun despre tine cea post-Falie: în spatele tău stă un grup de persoane care o privesc pe Nassun, unele dintre ele cu o vigilenţŞă care-i aproape palpabilă. Pe chipul tău însă nu se vede decât îngrijorare.

Nassun stă nemişcată ca un mâncător de piatră. N-a crescut decât cu vreo zece centimetri de când cu Falia, dar ţŞie ţŞi se par ca treizeci. Vezi semnele adolescenţŞei ce se anunţŞă – cam devreme, dar aşa procedează natura în vremuri de restrişte. Când are posibilitatea, trupul profită de siguranţŞă şi de belşug şi cele nouă luni pe care le-a petrecut în Jekity i-au priit. Dacă o să aibă parte de suficientă mâncare, probabil într-un an o să-i vină menstruaţŞia. Cele mai mari schimbări sunt însă cele impalpabile. PrudenţŞa din privirea ei, nesemănând deloc cu sfidarea timidă pe care ţŞi-o aminteşti. Ţinuta ei: cu umerii dreptŞi şi bine proptită pe picioare. I-ai spus de un milion de ori să nu mai stea cocoşată şi acum, că se ţŞine dreaptă, pare înaltă şi puternică. Frumoasă şi puternică.

SimţŞurile tale îţŞi transmit că orogenia ei e ca o greutate asupra lumii, stabilă ca stânca şi precisă ca un sfredel cu diamant. Pământule crud, îţŞi spui. Sessizată, prezenţŞa ei seamănă cu a ta.

Totul se termină înainte să înceapă. SimţŞi asta la fel de sigur cum îi sessizezi puterea şi ambele te fac să disperi.

— Te-am căutat, îi spui.

Ţi-ai ridicat mâna fără să te gândeşti. Degetele ţŞi se desfac, tresar, se strâng şi se desfac din nou, într-un gest care pe jumătate apucă şi pe jumătate imploră.

Privirea ei se întunecă.

— Am fost cu tati.

— Ştiu. N-am putut să te găsesc.

E redundant, evident. Nu-ţŞi place să te auzi bâlbâindu-te.

— Eşti... teafără?

Ea priveşte tulburată în altă parte şi te deranjează că îngrijorarea ei nu are legătură cu tine.

— Trebuie să... Gardianul meu are nevoie de ajutor.

ÎnţŞepeneşti. Schaffa i-a povestit lui Nassun cum era el înainte de Meov. RaţŞional vorbind, ea ştie că Schaffa cel pe care l-ai cunoscut tu şi Schaffa cel pe care îl iubeşte ea sunt două persoane complet diferite. A văzut un Epicentru şi felul în care îi deformează pe internii săi. Îşi aminteşte cum înţŞepeneai, la fel ca acum, numai la vederea culorii stacojii şi, în cele din urmă, aici, la sfârşitul lumii, înţŞelege de ce. În clipa asta, te cunoaşte mai bine ca oricând.

Şi totuşi. Pentru ea, Schaffa este bărbatul care a apărat-o de banditŞi... şi de propriul ei tată. Este cel care a liniştit-o când i-a fost frică şi a învelit-o noaptea, la culcare. L-a văzut luptându-se cu natura lui brutală şi cu Pământul însuşi ca să fie părintele de care avea ea nevoie. A ajutat-o să se iubească pentru ceea ce este.

Mama ei? Tu? N-ai făcut nimic din toate astea.

Şi, în momentul acela tensionat, când tu te lupţŞi cu amintirea lui Innon descompunându-se şi cu durerea arzătoare a unor oase frânte pe care nu le mai ai, în timp ce în minte îţŞi răsună „Să nu-mi spui niciodată nu”, ea intuieşte ceea ce până acum tu ai negat:

Că e fără speranţŞă. Că între tine şi ea nu poate fi nicio

relaţie, nici încredere, pentru că sunteţi amândouă ceea ce Neclintirea şi Anotimpul v-au făcut să fiţi. Că Alabastru avea dreptate şi unele lucruri sunt prea stricate ca să le mai dregi. Nu poţi decât să le distrugi complet, ca un act de îndurare.

Nassun clatină o singură dată din cap, în timp ce tu stai locului tremurând. Se uită în altă parte. Clatină iarăşi din cap. Umerii i se lasă uşor, dar nu de lene, ci din epuizare. Nu te învinovăţeşte, dar nici nu mai aşteaptă nimic din partea ta. Şi în clipa asta îi stai în drum.

Aşa că-ţi întoarce spatele şi pleacă, iar şocul ăsta te face să te dezmeticeşti.

— Nassun?

— Are nevoie de ajutor, repetă ea.

Îşi ţine capul în pământ şi umerii încordaţi. Nu se opreşte. Tragi aer în piept şi porneşti după ea.

— Trebuie să-l ajut.

Ştii ce se petrece. Ai simţit-o şi te-ai temut de asta în tot acest timp. În spatele tău, o auzi pe Danel oprindu-i pe ceilalţi. Poate crede că tu şi fiica ta aveţi nevoie de intimitate. Îi ignori şi alergi după Nassun. O apuci de umăr şi încerci să o răsuceşti cu faţa către tine.

— Nassun, ce...

Ea se scutură de tine atât de brutal, încât te face să te poticneşti. Nu ţi-ai recăpătat simţul echilibrului de când ţi-ai pierdut braţul şi ea e mai puternică decât în trecut. Nici nu observă că ai fost cât pe ce să cazi. Continuă să meargă.

— Nassun!

Ea nici măcar nu priveşte îndărăt.

Îţi doreşti cu disperare să-i atragi atenţia, să-i smulgi o reacţie, indiferent care. Orice ar fi bine. Bâjbâi după o idee, apoi spui, vorbind cu spatele ei:

— Eu... eu... ştiu despre Jija.

Asta o face să se oprească. Moartea lui Jija e o rană încă proaspătă, pe care Schaffa a curăţat-o şi a cusut-o, dar va mai trece un timp până se va vindeca. Se simte ruşinată că ai aflat ce a făcut. O doare că a fost ceva necesar, în autoapărare. Iar acum că i-ai reamintit fapta, frustrarea şi ruşinea i s-au transformat în mânie.

— Trebuie să-l ajut pe Schaffa, repetă ea.

Umerii i se îndreaptă într-un fel pe care-l cunoşti din sutele de după-amiezi petrecute în creuzetul tău improvizat şi de când avea doi ani şi învăţŞase cuvântul „Nu”. Când e aşa, nu poţŞi să te-nţŞelegi cu ea. Cuvintele devin irelevante. Faptele înseamnă mai mult. Dar ce fapte i-ar putea comunica impasul în care te afli? Neajutorată, priveşti peste umăr către ceilalţŞi. Hjarka o ţŞine locului pe Tonkee. Privirea lui Tonkee e aţŞintită asupra cerului şi a ansamblului de obeliscuri, mai multe decât ai văzut în toată viaţŞa ta. Danel se aţŞine mai la o parte de ceilalţŞi, cu mâinile la spate, cu buzele negre mişcându-i-se în ceea ce recunoşti a fi un exerciţŞiu de memorare al loriştilor, care o ajută să reţŞină cu fidelitate tot ceea ce vede şi aude. Lerna...

Ai uitat. Lerna nu-i aici. Dar bănuieşti că, dacă ar fi, te-ar avertiza. A fost doctor. Rănile unei familii nu erau domeniul lui... dar oricine poate vedea că aici ceva a făcut cangrenă.

Porneşti din nou după ea.

— Nassun! Nassun, dar-ar rugina, uită-te la mine când vorbesc cu tine!

Te ignoră şi asta e ca o palmă, dar genul de palmă care îţŞi limpezeşte mintea, nu care te face să ai chef de ceartă. Prea bine. N-o să vrea să te asculte până nu îl ajută pe... Schaffa. Treci de asta, deşi e ca şi cum ai umbla printr-o mocirlă plină de oase. Fie!

— Dă-mi voie să te ajut!

Asta chiar o face pe Nassun să încetinească şi apoi să se oprească. Se întoarce spre tine cu o expresie prudentă, nespus de prudentă.

— Să mă ajuţŞi?

Te uiţŞi dincolo de ea şi vezi că se îndrepta către altă clădire-pilon, cu o scară largă, cu balustradă, care urcă pe peretele ei înclinat. Din vârf e probabil o vedere excelentă a cerului... Tragi concluzia iraţŞională că trebuie s-o împiedici să urce acolo.

— Da.

Întinzi mâna din nou. „Te rog”.

— Spune-mi ce-ţŞi trebuie. O să... Nassun.

Rămâi fără cuvinte. Încerci să-i transmiţŞi prin puterea gândului ceea ce simţŞi.

— Nassun.

Nu merge. Ea spune, cu o voce dură ca stânca:

— Trebuie să folosesc Poarta Obeliscului.

Tresari. Ţi-am spus deja asta, cu săptămâni în urmă, dar se pare că nu m-ai crezut.

— Ce?! Nu poţŞi!

Gândind: „O să te omoare”.

Ea strânge din dinţŞi.

— Ba da.

Gândind: „N-am nevoie de permisiunea ta!”

Clatini din cap neîncrezătoare.

— Ca să faci ce anume?

Însă e prea târziu. A terminat cu tine. Ai zis c-o s-o ajuţŞi, dar ai şovăit. În inima ei, e şi fiica lui Schaffa. Pe focurile din adâncuri, cu doi taţŞi şi cu tine care s-o modelaţŞi e de mirare că a ajuns ceea ce este? Pentru ea, a ezita e totuna cu a-i spune „Nu”. Şi nu-i place când oamenii îi spun „Nu”.

Aşa că Nassun îţŞi întoarce din nou spatele şi zice:

— Nu te mai ţŞine după mine, mamă!

Desigur, tu porneşti imediat după ea.

— Nassun...

Se răsuceşte fulgerător. E în pământ, sessizezi tu, şi e în aer, vezi firele magice şi brusc ambele se împletesc într-un fel pe care nu-l poţŞi pricepe. Materialul din care e făcut solul Centrului Miezului, metale şi fibre presate şi substanţŞe pentru care nu ai nume aşternute peste rocă vulcanică, se clatină sub picioarele tale. Dintr-un obicei vechi, din anii petrecuţŞi stăpânind crizele orogenice ale copilului tău, reacţŞionezi chiar în clipa în care te împleticeşti, înfigând în sol un tor cu ajutorul căruia să-i anulezi orogenia. Nu merge, pentru că ea nu foloseşte doar orogenia.

Te sessizează însă şi ochii i se îngustează. Ochii *tăi,* cenuşii ca scrumul. Şi, o clipă mai târziu, un val de obsidian se ridică din sol înaintea ta, sfârtecând fibra şi metalul infrastructurii oraşului, formând între tine şi ea o barieră ce ocupă toată lăţŞimea drumului.

VioleţŞa ascensiunii te aruncă la pământ. Când nu mai vezi stele verzi şi praful se împrăştie, priveşti zidul şocată. Fiica ta ţŞi-a făcut asta! Ţie!

Cineva te atinge şi tresari. E Tonkee.

— Nu ştiu dacă ţŞi-ai dat seama, spune ea săltându-te în

picioare, dar copila ta pare să-ţŞi fi moştenit temperamentul. Aşa că poate n-ar trebui să fii prea pisăloagă.

— Nici măcar nu-mi dau seama ce-a făcut, murmuri tu ameţŞită, deşi înclini din cap către Tonkee ca mulţŞumire pentru că te-a ajutat. Asta n-a fost... Nu ştiu...

Ceea ce a făcut Nassun n-a avut precizia tipică Epicentrului, deşi tu i-ai predat învăţŞăturile de bază. ÎţŞi pui mâna pe zid şi simţŞi strălfulgerările de magie ce mai stăruie în substanţŞa lui, dansând din particulă în particulă până când se sting.

— Combină magia cu orogenia. N-am mai văzut aşa ceva.

Eu da. Noi o numeam acordare.

Între timp, scăpată de prezenţŞa ta sâcâitoare, Nassun a urcat treptele pilonului. Acum e în vârful lui, înconjurată de simboluri roşii de avertisment care dansează prin aer. Din gaura enormă a Centrului Miezului se înalţŞă un curent cu un vag iz de sulf, ridicându-i firele desprinse din codiţŞele gemene. Se întreabă dacă Taica Pământ e acum uşurat că a manipulat-o să-i cruţŞe viaţŞa.

Chiar dacă ea va trebui să transforme în mâncători de piatră toate făpturile din lume, Schaffa va trăi. Asta e tot ceea ce contează.

— Mai întâi reţŞeaua, spune ridicându-şi ochii către cer.

Repornite de ea, cele douăzeci şi şapte de obeliscuri trec la unison de la starea solidă la cea magică. Îşi întinde mâinile înainte.

Pe solul de sub ea, tu tresari sessizând – simţŞind, acordându-te – activarea fulgerătoare a douăzeci şi şapte de obeliscuri. AcţŞionează ca unul, vibrând laolaltă atât de tare, încât îţŞi clănţŞăne dinţŞii. Te întrebi de ce Tonkee nu se schimonoseşte ca tine, dar Tonkee e numai o odihnită.

Însă Tonkee nu-i proastă şi asta e munca vieţŞii ei. În timp ce tu îţŞi contempli copila cu veneraţŞie, ea măsoară din priviri obeliscurile.

— Trei la cub, murmură ea.

Tu datini din cap fără cuvinte. Ea se încruntă, iritată de şovăiala ta.

— Ei bine, dacă aş vrea să imit un cristal mare, aş începe prin a asambla cristale mai mici într-o configuraţŞie cubică.

Atunci înţŞelegi. Cristalul cel mare pe care vrea să-l imite

Nassun e onixul. Ai nevoie de o cheie ca să iniţŞiezi Poarta, aşa ţŞi-a zis Alabastru. Ceea ce nu ţŞi-a spus însă idiotul ăla inutil e că există mai multe feluri de chei. Când a sfâşiat Neclintirea, dând naştere Faliei, el a folosit o reţŞea alcătuită din toţŞi administratorii de noduri din apropiere, probabil pentru că onixul l-ar fi împietrit imediat. Administratorii de noduri au fost un substitut mai modest al onixului, o cheie de rezervă. Prima oară, când ai legat toţŞi orogenii din Castrima de Jos într-o reţŞea, tu habar n-aveai ce faci, numai că el a ştiut că onixul era prea puternic ca să-l apuci direct, atunci cel puţŞin. Nu aveai flexibilitatea şi creativitatea lui Alabastru. Te-a învăţŞat o cale mai sigură.

Nassun însă este eleva pe care Alabastru şi-a dorit-o dintotdeauna. E imposibil ca ea să mai fi accesat vreodată Poarta Obeliscului – a fost a ta până acum – şi totuşi, sub privirea ta şocată şi îngrozită, se întinde dincolo de reţŞeaua ei, găsind alte obeliscuri şi conectându-le pe rând. Decurge mai încet decât cu onixul, dar îţŞi dai seama că e la fel de eficient. Merge. Apatitul, conectat şi blocat. Sardonixul, trimiţŞând o unică pulsaţŞie din locul în care pluteşte nevăzut, undeva deasupra oceanului sudic. Jadul...

Nassun va deschide Poarta.

O împingi pe Tonkee.

— Îndepărtează-te de mine cât de mult poţŞi! Şi tu, şi ceilalţŞi!

Tonkee nu-şi pierde timpul contrazicându-te. Face ochii mari, apoi se întoarce şi o rupe la fugă. O auzi strigând la ceilalţŞi. O auzi pe Danel împotrivindu-se. Apoi nu mai poţŞi fi atentă la ei.

Nassun va deschide Poarta, se va transforma în piatră şi va muri.

Un singur lucru poate opri reţŞeaua de obeliscuri a lui Nassun: onixul. Însă mai întâi trebuie să ajungi la el, doar că în clipa asta se află pe partea cealaltă a planetei, la jumătatea drumului dintre Castrima şi Rennanis, unde l-ai lăsat. Cândva, demult, în Castrima de Sus, te-a chemat la el. Dar îndrăzneşti să-l aştepţŞi tot pe el s-o facă, acum, când Nassun preia controlul asupra componentelor PorţŞii? Trebuie să ajungi prima la onix. Pentru asta ai nevoie de magie, mai multă magie decât poţŞi controla de una singură aici, fără măcar un obelisc al tău.

Beriliul, hematitul, iolitul...

Dacă nu faci ceva, o să moară sub ochii tăi.

ÎţŞi repezi disperată sensibilitatea în pământ. Centrul Miezului stă pe un vulcan, aşa că poate reuşeşti...

Stai aşa! Ceva îţŞi atrage atenţŞia către gura vulcanului. Sub pământ, însă mai aproape. Undeva sub oraş simţŞi o reţŞea. Linii de magie împletite, susţŞinându-se una pe alta, înrădăcinate adânc pentru a extrage şi mai multă magie... E vag. E lent. Şi, când atingi reţŞeaua, în mintea ta răsună un zumzet scârbos, familiar. Zumzet după zumzet după zumzet.

A, da! ReţŞeaua pe care ai găsit-o e compusă din Gardieni, aproape o mie în total. Normal, dar-ar rugina! Nu le-ai mai căutat niciodată magia în mod deliberat şi pentru prima oară înţŞelegi ce e zumzetul acela... o parte a ta, chiar înainte de antrenamentele cu Alabastru, a simţŞit magia străină din ei. Ideea te străpunge ca o lance, aproape paralizându-te de frică. ReţŞeaua lor e aproape, uşor de înşfăcat, dar, dacă faci asta, ce-i va împiedica să năvălească afară din Garant ca nişte viespi mânioase cărora le-a fost deranjat cuibul? N-ai şi aşa destule probleme?

Pe pilonul ei, Nassun geme. Observi şocată că... Pământule crud, poţŞi vedea cum magia din jurul ei, din ea, începe să se aprindă ca un foc alimentat cu ulei. În percepţŞia ta, ea arde, iar greutatea ei apasă tot mai tare lumea de la o clipă la alta. Distenul, ortoclazul, scapolitul...

Şi brusc nu te mai temi, căci fiica ta are nevoie de tine.

Te propteşti pe picioare. Te întinzi după reţŞeaua pe care ai găsit-o, Gardieni sau negardieni. Mârâind printre dinţŞi, apuci totul. Gardienii. Firele ce pornesc din sessapinealele lor şi se pierd în adâncuri şi toată magia pe care o poţŞi extrage prin ele. Chiar şi aşchiile de fier, micile păstrătoare ale voinţŞei Pământului crud.

Ţi le însuşeşti, le înhami strâns şi apoi preiei controlul.

Undeva jos, în Garant, gardienii se trezesc urlând în celulele lor şi se zvârcolesc apucându-şi capetele în mâini, în timp ce tu le faci tuturor ce i-a făcut cândva Alabastru Gardienei sale. E ceea ce şi-a dorit Nassun să facă pentru Schaffa, numai că felul în care procedezi tu nu e deloc blând. Nu-i urăşti, dar nici nu-ţŞi pasă. Smulgi fierul din creierele lor şi fiecare fir de lumină

argintie dintre celulele lor şi, în timp ce-i simţŞi cristalizându-se şi murind, ai în sfârşit suficientă magie de la reţŞeaua ta improvizată ca să ajungi la onix.

Departe, deasupra peisajului acoperit de cenuşă al Neclintirii, el se trezeşte sub atingerea ta. Cazi prin el, plonjând cu disperare prin întuneric pentru a-ţŞi pleda cauza. Implori: „Te rog, te rog!”

El îţŞi analizează cererea. Nu în cuvinte sau în senzaţŞii. Pur şi simplu ştii că stă pe gânduri. Te studiază la rândul lui – spaima ta, furia, hotărârea de a îndrepta lucrurile.

Ah, cu aceasta, ultima, rezonează. Ştii că eşti examinată din nou, mai atent şi cu scepticism, dat fiind că ultima ta cerere a fost una atât de frivolă. (Să distrugi numai o aşezare? Dintre toţŞi, tu nu aveai nevoie de Poartă ca s-o faci.) De data asta însă, onixul descoperă în tine cu totul altceva: spaima pentru cineva de-un sânge cu tine. Spaima de eşec. Spaima care însoţŞeşte orice schimbare necesară. Şi, dedesubtul lor, nevoia imperioasă de a face lumea mai bună.

Undeva departe, un miliard de lucruri muribunde se cutremură când onixul emite un sunet surd, care zguduie pământul, şi se activează.

În vârful pilonului ei, sub pulsaţŞia obeliscurilor, Nassun simte acea întunecime însufleţŞită ca pe un avertisment. Dar e prea prinsă în propria invocaţŞie. Prea multe obeliscuri sunt legate de ea. Nu poate să-şi abată atenţŞia de la munca ei.

Şi, în timp ce toate cele două sute şaisprezece obeliscuri rămase i se supun şi ele, în timp ce deschide ochii şi priveşte Luna pe care o va lăsa să-şi vadă de drumul ei nestingherită, în timp ce se pregăteşte să întoarcă forţŞa marelui Motor Plutonic spre lume şi oamenii ei, ca să-i transforme, aşa cum şi eu am fost odată transformat...

... se gândeşte la Schaffa.

Într-un moment ca ăsta îi este imposibil să se mintă pe sine. E imposibil să vezi numai ce vrei când puterea de a schimba lumea îţŞi ricoşează prin minte şi prin suflet şi în spaţŞiul dintre celule. Oh, am descoperit asta cu mult înaintea voastră! Lui Nassun îi e imposibil să nu înţŞeleagă că-l ştie pe Schaffa de-abia de vreun an şi că nu-l cunoaşte cu adevărat, dat fiind cât de mult din sine a pierdut el. E imposibil să nu-şi dea seama că

se agaţă de el pentru că nu are nimic altceva...

În ciuda hotărârii ei, în minte i se iveşte o scânteie de îndoială. Doar atât. Nici măcar un gând închegat. Însă îi şopteşte: „Chiar nu ai nimic altceva? Chiar nu mai e nimeni pe lumea asta în afară de Schaffa care să ţină la tine?”

Şi o văd pe Nassun cum şovăie, cu degetele crispate şi cu o încruntare pe feţişoara ei, chiar în clipa în care Poarta Obeliscului devine completă. Privesc tremurul unor energii incomprehensibile care încep să se alinieze în ea. Am pierdut puterea de a manipula aceste energii acum câteva zeci de mii de ani, dar încă le pot vedea. ReţŞeaua ezoterico-chimică – ceea ce tu crezi că e numai piatră cafenie şi starea energetică ce o produce – se formează armonios.

Te văd cum observi şi tu şi înţŞelegi imediat ce înseamnă. Te văd bombănind şi spulberând zidul dintre tine şi fiica ta, fără să remarci măcar că, făcând-o, degetele ţŞi s-au transformat în piatră. Te văd alergând până la baza treptelor pilonului şi strigând:

— Nassun!

Şi, ca răspuns la porunca ta bruscă, brutală, irezistibilă, onixul se materializează de nicăieri, apărând deasupra ta.

Sunetul pe care-l scoate – un vuiet jos, cutremurător – e copleşitor. Bubuitul aerului dezlocuit e tunător şi vă răstoarnă la pământ şi pe tine, şi pe Nassun. Ea scoate un ţŞipăt şi alunecă în josul câtorva trepte, fiind periculos de aproape să-şi piardă controlul asupra PorţŞii, cu concentrarea tulburată de impact. ScoţŞi un ţŞipăt, căci căzătura te-a făcut să-ţŞi remarci antebraţŞul stâng, care e de piatră, şi clavicula, şi ea de piatră, la fel ca laba piciorului şi glezna stângă.

Scrâşneşti din dinţŞi. Nu mai simţŞi nicio durere, ci numai grija pentru fiica ta. Nicio altă nevoie în afară de asta. Ea are Poarta, dar tu ai onixul şi, ridicându-ţŞi privirile către el şi către Luna care străluceşte învăluită în ceţŞuri transparente, ca un iris de gheaţŞă într-o cornee neagră, ştii ce ai de făcut.

Cu ajutorul onixului, te întinzi până pe partea cealaltă a planetei şi înfigi epicentrul intenţŞiei tale în rana acestei lumi. Falia se cutremură când îi ceri fiecare uncie de căldură şi de energie cinetică şi te cutremuri sub năvala acelei puteri imense, având senzaţŞia că va răbufni din tine sub forma unei coloane

de lavă care va arde tot.

În clipa asta, onixul este şi el o parte din tine. Indiferent la convulsiile tale – fiindcă asta faci, zvârcolindu-te pe jos cu spume la gură –, preia, redirecţŞionează şi echilibrează energiile Faliei cu o uşurinţŞă care te umileşte. Se conectează automat la obeliscurile cele mai apropiate, reţŞeaua asamblată de Nassun, ca să încerce să-i reproducă puterea. Dar o copie nu are decât putere, nu şi voinţŞă, ca onixul. O reţŞea nu are scopuri. Onixul preia cele douăzeci şi şapte de obeliscuri şi începe imediat să înfulece restul reţŞelei de obeliscuri a lui Nassun.

Însă aici voinţŞa lui nu mai e lege. Nassun îl simte. I se opune. E la fel de hotărâtă ca tine. La fel de conduse de dragoste: tu pentru ea, ea pentru Schaffa.

Vă iubesc pe amândouă. Cum să n-o fac după toate astea? La urma urmelor, sunt încă om, iar asta e o bătălie pentru soarta lumii. Să fii martor la aşa ceva e cumplit şi magnific.

Şi chiar e o bătălie, fir cu fir, lujer cu lujer de magie. Energiile uriaşe ale PorţŞii şi ale Faliei vuiesc şi tremură în jurul vostru, formând o auroră boreală cilindrică de energii şi de culori, de la lumină vizibilă până la lungimi de undă din afara spectrului tău vizual. (Acele energii rezonează în tine, unde alinierea e completă, şi încă oscilează în Nassun, deşi forma undei ei a început să colapseze.) Onixul şi Falia împotriva PorţŞii, tu împotriva ei şi Centrul Miezului zguduit din pricina forţŞei brute a confruntării. Pe coridoarele întunecate ale Garantului, printre trupurile de nestemate ale Gardienilor, pereţŞii gem şi tavanele crapă, revărsând o ploaie de ţŞărână şi de pietriş. Nassun se străduie să atragă în jos magia a ceea ce a mai rămas din Poartă, s-o aţŞintească asupra ta şi a celor din jurul tău şi a tuturor celorlalţŞi şi în sfârşit, în sfârşit, înţŞelegi că încearcă să-i transforme pe toţŞi în nişte nenorociţŞi de mâncători de piatră. Între timp, tu te-ai întins în sus. Să prinzi Luna şi poate să obţŞii o a doua şansă pentru omenire. Totuşi, pentru ca oricare dintre voi să-şi atingă ţŞelul, va trebui să stăpâniţŞi atât Poarta, cât şi onixul şi combustibilul suplimentar furnizat de Falie.

E un impas care nu se poate prelungi. Poarta nu poate rămâne conectată la infinit şi onixul nu poate controla la infinit haosul Faliei, iar două fiinţŞe umane, oricât de puternice ar fi, nu pot supravieţŞui prea mult unei asemenea magii.

Şi atunci se întâmplă. ScoţŞi un ţŞipăt, căci simţŞi o schimbare, o aliniere: Nassun. Magia din ea e aliniată pe deplin acum, cristalizarea a început. Disperarea şi instinctul te fac să apuci şi să abaţŞi o parte din energia ce încearcă să o transforme, deşi asta nu face decât să amâne inevitabilul. În ocean, prea aproape de Centrul Miezului, se produce o zguduitură gigantică pe care nici stabilizatorii vulcanului nu o pot amortiza. La vest, un munte ascuţŞit ca un cuţŞit ţŞâşneşte afară din ocean. La est se ridică un altul, din care aburii adâncurilor se înalţŞă şuierând. Mârâind frustrată, Nassun se agaţŞă de aceste noi surse de putere, extrăgând căldura şi violenţŞa din ele. Ambele crapă şi se prăbuşesc. Stabilizatoarele liniştesc suprafaţŞa oceanului, prevenind apariţŞia unui tsunami, dar nu pot face minuni. Nu au fost proiectate pentru asta. Încă puţŞin şi Centrul Miezului se va nărui şi el.

— Nassun! strigi din nou îndurerată.

Ea nu te aude. Însă vezi chiar şi de unde eşti că degetele mâinii ei stângi s-au transformat în piatră cafenie ca ale tale. ÎţŞi dai seama cumva că e conştientă de asta. A ales. E pregătită pentru moartea ei inevitabilă.

Tu nu. Pământule, nu-ţŞi poţŞi privi încă un copil murind!

Aşa că... cedezi.

Expresia de pe chipul tău mă îndurerează, pentru că înţŞeleg ce înseamnă să renunţŞi la visul lui Alabastru şi la al tău. Ţi-ai dorit atât de mult să faci o lume mai bună pentru Nassun. Dar, mai mult decât orice, îţŞi doreşti ca acest copil care ţŞi-a mai rămas să trăiască... aşa că alegi. Dacă veţŞi continua lupta, veţŞi muri amândouă. Aşadar, singura cale de a câştiga este să nu mai luptŞi.

Îmi pare rău, Essun. Îmi pare tare rău. Adio!

Nassun icneşte când simte presiunea ta asupra PorţŞii – şi asupra ei, când ai tras spre tine toate buclele acelea magice care o transformau – cedând brusc. Onixul îşi opreşte avansul, pâlpâind în tandem cu zecile de obeliscuri pe care şi le-a revendicat. E plin de o putere care trebuie, *trebuie* neapărat consumată. Pe moment însă rezistă. Magiile stabilizatoare domolesc în sfârşit oceanul agitat din jurul Centrului Miezului. Timp de o clipă, lumea e în aşteptare, neclintită, încordată.

Ea se întoarce.

— Nassun, spui tu.

E o şoaptă. Eşti pe treptele de la baza pilonului, încercând să ajungi la ea, dar nu vei reuşi. BraţŞul ţŞi s-a solidificat complet şi torsul îl urmează. Talpa ta de piatră derapează neajutorată pe materialul alunecos, apoi încremeneşte, căci restul piciorului se transformă şi el. Te poţŞi împinge cu piciorul teafăr, numai că părţŞile tale de piatră sunt grele şi nu faci prea mari progrese în târâşul tău.

Ea se încruntă. ÎţŞi ridici ochii şi înţŞelegi. FetiţŞa ta! Atât de mare aici, sub onix şi sub Lună! Atât de puternică! Atât de frumoasă! Şi nu te poţŞi abţŞine: vederea ei te face să izbucneşti în lacrimi. Râzi, deşi unul dintre plămânii tăi a împietrit şi nu reuşeşti decât să scoţŞi un soi de gâfâit slab. E uimitoare fetiţŞa ta. Eşti mândră să pierzi în faţŞa puterii ei.

Ea trage aer în piept, cu ochii mari, neputând crede ceea ce vede: mama ei cea atât de fioroasă, la pământ. Încercând să se târască cu membrele ei împietrite. Cu faţŞa udă de lacrimi. Zâmbind. Nu i-ai zâmbit niciodată până acum.

Apoi transformarea înaintează pe chipul tău şi nu mai eşti.

Încă prezentă fizic, în forma unui bulgăre de piatră cafenie încremenit pe treptele de jos, cu vaga sugestie a unui zâmbet pe buzele pe jumătate conturate. Lacrimile tale sunt încă acolo, lucind pe piatră. Ea le priveşte.

Le priveşte şi trage adânc aer în piept, pentru că deodată înăuntrul ei nu mai e nimic, absolut nimic. Şi-a ucis tatăl şi mama, iar Schaffa e pe moarte şi n-a mai rămas nimic, nimic, lumea îi ia şi-i ia şi-i tot ia şi nu-i lasă nimic...

Dar nu poate să-şi desprindă privirea de lacrimile tale care se usucă.

Pentru că, în fond, şi ţŞie lumea ţŞi-a luat şi ţŞi-a luat şi ţŞi-a tot luat. Ştie asta. Şi totuşi, dintr-un motiv pe care nu crede că-l va înţŞelege vreodată... chiar pe moarte, te întindeai după Lună.

Şi după ea.

Ţipă. Îşi cuprinde capul în mâini, una dintre ele deja pe jumătate împietrită. Cade în genunchi strivită sub povara durerii, ca şi cum aceasta ar avea greutatea unei întregi planete.

Onixul, răbdător şi totuşi nu, conştient, dar indiferent, o atinge. Ea e unica piesă rămasă a PorţŞii care mai are o voinţŞă

funcţŞională. Prin atingerea lui ea înţŞelege planul tău, comenzile pregătite, dar nedate. Deschide Poarta, revarsă în ea puterea Faliei, prinde Luna. Pune capăt Anotimpurilor. Salvează lumea. Asta, sessizează-simte-ştie Nassun, a fost ultima ta dorinţŞă.

Onixul rosteşte în felul lui imperios, fără cuvinte: „Executare comandă – D/N”.

Şi singură, în tăcerea rece a pietrei, Nassun alege.

DA.

Coda
eu şi tu

Tu ai murit. De fapt, nu tu.

Recapturarea Lunii e lipsită de dramatism din perspectiva oamenilor care stau dedesubt. În vârful blocului unde s-a adăpostit alături de ceilalţŞi, Tonkee a folosit un instrument străvechi – de mult uscat, dar resuscitat cu puţŞin scuipat şi sânge la vârf – ca să încerce să urmărească mişcările Lunii de la o oră la alta. Nu e de cine ştie ce folos, pentru că n-a apucat să observe suficiente variabile ca să facă calculele corect şi pentru că nu e un escroc de astronomest, în numele Pământului! Şi nu e sigură că a efectuat corect primele măsurători, din pricina cutremurului de cinci sau şase care a avut loc chiar în clipa aia, taman înainte ca Hjarka să o tragă de la fereastră.

— Ferestrele făcute de constructorii obeliscurilor n-au să cedeze, se plânge ea ulterior.

— Nenorocita mea de răbdare da, se răsteşte Hjarka şi asta pune capăt certei dinainte să înceapă.

Tonkee învaţŞă să facă compromisuri de dragul unei relaţŞii sănătoase.

Luna chiar s-a schimbat, constată ei pe măsură ce trec zilele şi apoi săptămânile. Nu dispare. Îşi schimbă forma şi culoarea într-un ritm care iniţŞial nu pare să aibă vreun sens, dar se micşorează pe cer de la o noapte la alta.

Demontarea PorţŞii Obeliscului e ceva mai spectaculoasă. După ce s-a extins la capacitatea maximă, realizând ceva atât de măreţŞ ca Geoezoteritatea, Poarta acţŞionează aşa cum a fost proiectată, parcurgând programul de deconectare. Unul câte unul, zecile de obeliscuri ce plutesc în jurul lumii se apropie de Centrul Miezului. Unul câte unul, obeliscurile – complet dematerializate acum, cu toate stările lor cuantice sublimate în energie potenţŞială, nu trebuie să înţŞelegi mai mult de atât – cad în hăul cel negru. Asta durează câteva zile.

În schimb, onixul, cel din urmă şi cel mai măreţŞ dintre obeliscuri, pluteşte spre largul mării, zumzăind tot mai încet pe măsură ce pierde în altitudine. Pătrunde în ocean cu blândeţŞe, pe un curs preplanificat să minimalizeze daunele, dat fiind că,

spre deosebire de perechile sale, este singurul care şi-a păstrat forma materială. Asta îl va ţŞine în rezervă în caz de nevoie, aşa cum au intenţŞionat conductorii cu mult timp în urmă. Totodată, duce ce a mai rămas din nieşi la loc de odihnă în adâncul mormântului apelor.

Presupun că nu ne rămâne decât să sperăm că niciun orogen tânăr şi plin de iniţŞiativă din viitor nu-l va găsi şi nu-l va trezi.

Tonkee e cea care pleacă în căutarea lui Nassun. E dimineaţŞă târziu, la câteva ore după moartea ta, sub un soare cald, răsărit pe un cer senin şi fără cenuşă. După ce se opreşte un moment şi priveşte cerul cu mirare, jind şi fascinaţŞie, Tonkee revine pe buza găurii şi la picioarele scării. Nassun e încă acolo, stând pe una dintre treptele de jos, lângă bulgărele cafeniu care-ai fost tu. Are genunchii la piept şi capul plecat, iar mâna ei complet împietrită, încremenită în gestul cu degetele răsfirate pe care l-a făcut ca să activeze Poarta, se odihneşte stângace pe treapta alăturată.

Tonkee se aşază de cealaltă parte a ta şi te priveşte îndelung. Nassun tresare şi ridică ochii, devenind conştientă de prezenţŞa cuiva, dar Tonkee se mulţŞumeşte să-i zâmbească şi îşi pune cu stângăcie o mână pe ceea ce a fost cândva părul tău. Nassun înghite cu greutate, îşi şterge de pe faţŞă lacrimile uscate şi înclină din cap către Tonkee. Stau împreună lângă tine, jelind o vreme.

Danel e cea care o va însoţŞi pe Nassun, ceva mai târziu, să îl aducă pe Schaffa din întunericul mort al Garantului. CeilalţŞi Gardieni, care încă aveau piatra miezului, s-au transformat în nestemate. Cei mai mulţŞi au murit pur şi simplu acolo unde zăceau, deşi, zvârcolindu-se, unii au căzut din celule şi trupurile lor scânteietoare sunt întinse nefiresc pe podea sau sprijinite de perete.

Numai Schaffa mai trăieşte. E slăbit şi dezorientat. Când Danel şi Nassun îl conduc la suprafaţŞă, devine evident că părul lui tăiat la nimereală e deja înspicat cu şuviţŞe cărunte. Danel îşi face griji cu privire la cusătura de pe ceafa lui, deşi rana nu mai sângerează şi nu pare să-l doară. Dar nu asta îl va ucide.

În fine. Odată ce e în stare să stea în picioare şi soarele l-a ajutat să-şi limpezească oarecum mintea, Schaffa o îmbrăţŞişează pe Nassun chiar acolo, lângă ce a mai rămas din

tine. Ea nu plânge. E amorţŞită. CeilalţŞi ies şi ei, Tonkee şi Hjarka alăturându-i-se lui Danel, şi stau alături de Schaffa şi de Nassun, în timp ce soarele apune şi Luna răsare din nou. Poate e o slujbă funerară tăcută. Poate au nevoie de timp şi de companie ca să-şi revină după întâmplările prea vaste şi prea stranii ca să le înţŞeleagă. Nu ştiu.

Altundeva în Centrul Miezului, într-o grădină de mult sălbăticită, eu şi Gaewha stăm faţŞă în faţŞă cu Remwha – OţŞel, Cenuşiul, cum vrei să-i spui – sub Luna în scădere.

E aici de când Nassun a ales cum a ales. Când în cele din urmă vorbeşte, mă surprind gândindu-mă ce slabă şi ostenită îi e vocea. Cândva făcea pietrele să vibreze cu umorul tăios al graiului său prin pământ. Acum are o voce de bătrân. Mii de ani de existenţŞă neîntreruptă pot avea efectul ăsta.

— Nu voiam decât să se termine, spune el.

Gaewha – sau Antimoniu, sau cum vrei să-i spui – zice:

— Nu pentru asta am fost creaţŞi.

El îşi întoarce încet capul şi o priveşte. Mă oboseşte până şi să-l urmăresc făcând-o. Idiot căpos! Pe chipul lui e zugrăvită disperarea unui ev, şi asta numai pentru că nu vrea să admită că există mai multe feluri de a fi uman.

Gaewha îi întinde o mână.

— Am fost construiţŞi să facem lumea mai bună.

Privirea ei alunecă spre mine, căutând sprijin. Oftez în sinea mea, dar întind şi eu o mână, ca ofertă a unui armistiţŞiu.

Remwha se uită la mâinile noastre. Undeva, poate printre semenii noştri care s-au adunat ca să fie martorii acestui moment, sunt Bimniwha, Dushwha şi Salewha. Au uitat de mult cine au fost sau poate preferă să-şi îmbrăţŞişeze actualele identităţŞi. Numai noi trei am mai păstrat ceva din trecut. Asta e şi bine, şi rău.

— Sunt obosit, recunoaşte el.

— Un pui de somn te-ar putea ajuta, îi propun eu. În fond, a mai rămas onixul.

Ei bine, mai are ceva din vechiul Remwha. Nu cred că meritam privirea aia.

Dar ne ia de mâini. Împreună, tustrei şi ceilalţŞi, toţŞi cei care au înţŞeles că lumea trebuie să se schimbe, că războiul trebuie să ia sfârşit, coborâm în adâncurile agitate.

Centrul planetei e mai liniştit decât de obicei, descoperim noi când luăm poziţii în jurul lui. Ăsta e un semn bun. Nu se repede să ne atace imediat, ceea ce e un semn şi mai bun. Ne expunem condiţiile prin fluxuri de vibraţii conciliatoare: Pământul poate să-şi păstreze magia vieţii şi noi o să ne-o păstrăm pe a noastră, fără interferenţe. I-am redat Luna şi am aruncat obeliscurile, ca o măsură de precauţie şi o dovadă a bunei noastre credinţe. În schimb însă, Anotimpurile trebuie să înceteze.

Urmează o perioadă de tăcere şi de nemişcare. Abia mai târziu voi afla că a durat câteva zile. În acel moment mi se pare că mai trece un mileniu.

Apoi un puls gravitaţional solid. „Se acceptă”. Şi – cel mai bun semn dintre toate – eliberează nenumăratele prezenţe pe care le-a înghiţit în epocile trecute. Acestea se învârt purtate de curenţii de magie şi nu ştiu ce li se întâmplă mai departe. N-o să aflu niciodată ce se întâmplă cu sufletele după moarte, sau cel puţin nu pentru încă vreo şapte miliarde de ani, până când Pământul nu va muri în cele din urmă.

O perspectivă intimidantă. Primii patruzeci de mii de ani n-au fost uşori.

Pe de altă parte... n-am încotro să merg decât în sus.

•

Revin la ei, la fiica ta, la vechiul tău duşman şi la prietenii tăi ca să le dau veştile. Spre surprinderea mea, au trecut câteva luni. S-au instalat în clădirea ocupată de Nassun, trăind de pe urma grădinii care i-a aparţinut cândva lui Alabastru şi a proviziilor pe care noi le-am adus pentru el şi Nassun. Fireşte, pe termen lung nu le vor ajunge, deşi le-au suplimentat în mod admirabil cu unditşe improvizate, capcane pentru păsări şi ierburi de mare comestibile, uscate, pe care Tonkee a găsit un mod de a le cultiva la malul apei. Sunt inventivi oamenii ăştia moderni. Dar devine tot mai clar că, dacă vor să trăiască, vor fi nevoiţi să revină curând în Neclintire.

O găsesc pe Nassun stând din nou singură lângă pilon. Trupul tău este tot unde ai căzut, iar cineva ţi-a strecurat în mâna rămasă câteva flori sălbatice proaspăt culese. Alături de ea observ o altă mână, amplasată ca o ofrandă lângă ciotul braţului tău. E prea mică pentru tine, însă intenţiile au fost

bune. Ea rămâne tăcută mult timp după apariţŞia mea şi descopăr că-mi place asta. Semenii ei vorbesc prea mult. Dacă totuşi tăcerea se prelungeşte, până şi eu îmi pierd răbdarea.

— N-o să-l mai vezi pe OţŞel, îi spun.

În caz că-şi făcea griji.

Ea tresare uşor, de parcă uitase de prezenţŞa mea. Apoi oftează.

— Spune-i că-mi pare rău. Pur şi simplu... n-am putut.

— ÎnţŞelege.

Ea încuviinţŞează.

— Schaffa a murit azi.

Uitasem de el. N-ar fi trebuit; a fost o parte din tine. Dar chiar şi-aşa. Nu spun nimic. Ei pare să-i convină.

Respiră adânc.

— O să... CeilalţŞi spun că tu i-ai adus aici, pe ei şi pe mama. PoţŞi să ne duci înapoi? Ştiu că o să fie periculos.

— Nu mai e niciun pericol.

Ea se încruntă întrebător şi îi explic tot: armistiţŞiul, eliberarea ostaticilor, încetarea imediată a ostilităţŞilor, manifestată prin dispariţŞia Anotimpurilor. Asta nu înseamnă stabilitate completă. Tectonica plăcilor va fi tectonica plăcilor. Dezastre de tipul Anotimpurilor tot se vor produce, deşi mai puţŞin frecvent.

— PoţŞi să iei vehimalul până în Neclintire, închei.

Ea se înfioară. Îmi aduc aminte cu întârziere ce a îndurat acolo. Şi ea adaugă:

— Nu ştiu dacă-l mai pot hrăni cu magie. Mă simt... ca şi cum...

Ridică ciotul tivit cu piatră al încheieturii ei stângi. ÎnţŞeleg şi îi dau dreptate. E aliniată perfect şi aşa va rămâne pentru tot restul vieţŞii. Pentru ea, orogenia e pierdută pentru totdeauna. Doar dacă nu vrea să ţŞi se alăture.

— O să alimentez eu vehimalul, spun. Încărcătura ar trebui să dureze şase luni. PlecaţŞi în intervalul ăsta.

Apoi îmi schimb poziţŞia la baza scării. Ea tresare, priveşte în jur şi mă vede ţŞinându-te în braţŞe. Am luat şi mâna ei, pentru că întotdeauna copiii noştri sunt o parte din noi. Nassun se ridică şi mă aştept la ceva neplăcut. Însă expresia de pe chipul ei nu e una nemulţŞumită. E doar resemnată.

Aştept, un moment sau un an, să văd dacă vrea să rostească ultimele cuvinte pentru trupul tău. Dar ea spune:

— Nu ştiu ce-o să se întâmple cu noi.

— Noi?

Nassun oftează.

— Orogenii.

Ah!

— Anotimpul actual va mai dura o vreme, chiar dacă activitatea Faliei a încetat, spun eu. SupravieţŞuirea va cere cooperare între tot soiul de oameni. Cooperarea oferă oportunităţŞi.

Ea se încruntă.

— OportunităţŞi pentru ce? Ai spus că după ăsta nu vor mai fi Anotimpuri.

— Da.

Nassun îţŞi ridică ambele mâini, o palmă şi un ciot, gesticulând frustrată.

— Oamenii ne-au urât şi ne-au omorât când aveau nevoie de noi. Acum nu mai avem nici măcar asta.

„Ne-au”. Pe noi. Încă se mai crede orogenă, deşi nu va mai fi niciodată în stare de altceva decât să asculte pământul. Decid să nu-i atrag atenţŞia asupra acestui aspect şi zic:

— Şi nici voi nu veţŞi avea nevoie de ei.

Ea amuţŞeşte, nedumerită poate. Ca s-o lămuresc, adaug:

— Odată cu sfârşitul Anotimpurilor şi cu moartea Gardienilor, dacă aleg s-o facă, orogenii îi vor putea supune sau elimina pe odihniţŞi. Mai înainte niciunii n-ar fi supravieţŞuit fără ceilalţŞi.

— E oribil! exclamă Nassun.

Nu mă deranjez să-i explic că, numai fiindcă un lucru e oribil, nu înseamnă că nu-i adevărat.

— N-o să mai existe Epicentre, spune ea.

Priveşte tulburată în altă parte, poate amintindu-şi cum l-a distrus chiar ea pe cel antarctic.

— Cred... Erau o greşeală, dar nu ştiu cum altfel...

Clatină din cap.

O privesc cum bâjbâie în tăcere, timp de o lună sau de un moment.

— Epicentrele chiar sunt o greşeală, zic în cele din urmă.

— Ce?

— Închiderea orogenilor nu a fost niciodată unica opţŞiune care garanta siguranţŞa societăţŞii.

Fac o pauză intenţŞionată şi ea clipeşte nedumerită, amintindu-şi poate că părinţŞii orogeni sunt perfect capabili să-şi crească copiii orogeni fără să se producă vreun dezastru.

— Linşajul n-a fost niciodată singura opţŞiune. Nodurile n-au fost niciodată singura opţŞiune. Toate astea au fost alegeri. Întotdeauna au fost posibile şi alte alegeri.

E atâta tristeţŞe în fetiţŞa asta a ta! Sper ca într-o bună zi Nassun să înţŞeleagă că nu e singură pe lume. Nădăjduiesc să descopere din nou ce e speranţŞa.

Îşi coboară privirea.

— Ei n-o să aleagă altceva.

— O să aleagă dacă îi obligi.

E mai înţŞeleaptă decât tine şi nu renunţŞă la ideea de a-i forţŞa pe oameni să se poarte decent unii cu alţŞii. Numai metodologia e o problemă.

— Nu mai am orogenie.

— Orogenia, îi zic tăios ca să ia seama, n-a fost niciodată singura metodă de a schimba lumea.

Mă priveşte fix. Simt că i-am spus tot ce puteam, aşa că o las să cugete la cuvintele mele.

Vizitez staţŞia oraşului şi încarc vehimalul cu suficientă magie ca să revină în Neclintire. Lui Nassun şi tovarăşilor ei tot le mai rămâne o călătorie de câteva luni ca să ajungă de la Antarctice în Rennanis. În timp ce vor călători, Anotimpul se va agrava probabil, pentru că avem din nou o Lună. Dar... ei fac parte din tine. Sper să supravieţŞuiască.

Odată ce au plecat, vin aici, în inima muntelui de sub Centrul Miezului, ca să mă ocup de tine.

Nu există o unică metodă când iniţŞiem acest proces. Pământul – de dragul bunelor relaţŞii n-o să-i mai spun „crud” – ne-a reordonat instantaneu şi, de acum, mulţŞi dintre noi au devenit suficient de priceputŞi ca să poată reproduce acel proces de reordonare fără să fie nevoie de o gestaţŞie îndelungată. Am descoperit însă că graba produce rezultate nesigure. Alabastru, aşa cum i-ai zice tu, s-ar putea să nu-şi mai amintească pe deplin cine era vreme de secole sau niciodată. Totuşi, tu trebuie să fii altfel.

Te-am adus aici, am reasamblat materia magică brută a fiinţŞei tale şi am reactivat reţŞeaua care ar trebui să fi păstrat esenţŞa a ceea ce erai. O să pierzi unele amintiri. Întotdeauna schimbarea aduce cu ea pierderi. Însă ţŞi-am spus povestea asta şi am amorsat ce a mai rămas din tine ca să păstrezi cât mai mult din cine ai fost.

Nu vreau să te modelez într-o formă anume, să ştii. De acum înainte poţŞi deveni cine vrei. Dar, ca să ştii încotro te îndreptŞi, trebuie să ştii de unde vii. Ai înţŞeles?

Şi dacă te decizi să mă părăseşti... voi supravieţŞui. Am trecut prin momente mai dificile.

Aşa că aştept. Timpul trece. Un an, un deceniu, o săptămână. Timpul nu contează, deşi, în cele din urmă, Gaewha îşi pierde răbdarea şi pleacă să-şi vadă de treburile ei. Aştept. Sper... nu. Aştept pur şi simplu.

Şi apoi, într-o zi, în adâncul fisurii unde te-am vârât, geoda se despică şuierând. Te ridici dintre jumătăţŞile ei inutile, în timp ce substanţŞa ta încetineşte şi se răceşte, ajungând la starea ei naturală.

Frumoasă, îmi zic. Bucle de jasp. Piele din marmură cărămizie cu striaţŞii care sugerează linii de râs în jurul gurii şi straturi suprapuse pentru haine. Mă studiezi, iar eu te studiez la rândul meu.

Zici, cu un ecou al vocii tale de odinioară:

— Ce vrei?

— Doar să fiu cu tine, răspund eu.

— De ce?

Adopt o postură umilă, cu capul plecat şi o mână pe piept.

— Pentru că aşa supravieţŞuieşti, timp de o eternitate sau chiar de câţŞiva ani. Cu prieteni. Cu familie. Mişcându-te laolaltă cu ei. Mişcându-te înainte.

ÎţŞi aminteşti că ţŞi-am spus asta pentru prima oară când ţŞi-ai pierdut speranţŞa de a mai drege răul pe care l-ai făcut? Poate. Şi tu îţŞi schimbi poziţŞia. BraţŞele încrucişate, o expresie sceptică. Familiară. Încerc să nu-mi fac speranţŞe şi eşuez.

— Prieteni, familie, spui tu. Eu ce însemn pentru tine?

— Ambele şi mai mult. Suntem mai presus de asemenea lucruri.

— Hm.

Nu sunt nerăbdător.

— Ce vrei?

CugeţŞi. Ascult vuietul lent al vulcanului din adâncuri. Apoi zici:

— Vreau o lume mai bună.

N-am regretat niciodată mai tare că nu pot sări în sus de bucurie.

În schimb, mă transfer lângă tine, cu o mână întinsă.

— Atunci hai s-o facem mai bună!

Pari amuzată. Eşti tu. Eşti chiar tu!

— Aşa, pur şi simplu?

— S-ar putea să dureze o vreme.

— Nu cred că sunt foarte răbdătoare.

Dar mă iei de mână.

Nu fi răbdătoare! Niciodată! Aşa începe o lume nouă.

— Nici eu, îţŞi spun. Aşa că hai să trecem la treabă!

ANEXA 1

Un catalog al Anotimpurilor înregistrate înainte şi după înfiinţŞarea AfiliaţŞiei Ecuatoriale Sanze, de la cele mai recente la cele mai vechi

Anotimpul Sufocării: 2714-2719, Era Imperială. Cauza presupusă: erupţŞie vulcanică. Localizare: în Antarctice, lângă Deveteris. ErupţŞia muntelui Akok a acoperit cerul pe o rază de opt sute de kilometri cu un nor de cenuşă fină care s-a solidificat în plămâni şi pe membranele mucoase. Cinci ani fără lumina soarelui, deşi emisfera nordică nu a fost afectată atât de mult (numai doi ani).

Anotimpul Acid: 2322-2329, Era Imperială. Cauza presupusă: cutremur de gradul zece sau peste. Localizare: necunoscută, în largul oceanului. Schimbarea bruscă a poziţŞiei unei plăci a creat un lanţŞ de vulcani în calea unuia dintre curenţŞii majori. Curentul a devenit acid, curgând către Coasta de Vest şi, în cele din urmă, ocolind în mare parte Neclintirea. Majoritatea comurilor de coastă au pierit în tsunamiul iniţŞial. Celelalte au dispărut ori au fost silite să se mute când flotele şi facilităţŞile portuare s-au corodat, iar peştii au dispărut. Perdeaua de nori a durat şapte ani. Pe coastă, nivelul acidităţŞii a rămas defavorabil vieţŞii vreme de mulţŞi ani.

Anotimpul Fierberii: 1842-1845, Era Imperială. Cauza presupusă: erupţŞia unui punct fierbinte aflat dedesubtul unui lac întins. Localizare: Sudmedlat, în cvartentul Lacului Tekkaris. ErupţŞia a aruncat în atmosferă mii de tone de aburi şi pulberi sedimentare care au provocat ploi acide şi ocluziune atmosferică deasupra jumătăţŞii sudice a continentului, vreme de trei ani. Jumătatea nordică nu a suferit efecte negative, aşa că printre arheomeşti există o dispută legată de încadrarea acestuia în rândul Anotimpurilor.

Anotimpul Fără Aer: 1689-1798, Era Imperială. Cauza presupusă: accident minier. Localizare: Nordmedlat, în cvartentul Sathd. Un anotimp provocat exclusiv de activitatea umană, survenit când lucrătorii din minele de cărbuni din zona marginală a Nordmedlatului de nord-est au declanşat un incendiu subteran. Un Anotimp relativ blând, cu ocazionale apariţii ale soarelui şi fără ploi de cenuşă sau acide, cu excepţia regiunii în cauză. Puţine comuri au declarat Legea sezonieră. Aproximativ paisprezece milioane de locuitori ai oraşului Heldine au murit în erupţia iniţială de gaz natural şi în incendiul care s-a răspândit rapid înainte ca Orogenii Imperiali să potolească focurile şi să le izoleze pentru a le împiedica să se extindă. Flăcările n-au putut fi stinse, ci doar izolate, continuând să ardă timp de o sută douăzeci de ani. Fumul rezultat, răspândit de vânt, a provocat probleme respiratorii şi ocazionale sufocări în masă în regiune vreme de câteva decenii. Efectele secundare ale pierderii rezervelor de cărbuni ale Nordmedlatului au fost creşterea catastrofală a preţului combustibililor şi adoptarea la scară largă a încălzirii geotermale şi hidroelectrice, ceea ce a dus la instituirea procedurii acordării licenţelor de gineri.

Anotimpul Dinţilor: 1553-1566, Era Imperială. Cauza presupusă: cutremur oceanic care a declanşat o erupţie supervulcanică. Localizare: Fisurile Arctice. O replică a cutremurului oceanic a provocat fisurarea unui punct fierbinte nedescoperit din preajma polului nord. Rezultatul a fost o explozie supervulcanică. Martorii spun că zgomotul s-a auzit până în Antarctice. Cenuşa a ajuns în atmosfera superioară şi s-a răspândit rapid pe tot globul, deşi Arcticele au fost cele mai afectate. Daunele produse de acest Anotimp au fost amplificate de slaba pregătire a majorităţii cornurilor, pentru că de la ultimul Anotimp trecuseră nouă sute de ani şi convingerea populară era, în acel moment, că Anotimpurile nu sunt altceva decât legende. Relatări despre acte de canibalism s-au răspândit dinspre nord până la Ecuator. La sfârşitul Anotimpului, în Yumenes a fost înfiinţat Epicentrul, cu filiale la Arctice şi Antarctice.

Anotimpul Fungilor: 602, Era Imperială. Cauza presupusă: eruptŞie vulcanică. Localizare: Ecuatorialele vestice. O serie de eruptŞii survenite pe durata sezonului musonilor au dus la creşterea umidităţŞii şi la obliterarea luminii solare vreme de şase luni, pe o suprafaţŞă de aproximativ douăzeci la sută din continent. Deşi ar putea fi considerat un Anotimp blând, momentul în care a avut loc a creat condiţŞii perfecte pentru dezvoltarea explozivă a fungilor, care s-au răspândit dincolo de Ecuatoriale, până în medlaturile de nord şi de sud, distrugând recoltele proaspete de miroq (specie acum dispărută). Foametea care a urmat a durat patru ani (doi în care mana şi-a urmat cursul şi alţŞi doi până la refacerea agriculturii şi a sistemului de distribuţŞie a hranei). Aproape toate comurile afectate au reuşit să supravieţŞuiască pe baza rezervelor proprii, dovedind astfel eficienţŞa reformelor imperiale şi a planificării sezoniere, iar Imperiul a dat dovadă de generozitate, împărţŞind seminţŞe din rezerva sa regiunilor dependente de miroq. După acest Anotimp, multe comuri de pe latitudinile medii şi din regiunile de coastă s-au alăturat de bunăvoie Imperiului, dublându-i întinderea şi marcând începerea Epocii de Aur.

Anotimpul Nebuniei: 3, Era Pre-Imperială – 7, Era Imperială. Cauza presupusă: eruptŞie vulcanică. Localizare: lanţŞul vulcanic Kiash. EruptŞia mai multor cratere ale unui străvechi supervulcan (responsabil şi pentru Anotimpurile Gemene, cu zece mii de ani mai înainte) a lansat în atmosferă cantităţŞi mari de piroxeni de culoare închisă. Au rezultat zece ani de întuneric care nu numai că s-au dovedit distrugători, aşa cum se întâmplă de obicei în timpul unui Anotimp, dar au dus şi la creşterea accelerată a numărului de boli mintale. AfiliaţŞia Ecuatorială Sanze (mai cunoscută drept Imperiul Sanze) a luat naştere în acest Anotimp, când Căpetenia Războinică Verishe din Yumenes a cucerit nenumărate comuri aflate în suferinţŞă folosind tehnici ale războiului psihologic. (Vezi *Arta nebuniei,* de diverşi autori, Editura UniversităţŞii a Şasea). Verishe s-a proclamat împărătească în cea dintâi zi când a reapărut lumina solară.

(**Nota editorului:** Multe dintre informaţŞiile legate de

Anotimpurile de dinainte de fondarea Sanze sunt contradictorii sau neconfirmate. Anotimpurile ce urmează sunt cele asupra cărora s-a căzut de acord cu prilejul ConferinţŞei Arheomestrice a UniversităţŞii a Şaptea din 2532.)

Anotimpul Pribegiei: Aproximativ 800, Era Pre-Imperială. Cauza presupusă: deplasarea unui pol magnetic. Localizare: neverificată. Acest anotimp a avut ca rezultate dispariţŞia câtorva plante de cultură importante în acea vreme şi douăzeci de ani de foamete, efect al faptului că agenţŞii polenizatori au fost derutaţŞi de deplasarea adevăratului nord.

Anotimpul Schimbării Vântului: Aproximativ 1900, Era Pre-Imperială. Cauza presupusă: necunoscută. Localizare: neverificată. Din motive neclare, direcţŞia principalelor vânturi s-a schimbat vreme de mulţŞi ani, apoi a revenit la normal. S-a căzut de acord că acesta a fost un Anotimp, în ciuda absenţŞei ocluziei atmosferice, pentru că numai un cutremur de proporţŞii (cel mai probabil localizat departe în largul oceanului) l-ar fi putut provoca.

Anotimpul Metalelor Grele: Aproximativ 4200, Era Pre-Imperială. Cauza presupusă: erupţŞie vulcanică. Localizare: Sudmedlat, în preajma Coastei de Est. O erupţŞie vulcanică (cel mai probabil a muntelui Yrga) a provocat ocluzie atmosferică timp de zece ani, agravată şi de contaminarea la scară largă cu mercur a jumătăţŞii estice a Neclintirii.

Anotimpul Mărilor Galbene: Aproximativ 9200, Era Pre-Imperială. Cauza presupusă: necunoscută. Localizare: Coasta de Est, Coasta de Vest şi regiunile de coastă din sud până la nivelul Antarcticelor. Acest Anotimp este cunoscut numai pe baza unor relatări scrise, descoperite în ruinele de la Ecuatoriale. Din motive necunoscute, o erupţŞie bacteriană la scară largă a făcut întreaga viaţŞă marină să devină toxică, provocând foamete în regiunile costiere vreme de câteva decenii.

Anotimpurile Gemene: Aproximativ 9800, Era Pre-Imperială. Cauza presupusă: erupţŞie vulcanică. Localizare: Sudmedlat.

Din cântece şi istorii orale, care datează din acea perioadă, s-a dedus că o erupţŞie a craterului unui vulcan a provocat o ocluzie atmosferică cu o durată de trei ani. Când cerul tocmai începea să se limpezească, o a doua erupţŞie, a unui alt crater, a prelungit perioada de ocluzie cu încă treizeci de ani.

ANEXA 2

Glosar de termeni utilizaţŞi în toate cvartentele Neclintirii

Al Cincilea Anotimp: Iarnă prelungită. Având durată de cel puţŞin şase luni, conform standardelor imperiale, este declanşată de activitatea seismică sau de alte alterări la scară largă ale mediului.

Antarctici: Latitudinile cele mai sudice ale continentului. Se referă totodată la locuitorii cornurilor din regiunea antarctică.

Arctici: Latitudinile cele mai nordice ale continentului. Se referă totodată la locuitorii cornurilor din regiunea arctică.

Bastard: Persoană născută în afara unei uzcaste, lucru posibil numai pentru băieţŞii ai căror taţŞi nu sunt cunoscuţŞi. Cei care se disting pot obţŞine permisiunea de a adopta uzcasta şi comnumele mamei lor.

Cebaki: Membru al rasei cebak. Cebak a fost cândva o naţŞiune (unitate a unui sistem politic azi dispreţŞuit, din Era Pre-Imperială) din Somidlat, deşi a fost reorganizată ca parte a sistemului de cvartente acum câteva secole, când a fost cucerită de Vechiul Imperiu Sanze.

Com: Comunitate. Cea mai mică unitate sociopolitică a sistemului administrativ imperial, corespunzând unui târg sau unui oraş, deşi oraşele foarte mari pot fi compuse din mai multe comuri. Membrii acceptaţŞi ai unui com sunt cei cărora li s-au acordat drepturi de acces la rezerve şi la protecţŞie şi care, în schimb, susţŞin comul prin taxe sau alte contribuţŞii.

Comleşi: Infractori şi alţŞi indezirabili incapabili să se facă acceptaţŞi în vreun com.

Comnume: Cel de-al treilea nume purtat de majoritatea cetăţenilor, indicând apartenenţa la un com şi drepturile ce derivă de aici. Acest nume este de obicei acordat la pubertate ca un ritual de majorat, indicând că persoana respectivă este considerată un membru valoros al comunităţii. Imigranţii într-un com pot cere să fie adoptaţi. Dacă sunt acceptaţi, preiau numele comului adoptiv.

Costier: Persoană dintr-un com de pe coastă. Puţine comuri costale îşi permit să angajeze Orogeni Imperiali pentru a înălţa recifuri sau alte măsuri menite să-i protejeze de tsunami, aşa că oraşele costale trebuie să reconstruiască în permanenţă şi ca urmare sunt, în general, lipsite de resurse. Oamenii de pe Coasta de Vest a continentului sunt de obicei palizi, cu părul drept, iar unii dintre ei au ochi cu pliuri epicantice. Cei de pe Coasta de Est sunt oacheşi, cu părul creţ şi uneori au ochi cu pliuri epicantice.

Creşă: Loc unde copiii prea mici ca să muncească sunt îngrijiţi câtă vreme adulţii se achită de însărcinările pe care le datorează comului. Când împrejurările o permit, este un locaş de învăţătură.

Cutremur: Mişcare seismică a pământului.

Cvartent: Nivelul mediu al sistemului administrativ imperial. Patru comuri învecinate formează un cvartent. Fiecare cvartent are un guvernator căruia i se subordonează toţi starostii cornurilor şi care, la rândul lui, dă socoteală unui guvernator regional. Cel mai mare com dintr-un cvartent este capitala cvartentului. Capitalele mai mari de cvartent sunt legate între ele prin sistemul imperial de drumuri.

Drum Imperial: Una dintre marile inovaţii ale Vechiului Imperiu Sanze, drumurile suspendate (folosite pentru deplasarea pe jos sau călare) leagă între ele majoritatea comurilor şi a cvartentelor mari. Drumurile suspendate sunt construite de echipe de gineri şi de Orogeni Imperiali; orogenii

determină cea mai stabilă rută prin zonele cu activitate seismică (sau diminuează această activitate dacă nu există rută mai stabilă), iar ginerii reorientează apa şi celelalte resurse importante din apropierea drumurilor pentru a facilita circulaţŞia pe durata Anotimpurilor.

Ecuatoriale: Latitudinile care înconjoară şi includ ecuatorul, cu excepţŞia regiunilor de coastă. Se referă şi la oamenii din comurile ecuatoriale. MulţŞumită climei temperate şi stabilităţŞii relative în centrul plăcii continentale, comurile ecuatoriale au tendinţŞa să fie prospere şi puternice din punct de vedere politic. Ecuatorialele au constituit cândva centrul Vechiului Imperiu Sanze.

Epicentru: Ordin paramilitar creat de Vechiul Sanze după Anotimpul DinţŞilor (1560, Era Imperială). Cartierul general al Epicentrului este în Yumenes, deşi doi sateliţŞi sunt situaţŞi în regiunile Arctice şi Antarctice, pentru o acoperire maximă a continentului. Orogenii antrenaţŞi de Epicentru (numiţŞi şi „Orogeni Imperiali”) au permisiunea legală de a practica arta altminteri ilegală a orogeniei, cu respectarea unor reguli stricte şi supravegheaţŞi îndeaproape de ordinul Gardienilor. Epicentrul se administrează singur şi este independent. Orogenii Imperiali pot fi recunoscuţŞi după uniformele lor negre şi li se spune, în popor, „jachetele negre”.

Falie: Loc unde fisurile din scoarţŞa pământului fac mai probabilă apariţŞia cutremurelor şi a erupţŞiilor.

Fuior-de-cenuşă (păr): Trăsătură rasială distinctă a sanzedilor, pe care actualele linii directoare ale uzcastei Prăsitorilor o consideră avantajoasă şi este, ca urmare, preferată în selecţŞie. Părul cenuşiu este foarte aspru şi cu firul gros, crescând în sus, ca o flacără. Când este lung, încadrează faţŞa şi umerii. Este rezistent la acid, reţŞine foarte puţŞină apă când este udat şi, în circumstanţŞe extreme, s-a dovedit un filtru eficient împotriva cenuşii. În majoritatea comurilor, Prăsitorii ţŞin cont numai de textură, însă Prăsitorii ecuatoriali acordă importanţŞă şi nuanţŞei „cenuşii” (de la cenuşiul ardeziei la alb,

prezent de la naştere).

Gardian: Membru al unui ordin despre care se zvoneşte că a existat dinaintea Epicentrului. Gardienii urmăresc, protejează şi călăuzesc orogenii din Neclintire. Dar îi şi apără pe ceilalţŞi de puterea lor.

Geomest: Persoană care studiază piatra şi locul ei în natură. Denumirea generală a omului de ştiinţŞă. Geomeştii studiază litologie, chimie şi geologie, care în Neclintire nu sunt considerate discipline separate. CâţŞiva geomeşti se specializează în orogeneză: studiul orogeniei şi al efectelor sale.

Giner: De la geoner. Inginer specializat în lucrări subterane: mecanisme pentru folosirea energiei geotermale, tuneluri, infrastructură subterană, minerit.

Inele: Folosite ca indiciu al rangului printre Orogenii Imperiali. Ucenicii fără rang trebuie să treacă o serie de teste pentru a căpăta primul inel. Cel mai înalt rang pe care îl poate atinge un orogen este cel de zece inele. Fiecare inel este confecţŞionat din pietre semipreţŞioase şlefuite.

Inovatori: Una dintre cele şapte uzcaste comune. Inovatorii sunt indivizi selecţŞionaţŞi pentru creativitatea şi inteligenţŞa lor practică, responsabili cu rezolvarea problemelor tehnice şi logistice pe durata unui Anotimp.

Kirkhusa: Mamifer de talie mijlocie, crescut uneori ca animal de casă sau folosit la paza locuinţŞelor şi a turmelor. În mod normal, erbivor. Pe durata Anotimpurilor, carnivor.

Legea sezonieră: Lege marţŞială care poate fi declarată de oricare staroste de com, guvernator de cvartent ori regional sau de orice membru recunoscut al uzcastei Cârmuitorilor din Yumenes. Pe durata Legii sezoniere, guvernările la nivel de cvartent şi regiune sunt suspendate, iar comurile funcţŞionează ca unităţŞi sociopolitice suverane, deşi cooperarea în plan local cu alte comuri este încurajată de politica imperială.

Lorist: Persoană care studiază legea-n piatră şi istoria veche.

Lube: Plante din medlat înrudite cu lubeniţŞele din climatele ecuatoriale. Lubele sunt plante târâtoare care produc în mod normal fructe la sol. Pe durata unui Anotimp, fructele cresc sub pământ, ca tuberculi. Unele specii de lube produc flori care prind insecte.

Mâncători de piatră: Specie umanoidă inteligentă, rar întâlnită. Părul, pielea etc. seamănă cu piatra. Nu există foarte multe informaţŞii despre această specie.

Medlat: Latitudinile „medii” ale continentului, cuprinse între ecuator şi regiunile arctice şi antarctice. Se referă şi la locuitorii din această regiune (cărora li se mai spune şi medlatici). Aceste regiuni sunt privite ca zone înapoiate ale Neclintirii, deşi asigură majoritatea hranei, materiilor prime şi a altor resurse importante ale întregii lumi. Există două regiuni medlatice: cea nordică (Nordmedlat) şi cea sudică (Sudmedlat).

Meşteşugar: Fabricant de unelte mici, care lucrează în piatră, sticlă, os sau alte materiale. În comurile mai mari, meşteşugarii pot folosi tehnologii mecanice sau tehnici de producţŞie în masă. Meşteşugarilor care lucrează în metal sau meşteşugarilor incompetenţŞi li se spune „ruginituri”.

MetalştiinţŞă: PseudoştiinţŞă discreditată, ca alchimia şi astromestria, nerecunoscută de Universitatea a Şaptea.

Neocom: Denumire dată în limbajul colocvial comurilor care au apărut abia după cel mai recent Anotimp. Comurile care au supravieţŞuit măcar unui Anotimp sunt considerate locuri favorabile vieţŞii, pentru că şi-au dovedit puterea şi eficienţŞa.

Noduri: ReţŞeaua de staţŞii administrate de Imperiu, amplasate în Neclintire pentru a reduce sau a linişti evenimentele seismice. Pentru că aici orogenii antrenaţŞi de Epicentru sunt puţŞini, majoritatea nodurilor se află în zona Ecuatorialelor.

OdihniţŞi: Termen peiorativ folosit de orogeni pentru a desemna persoanele incapabile de orogenie. Prescurtat: odi.

Orogen: Persoană, antrenată sau nu, care are darul orogeniei. Termen peiorativ: rogălău.

Orogenie: Talentul de a manipula energia termică, cinetică şi alte forme înrudite de energie pentru a gestiona evenimentele seismice.

Pietricele: Denumire dată în cadrul Epicentrului copiilor orogeni care încă urmează pregătirea de bază.

Popas: StaţŞie aflată la intervale regulate de-a lungul Drumului Imperial şi al multor drumuri mai puţŞin importante. Toate popasurile au o sursă de apă şi se află în apropierea unor terenuri arabile, păduri sau alte resurse importante. Majoritatea au fost construite în zone cu risc scăzut de cutremure.

Prăsitori: Una dintre cele şapte uzcaste comune. Prăsitorii sunt indivizi selectaţŞi pentru sănătatea lor şi pentru conformaţŞia lor dezirabilă. În timpul unui Anotimp, sunt responsabili de păstrarea liniilor de sânge sănătoase şi de fortificarea comului sau a rasei prin măsuri selective. Prăsitorii născuţŞi în interiorul uzcastei, dar care nu îndeplinesc standardele comunitare, pot primi acceptul de a folosi uzcasta unei rude apropiate la numirea comunitară.

Punct fierbinte: Gheizer, izvor termal sau gură de aburi.

Regiune: Forma superioară de organizare a sistemului administrativ imperial. Regiunile recunoscute la nivelul Imperiului sunt Arcticele, Nordmedlatul, Coasta de Vest, Coasta de Est, Ecuatorialele, Sudmedlatul şi Antarcticele. Fiecare regiune are un guvernator căruia îi dau raportul toate cvartentele locale. Guvernatorii regionali sunt numiţŞi, teoretic, de împărat, deşi în practică sunt aleşi sau provin din uzcasta Cârmuitorilor din Yumenes.

Rezervă: Mâncare şi provizii stocate. Comurile păstrează rezerve sub pază şi încuiate în permanenţŞă, în eventualitatea unui Anotimp. Numai membrii recunoscuţŞi ai comului au dreptul la raţŞii din rezervă, deşi adulţŞii îşi pot folosi partea lor pentru a hrăni copii nerecunoscuţŞi sau alte persoane. LocuinţŞele individuale îşi constituie adesea propriile rezerve, păzite împotriva celor care nu fac parte din familie.

RezistenţŞii: Una dintre cele şapte uzcaste comune. RezistenţŞii sunt indivizi selectaţŞi pentru talentul lor de a supravieţŞui foametei şi molimelor. Sunt responsabili cu îngrijirea infirmilor şi a cadavrelor pe durata Anotimpurilor.

Rucsafug: Rezervă mică de provizii, uşor transportabilă, pe care majoritatea oamenilor o păstrează în casă în eventualitatea unui cutremur sau a altor urgenţŞe.

Sanze: IniţŞial o naţŞiune (unitate a unui sistem politic depreciat din Era Pre-Imperială) din zona Ecuatorialelor. Originea rasei sanze. La încheierea Anotimpului Nebuniei (anul 7, Era Imperială), naţŞiunea sanze a fost abolită şi înlocuită cu AfiliaţŞia Ecuatorială Sanze, constând din şase comuri predominant populate de sanzedi, sub conducerea împărătesei Verishe Conducător Yumenes. AfiliaţŞia s-a extins cu iuţŞeală după încheierea Anotimpului, înghiţŞind în cele din urmă toate regiunile Neclintirii în jurul anului 800 al Erei Imperiale. În preajma Anotimpului DinţŞilor, AfiliaţŞia a început să fie cunoscută în limbajul colocvial drept Vechiul Imperiu Sanze sau, pur şi simplu, Vechiul Sanze. Prin Acordurile de la Shilteen din 1850 Era Imperială, AfiliaţŞia şi-a încetat oficial existenţŞa deoarece controlul la nivel local (sub îndrumarea uzcastei Cârmuitorilor din Yumenes) a fost considerat mai eficient în eventualitatea unui Anotimp. În practică, majoritatea comurilor respectă în continuare vechiul sistem imperial în administraţŞie, finanţŞe, educaţŞie, iar majoritatea guvernatorilor regionali încă direcţŞionează o parte din taxe ca tribut către Yumenes.

Sanzed: Membru al rasei sanze. Conform standardelor

Prăsitorilor din Yumenes, sanzedul ideal are pielea arămie şi părul cenuşiu, cu constituţŞii endomorfice sau mezomorfice şi cu o înălţŞime, la vârsta adultă, de cel puţŞin un metru optzeci.

Sanze-mat: Limba vorbită de rasa sanze şi limba oficială a Vechiului Imperiu Sanze, în prezent limba universală din întreaga Neclintire.

Sesuna: Calitatea de a fi conştient de mişcările pământului. Organele senzitive care îndeplinesc această funcţŞie sunt glandele sessapineale, localizate în trunchiul cerebral. Forma verbală: a sessiza.

Sfărâmătură: Teren răscolit de activităţŞi seismice severe, recente sau nu.

Sigurin: Băutură servită în mod tradiţŞional în timpul negocierilor sau al primelor întâlniri între părţŞi potenţŞial ostile, dar şi pe durata altor reuniuni oficiale. ConţŞine lapte vegetal care reacţŞionează la prezenţŞa oricăror substanţŞe străine.

Spinări-Late: Una dintre cele şapte uzcaste comune. Spinările-Late sunt persoane selectate pentru forţŞa lor fizică, responsabile cu munca grea şi cu paza pe parcursul unui Anotimp.

Suflător: Vulcan. Numit şi munte de foc în anumite limbi din zonele de coastă.

Universitatea a Şaptea: Universitate renumită pentru studiul geomestriei şi al legii-n piatră, finanţŞată în prezent de Imperiu şi situată în oraşul ecuatorial Dibars. Versiuni anterioare ale UniversităţŞii au fost susţŞinute din fonduri private sau colective, mai ales Universitatea a Treia din Am-Elat (aproximativ 3000, Era Pre-Imperială), care a fost recunoscută la vremea ei ca naţŞiune suverană. Colegiile regionale sau la nivel de cvartent plătesc tribut UniversităţŞii şi, în schimb, primesc expertiză şi resurse.

Uznume: Cel de-al doilea nume purtat de majoritatea cetăţenilor, indicând uzcasta căreia îi aparţine respectiva persoană. Există douăzeci de uzcaste recunoscute, deşi numai şapte în uz pe durata actualului şi Vechiului Imperiu Sanze. O persoană moşteneşte uznumele de la părintele de acelaşi sex, pe baza teoriei că trăsăturile folositoare se transmit în acest fel.

Zonă verde: Zonă necultivată, aflată în interiorul sau în imediata apropiere a zidurilor unui com, aşa cum recomandă legea-n piatră. Zonele verzi ale comurilor pot fi folosite pentru agricultură sau creşterea animalelor ori ca parcuri sau pârloage pe durata anotimpurilor obişnuite. Uneori, locuinţele particulare păstrează şi ele o zonă verde proprie sau o grădină.

virtual-project.eu

mastică

VP - 347